

Vasile Lupasc - Sfintes

Rastignit Intre Cruci

cartea I

Coperta: Vlad Gruia www.pixelfarm.ro

Redactor: Cristina Tudorakis

Tehnoredactor: Annemarie Duncan

www.legend-of-vlad.ro

Toate drepturile asupra acestei lucrări aparțin autorului.

Reproducerea totală sau parțială a acestei lucrări fără acordul scris al autorului reprezintă infracțiune.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUPAȘC, VASILE

**Răstignit între cruci / Vasile Lupașc. - Târgoviște : Ler, 2013-
3 vol.**

ISBN 978-606-93476-4-5

Vol. 1. - 2013. - ISBN 978-606-93476-1-4

821.135.1-31

Vasile Lupașc se mișcă firesc printre figurile impunătoare ale trecutului național și are talentul de a crea o întreagă epocă. Prin adevăr, credință și putere de convingere, această istorie poate deveni oricând nucleul unui spectacol de teatru viu impresionant! Cred că teatrul românesc a câștigat promisiunea unui dramaturg!

Mircea Albulescu

O carte, un nume...

O carte care scoate la lumină un personaj istoric de talie colosală, care a marcat timpul său, un lăminat războinic care a cunoscut gloria, trădarea și mai apoi întinarea numelui de către negustorii sași, scriitorii britanici sau producătorii holywoodieni.

Vasile Lupașc, prin măiastrul său condei și prin stilul său rafinat, a reușit să ne dăruiască portretul lui Vlad Vodă Țepeș, așa cum puțini îl știam. **Răstignit Între Cruci** marchează în cartea românească un ADEVĂR așa cum ni l-am dorit de mult. Mulțumesc acestui însemnat om pentru curajul și imensul talent de a ne purta prin vremurile aprigului Țepeș-Drăculea.

Gheorghe Zamfir

Unde ești tu, Țepeș Doamne?... astăzi mai mult ca oricând... Este încurajator să mai găsești oameni care să simtă ca tine, care să aibă talentul scriitoricesc și ținuta morală necesară pentru a adânci istoria noastră, istoria victoriilor și a trădărilor marilor voievozi eroi.

Nicolae Covaci- Phoenix

Vasile Lupașc a lăsat deja ceva nemuritor! Îndrăznesc cu modestie, în numele meu și chiar al celorlalți actori, să-mi plec fruntea în fața autorului romanului **Răstignit Între Cruci** și al piesei de teatru ce i-a urmat!

Ion Haiduc

La început, nu se aude nimic... O liniște zumzăită crestează zgomotele obișnuite ale orașului. Femei, clopote bătute rar, un copil plângând... Apoi au tăcut toate, dar ceva trebuia să urmeze. Ceva groaznic... Simți cum urechile ți se ciulesc în căutarea primelor semne ale acelui ceva... și încă nimic... De încordare, firele de păr încep să te roadă și rămâi o clipă suspendat între timpuri. Pe cer, printre palate și catedrale, porumbei paralizați, suspendați... Oameni străni, în costume vechi, par pictați în aerul prăfuit ce umple străzile Bizanțului de mult căzut. Te simți o fantomă, vizibilă și materială, cu frici și dureri omenești.

Și deodată începe!

La marginea liniștii țiuite, zgomote mari, săbii și blesteme, urlete de moarte și cântece victorioase, rugi și psalmi; sunetul nemilei și al ororii... Toate se îmbrâncesc, cătând să spargă liniștea rotundă ca un glob de cristal, care le rezistă încă. Se preling pe marginile ei și te înconjoară de la distanță. Nu se aud aproape deloc. Aproape...

Apoi, din toate părțile, sfera de tăcere crapă și o altă lume năvălește peste toate!

Peste tine, mai mult ca peste celelalte...

Tot iadul pe care nu îndrăzneai să ți-l închipui te strânge de palme și de glezne și te târăște în toate direcțiile deodată. Te înșfacă de păr până numai poți să te auzi urlând și îți turtește fața de geamurile caselor și de vitraliile catedralelor.

Și vezi... Greu... Abia distingi printre sângele improșcat pe fața ta de pretutindeni. Copii prea mici să fie siluiți cad spintecați de-a valma cu bătrânii cei nevolnici.

Femeile împărtășesc toate aceeasi soartă! Apoi sclavia...

Când crezi că ai ajuns la capătul puterilor, ești smuls iarăși și trântit cu zgomot pe dalele rupte ale ultimei zile de la Sfânta Sofia.

Iadul cel mai crunt, adus de turcii lui Mahomed Fatih peste noi! Catedrala se învâрте în jurul tău, întoarsă pe dos, cu altarul și icoanele ei mari în afară. Se învâрте continuu și nebunește în jurul tău, rămas ferecat înăuntru, între zidurile ei exterioare, suflecate și transparente.

Răcnetele barbare, peste gemetele de moarte ale fecioarelor necinstite la repezeală, mirosul iute de pișat al ienicerilor ce pângăresc pocalele împărtășaniei și neputința ta... Toate numai pentru chinul tău!

Cum mai poți opri ceva ce s-a întâmplat sub ochii tăi înainte de a te naște?

Ce am făcut???

A fost mai mult decât un vis! A fost o poartă uitată, deschisă spre alt timp. Am văzut cu adevărat căderea Constantinopolului!

Liverpool, 15 ianuarie 1978

Azi-dimineată mi-am amintit din senin, intens ca o viziune, acel vis de acum treizeci de ani. Același sentiment de poartă ce mi se deschide în timp m-a învăluit pentru o clipă. Acum cred, însă, că a fost doar ideea, ascunsă bine în subconștientul meu, că merg în țara lui Dracula! Țara lui Dracula... Sună ca-n filme!

Voi deveni vreodată un arheolog celebru? Poate...

Sunt un mistic? Cu siguranță! Altfel nu aş cerceta mitul acesta fără sens pentru unii şînfricoşător pentru alţii. Poate voi merge în România şi nu voi găsi decât blocuri moderne şi malluri sau poate voi fi înghiţit acolo de vampirii în care, în secret, mai cred încă. Sau poate voi dispărea pur şi simplu şi peste 20 de ani cineva îmi va găsi jurnalul şi-l va publica cine ştie pe unde, iar băieţii vor bea – cum altfel? – o bere în cinstea mea, la aceeaşi masă care ne găzduieşte de zece ani încoace, plictisită, dicuţiile noastre interminabile despre filozofie şi istorie, în Everyman Bistro, în ploiosul meu Liverpool.

În câteva ore o să aterizez la Bucureşti! Oraşul fondat chiar de Dracula, acel rege fioros al românilor! Cine ştie ce o să urmeze?

În cel mai bun caz, voi găsi mormântul regelui pe care arheologii români îl caută fără succes de zeci de ani. Iar în cel mai rău caz... voi găsi mormântul acestui tiran şi...

Liverpool, 12 Martie 2008

„A fost odinioară la ei un domn pe care îl numesc Voievod cu numele de Dragul, bărbat ager
și cât se poate de priceput în treburile ostășești”.
Mihail Bocignoli,
29 iunie 1524¹

Coborând dinspre înălțimile tari ale Predealului, drumul spre câmpie se oprește, parcă să-și tragă răsuflarea, cam în dreptul cotului Ialomiței, deasupra cetății de scaun a Târgoviștei. Aici, primăvara lui 1452 venise mai devreme ca în alți ani și mai încărcată de flori și miresme. Chiar și spre negurile munților, acoperiți mai tot anul cu zăpadă și gheață, urcau acum, pe toate cărările, umblate sau nebănuite, flori de lumină și căldură ce trăgeau oamenii spre cântec și veselie.

Nevestele porniseră odată cu lumina zorilor goana lor prin ogrăzi și pe ulițe, iar satele înșirate de-a lungul râurilor sau răspândite pe versanții însoriți ai dealurilor înalte parcă își strigau unele altora vorbe de duh.

Cum era datina încă din vremea dacilor, în prima zi de primăvară, fetele nemăritate purtau cu ele șnururi împletite din sfori albe și roșii pe care să le dea primului flăcău ieșit în cale. Se întâmpla însă, cum-necum, ca mândruțele să mai zăbovească olecuță la scosul apei – niciodată mai mult de două-trei ceasuri, până când se întrezărea pe cărare și mersul, voit legănat și mândru, al alesului. Atunci, brusc, rostul lor la fântână se termina și parcă și cobilițele deveneau ușoare, purtate mai sprinten decât ar fi voit ele să se vadă către drumul pe care venea „el”.

Primul flăcău întâlnit la începutul primăverii nu numai că primea „mărțișorul”, dar, spuneau bătrânii satului¹, adesea se nimerea a fi chiar ursitul sorții pentru cea care-i oferea șnurul în care erau împletite viața și moartea prin cântece și descântece păstrate cu sfințenie în fiecare familie de români. Mai spuneau bătrânii că, purtat în războaie, șnurul alb și roșu îi ferea pe bărbați de moarte și-i aducea acasă fără vătămări, întregi la trup.

Cam spre capătul din sus al Morenilor, sat de munte cu oameni cunoscuți până la Argeș și Târgoviște pentru hărnicia lor la războaie, apăruseră în acea zi de martie doi bărbați care numai îmbietori nu erau pentru fetele ce așteptau în dreptul ferestrei momentul nimerit pentru a ieși, „din întâmplare”, din casă. Dacă fetele nu îi luau prea mult în seamă pe cei doi, bărbații se arătau ceva mai interesați. Topoare mari fură apucate în grabă și trase mai la îndemână, iar, după gardurile scunde, trupurile muntenilor se îndreptaseră parcă și mai mult, iar ochii iscoditori nu se dezlipeau de pe cei doi călători.

Cel mai scund dintre ei, bine legat, cu brațe ce puteau la nevoie să îndoaie drugii grei de fier sau să sucească gâtul celor ce le arătau prea puțin respect, călărea o frumusețe de cal negru, înalt, pe mușchii căruia pielea catifelată se înfiora în mers plină de strălucire. Nici voinicia călărețului și nici tunica de oștean al Măriei Sale Mircea, veche și cu o culoare ce amintea vag de roșu, nu atrăseseră atenția muntenilor, ci mai degrabă iataganul turcesc, scump la vedere și nu tocmai popular prin satele de creștini români. Lângă el, pe un cal parcă geamăn cu primul, călărea un lungan chiar mai legat decât tovarășul său de drum. Umerii largi și ținuta zveltă arătau un om nu trecut de 35-40 de ani. Chipul său era umbrat de o pălărie cu boruri largi, de sub care doi ochi vii nu pierdeau nicio mișcare din jur. Pe spate purta legată o sabie cât toate zilele, iar pe umerii lui și ai tovarășului său atârnavă arcuri zdravene ce arătau îndelungă folosire.

Odată cu înaintarea lor în josul uliței, cei doi începură a fi urmați de patru munteni, mari la trup și înarmați cu topoare. Cam la un minut după intrarea lor în sat, cavalerii se văzură nevoiți să se oprească din mersul lor încet, în fața celor patru care îi depășiseră și le stăteau acum înaintea de-a curmezișul drumului.

– Ziua bună, oameni buni! rosti călărețul cel scund, cu un glas pițigăiat care stârni râsul copiilor adunați pe după garduri. Și lăsați topoarele, că nu dau turcii!

– Topoarele le-om lăsa noi, nu zic, și poate că o să apucați și domniile voastre a vedea lucrul ăsta dacă ne spuneți cu ce treburi pe la noi.

– Suntem în trecere spre Târgoviște și gândeam să ajungem acolo înainte de închiderea porților! răspunse cavalerul cu același aer binevoitor și vesel.

– Da' cu iataganul ăsta ce-i? Turci care să învețe graiul nostru am mai văzut, ca și români turciți... vânduți ...

Cavalerul cel scund pâlî și zâmbetul i se șterse de pe buze.

Câtă drept către muntean și glasul i se-năspri când răspunse:

– Iataganul ăsta a trimis mulți osmanlâi în lumea dreptilor. Îl am de la Giurgiu. Dacă ai fi fost acolo cu toți românii, ar fi trebuit să știi!

În spatele mulțimii adunate, un bărbat trecut de prima tinerețe stătea tolănit pe un mal de drum și privea amuzat întreaga scenă. Neobișnuit pentru acele vremuri, părul săteanului, tăiat scurt, îl făcea să pară mai degrabă un roman rămas pe acolo din timpul lui Traian. Umerii

imenși de soldat și om muncitor îi ieșeau rotunzi și reliefați de sub o vestă din piele ușoară de căprioară, brodată cu multe flori, după cum era portul la munte. Fără să se ridice, zdrahonul zise tare, să-l audă toată lumea:

– Că iataganul tău a belit mulți turci e drept, dar tot drept e că lângă creștini ești blând ca mieii și încă n-am auzit să fi trecut pe lângă vreun român în nevoie și să nu-i dai din traistă tot ce ai. Mai spune lumea că, la Giurgiu, când Vodă Vlad era căzut de pe cal între păgâni, ai fi sărit prin aer trei stânjeni și, cu iataganul smuls cu tot cu cap de la un ienicer, ai fi făcut cerc în jurul vostru și ai fi omorât atunci o sută de turci. Eu am fost acolo și știu că nu-i adevărat. De sărit, ai sărit cinci stânjeni, nu trei, și capul turcului l-ai tăiat mai pe urmă, după ce i-ai luat arma. Iar de n-am fi venit noi, eu și Ler, poate că ar fi scăpat cu viață câțiva dintre păgâni.

Călăreții priviră cu mirare spre locul de unde venea glasul și cel înalt își scoase pălăria de sub care se ivi un chip peste care vârsta încă nu se abătuse cu puterile ei și pe care un zâmbet larg îl făcea frumos ca al arhanghelilor. Cel mai scund prinse a râde în toată legea și descălecă în grabă.

Marcu, mai-marele satului Moreni, cel care în cuvinte puține evocase o faptă de vitejie trăită de ei cu mulți ani în urmă, pe când făceau toți trei parte din garda Voievodului valah Vlad Dracul, ispravă despre care toți românii auziseră, înainta prin mulțime și își strânse în brațe vechiul camarad.

– Stroe, Stroe, am crezut că ați uitat de noi! zise săteanul strângând la pieptul său pe vechiul prieten. Ieșiseră vorbe că ați fi pierit în Franția printre străini. Mai întâi, la așa veste, mi s-a strâns inima și am plecat sus spre vârfuri să vă jelesc singur și să vă ridic câte o cruce ca la orice creștin. Am trecut întâi pe la grota lui Zyraxes, pustnicul, și el mi-a zis că sunteți vii și că veniți încoace. Multe minuni mai face Zyraxes și doar Dumnezeu știe cum de află el toate astea singur, în peștera lui. Da' nici chiar el nu cred să poată dezlega limba mutului de Ler!

Cel vizat, călărețul cel înalt, știut din Valahia până în Anatolia sub numele de Ler, descălecăse la rândul său, iar după privirea blândă și umezită de bucuria revederii, nu ai fi zis că e cel mai temut din cei patru cavaleri ai lui Vlad Vodă. Despre ei cântau flăcăii pe la jocuri și când mergeau la oaste, iar bătrânii cei albiți ziceau că ar fi slujit și în oastea lui Mircea cel Mare și chiar mai înainte, sub Basarab Părintele. Dacă cineva mai aplecat spre numărul anilor spunea că asta ar fi însemnat vreo 150

de ani, moșii îl priveau mirați și ziceau tainic, încet, cu frică să nu destrame vraja: „*Păi da, ei îs veniți de «Dincolo» și cât or fi ei, nici noi nu avem a ne teme!*”.

Îmbrățișarea frățească dintre Marcu și Ler lămuri pe deplin pe săteni despre rostul celor doi călăreți și zvonul despre întoarcerea în Țară a cavalerilor Stroe și Ler se rostogoli la vale peste păduri și sate, aducând prilej de bucurie în casele valahilor munteni.

Toți ar fi vrut să-i pohtească în casele lor și să se mândrească apoi cu așa oaspeți. Nimeni nu mai insistă însă când cei doi apucară împreună cu Marcu spre gospodăria acestuia. Nu trecu nici o jumătate de ceas și în curtea fostului oștean începură a veni neveste sau fete încă micuțe, încărcate cu coșuri de bunătăți, cu gutui păstrate peste iarnă în ferești, cu turte coapte în spuză și aurite pe deasupra cu ou, cu mere roșii sau cu șiruri de cârnați rumeniți ce stăteau să plesnească. În pragul ușii, pe care trupul său de urieș o acoperea aproape cu totul, Ler mângâia căpșorul bălai al unei copilițe cam la vreo 10 anișori, ce stătea în curte sfioasă cu coșulețul ei, și, întors către cei doi, șopti:

– Vedeți voi, de-asta **trebuia** să ne întoarcem...

Copila, fâstăcită și fericită de așa atenție, aruncă un „*săru' mână, nene!*” și o zbughi rușinată parcă de gestul ei frumos.

Dimpreună cu alți șase săteni, cavalerii se așezară la masă și vorbele zburau vesele, iar primăvara de afară pusese stăpânire pe fiecare colțișor al camerei scunde. Râsul bărbătesc răzbea până în ogradă și soața lui Marcu, ieșită să arunce un pumn de boabe la orătânii, râdea și ea de râsul lor și de fericire că-i e casa plină și e pace.

Cu toții știau că nu pentru povești și glume se adunaseră ei acolo. Hotărâseră însă, fiecare în sinea lui, să profite cât mai mult de rara lor clipă de liniște și vorbeau aiurea despre livezi înflorite și copiii lor care au crescut parcă mai mult ca alții, despre întâmplări de demult, despre târguieli și călătorii, despre nimicuri... Și râdeau din te-miri-ce.

– Dar despre Vlăduț ce știți?

Întrebarea lui Ler, rostită cu vocea lui joasă și sonoră, coborâtă parcă de departe, îi lovi pe săteni ca un crivăț venit devreme, la sfârșitul toamnei. Zâmbetele înghețară pe buze și rostul lor acolo năvăli în mintea fiecăruia, apăsându-le inima și ridicându-le sângele în obraji.

De când Vlad Vodă Dracul căzuse la Bălteni, cei trei cavaleri își retrăiau în fiecare zi coșmarul. Parcă mai auzeau încă vocea lui Vodă poruncindu-le să scape cu fuga, măcar ei: „*Voi să fugiți și să nu lăsați*

Țara pe mâna lor. De-o să ajungă domn Dan, turcu` o să intre aici fără nicio piedică. Voi trebuie să trăiți și să ridicați iar poporul. Și să aveți grijă de Vlăduț! Să-l aduceți înapoi. El știe ce să facă! Plecați, eu o să-i țin în loc o vreme”.

Ler nu-l mai auzea. Puțin mai în față, se proptise pe picioarele lui mari și cu ochii goi privea mica oaste a lui Dan, care se apropia în goana cailor. Cum stătea acolo, cu vântul viscolos al iernii smuncindu-i pletele, părea înfipt în pământ de când lumea. Sabia lui, prea mare pentru alt trup, urla și ea odată cu crivățul.

„Plecați, vă poruncesc! Pe mine mă vor! Pe voi n-or să vă mai urmărească!”, striga Vodă, dar prietenii lui zâmbeau trist și gândul îi purta departe, spre Târgoviștea unde trăiseră atâtea zile senine și unde nu aveau să mai ajungă niciodată. Pentru Voievod ar fi coborât și în iad să-l judece pe Satan, iar dacă acum sosise clipa lor cea de pe urmă, erau bucuroși că sunt împreună până la capăt.

„Ce-o să se aleagă de Vlăduț?”, urla Vodă ca turbat, cum nu-l mai văzuseră ei niciodată. *„Trebuie să fugiți și să-l găsiți! Nu mă trădați tocmai voi!!!”*

Cuvântul greu îi dezmeticise pe cei patru și, parcă prin vis, îl văzură pe Vodă cum aleargă spre Ler și îl izbește în creștet cu mânerul sabiei.

Marcu și Stroe îl urcară pe viteazul lor tovarăș, rămas fără simțire, pe spinarea calului. Vodă veni spre ei și îi împinse spre singurul cal ce le rămăsese după zilele lungi de când erau urmăriți de Dan și de boierii trădători. Încălecară și mai priviră o dată spre Mihnea, al patrulea cavalier din garda Voievodului. Fugit mult înaintea dușmanilor, făcea semne către amândouă taberele și rănturi din strigătele lui ajungeau printre rafalele de vânt și zăpadă până la ei. Au crezut atunci că nu a putut îndura să-l lase pe Vodă și că, disperat, încerca imposibilul. Mai apoi, din goana calului, Marcu a scăpat un strigăt de groază și Stroe, întors și el să vadă, l-a zărit pe Mihnea cum îl doboară pe Vodă și cum îi implântă sabia în inimă. Cerul se spărsese peste ei în bucăți colțuroase, grele de nori și de mânie. Mihnea îl ucisese pe Vodă! Mihnea al lor! Mihnea, fratele...

Inima lor dimpreună cu a lui Vlad Vodă Dracul crăpase în clipa aceea, iar numele lui Mihnea nu a mai fost rostit nicicând. Ce-l făcuse să se vândă? Pe ce dăduse prietenia lor scrisă cu sânge în atâtea lupte? Acum nu mai conta... Nu se mai gândeau la el nici când erau singuri...

Sătenii, care le știau durerea, se fereau și ei să aducă vorba de

vremurile acelea. Mircea, un țapinar venit de prin Transilvania, încercă să alunge apăsarea tăcerii care se așternuse:

– Și cum se face că vă-ntoarceți tocmai acum? îl întrebă el pe Stroe, cunoscut de toți ca lung la vorbă, dăruit cu har de a descreți frunțile.

– Acum vreo două luni – răspunse acesta cam fără chef – eram amândoi la Veneția. Intraserăm în slujba unui condotier² care se ocupa mai mult cu comerțul. Ne convenea la el, că veneau mereu vești de pe aici, aduse de caravane și de corăbiile sosite de la Marea Neagră.

La el se aciuse o năpârcă de turc mic și negru ca tăciunele. Fugise din Edirne, unde era temnicer, și păzea pe Vlad, fiul răposatului Vodă Dracul. De la tuciuriu am aflat că prințul nostru fugise și că încercase să-l omoare pe Mahomed, Sultanul cel tânăr.

Turcul fugise și el să scape de pedeapsa cuvenită unui temnicer nepriceput, dar se jura că nu-i vinovat și că acela pe care-l păzise era șeitan³, drac adică pe limba noastră, nu om. Mai zicea turcul că de multe ori copilul închis sărea, mușca pe toți pe care-i ajungea și-i lovea nebunește. Nici la Sultan nu-l puteau duce decât legat în lanțuri. De bucurie, l-am pupat pe turc pe capul lui urât, i-am dat doi galbeni și am zburat înapoi. Cred că Giacomo, venețianul, se întreabă și acum ce-o fi cu noi. De la fuga prințului trebuie să fi trecut mult timp. Voi ce știți?

– Acum vreo trei zile, răspunse Marcu, ne-a ajuns veste că, în Moldova, Petru Aron a venit cu steaguri turcești și l-a omorât pe Voievodul Bogdan. Coconul Ștefan a reușit să scape și cică ar fi cu el și Vlăduț. Până acum nu s-a știut că prințul e ascuns acolo, ca să nu atragă urgia turcilor de la care fugise.

Tăcut, cum îi era felul, Ler se ridică în picioare și își prinse sabia pe spate. Sătenii cătară mirați către el, dar nu primiră niciun răspuns. Doar Stroe, mucalit, le zise:

– Discursul prietenului Ler, cam lung ce-i drept pentru așa fleac, m-a convins și pe mine. Plecăm spre Moldova!

Stroe se obișnuise cu el și îl înțelegea fără să vorbească. Știa că oricând își poate încredința viața prietenului său și între ei nu încăpuse niciodată vreo pricină de nemulțumire. În lungile lor drumuri, ca să acopere tăcerea prietenului său, Stroe vorbea singur și tot el răspundea ca și cum răspunsul ar fi venit de la cavalerul cel înalt. Când se plictisea – cam rar ce-i drept – se întorcea către Ler și, prefăcându-se indignat, îi zicea „*Mai taci, bă, că mi-ai împuiat capul!*”. Mulțumit că stârnea

zâmbetul cavalerului, Stroe se cufunda și el apoi în gânduri. Pentru scurt timp.

Sătenii mai tineri, care-i știau pe cavaleri doar din auzite și din ce le mai spusese Marcu, nu aflaseră că Ler, întotdeauna tăcut și iute la faptă, mai avea acum un motiv să se grăbească. Trecuseră zece ani de când, hăituiți de garda noului Voievod, plecaseră din Valahia, zece ani de când Ler nu își văzuse fiul, pe care, la plecare, îl lăsase cu Zyraxes, pustnicul. Doar el și călugărul știau că în grotă de la Piscul Zmeului un băiețandru deprindea, departe de oameni, tainele lumii.

Cavalerul cel blond sări pe cal și porni singur către munte. Stroe și Marcu se uitară unul spre celălalt, dar nu se mirară prea tare. Deseori, câte unul din ei era nevoit să meargă cine știe unde pentru vreo slujbă tainică, iar anii lungi petrecuți împreună îi învățaseră a-și hotărî locuri sigure, unde să se revadă în astfel de cazuri.

Urcușul către grotă i se păru lui Ler mai lung decât drumul de la Veneția în Valahia.

„Dacă nu mă recunoaște, gândi el, sau dacă nu vrea să mă vadă? Ce vină să aibă un prunc de nici zece ani și cum să priceapă el că trebuie să stea ascuns, departe de părinți și de oameni? Sau dacă...” Se strânse înfrigurat de negreala ce încerca să i se-nfîrpe în minte. Cât fusese departe, gândurile negre se arătau rar, lăsând loc imaginilor însoțite și speranțelor.

Cum urca așa, cu vălmășagul de gânduri mai înnegurate sau mai pline de miresmele tari ale brazilor și de lumina florilor, i se părea că recunoaște toate firele de iarbă și toți bursucii care se piteau grăbiți din calea sa. Până la Piscul Zmeului mai erau trei sferturi de ceas, când, brusc, Ler trase de frâu și rămase pironit privind în față ca la o nălucă. Puțin mai de sus, de sub streășina unei stânci mari pe care localnicii o cunoșteau drept Cuibul Ghionoaiei, doi oameni priveau spre el.

Zyraxes arăta la fel de bătrân ca și în urmă cu zece ani, la fel cum îl știa Ler dintotdeauna, cu pletele și barba lui albe, cu straiete sale lungi, albe și ele, cu toiagul său terminat spre vârf cu un cap de lup, sculptat de o mână măiastră. Lângă el, ridicat în picioare, un tânăr înalt și parcă prea puternic pentru vârsta lui, începuse să coboare spre Ler încet, încet, ca o părere. Cavalerul descălecăse și privea incremenit spre fiul său ajuns la numai un metru. Ar fi vrut să chiuie și să-l strângă în brațe, dar se temea de reacția băiatului și parcă era prea liniște acolo între stânci. Îi era rușine că adusesse sabia într-un așa loc sfânt. Șopti ușor, ca în biserică:

– Tudore...

Băiatul, cu obraji arzând, puse un genunchi în pământ și sărută mâna părintelui. Apoi, spuse simplu, de parcă tatăl său se întorcea de la o plimbare de câteva ceasuri:

– Uite, tată, ți-am făcut un fluier.

Și îi întinse o minunăție de fluier de corn, pe care încrustase zeci și zeci de flori și stele, încât acum instrumentul părea făcut din dantelă fină.

Fâstâcit peste măsură și neobișnuit cu un asemenea sentiment, Ler privi neajutorat spre Zyraxes. Bătrânul începu a râde blând, ca de o năzbâtie a celor doi, și, sprijinindu-se în toiagul său, coborî și el spre ei.

– Măi, Ler, băiatu` taichii, multe ai mai strâns tu de povestit!

– Multe, părinte, și nu toate bune, doar că acum...

– Știu! Du-te și ia-l și pe Tudor cu tine. Nu te teme, știe tot ce trebuie să știe un cavaler. Nu l-am crescut să stea aici cu mine!

Cavalerul și fiul său își luară rămas bun în grabă și încălecară. Ar fi vrut să vorbească mai mult, să stea câteva zile în grotă și să privească dimineața ceața care se ridică pe deasupra codrilor, să-și povestească tot și să facă planuri de viitor, să asculte liniștea gri a pereților mari din piatră, să-și aleagă loc de casă... , dar vremurile acelea încă nu veniseră pentru ei...

Mai jos, în sat, Marcu și Stroe, conduși de toată suflarea până în hotar, savurau din plin bucuria de a mai fi încă printre ai lor. Soața lui Marcu îi mai legă o ultimă traistă cu merinde de șaua calului, ceea ce stârni reacția mucalitului Stroe:

– Să mănânci încet, că te-neci! imită acesta glasul femeii. Și să nu faci baie dezbrăcat, că răcești! Dacă intri în apă, să-ți legi bine căciula, să nu ți-o ia corentu`!

Marcu râdea și el cu toți sătenii și doar așa, ca să nu mai prelungească clipele grele de rămas bun, strigă:

– Huooo, moară stricată! Ai început? Cu gura ta sigur îi zgornim pe turci din Țară. Și dacă mai bei și o cană de lapte cald cu ou să-ți dregi vocea, poate îi dăm dincolo de Adrianopol!

Apoi își goni calul, încercând să nu mai audă glasurile vesele ale sătenilor și nici plânsul înfundat al muierii sale.

Zece ani nu mai fusese cavalerul Marcu din garda Măriei Sale, ci gospodarul Marcu, și toate astea îi intraseră în sânge. În satul său, gărzile noului domn nu se încumetau, iar despre el nu se știa la Târgoviște decât

De prin satele dimprejur și chiar mai de departe, dinspre Argeș și din Transilvania, meșteșugari și negustori veneau cu mărfurile produse de ei sau aduse din cine știe ce colț al lumii. Țărani dinspre câmpie, bucuroși de vorbă multă, se tocmeau de dragul tocmelii cu muntenii mai tăcuți de fel, dar nu mai puțin inteligenți. În final, și unii, și alții lăsau câte ceva la preț și se felicitau în gând pentru așa schimb avantajos. Nu erau rare cazurile în care cei doi parteneri de afaceri plecau acasă fără o parte bunicică din bani, după ce legaseră trainice prietenii în fața unei ulcele de vin pe care hangiii târgovișteni se grăbeau să o ofere în așa zi rodnică. Paguba nu era mare, fiecare având prin curtea sa cam cât să trăiască el și familia lui, iar un discurs care să închidă gura, atât de muștrătoare în asemenea ocazii, a nevestelor, se putea întocmi la repezeală, în drum spre casă.

Prin poarta dinspre nord a orașului, printre zecile de târgoveți gălăgioși, intraseră în acea zi și doi munteni veniți cu frumoase bundițe din piele, brodate în culorile vii ale anotimpului ce tocmai se năștea. Negustorii erau de fapt cavalerii Marcu și Stroe, iar bundițele nu erau lucrate de mâinile lor, neobișnuite cu asemenea meșteșug, ci fuseseră cumpărate de la un român din Făgăraș, bucuros să-și fi vândut marfa toată încă înainte de începerea târgului.

Cam la un ceas în urma celor doi, prin aceeași poartă, intrară alți doi negustori care sperau să plece acasă cu un preț bun pentru roțile lor mari de cașcaval afumat. Mersul tăgănat și straietele prăfuite de drum lung, precum și strigările prin care cei doi își laudau marfa, ca toți confrății lor, nu lăsau să se bănuie că acei doi negustori erau de fapt Ler și fiul său, Tudor. Și bundițele și cașcavalul fură vândute în grabă pe mai nimic, dar asta nu deranja pe nimeni. Dimpotrivă, câțiva târgoveți, care de mult nu mai întâlniseră așa negustori nepricepuți, se îndepărtau fericiți și cam în grabă, de teamă ca vânzătorii să nu se răzgândească.

Cei patru negustori de ocazie se îndreptară cu toții aproape de ora amiezei către hanul *Lumina Înțelepciunii*. Numele era cam pretențios dacă ne gândim că acolo se adunau de fapt târgoviștenii de rând pentru a comenta ultimele porunci de la domnie sau pentru a afla ce se mai întâmplase prin târgul lor.

Hangiul Sache, mare amator de discuții filozofice, nu găsea prea des interlocutori pe măsură, dar asta nu-l ducea spre disperare. Dimpotrivă, era chiar mulțumit când prin hanul său nu se arăta vreun drumeț școlit care să fi auzit și alte teorii decât cele lansate spre eternitate

din zbuciumul neconținut al minții sale. Îi plăcea uneori să stea așa, îngândurat, la tejgheaua sa și să-și frece barba cu ochii ațintiți undeva în zare. Când considera el că destui târgoveți i-au admirat postura și preocuparea specifice marilor înțelepți, spunea, oftând ca pentru el: „*E greu, domnule! Foarte, foarte greu!*”

În acea zi însă, norocul îl blagoslovese cu un interlocutor care părea să guste nu doar o halcă bine friptă de godăcel, dar și câte ceva din finețea gândurilor.

Așezat la masa lui, de unde nu se ridica decât pentru a servi personal mărimile ce i-ar fi trecut pragul, încerca de vreo două ceasuri să convingă pe un negustor, la fel de pântecos ca și el, cum că ideea asta trâsnită că Pământul e rotund este de fapt o mare eroare a savanților.

– Iote cum zic eu: pe vremuri, când un grec, unu` *Aristotene*, a zis prima oară că Pământu` e rotund, nu s-a găsită ră prea mulți să-l creadă. El zicea, el auzea! Atunci *ierea* lumea mai serioasă, dom`le, n-avea timp de bazonii. Toți *să lupta* și *muncea* pe brânci și noaptea și ziua. Da' acu`? Acu` merge câte unu pe la universități și gata, îi *vine* idei! Are tat-su parale să-i deie și el ce să facă? Scornește bazonii, să zăpăcească lumea! Alții, săracii, chiar *crede* că trăim așa, ca pe un măr. Te-ai prins?

– Mde... mustăcea burtosul târgoveț, temător să nu-l supere pe hangiu. Motive nu prea avea să-l contrazică. Ce știa el de greci și de universități? Cât timp Sache nu-i cerea bani pentru bucatele înnebunitoare de pe masă, putea să zică orice!

– Ieri - noapte, cum stam așa și mă gândeam... mata știi că nu am somn când e să rezolv câte o problema d`asta, odată m-am luminat!

– *E bolnavi, săracii...* propuse pântecosul grijuliu.

– Nu ești prost! îl admiră Sache, după care continuă: ăștia de zice că e rotund Pământu', ei *stă* așa câte trei zile și învață. Și le *vine* idei, frate! Vezi, că ei *e* deja amețiți de oboseală și am auzit că mai și *bea...* și ideile alea *începe* ei să le plimbe prin cap, știi, cum ai plimba prin gură un vin bun înainte să-i dai drumu' pe gâtlej în jos. Și cum capul omului e rotund, ei *are* impresia că tot ce se gândește ei devine rotund. Asta e!

Hangiul nu mai apucă să savureze reacția de admirație profundă sau de îngrijorare pentru mintea hangiului ce tocmai își făcea loc pe fața târgovețului, pentru că atenția îi fu atrasă de o voce pe care nu o mai auzise de multă, multă vreme:

– Ai o odaie pentru călători osteniți?

Cu ochii încă în farfurie, temător ca nu cumva să fi fost doar o

părere, Sache cugetă cu iuțea specifică celor din breasla sa: „*Vocea nu poate fi a cavalerului Stroe, pentru că el e plecat de ani de zile. Altul cu voce sugrumată ca a lui încă n-am pomenit, da' s-au văzut altele și mai și... În schimb, dacă s-au întors, nu puteau trage decât la mine. El trebuie să fie!*”

– Se mai găsește, se mai găsește, rosti el, încercând cu greu să-și oprească explozia de bucurie ce-l încerca. Ochii însă vorbeau pentru el și cavalerul știa într-o clipă că Sache rămăsese același om de nădejde, căruia îi puteau încredința multe din secretele lor și care de multe ori îi ajutase în ceasuri de cumpănă.

Urcară împreună spre etaj, unde cei patru cavaleri primiră o cameră retrasă, păstrată de obicei pentru rude mai apropiate sau boieri cu punga largă. Odată închisă ușa mare din lemn de nuc în spatele lor, hangiul nu mai găsi de cuviință să se abțină și izbucni:

– Doamne, Dumnezeuule! Mult m-am mai rugat pentru clipa asta! Să înțeleg că i-a sunat ceasul lui Dan Vodă? Că s-a terminat cu birurile peste măsură și cu împilarea noastră? D-asta ați venit, nu? Vă trebuie bani? Spuneți-mi cât și acu-i aduc! Ce vreți să știți? Aici la mine încă mai trag oștenii și rânđașii de la curte și nici dintre boieri nu se țin prea departe de hanul meu. Aud multe și nu toate de lepădat, orice...

– Îți mulțumim, Sache! îl întrerupse Marcu, știam că n-o să te strici. O să avem mare nevoie de tine în lunile ce vin. Nimeni nu trebuie să știe că suntem aici. Spune, ce știi de Vlad, coconul Măriei Sale?

– Ieri au venit aici trei soldați de la Curte. După ce au mâncat, au cerut vin și păreau să nu se grăbească. Unu' zicea că Dan Vodă tare se mai bucurase când a venit veste că prințul Vlad și Ștefan, fiul lui Vodă Bogdan din Moldova, sunt fugăriți de gărzile lui Petru Aron. Altu' zicea că știa sigur că cei doi coconi domnești reușiseră să scape și s-ar fi aflat prin Țara de Jos, la niște boieri credincioși lui Bogdan. Când am auzit așa lucruri, le-am mai dat o oală de vin de la mine, ca să-și dezlege limbile. Zvonuri erau multe, da' nimeni nu știa nimic sigur. De vin nu-mi pare rău, aș fi dat și zece oale, numai să aflu mai mult!

– E bine, Sache, e bine și-atât! îl liniști Stroe. Acum adu-ne ceva de mâncat și o vadră de Călugărească! Nu stăm decât un ceas.

Hangiul nu întrebă mai multe, deși tare îl mânca limba. Ar fi vrut să știe cine e tânărul care nu scosese o vorbă. Să fi fost fiul lui Ler? Probabil... De ce erau cavalerii atât de grăbiți? Plecau după Vlad? Oare o să-l pună Domn? Ei erau în stare!

Cu capul vuind de gânduri și întrebări, își munci cu mare viteză pântecul imens spre bucătărie și din capul scărilor strigă:

– Sofico! Pune degrabă o găină la fiert, spală iute niște verdețuri! Cătălino! Unde ești, fă? Ce-i în capu tău, hă? Du-te și te aranjează! Ce-i părul ăsta? Parcă-i adunat cu furca!

Cătălina, fiica hangiului, era o zvârlugă de fată, frumoasă și isteată, de parcă ursitoarele s-ar fi întrecut în daruri la nașterea ei. Sache ar fi trebuit să-i mulțumească cam pentru jumătate din clientela de parte bărbătească. Nu erau tocmai puțini tinerii care, pentru un zâmbet al fetei, ar fi așteptat ore întregi, chiar dacă asta făcea ca punga lor să atârne ceva mai ușor, căci nu se cuvenea să ocupi o masă fără o comandă care să te arate serios. Chiar și ghiujii bătrâni, chinuiți de reume vechi, se arătau mai zdraveni și mai dispuși să-și povestească cu glas strigat vitejiile petrecute cam demultisor. Inima tânără a copilei nu găsisese însă imboldul spre o dragoste adevărată.

Îi iubea pe toți cu căldura ei frățească și se amuza pe seama celor ce se aprindeau prea tare. Sache, care socotea că șaptesprezece ani ar fi tocmai vârsta nimerită pentru măritiş, nu putea pierde așa ocazie!

Tânărul care era cu acești cavaleri nu avea de ce să se rușineze nici lângă Făt-Frumos, iar dacă era fiul lui Ler, zestre nu-i trebuia. Bani avea el pentru amândoi, numa' să-l prindă cumva. Tare s-ar mai fi fudulit Sache cu așa încuscrire! Își mai aruncă o dată ochii peste mese și se grăbi spre bucătărie, să prepare cu mâna lui bucatele pentru cavaleri.

Brusc, tigaia mare începu să-i tremure în mână și rămase cu ochii holbați prin ușă, spre sala mare. La masa dinspre scări ședeau doi bărbați. Pe cel cu spatele nu-l putea vedea la chip, însă sub barba deasă a tovarășului său i se păru că recunoaște trăsăturile lui Mihnea, ucigașul lui Vlad Vodă Dracul.

Toată lumea știa de trădarea lui inexplicabilă și de faptulcă se turcise, că trăia la Edirne, pe lângă curtea Sultanului. Dacă el era, rostul lui aici nu putea fi decât unul: aflase de întoarcerea foștilor săi camarazi și venise să-i vândă a doua oară.

Inima hangiului, prea slabă pentru două surprize într-o zi, se zbătea să sară din piept. „*Dacă mă vede și mă întreabă de vorbă, îi sar de gât*, cugetă Sache. *Sau m-am prostit și văd numai cavaleri azi? Mai bine ies prin spate și-i anunț pe Stroe și ai lui. Cu asta nu te joci!*”

Fugi repede pe ușa din dos, luă de la grajd o scară și o fixă sub fereastra odăii date cavalerilor. Nu urcă însă trei trepte, că fereastra se

dechise brusc, iar de trunchi i se înfășură un arcan care-l ajută să ajungă sus într-un mod nu prea plăcut, dar mai repede decât plănuse. Sache guiță scurt și, când deschise ochii, sabia lui Marcu nu arăta nicio intenție de a se depărta de la gâtul său. Lângă fereastră, Ler și fiul său își încordaseră arcurile supraveghind fiecare colțișor de grădină, iar ușa fusese deja blocată de dulapul împins cu dibăcie de Stroe.

– De ce vii așa? îl întrebă aspru Marcu.

Hangiul încercă să răspundă, dar șocul încă mare făcu astfel ca din gura sa să nu iasă decât un „îîhh” tremurat și sfârșit. Cavalerul nu părea să aibă înțelegere pentru starea grăsunului și își apăsă mai greu sabia peste grumazul ca de purcel.

– Jos... cred că..., reuși el cu greu să murmure.

Nu termină însă ce avea de zis, că în ușa se auziră bătăi încete, apoi vocea fostului lor camarad le zgârie, parcă timpanele:

– Sunt eu, Mihnea, deschideți!

Cavalerii se priviră uluiți o secundă. Apoi Ler sări pe fereastră sub privirile fiului său, mirat că nu aude niciun zgomot la aterizare. Stroe, care deja înțelesese planul tovarășului său, trăgea dulapul mare din fața ușii. Trecură apoi câteva zeci de secunde grele și ușa sări în lături, iar în cameră năvăli Mihnea, pe care Ler îl proiectase practic prin aer în aceeași clipă în care Stroe deschisese ușa.

Mihnea, trădătorul, omul cu care își amestecaseră sângele în atâtea bătălii, fratele lor de demult, și pe care, după acea zi cumplită de iarnă, speraseră să nu-l mai vadă niciodată, stătea acum în fața lor. Între ei nu putea exista îndurare. Cu toții ar fi vrut să nu-l găsească niciodată. Acum nu rămânea decât o singură cale.

Mihnea însă părea liniștit și chiar zâmbea. Barba mare pe care nu i-o cunoscuseră înainte îi masca trăsăturile, iar sub hainele ponosite de drumeț sărman, greu îl puteai recunoaște pe vechiul cavalier.

– Nu mă omorâți înainte de a vorbi! spuse el calm. Nu vă mint acum, așa cum nu v-am trădat nici atunci. Nu vă cer să mă credeți pe mine. Peste un minut o să bată la ușa voastră cineva. Ascultați-l și apoi decideți dacă îmi lăsați sau nu viața!

Privirile cavalerilor erau aspre și în mintea lor amintirile despre fratele Mihnea se încâlceau printre cele sumbre ale trădării fără rost. Nimeni nu spunea nimic. Aerul din cameră le apăsa greu umerii și le împingea ochii în orbite. Ar fi preferat, poate, ca Mihnea să se lupte pentru viața lui, să moară ca un viteaz. Așa cum stătea prăbușit înlăuntrul

său, parcă nu era el...

În ușa se auziră bătăi scurte și trădătorul se repezi să deschidă. Măinile cavalerilor strânseseră mai puternic mânerul săbiilor și, temător de o posibilă ambuscadă, Ler se repezi iarăși cu arcul încordat spre fereastră, lângă fiul său.

În pragul ușii stătea un tânăr nu peste măsură de înalt, dar cu umeri largi, greu de găsit la alții de vârsta sa. Părul negru, ondulat, îi cădea în valuri bogate pe umeri, iar ochii mari, cu sprâncene subțiri și arcuite ca de femeie frumoasă, aminteau de culoarea lacurilor de munte în care se răsfrânge verdele aspru al brazilor. Nasul acvilin și obrajii supti sporeau cumva mărimea nefirească a ochilor. Toate trăsăturile neobișnuite ale tânărului se întâlneau însă armonios și aveau în ele ceva poruncitor și sumbru. Sub hainele negre, croite de o mână meșteră, și lipsite de podoabe, corpul mlădios arăta o viață grea în care lupta pentru supraviețuire cizelase formele către perfecțiune. Prezența sa era copleșitoare pentru cavaleri, deși aceștia nu se numărau tocmai printre cei slabi de înger. Părea că toate obiectele, luminile și zgomotele din jur se aranjaseră în funcție de el. Era un rege din cap până-n picioare.

Într-un colț, hangiuul începu a-și face cruce cu privirea prinsă de tânărul ce privea parcă de undeva de sus, în ciuda înălțimii sale potrivite. „E clar, am turbat de tot! gândeți Săche. Sau visez... Mai întâi s-au întors cavalerii, apoi a apărut Mihnea – turcitură, iar acum Vlad Vodă e și el aici, da' parcă schimbat, înrăit, nu știu cum... E limpede, Vodă a murit de mult și, oricum, ar fi mai bătrân, cavalerii sunt plecați, Mihnea e la Edirne, aia e! – visez urât. De la răcitură de aseară mi se trage! Trebuia să mă opresc la a treia fărfurie!” Se ciupi cu nădejde și simți până-n măduva oaselor. Deci nu visa! Înghiți în sec zgomotos și decise că cel mai bun lucru e să tacă și să aștepte.

Ca la un semn, cavalerii puseră câte un genunchi în pământ și rostiră într-un glas:

– Să trăiești, Măria Ta!

În fața lor stătea Vlad Basarab al Treilea, fiul Voievodului lor, Vlad Dracul. Plecaseră înspre Moldova sperând să-l găsească și să-l ajute să ia tronul Valahiei, așa cum se cuvenea. Credeau că vor avea mult de căutat și vor pierde multe zile până vor da de el. Acum era aici, cu Mihnea, și nu păreau să fie dușmani.

– Ridicați-vă, domnilor! N-avem timp pentru ceremonii acum! răspunse tânărul cu glas sonor, ce amintea de răposatul său tată. Nu

putem înnopta aici. Peste trei ceasuri să fiți la heleșteul dinspre Mănăstirea Dealu. Atunci o să hotărâm dacă lucrăm împreună.

Marcu închise ușa în urma celor doi și, din prudență, renunță la gândul de a-i urmări cu privirea.

– Până la heleșteu facem o jumătate de ceas, măcar să mâncăm ceva până atunci. Aici, în odaie, suntem feriți de privirile nedorite, fu de părere Stroe.

– Parcă de mâncare îmi arde mie acuma...

– Păi ce, Marcule, triful mațelor tale te face să gândești mai adânc? Eté, na! Nu poți gândi și sătul?

– Vlad nu s-a turcit, altfel ar fi venit cu oști, nu pe ascuns! spuse Ler, zâmbind cu gura până la urechi.

Ochii săi străluceau ca la ceas de mare bucurie, spre nedumerirea lui Stroe.

– Și ce râzi așa? Zi ce ai în cap, nu mai rânji ca mutu' la plăcinte!

– Ai răbdare trei ceasuri și o să vedem dacă trebuie să râdem sau să ne batem. Acum hai să mâncăm!

Se așezară cu toții în jurul mesei mici; numai Tudor, spre nedumerirea lor, își îndesa câteva bucate în traistă.

– Păi ce faci, taică? Oi fi mâncat ceva cât am vorbit noi cu Vodă și n-am fost atenți, te pomeni?

– Nu, nene Stroe, dar de când nu l-ați mai văzut pe Vlad? Pe chipul cavalerilor apărură o urmă de surpriză, după care Stroe zise:

– Ai dreptate, nepoate! De ce să credem în ei? Doar pentru că Vlad e fiul lui Vodă? Cine știe ce o avea în cap? Cu Mihnea nu suntem lămuriți nici atât. Mergem! Întotdeauna e bine să fii primul la întâlnirea cu oameni pe care nu-i cunoști! Să nu ai surprize mai apoi...

După un minut, caii celor patru galopau întins pe drumul ce iese din Târgoviște spre nord, către Mănăstirea Dealu, ridicată cu jumătate de secol în urmă de marele Voievod Mircea Bătrânul.

Drumul se întindea drept până la poalele dealului din față, iar livezile de cireși și meri abia înfloriți nu ofereau un loc tocmai propice pentru o ambuscadă cu oșteni mulți.

– Auzi, Ler? rupse Stroe tăcerea. Ce ne-o fi apucat de nu ne-am gândit și noi la asta? Îmbătrânim și ne-am bucurat prea tare că l-am găsit pe Vlăduț. Noroc cu Tudor, că fuse mai deștept. Ești sigur că e fii-tu?

Ler zâmbi scurt, ca de obicei, la gluma prietenului său și își mână calul în față, lângă Tudor. Înaintea lor se vedea acum heleșteul înconjurat

de trestie deasă. Făcu un semn scurt din cap către fiul său și porniră amândoi mai întâi către partea cealaltă a drumului, apoi, după un ocol mare, ajunseră în partea dinspre nord a lacului. Rămași în urmă, Marcu și Stroe își struniră caii, lăsându-i la pas, pentru a da răgaz celor doi să ocolească lacul.

– Ce spui de Tudor, Marcule? întrebă Stroe.

– E tăcut ca și Ler, e puternic și azi s-a arătat mai limpede ca noi. Îmi amintește de tat'su când l-am întâlnit prima dată. Părea un băiețandru, dar era mai înțelept ca bătrânii. Aș vrea să n-am dreptate, dar cred că în curând o să vedem și ce poate în luptă...

Dinspre malul nordic, lacul părea liniștit. Doar vântul înfiora ușor trestiile și le făcea să șoptească vorbe tainice, pierdute în căldura vălurită de deasupra apei. Caii lui Ler și al lui Tudor rămăseseră priponiți la câteva sute de metri în spatele unei coline, în livada de la poalele dealului, iar cei doi se apropiaseră de lac târâș, la adăpostul ierburilor înalte.

– De sus, din nuc, nu părea să fie nimeni aici încă, dar e bine să fim atenți! șopti Ler către fiul său.

Era prima dată când fiul său se afla într-o situație ce putea deveni periculoasă și grija prea mare îl îndemna continuu la sfaturi către acesta. Tudor însă zâmbi calm și duse un deget ușor către buze. Apoi, spre surprinderea tatălui său, începu a se târi cu repeziciune ca o șopârlă și, aproape fără zgomot, se îndreptă spre marginea apei. Se opri o secundă, cufundat pe jumătate în mâlul de la mal. Părul său blond oferea un camuflaj perfect în galbenul arămiu al trestiilor din jur. Fără să se întoarcă, făcu semn tatălui său să se apropie, apoi lunecă în apă unduios ca un pește, fără a stârni valuri împrejurul său. Ajuns la mal, Ler luă seama la mișcările brotacilor și ale păsărilor și constată satisfăcut că niciuna nu era agitată ca atunci când în preajmă sunt oameni. Se târa ușor, privind atent spre stufărișul ce putea ascunde primejdii mari. Își alese un loc ferit și începu a studia metru cu metru vârfurile trestiilor din jur. Nu erau îndoite și nu se mișcau brusc, smuncite. Continuă să înainteze de-a lungul malului, căutând cu grijă orice semn de primejdie.

Ocoli în acest fel jumătate din lac, când atenția îi fu atrasă de o încrețire abia perceptibilă a undelor apei înspre mal.

– Nici în partea cealaltă nu e nimeni, rosti Tudor în timp ce ieșea din apă. Zyraxes m-a învățat să stau sub apă, continuă el, răspunzând la întrebarea din ochii tatălui.

– Rămâi aici! spuse Ler, apoi porni către marginea dinspre drum a lacului. Fluieră scurt și le făcu semn prietenilor săi să se apropie. Marcu și Stroe îl priviră cum se îndepărtează către movila în spatele căreia erau adăpostiți caii. Apoi își îndemnară și ei armăsarii către heleșteu.

– Tudore, tată, făcuși baie? se miră Stroe, văzându-l pe tânărul cavalier ud din cap până-n picioare. Când pândești pe cineva lângă o apă, să te ferești să te afunzi în vreo băltoacă de pe margine, chiar dacă te ascunde mai bine. În caz de atac din spate, nu te poți mișca la fel de repede.

– Dar din mijlocul lacului poți observa mai bine malurile. De obicei, dușmanul privește înspre drumuri, nu înspre apă! răspunse tânărul, roșind.

– Nu-i rău ce zici, da' cum ajungi tu până-n mijlocul lacului fără să te vadă nimeni înotând? Adică se poate! Dacă ai sânge broscănesc în tine și nu sunt dușmani pe mal, se poate!

– Zyraxes mi-a arătat cum poți să stai fără suflare minute în șir, sub apă sau sub pământ. Voința omului e mai puternică decât nevoile lui.

– I-auzi! Adică tu poți să stai sub apă cât vrei și să nu respiri? Să mă-nveți și pe mine, nepoate! Știi, am ținut mai de multșor un loc de casă pe fundu' unui iezer. Peștii cică's de treabă, se ajută și ei ca vecinii, mai cu un coș cu icre, mai cu un ciur de mătasea broaștei, de, cum pot și ei! Îmi place că nu ți-pă unu' la altu': cum deschid gura li se umple cu apă și – gata! – tac mâlc! D'aia zic, m-or primi și pe mine în sat la ei, că tare m-am saturat de limbarița lui tac-tu! Și dacă tot...

– Hopa, Stroe! Lasă băiatul să vorbească, ne-ai zăpăcit de cap! îl întrerupse Marcu râzând. Dacă e cum zice el, putem scăpa de multe necazuri cu învățăturile astea. Noi am stat cu Zyraxes câteva săptămâni, din când în când, și tot am învățat o groază de minuni. Gândește-te câte știe Tudor, dacă a crescut cu el!

– Marcu o să meargă dincolo de drum, în livadă, Tudor rămâne aici cu mine și tu, Stroe, mergi dincolo de lac, înspre zăvoi!. îi întrerupse Ler, în felul său caracteristic.

Deși bine întreținut, drumul dinspre Târgoviște către Mănăstirea Dealu era pe atunci puțin circulat. De el se foloseau monahii coborâți cu treburi în oraș sau călătorii veniți ori plecați la drum lung înspre așezările de sub munte sau din cealaltă țară românească – Transilvania. Satele de lângă Târgoviște, așezate de-a lungul râurilor Ialomița și Dâmbovița, ca două brâuri lângă capitală, se țineau, cu smerenie, la distanță de

mânăstire. Drumul spre dealuri nu era deci anevoie de vegheat și, atenționați de lătratul ca de vulpe al lui Marcu, cavalerii observară de la distanță apropierea a doi călăreți. După un minut putură să recunoască pe Mihnea și Vlad, fiul lui Vodă. Înaintau drept, fără să se ascundă, și nu erau urmați de nimeni.

Ajunși în dreptul cavalerilor, cei doi își struniră caii și descălecară.

– Aproiați-vă, domnilor! O să ne continuăm drumul împreună, îi îndemna Vlad cu glasul său grav, obișnuit să poruncească. În noaptea asta rămânem la mânăstire, oamenii de acolo ne sunt loiali.

După un sfert de ceas, descălecară toți șase în curtea Mânăstirii Dealu. Puțini știau că toți călugării de acolo erau mai obișnuiți cu spada sau antrenamentele grele pentru luptă decât cu numărul mare de mătânii sau cititul cărților de rugăciune. Starețul Paisie, acum apăsător de anii mulți, slujise în trecut sub Mircea cel Mare ca arcaș. După moartea fiilor săi în luptele de la Dunăre, se călugărise, dar numai pe jumătate. Păstrase în odaia sa vechile arme și nu se sfia să le folosească dacă pe lângă mânăstire se abăteau ceva tătari, turci ieșiți după pradă sau lotri. Cu timpul, Vlad Dracul îl numise stareț al mânăstirii mai mult pentru calitățile sale războinice și îi dăduse mână liberă să-și alcătuiască o mica armată de „călugări”. Noul Voievod, Dan, puse să se ridice o nouă mânăstire în Târgoviște și nu vizitase vechiul lăcaș decât de vreo două ori, fără însă a arăta că bănuiește rosturile călugărilor de acolo.

Graba cu care călugării se repeziră să deșeueze caii drumețior, priceperea cu care se îngrijeau de aceștia și străjile atente de pe zidurile mânăstirii nu-i scăpară lui Stroe, care declară mulțumit:

– Da, Părinților! Așa mai zic și eu! Se vede treaba că voi ați fost dați în ucenicie la Sfântul Gheorghe, cel care a omorât balaurul. Oricum, dacă mă uit bine la fețele și la brațele voastre gingașe ca stâncile, cred că ceilalți nu v-ar fi primit. Amin!

În sala mare a mânăstirii, întunericul îndrăznise ceva mai devreme decât afară, în curte. Puțina lumină care se mai furișa înăuntru printre vitraliile ferestrelor era ajutată de câteva lumânări așezate pe două sfeșnice mari, în mijlocul mesei. Mirosul de ceară și tămâie, liniștea din jur și jocul tremurat al luminii făceau ca privirile sfinților pictați pe pereții reci ai mânăstirii să pară însuflețite și parcă mai grave.

Starețul se așeză primul în capătul dinspre ușă al mesei mari de stejar. Știa că niciunul dintre cavaleri nu s-ar fi simțit în largul lui așezat

cu spatele la ușă. Îi știa bănuitori și, ca fost soldat, înțelegea că neîncrederea asta îi scăpase din multe primejdii venite pe neașteptate. Se hotărî să rupă el tăcerea care se lăsa tot mai grea și pe care nici unul dintre cei șase oaspeți nu îndrăznea să o tulbure.

– Acum două zile, Mihnea și prințul Vlad s-au oprit la noi să ne aducă mare bucurie! Azi aveți răgaz să vă lămuriți și poate să lucrați iar împreună spre folosul Țării. Ar fi păcat să fie alt fel! Eu mai am câte ceva de rânduie pe-afară, vă las.

De fapt, nu mai era nimic de făcut în curte. Fiecare călugăr își știa rostul și erau organizați cu strictețe militară. Cavalerii ghiciră că Paisie le oferea răgazul să vorbească între ei și-i erau recunoscători.

– Domnilor, încep prințul Vlad, cu domniile voastre am petrecut ceva timp în copilărie și știu că pentru tatăl meu și pentru Țară v-ați fi dat viața bucuroși. Mai știu că același lucru l-ați fi făcut dacă unul dintre voi ar fi fost în primejdie. Pot să-mi imaginez cam ce a fost în inimile voastre când tatăl meu a căzut răpus de mâna fratelui vostru, Mihnea. Eu, care nu sunt așa blând ca domniile voastre, cred că l-aș fi căutat ani în șir de-ar fi fost nevoie și l-aș fi spintecat. Vă cer să mă ascultați și să mă credeți.

– Vorbiți, prințe! rosti Ler cu bucurie rău ascunsă în glas, spre nedumerirea celorlalți.

– Când mi-a venit vestea morții lui Vlad Vodă, mă afluam închis la Egrigoz, în Anatolia. N-am vrut să cred că Mihnea era ucigașul tatălui meu. Apoi, zvonurile s-au înmulțit și am aflat că Mihnea s-a aciuat pe lângă curtea Sultanului, la Edirne. Mă pregăteam să scap și să merg la Poartă, să-l ucid și să trec apoi în Țara Românească. Într-o zi, însă, Mihnea a intrat în temnița mea și, dacă nu m-ar fi ținut străjerii, poate aș fi reușit să-l omor. Avea la el o scisoare de la tatăl meu pentru mine. Iat-o, ea va lămuri mai multe decât pot eu.

Îi întinse lui Ler un sul de piele de căprioară, pe care Vlad Vodă așternuse câteva rânduri cu puține ceasuri înainte de sfârșitul său. Pe măsură ce citea, fața cavalerului se lumina tot mai tare. Când termină de citit, întinse mâna către Mihnea și rosti scurt:

– Iartă!

Nerăbdător, Stroe apucă scrisoarea și citi și pentru ceilalți:

Vlad,

Soarta a făcut ca tu și Radu să rămâneți chezășie la turci. Poate mă urăști... Ar fi în firea lucrurilor. Ce fel de om e cel ce-și dă copiii la străini? Nu peste mult timp, tu ai să fii Voievod și atunci ai să pricepi că

toți copiii Țării sunt ai noștri. Dacă nu ați fi plecat voi, turcii ar fi venit iarăși cu război aici și ar fi pierit mii de alți copii. Nu aveam voie să fac altfel.

Scrisoarea asta ți-o va aduce cavalerul Mihnea; să crezi tot ce-ți spune el. Boierii cei mari au trădat din nou și nu cred să mai scap cu viață. Pe Stroe, Marcu și Ler am să încerc să-i fac să scape. Îmi va fi tare greu; pe cât sunt de viteji și vicleni, pe atât sunt de încăpățânați. Acum nu mai e nimeni lângă mine în afară de ei. Nici chiar ei nu se pot împotrivi unei armate întregi. Să-i țin lângă mine ar însemna să-i omor fără rost.

Lui Mihnea i-am poruncit să se prefacă trădător și să ia legatura cu Dăneștii, iar atunci când va sosi clipa, să mă omoare cu mâna lui. Altfel, nu va crede nimeni. Doar așa va putea să meargă la turci și să te găsească. Să-l primești lângă tine și să-l cinstești ca pe un frate mai mare!

Într-o zi ai să vii înapoi în Țară și ai să-i găsești pe ceilalți cavaleri. Să stai cheazășie în fața lor pentru Mihnea. Să te încrezi doar în ei și împreună să ridicați Țara. Să te ferești de boierii cei mari și să nu ai frică de turc!

Să ai răbdare și grijă de Radu, e prea micuț să priceapă cum e lumea.

Mircea, fratele tău, a murit. Mă duc și eu. Nu încerca să ne răzbuni! Tu să faci din Valahia o țară mândră și liberă cu adevărat, așa cum a lăsat-o bunicul tău, Voievodul Mircea Bătrânul. Asta să fie răzbunarea ta!

Dumnezeu să te aibă în pază!

Vlad Basarab Dracul

Bucureștiul, pentru un vânător de mituri, este o dezamăgire! Mai nimic despre Dracula! Te-ai aștepta ca românii să profite măcar de pe urma acestui brand uriaș, care aduce miliarde de dolari în toată lumea. Nici vorbă!

Încep însă să cred că toate se întâmplă cu un scop și că ceva anume mă cheamă pe urmele acestui temut rege-vampir. Altfel, cum s-ar explica faptul că exact în seara aterizării mele în București posturile de știri anunță toate același subiect ciudat și terifiant: în Arefu, sat de munte lângă cetatea lui Dracula, sătenii au dezgropat un mort și i-au înfipt un țaruș de paltin în inimă!!! În secolul XXI!

Măine plec acolo să văd cu ochii mei ce se întâmplă!

București, 14 martie 2008

„Trebuie să luați aminte că atunci când un om sau un domn este puternic și tare, atunci poate să facă pace după cum vrea; dar când este fără putere, unul mai tare va veni asupra lui și va face cu el ce va voi”.

Vlad Țepeș, 10 septembrie 1456⁴

Mănăstirea rămăsese mult în urmă, la fel și liniștea ei. Prințul Vlad Basarab Drăculea, Ler, Stroe, Marcu, Mihnea și tânărul Tudor luaseră înainte de ivirea zorilor drumul către munți, către trecătorile dinspre Transilvania. În pădurea de la poalele Bucegilor, cei șase își aleseseră loc de popas, rezemați de trunchiurile mari și drepte ale brazilor falnici ce se amestecau încă de mai din vale cu stejari și fagi seculari. Lumina soarelui, strecurată în fâșii lungi printre copaci, părea să țină încremenit totul în jur, ca într-o liniște pe care o visezi înainte de o dimineață ce va să fie veselă și liniștită.

Pe drum, cavalerii aflaseră despre anii lungi de chin pe care Mihnea alesese să-i îndure pentru a putea ajunge lângă prinț și a-l ajuta să scape. La început, fusese îngăduit ca slujitor mărunt la unul dintre oamenii Pașei Omer din Adrianopol. Apoi, mereu umilit și batjocorit, începuse a fi chemat de însuși Pașa pentru a tălmăci din scrisorile venite de cine știe unde. Cu timpul, cunoștințele sale și umilința, dar mai ales pungile cu aur, făcură din el unul din apropiații pașei. Primise chiar voie de la Omer să vorbească cu prințul pribeag și să încerce să-l convertească la Islam.

În temnița prințului fusese scuipat și înjurat, iar Vlad îi jurase că primul lucru pe care îl va face odată scăpat din lanțuri va fi să-i taie capul. Apoi, sub privirile temnicerilor care nu înțelegeau o iotă românește, Mihnea îi citise prințului scrisoarea răposatului Voievod. Așa îl convinsese să iasă la instrucția militară zilnică, așa îl convinsese să învețe limba dușmanilor pentru a-i putea înțelege, pentru a le afla slăbiciunile și tăria. Apoi, după aproape patru ani, într-o dimineață, Mihnea prezentă temnicerilor un ordin semnat de Omer, prin care se cerea tânărului valah, vindecat de turbarea cu care îngrozise pe toată lumea până nu demult, să se prezinte la palat însoțit doar de Ahmed, noul nume al „turcitului” Mihnea. Spre seară, Omer Pașa fusese găsit mort în camera sa. De atunci, nimeni în Adrianopol nu-i mai văzuse nici pe prințul valah, nici pe omul de încredere al pașei.

Acum, plănuiau cu toții să treacă în Transilvania, la marele Iancu Corvin, fostul castelan de Hunedoara, ajuns Voievod al valahilor de peste munți și Guvernator al Ungariei.

– Măria Sa Iancu nu poate să nu fie cu noi! rosti Vlad, cu ochii aprinși de nerăbdare. El este acum Atletul Creștinătății, cum l-a numit Papa de la Roma. De ani de zile se războiește cu păgânii. El o să-mi dea o armată, apoi, după ce voi fi luat tronul Valahiei, împreună vom merge la Adrianopol peste capul turcului!

– Măria Ta, interveni Ler, mai e ceva, nici Mihnea nu are cum să știe, și nici voi. Poate ar fi trebuit să vă spunem mai demult...

– Spune, nene Ler, și nu mă mai tot lua cu „Măria Ta”; suntem doar noi.

– Oștile cu care Dan a venit când au murit Măria Sa Vlad și fratele tău, Mircea, nu erau doar ale lui. Și nici ale lui Albu din Craiova. Iancu Corvin a ordonat și a trimis oști pentru a-l înlătura pe tatăl tău.

Vlad se lăsă ușor pe spate și se întinse în iarbă, tăcut, cu ochii țințiți în sus spre vârfurile brazilor ce spintecau fără milă cerul albastru și limpede. Toate planurile sale se năruiau acum, tot ce visase se rezemase pe minciuni și pe trădări neștiute. Pentru o clipă își dori ca praful ce sta suspendat în fâșiile de lumină săgetate printre copaci să se adune cât pentru o sută de ani și să-l îngroape de viu. Să moară și să stea iar în camera mamei sale și să-i asculte poveștile cu cosânzene și pitici năstrușnici; să se ascundă iar în grajduri și să râdă de tatăl său ce se prefăcea speriat de moarte. Sau doar să moară... Se simțea bătrân și obosit, tare obosit.

Apoi, după câteva minute, începu a râde încetișor, cu un râs aspru ce nu avea nicio legătură cu veselie.

Se ridică anevoie și își chemă cu un plescăit de buze calul. Încălecă și vorbi cavalerilor:

– Domnilor, până într-un an voi fi domnul Valahiei, așa cum e drept. Acum merg în Transilvania la Corvin! Înainte de a merge cu mine, vreau să vă vorbesc. Știu că tatăl meu s-a sprijinit pe domniile voastre și că vă încredința orice secret. Știu că niciodată nu ați cerut plată și că ați socotit că munciți cu armele și cu gândul pentru Valahia, nu pentru domnul ei. De astăzi, așa ceva nu va mai fi. Vă iubesc și vă prețuiesc ca pe frații mei mai mari. Cu mine însă vor merge doar cei care aleg să-mi urmeze poruncile întocmai, fără crâcnire. Până în cinci ani, Valahia va fi izbăvită de turc, de umilință, de sărăcie, de hoție și de trădare. Nu mi-e frică decât de un singur lucru în ce vă privește. Aveți inima prea mare. S-a dus vestea în cele patru zări despre cinstea și cuvântul și bunătatea voastră. Domnilor, povestea s-a terminat! A început războiul! Astăzi, eu,

Vlad Basarab al Valahiei, am stârnit războiul împotriva tuturor dușmanilor! În războiul ăsta nu am să am cuvânt față de nemernici; am să mint și am să ucid noaptea în somn, de va fi nevoie, până când va veni și ceasul luptei celei mari. Până când o să fie bine, după inima mea! Dacă plecați acum, am să vă cinstesc în amintirile mele ca pe niște oameni buni, ca pe niște viteji. Dacă rămâneți cu mine, o să vă supuneți până la ultima suflare oricât ar fi de grele slujbele ce am să vi le dau. Fără întrebări, fără șovăieli. Aveți timp de gândire până la Piatra Craiului. De acolo, trec în Transilvania singur sau cu domniile voastre!

...Stejarii și fagii rămâneau din ce în ce mai rari, în urmă. Cei șase călareți își continuară drumul printre brazii înalți și întunecoși, înspre culmile dintre cele două țări române. Curând, în fața lor începură a se deschide petece mari, fără pădure, străjuite de stânci înalte. Creasta Pietrei Craiului se arăta la o jumătate de ceas înainte. Cavalerii rămași ceva mai în urma prințului priveau tăcuți spre silueta hotărâtă și impunătoare a lui Vlad, dincolo de care se întrezărea hotarul cu Transilvania.

„Adică ce să fie mai greu decât până acum?” gândi Stroe. Parcă de când am intrat în garda lui tată-su am fost numai la baluri și ospete?! E drept că niciodată nu ni s-a poruncit, ci am fost rugați. Da` cine să ia seama la asta? Vlad Vodă a fost un om drept, iar gândurile lui plecau parcă din inima noastră. Ce-o fi vrut să spună Vlăduț? Ce sarcini mai grele decât până acum să ne dea? Ucigaș plătit nu m-aș face, dar cum să le răspunzi celor ce te mint și iscălesc orice tratat doar pentru a-l încâlca a doua zi? Ca să izbăvești țara de toate răutățile îți trebuie două vieți de om, nu cinci ani, cum a zis el, da` tare-aș mai încerca!”

— Auzi, Stroe? rosti Vlad fără să se întoarcă, vorbind ca pentru el însuși. Intr-o zi a venit la Edirne o șatră de țigani de pe la noi. Furaseră un pui de urs pe care îl țineau cu picioarele pe o plită încinsă și ziceau că dansează. Zbierau ca sălbaticii și se milogeau bucuroși de paralele pe care le aruncau turcii. Era slab ursul... Coastele stăteau să-i iasă prin blană de nemâncat ce era. Da` știi, Stroe? Nu se lăsa! Dansa... Dansa întruna ca într-un vis urât care începe mereu și nu se termină niciodată. N-am mai răbdât chinul bietului dobitoc și i-am retezat lanțurile cu o lovitură de paloș. Scăpat de cazne, ursul s-a prăbușit și părea mort. Doar gemete surde se mai auzeau din trupul său stors de chinuri și de foame. Apoi, deodată, a pornit a se ridica. Tremurând, m-a privit în ochi ca un om și a început să danseze. După asta, a căzut mort... Înțelegi, Stroe? Asta a

așteptat ursul furat de la noi! Pentru asta a răbdat el. Să danseze odată când o vrea el și să moară liber! **Liber!!!** Mă întreb, dragilor, când o să priceapă și boierii că pe pământul ăsta ori trăiești liber, ori mori? Că n-ai cum altfel... Dacă nu vor să înțeleagă singuri, eu am să-i învăț!

Stroe nu găsi de cuviință să-i răspundă. Prea erau cu patimă cuvintele lui Vlad. O patimă de fiară încolțită și rănită care nu mai dă înapoi nici în moarte. Ardea în ele ceva ce cavalerii nu mai auziseră niciodată. O sete de dreptate cruntă, rea și absolută. În clipa aceea fu clar pentru cei cinci cavaleri că tânărul din fața lor avea să-și graveze numele definitiv în istoria Țării și a neamurilor din jur, că soarta sa avea să fie una grea și adâncă, o soartă care avea să scufunde sau să urce în ea toate destinele ce vor roii în jur.

Pe platoul Bucegilor, cei șase călăreți descălecară. Soarele căzut spre asfințit înflăcărase culmile munților care se vălureau de jur împrejur în trepte până înspre Dunăre și Marea cea Mare. Prințul Vlad, cu ținuta sa mândră, nefiresc de dreaptă, încerca, parcă absent, să ajungă cu privirea cetatea Târgoviștei. Stroe își scoase vestitul iatagan și păși către movila pe care, încremenit, stătea tânărul. Sosise sorocul ca cei cinci cavaleri să hotărască.

– Măria Ta, ai aici sabia și viața mea. Poruncește!

– Viața și paloșul meu! rosti și Marcu, repetând gestul tovarășului său.

Apoi fu rândul lui Mihnea și al lui Tudor. Ler se apropie fără o vorbă și, cu un genunchi în pământ, își așază paloșul peste al celorlalți, la picioarele prințului Vlad al Valahiei.

– Vă mulțumesc, domnilor! De acum nu mai e cale de întors. Măine, spre seară, o să fim la Corvin. Cu el am ceva de lămurit. Apoi mergem în Țară!

Prima strajă de peste noapte fu a lui Stroe și Mihnea. Ceilalți își făcură adăpost între trei stânci mari, răzlețe, rămase parcă din greșeală la așa înălțime.

Ca de obicei, Stroe rupse tăcerea:

– La început, am crezut că s-a scrântit oleacă. Nu mult, așa...

– Dacă ai ști, Stroe, cât a pățimit și ce a strâns în el copilul ăsta, te-ai îngrozi! Uneori, când mă gândesc la ce e în inima lui, mă ia frica. Nu știu cum nu a crăpat până acum. De inima asta tare ca piatra au să se sfarme multe răutăți și mă tem că oamenii n-au să-l înțeleagă. Când Vlad Vodă a fost la Edirne, la Sultan, cu cei doi coconi ai săi – Vlăduț și Radu

–, aş fi vrut să vă am lângă mine. Împreună, poate am fi reuşit cumva să-i luăm pe toţi trei şi să scăpăm înapoi. Atunci, printre turci, m-am gândit prima oară că Vlad o să fie cândva cel mai însemnat domn al nostru.

– N-ar fi trebuit să ne încredem în cuvântul Sultanului...

– La început ne-au primit frumos, cu muzicile lor piţigăiate, cu corturi de toate culorile şi turbane aşijderea, cu dulceturi şi fructe de care nici nu ştiam că există şi cu oşteni aliniaţi ca la paradă. După ce Vodă Vlad i-a dat darurile, Sultanul a făcut semn şi de el s-a apropiat un slujbaş cu o pernă ţesută în fir de aur, dar pe pernă erau lanţuri, Stroe, nu daruri, cum s-ar fi convenit unui Voievod. Vodă, prins de mâini, a căutat repede spre coconii săi ţinuţi ceva mai departe, lângă alţi copii. Radu începuse a scânci uşor şi atunci Vlăduţ i-a acoperit repede gura cu palma. Nu voia să-l vadă turcii plângând! Pentru câteva clipe, privirile lui Vlăduţ s-au lipit de ale lui Vodă şi atunci, în jur, s-a făcut linişte. Înnegrit la faţă şi cu ochii lui mari, parcă miraţi, Vlăduţ prinse a păşi încet, înnebunitor de încet, către tatâne-su. Nimeni nu a îndrăznit să-l oprească. Micuţ cum era, ochii săi verzi fulgerau rău şi îl făceau atunci mai de temut decât o sută de ieniceri. Lui Vodă i-a şoptit atât: „*Nicicând puterea turcului nu va mai fi mai mare ca a noastră!*”

– Şi n-am uitat ce am zis atunci, Mihneo! rosti Vlad de lângă cei doi.

– Măria Ta! Nu dormi? Poate că ar trebui să-ţi cauţi alte ajutoare! continuă Stroe supărat. Până astăzi nu s-a strecurat nimeni lângă mine fără să-l simt. Când te-ai ridicat din culcuşul tău?

– Să nu fii supărat, Stroe! râse Mihnea. Cât a stat la turci, Măria Sa Vlad a devenit unul din cei mai pricepuţi luptători din câţi mi-a fost dat să văd. A învăţat de la ei şi s-a întrecut cu chitai⁵ meşteri la trântă, veniţi de la capătul lumii, cu franci falnici şi pricepuţi la sabie, cu turci sălbatici şi cu nemţi cât uşa de mari. Pe toţi i-a lăsat în ţărână şi-i certa ca pe copii că au îndrăzneala să se lupte cu un mare Voievod.

– Vine vremea pentru lupta cea mare. Lupta care contează..., şopti Vlad ca pentru sine. Şi n-am să mai greşesc. Atunci a fost doar vina mea. Dumnezeu mi-a dat de ştire să nu mergem şi eu nu L-am ascultat!

Vlad tăcu pentru un minut, cu gândul la vremile ce au trecut şi pe care nu le mai putea întoarce. Apoi, continuă la fel de pierdut:

– Tare îmi plăcea la Târgovişte, când căldura verii deschidea trandafirii, să strâng petale roşii în pumn şi să le arunc în soare. Apoi pluteam şi eu cu ele, lin şi fără aripi... Mi se părea că zbor aşa, uşurel, şi

că mă hârjonesc cu fluturii de flori ore în șir, fără să ating pământul. Cu o zi înainte să plecăm la Edirne, petalele mele s-au făcut toate în bolovani colțuroși și s-au prăvălit peste mine. Fluturii care au rămas țipau ca uliii și-mi ciuguleau fața. Am întins mâinile să mă apăr, dar bolovanii tot cădeau întruna. Când m-am trezit, eram în pat și mama lăcrima deasupra mea. Nu i-am spus ce se întâmplase. Poate nu m-ar fi crezut sau poate s-ar fi speriat prea rău. Ea era blândă și bună. Nu suferea să vadă nici cățeei fără mamă; grija de toate orătăniile cerului și Pământului. Nici lui tata nu i-am spus nimic. Și tare am greșit! Ei ar fi priceput că nu trebuie să plecăm. Știu că ei mai vorbeau uneori cu Dumnezeu... erau smeriți și harnici și buni și viteji. Ei au fost ultimul rege adevărat și ultima regină. Cu ei, vremea basmelor s-a terminat, domnilor! Acum trăim vremurile Fiarei! Și ea n-ascultă de vorbă bună!

– Nici mâine, cu Iancu Corvin, n-o să fie ușor! schimbă Stroe vorba, pentru a mai alunga din înfrigurarea ce pusese stăpânire pe el. Ce vrei să faci, Măria Ta? Nu-l poți omorî, poate nici n-ar fi bine...

– Atâta timp cât îl bate pe turc, n-am să-i fac nimic. Vreau doar să văd ce are de zis. Să pricep dacă oștile trimise contra tatălui meu au fost ale lui. Și de ce? Acum mergeți și dormiți, vreau să rămân singur.

Pe platoul înalt al Bucegilor, stelele coborau până aproape de pământ, parcă pentru a se răcori o clipă în izvoarele multe ce întregeau liniștea nopții cu susurul lor. Altele, mai leneșe, dormeau în câte un culcuș alburii încropit din praful cerului. Argintul Lunei întins peste pădurile de brazi și peste crestele înalte dimprejur, părea suflat de un Meșter Ceresc îndrăgostit de tabloul munților.

Lui Ler, prefăcut adormit în adăpostul său, îi fu pentru o clipă teamă că poleiul din pletele prințului nu se va mai șterge după noaptea asta. „*Prea multe pentru un om. Și asta e de-abia începutul..*”.

În Târgoviște, vechea capitală a lui Dracula, lucrurile stau altfel! Orașul este superb, iar vremea, pe măsură!

Regele este prezent peste tot! În statui, la Curtea Domnească, în parc și, mai ales, în mințile oamenilor. Târgoviștenii sunt oameni cultivați și cu stil. Râd ironic când aud despre vampiri și nu prea glumesc când vine vorba de regele lor, despre care spun că a fost cel mai mare din istoria României.

Aflu o mie de amănunte din viața unui conducător imens, un geniu militar, și încep să mă întreb dacă nu cumva povestea lui este mai interesantă decât orice mit cu vampiri și sânge!

Târgoviște, 15 martie 2008

Coborârea spre Hunedoara le oferi celor șase răgazul să mai uite de încordarea din ultimele zile. În Transilvania nu erau căutați, iar aici oamenii, fie ei nobili sau de rând, îi cunoșteau pe cavaleri doar din auzite. Pe cărările înguste care șerpuiau lipite de pereții abrupti ai munților, cavalerii fură nevoiți să meargă înșirați unul după celălalt. În față, Ler călărea urmat de Marcu și Vlad, iar coloana era încheiată de Mihnea, Tudor și Stroe. Distanța mare dintre călăreți îi dădu curaj lui Tudor să întrebe:

– Nene Stroe, Vlad nu e cam supărat ca să meargă acum la Corvin? Ce are de gând?

– Dac-aș ști, ție ți-aș spune primul, nepoate! răspunse Stroe îngândurat. Știi ce-i zise azi-noapte lu' tac-tu? Cică „*Cât îl bate pe turc, nu-i fac nimic!*” Auzi, parcă un singur om sau noi șase am putea să-i facem ceva lui Iancu Corvin!? Sunt ani de zile de când turcii trimit oști întregi și ucigași ascunși să-l mierlească pe Corvin și după cum vezi nu e mort deloc. Eu l-am întâlnit odată la Varna. E mare cât un munte și mai puternic ca un taur. Părul începuse de pe-atunci a-i încărungi, dar nu era soldat mai tânăr să-l întrecă la meșteșugul armelor. În campaniile cele mai grele, merge pe jos cu oștenii, doarme și mănâncă cu ei laolaltă. Când l-am văzut la Varna în '44, eram lângă Măria Sa Vlad Dracul, așteptam cavalerii din vest, mai bine nu mai veneau! Deodată, zumzetul, vorbăria soldaților care se odihneau pe lângă corturi, a încetat și s-a făcut o liniște de mi se părea c-am surzit. La început nu știam ce e. Toți oștenii săriseră în picioare și-și plecaseră capetele. Printre șirurile de corturi, Iancu Corvin de Hunedoara venea spre noi. Părul lung îi flutura în vânt ca și mantia lui neagră, de care nu se despărțea în campanii. În aburii dimineții de lângă Dunăre, nu vedeam bine până la el. Eram nerăbdător să-l văd pe cel mai mare luptător al creștinătății, da' parcă mi-era și-un pic ciudă. Auzisem că e bun cu soldații și toți îl iubesc ca pe un tată. Acum vedeam că toți țineau privirea în pământ când se apropia, de parcă era Sultanul turcilor. Atunci Măria Sa Vlad îmi spuse, parcă citindu-mi gândurile:

„*Nimeni nu se poate uita în ochii lui. Pe la curțile europene, solii fac rămășaguri, dar niciunul nu a reușit să-l privească în ochi până acum. Iar când e supărat, capul ți se pleacă parcă singur în jos*”.

– Și Măria Sa Vlad l-a privit în ochi? se interesă Tudor nerăbdător.

– Măria Sa era Voievodul valahilor și nu avea voie să-și plece capul sau ochii. S-au privit o clipă și apoi au pornit umăr lângă umăr spre cortul Voievodului.

– Dar i-ai văzut ochii, nene Stroe?

– Până să ajungă la noi, m-am gândit că m-am prostit, vântul sufla mai rece lângă el. Ochii lui au o culoare ca la nimeni, sunt negri și bat în galben. Da' nu de culoarea lor îți spun eu acum. Din ei iese, așa, ca un foc nevăzut, care te pârlеște până-n suflet. În el s-au strâns cel mai înțelept, cel mai viteaz și cel mai rău om pe care l-am văzut eu vreodată. Tu mă știi că n-am dat înapoi niciodată când a fost greu. Atunci a fost singura dată când mi s-au înmuiat picioarele. Corvin ăsta are ceva al lui care te face să te simți mic. Și nu-i în toată Europa un general mai mare ca el. Dacă, printr-o minune, creștinii ar fi mai uniți și i-ar da lui comanda unei armate zdravene, n-ar mai fi picior de turc în Balcani. Și pe omul asta Vlăduț zice că-l lasă în pace, nu-i face nimic!

– Vlad n-a apucat să fie copil, a trăit numai în rele, nene Stroe, și mă gândesc că azi nici lui Corvin n-are să-i fie ușor cu el.

– Așa e, nepoate, numai de n-am ajunge să ne sfâșiem între noi. Alți dușmani avem noi acum.

Curând, ajunși la baza versanților Transilvaniei, prințul Vlad și cei cinci cavaleri putură să călărească din nou alături. Ziua mergea către amiază, cu soare mângâios de primăvară care îi bucura pe cai, precum și pe stăpânii lor. Doar Vlad se arăta tot mai întunecat la chip, iar sprâncenele i se apropiau din ce în ce mai mult, semn de mare supărare.

Stroe se frământa de vreun ceas în șaua frumosului său armăsar, încercând să-și găsească vorbele potrivite. Înainte, parcă- i era mai ușor să vorbească. Acum, Vlăduț devenise „prințul Vlad” și-l simțea mai străin, mai rece. Starea în care se adâncea prințul pe măsură ce se apropiau de castelul marelui Corvin de Hunedoara nu era nici ea în măsură să încurajeze o discuție. Cu toate astea, Stroe, ca și tovarășii săi, se temea de reacția prea tânărului Vlad și de necazurile ce-l puteau pânde la castel.

– Măria Ta, cum crezi c-ar trebui să facem la castel? Dacă Iancu Corvin a trimis oști împotriva tatălui, mă gândesc că nici fiul nu-i e prea drag!

– N-am să-i cer să mă iubească, răspunse prințul, fără a-și rupe

șirul gândurilor.

Stroe se uită încurcat la ceilalți și citi în ochii lor îndemnul de a continua discuția cu prințul. Trebuia să-l facă să nu riște inutil. Numai Mihnea zâmbea mulțumit, așteptând ca pe un triumf personal surpriza camarazilor săi, care aveau cât de curând să cunoască nu numai vitejia și curajul lui Vlad, dar mai ales maturitatea și înțelepciunea peste vârstă ale acestuia.

– Dacă aflăm că e adevărat și Corvin e în spatele uciderii...

– Stroe! Nu-ți mai face griji de pomană. Pe altul poate m- aș supăra că mă crede un băiețandru. Am văzut cum te frământă și am băgat de seamă că toți așteptați să mă lămuriți că nu e bine ce fac, că nu-i timp și loc acum pentru furie. Mai știu că voi o faceți pentru că țineți la mine și pentru că v-ați dat cuvântul tatălui meu. Dacă Voievodul Corvin l-a ucis pe tata? Nu știu și nu cred nimic, dar ura trebuie să se oprească undeva! Eu nu vreau să o duc mai departe. Dacă o vrea să mergem amândoi peste turci, asta să fie plata lui și am să i-o cer chiar astăzi. Dacă o vrea să ne închidă sau să ne piardă, atunci să-l ferească Dumnezeu pe el și pe toți din preajma lui. Milă nu o să mai am! Uite castelul! Să ne oprim un minut, să ne ștergem hainele și caii de praf. Nu se cuvine să mergem așa la un mare domnitor!

Crescut pe o stâncă imensă, castelul Hunedoarei părea o fantasmă din poveștile cu zmei ale copilăriei. Întunecat, mare, mai mare decât toate castelele din jur, părea imposibil de cucerit. De o parte și de alta a podului mobil, trei sute de călăreți îmbrăcați la fel, cu armele și hainele strălucind, așteptau în liniște.

– Cred că Iancu vrea să meargă la vânătoare astăzi, îi șopti Stroe lui Tudor, rămas lângă el în spatele celorlalți cavaleri care priveau tăcuți șirurile de războinici, dar tare mă tem că trebuie să și-o amâne. Nu prea mi-l imaginez pe Vlad, în starea în care e, stând cuminte cu o pâinică în mână și așteptând să se întoarcă nenea Corvin...

Deodată, din trei sute de piepturi de voinici răsună salutul atât de obișnuit la curtea din Hunedoara: „*Trăiască Măria Sa Iancu Corvin, Voievodul Transilvaniei!*” În poarta întunecată a castelului se profila statura impozantă a Voievodului. Calul său juca nerăbdător din picioare. Corvin se deosebea mult de alți conducători și îmbrăcămintea sa spunea

multe despre asta. Toată ținuta sa era alcătuită dintr-o cămașă ușoară de in alb, pantaloni negri strânși pe picior și o pereche de cizme înalte. În aceeași clipă cu ieșirea sa pe podul mobil, Vlad își mână calul în galop, coborând în viteză panta ce ducea dinspre apus către capătul exterior al podului. O clipă mai târziu fu urmat de cei cinci tovarăși ai săi. Mihnea și Ler se dispuseră în stânga și în dreapta prințului, gata să-l apere, cu trupurile lor, de orice primejdie ce s-ar putea ivi. Observând mișcarea cavalerilor, Corvin își trase cu o mișcare scurtă sabia din teacă. În același timp, cei trei sute de oșteni făcură dintr-o singură mișcare trup comun în fața Voievodului și ocupară întreg podul cu arcurile încordate.

– Nu trageți, voinicilor! strigă Mihnea, mânându-și calul în fața lui Vlad. Măria Sa Vlad Basarab, prințul Valahiei, poștește să-i vorbească Voievodului Corvin!

– Chiar de-ar fi Sultanul turcilor și tot nu i s-ar împlini voința astăzi, răspunse Drăgan, mai-marele gărzilor Hunedoarei. Poate c-ar trebui să vă arestez pentru felul în care ați venit. La ce v-ați pitit și de ce veniți așa vârtej?

– Domnule...

Mihnea nu-și putu însă continua explicațiile către mustăciosul și viteazul Drăgan. De lângă el tună glasul lui Vlad:

– Corvin! Eu sunt Vlad Basarab al Valahiei! Am bătut drum lung să te văd. Binevoiește și-ți amână vânătoarea. Astăzi sunt alte lucrări de făcut!

Peste sutele de oșteni se așternu o liniște de mormânt. Nimeni nu îndrăznise încă a-i vorbi astfel marelui Iancu de Hunedoara. Chiar și pașalele venite cu solie la castel își uitau pe moment aroganța și se arătau intimidat de faima și prezența copleșitoare a Voievodului transilvan.

Șirurile de soldați se deschiseră la un semn și din spatele lor se ivi încruntat și neguros învingătorul de la Semendria și Sibiu și de pe Ialomița. Străjerii săi, fără a lasă armele, prinseră a zâmbi amuzați în așteptarea acelei groaznice priviri muștrătoare a lui Corvin, care spulbera întotdeauna pe cei mai îndrăzneți sau mai necumpătați. Mulți spuneau că în ochii săi sălășluiesc duhurile pădurii, cu care el se legase de mic prin corbul acela poposit pentru totdeauna pe blazonul voievodal. Doar că Vlad nu-și plecă privirea sub cea a lui Corvin. Și nici nu clipi. După o vreme însă, bătrânul Voievod începu a privi mai într-o parte și a pleca ușor capul sub povara prea grea a *urii* lui Vlad.

În jur, liniștea grea apăsa mai tare ca oricând și oștenii nu puteau

crede cele ce se petreceau chiar sub zidurile Hunedoarei.

– Spune-mi, Măria Ta, tu ai pus de l-au omorât pe tata, Voievodul Valahiei? ceru Vlad cu voce joasă.

– Dacă aş...

– Spune-mi! mârâi aspru Vlad.

– Nu! Nu eu... Vino înăuntru, avem de vorbit! răspunse Iancu Corvin, încercând prin asprimea glasului să ascundă tulburarea care-l cuprinsese. Totul dură doar o clipă. Apoi, fața lui Corvin se deschise sub mângâierea unui zâmbet abia văzut și, spre mirarea celor prezenți, Voievodul Transilvaniei rosti fără urmă de ironie:

– Binevoiește a primi invitația noastră la castel. Sper să petrecem multe ceasuri împreună.

Drăgan, comandantul gărzilor castelului, făcu semn soldaților săi să prezinte onorul, așa cum se obișnuia la Hunedoara doar atunci când poposeau acolo mari demnitari de la curțile Europei sau cei mai înalți soli ai Porții.

Trei sute de cavaleri înșirați de-a lungul podului descriseră cu săbiile lor o boltă tăcută, rece și tăioasă.

„Cred că acum am făcut-o de oaie! gânde mustăciosul Drăgan. De multe ori, Măria Sa Iancu îmi poruncește să primesc mai cu răceală chiar și solii de vază, de care avem trebuință. Să știe de puterea noastră și să nu creadă că ne căciulim la cineva! Da` ăsta tânăr mi-a plăcut, ce mai! Parcă e din neam cu Corvin; nu seamănă la chip, da` parcă-s același soi de zmei. Și după ce mă chelfănește Măria Sa, dacă-l mai întâlnesc o dată pe Vlad, iar îl salut, așa, ca pe mărimi. Da` să fim doar noi”.

curtea mare a castelului, scăldată în lumină, oferi lui Vlad și celor cinci tovarăși ai săi o imagine diferită de cea la care se așteptau, judecând după aspectul neguros al zidurilor exterioare. Dalele curate de marmură puneau și ele umărul lângă razele generoase de primăvară și strălucirea lor își croia drum printre straturile cuminți de flori și coloanele ce străjuiau intrările în cele patru corpuri ale castelului. Poarta cu boltă în arc răsfrânt a sălii mari a castelului era străjuită de doi oșteni parcă dăltuiți în piatră. Chipurile lor nu trădară nicio secundă mirarea care-i cuprinsese la întoarcerea atât de grabnică a Voievodului. Abia după ce Corvin și cavalerii valahi intrară în sala mare, buzele străjerului din dreapta, scund și bălai, prinseră a se mișca:

– Nu-i a bună! zise el cu privirea fixată în față. Cred că iară

mergem la război, și încă repede.

– Io cre' că nu, răspunse celălalt. Măria Sa parcă era vesel, așa puțin cum știe el s-o arate, da' mi s-a părut vesel.

– Punem rămășag? îndrăzni bălaiul, cu o voce șerpească.

– Piei, satano! Știi că nu mai fac rămășaguri. Data trecută m-ai jecmănit de toată solda. Apoi, părintele Claudius m-a pus la grele cazne să scap de păcat. Să nu mai zic de crăitarii plătiți sfinției sale să se roage pentru mine...

– Pe doi ducați că vin turcii peste noi? insistă bălaiul.

– Merge... veni răspunsul sfârșit al celuiilalt. Da' asta-i ultima oară!

– Nici nu se poate altfel! întări bălaiul, zâmbind pe sub mustață.

Înăuntru, în sala mare, Corvin, Voievodul Transilvaniei, Vlad Basarab, prințul Valahiei, și cei cinci însoțitori ai săi se așezară în jurul mesei imense de nuc ce domina centrul încăperii. Marile oglinzi venețiene dădeau camerei o impresie de spațiu care o făcea plăcută și mai împlânzea puțin apăsarea marilor statui din piatră ce străjuiau fiecare colț.

– Domniile voastre puteți merge! rosti Corvin, cătând spre cei cinci cavaleri. Poftesc să vorbesc singur cu prințul Vlad.

După o secundă însă, pe fața Voievodului se întrezări o urmă de mirare ce risca să se transforme în mânie. Cei cinci nu se clintiră din loc și nici nu arătau vreo intenție de a o face.

– Am spus că poftesc să vorbesc singur cu prințul Valahiei, repetă Corvin, cu ochii înfipți în cei ai lui Ler, care părea să fie ascultat de ceilalți.

– Puteți merge, domnii mei! interveni Vlad, înainte de a fi prea târziu. Măria Ta, continuă el spre Voievodul Corvin, domnii aici de față sunt cavalerii Ler, Mihnea, Marcu, Stroe și Tudor, fiul lui Ler. Ei nu primesc porunci decât de la prințul sau Voievodul Valahiei.

– Înțeleg, zâmbi Corvin, înțeleg. Am auzit multe lucruri frumoase despre domniile voastre. Dacă jumătate din ele sunt adevărate, atunci meritați toată cinstea noastră. Trebuia să-mi dau seama că sunteți voi. Doar cu așa ajutor putea ajunge prințul Vlad de la Edirne la Hunedoara.

– Prințul Vlad putea ajunge și pe Lună, Măria Ta, dacă așa-i era voia, cu sau fără noi! răspunse Stroe măgulit de recunoașterea marelui Voievod. Acum, permiteți-ne să ne retragem.

Nici nu se închise bine ușa în urma cavalerilor, că Vlad își și începu șirul întrebărilor:

– Ale cui au fost oștile care l-au ajuns pe Măria Sa Vlad Dracul la Bălteni?

– Ale mele... , dar au fost cumpărate de boierii munteni, potrivit tatălui tău. Îi trimisesem în Valahia pentru a-l convinge pe Vlad Voievod să vină cu noi din nou la luptă. Începuse să șovăie pentru că voi erați prinși la turci și pentru că nu mai credea în ajutorul meu. Să știi, Vlade, cu cât un conducător este mai mare și mai iubit, cu atât este mai expus la trădare. Poate că așa e firea omenească...

– Firea omenească o să mă preocupe când o să fiu bătrân! Acum vreau să știu cine îi conducea pe oștenii Măriei Tale și care au fost legăturile lor în Valahia.

– De trădătorii mei am avut eu grijă. Sunt morți cu toții. În Valahia însă va fi treaba ta. Împreună vom merge și te vom sui pe tronul tatălui tău, când va fi timpul.

– Astăzi! Astăzi e timpul, Măria Ta, și încă e târziu! Țara se duce de râpă și Dăneștii o vând turcilor! vorbi Vlad cu mai multă mânie decât ar fi vrut să se vadă.

– Când va fi timpul, Vlade. Când vom ști cine-i lângă noi și cine nu, când...

– **Țara** e lângă mine și eu am să fiu lângă ea. Asta ajunge! Țara Valahiei, Țara tatălui meu, pe care eu o am în grijă în fiecare clipă; pământul meu care trebuie curățat și grijit!

– Și ce e, de fapt, Valahia, Vlade? De ce să nu trăiești aici sau în altă parte, fără teamă și în cinstea pe care o meriți?

– E inima din noi , Corvine! rosti Vlad cu ochii aprinși. E cea dintâi și cea mai de seamă datorie a fiecărui român, de la cel din urmă opincar până la mine. Munții mari cu vulturii și lupii lor care nu știu a pleca fruntea și câmpiile aurite la vreme de toamnă și viile noastre și mai ales oamenii dintr-însa, care nu vor ce nu-i al lor și care sub povara boierilor hainiți și a vremilor nu au uitat să șuguie, să se ajute și să fie buni. Oamenii care știu din neam în neam că în fața morții un bărbat trebuie să rădă, oamenii cu care *eu* am să stau zid și cu care am să zdrobesc orice armată și orice vifor de oriunde va fi să vină. Asta e Valahia – *visul meu cel mare!*

– Te aprinzi repede, Vlade, șopti Corvin după câteva secunde de tăcere. Te aprinzi cu totul și mi-ești drag pentru asta, dar trebuie să-nveți să nu arzi cu focul tău și pe cei dragi care-ți stau aproape. Să nu le ceri să fie ca tine. Pentru că n-au să poată, oricât ar încerca. Și să-nveți să nu lași

focul ăsta, care e numai al tău, să te mistuie pe dinăuntru.

Vlad, încă împietrit în hotărârea lui strașnică, nu răspunse. Ochii săi vorbeau însă pentru el.

– Am să-ți dau, continuă Corvin, comanda unui regiment al meu. Și nu oricare, ci acela care ocrotește granița de sud a Transilvaniei, partea dinspre Valahia.

Ochii tânărului prinț încetară a privi spre niciunde și se întoarseră încet spre Corvin. Un început de zâmbet se ghicea pe buzele sale.

– Eu am să-mi țin făgăduiala, Vlade, chiar mâine în zori am să te prezint armatei din sud, dar și tu trebuie să-mi promiți ceva. Promite-mi că nu ai să folosești soldații mei, asupra cărora o să ai putere aproape deplină, pentru a invada Valahia și a-l alunga pe Dan Basarab!

În loc de răspuns, Vlad se ridică și se îndreptă spre ușă. Din prag se întoarce și cu glasul său, devenit mai strident în răceala încăperii gotice, spuse apăsător:

– Măria Ta, omul trebuie să-și respecte *prima* făgăduială.

Eu nu pot să am două! Și cuvântul, și inima mea sunt ale Valahiei, acum și întotdeauna! Nu eu am ales să fie așa, dar dacă aș fi avut puterea să aleg, tot așa ar fi fost!

După ce tânărul părăsi camera, Corvin se rezemă ușor de spătarul scaunului său și, pentru câteva secunde, rămase cu ochii pironiți în tavanul din centrul căruia un faun așezat acolo de o mână meșteșugită îl privea parcă mirat. Apoi începu, încet, să râdă, iar râsul său se prefăcu treptat în hohote, așa cum nimeni nu-l mai auzise de mult.

În spatele ușii care dădea în salonul de vânatoare, mustăciosul Drăgan, șeful gărzilor castelului și omul de încredere al lui Corvin, se tot fâșâia de pe un picior pe altul, încurcat nevoie mare. „Să râdă așa nu l-am auzit niciodată, gândi el. De zâmbit, zâmbește de multe ori și chiar râde, că nu-i om rău, cât e el de neguros, da' ca azi încă nu l-am auzit. Ce-o fi? Mai stau un minut și dacă nu mă cheamă, mă prefac că am ceva treburi și intru la el; mi-a iertat el altele și mai și”.

Nu-și duse însă gândurile până la capăt, că de dincolo se auzi glasul plin de bucurie al Voievodului Transilvaniei:

– Drăgane!

– Aici, Măria Ta!, răspunse străjerul, intrând în cameră înainte ca Vodă să-și termine chemarea. Corvin, cu ochii strălucind ca de mare bucurie, se uita la Drăgan și încerca să oprească undeva râsul care nu-i dădea pace. Până la urmă, nu reuși și începu din nou să râdă

privind-l fix pe mustăcios, care, neștiind ce să facă și cam zurbagiu din fire, începu și el să râdă. Asta fu prea mult chiar și pentru Corvin și curând în tot castelul se auzeau hohotele celor doi. Într-un târziu, ținându-se de masă, Drăgan reuși să întrebe printre hohote:

– Auzi, Măria Ta? Da' noi de ce râdem?

– De bucurie, omule! Mai știi ce-ți spuneam? continuă el cu un fel de voioșie serioasă care i se potrivea de minune, că nu mai cred să vină cineva care să lupte după mine și să creadă, ca noi, că turcul poate fi bătut? Încetasem a mai aștepta pe cineva cu inima dreaptă și sabia puternică. Un om care să poată strânge lângă el un neam întreg, un Voievod care cu inima și gândul lui să facă să fiarbă o Țară întreagă și chiar și pe cele din jur. Uneori, noaptea, în rugăciunile mele, mai ceream asta lui Dumnezeu, dar parcă nu mai credeam... și a venit, Drăgane, urmă el cu bucurie nespusă-n glas, a venit! E exact așa cum trebuie să fie, hăituit, drept, blând, chiar dacă nu vrea ca nimeni să știe asta, nu știe să mintă și încă de tânăr e mai bun luptător decât toți regii sau soldații pe care i-am văzut. A venit, Drăgane, a venit el aici, nu mai trebuie să-l căutam cine știe pe unde! Doi ani să stea cu noi, să mai învețe perfidia lumii creștine în care simt că mai crede și apoi n-o să-l doboare nimic. Abia atunci am să pot și eu muri.

Bucuria din glasul lui Vodă se stinse și gravitatea glasului său îi aminti lui Drăgan că se afla în prezența Voievodului Transilvaniei, a marelui Atlet al Creștinătății, cum era el numit de principii din Vest și de papă, după răsunătoarele victorii împotriva turcilor necredincioși.

Afară, în curtea castelului, tânărul Vlad nu mai auzise nici hohotele de râs ce răzbeau din sala mare, nici convorbirea celor doi, care avea să-i schimbe soarta, și nici altceva. Înnegurat la chip, merse către cei cinci însoțitori ai săi, își prinse calul de dârlogi, și fără o vorbă, se îndreptă spre poarta castelului. Tovarășii săi îl urmară, bănuind că între Vlad și Corvin se produsese ruptura definitivă. Cu toții știau ce însemna asta: o șansă imensă ratată pentru Vlad și pentru viitorul Valahiei. Lângă Iancu Corvin de Hunedoara totul ar fi fost infinit mai ușor. Armata și geniul său militar sau chiar numai numele său ar fi însemnat drum liber către tronul Valahiei și enorm avantaj în luptele cu turcii, care nu aveau cum să nu vină.

Stroe, „tăcut” cum îl știau toți și mai curios din fire, îndrăzni primul.

– Auzi, Ler? Tu, după ce bei apă, să-ți ții plosca deoparte! Se

vede treaba că ai lăsat-o mai în drum și Vlad Vodă o fi băut după tine de l-a apucat limbarița asta.

De pe buzele lui Vlad stătea să iasă un răspuns mai aspru decât ar fi vrut acesta. Ajuns însă în fața porții mari, atenția celor șase fu brusc atrasă către altceva. Podul mobil era ridicat, poarta ferecată, iar în fața ei zece străjери stăteau zâmbitori, dar fără a arăta vreo intenție de a se da în lături.

– Treburile mele aici s-au încheiat, spuse Vlad cu tonul său obișnuit să poruncească! Deschideți poarta și lăsați podul!

Hotărârea celor zece străjери scăzu brusc sub vorbele și, mai ales, sub privirea lui Vlad. Cel mai vârstnic dintre ei, care nici el nu părea să depășească 19-20 de primăveri, se uita încurcat spre balconul unde cu câteva secunde înainte îl văzuse pe Voievodul Corvin. De sus, din castel, acesta urmărea amuzat și mulțumit scena.

– Dacă Vlad Basarab, prințul Valahiei și **generalul armatelor noastre din sud**, a ordonat, se cuvine să-l ascultați! rosti el sporind năuceala între străjери, dar poate tânărul nostru prieten se răzgândește și ne mai bucură măcar câteva zile cu prezența sa și a prietenilor domniei sale, de la care ar fi bine să căutați a învăța câte ceva. Dacă nu i-ați recunoscut, dâșii sunt cavalerii Ler, Mihnea, Stroe, Marcu și tânărul Tudor.

Nici murmurele care treceau prin curtea castelului de la un oștean la altul, intrând prin odăi și chiar prin bucătăria în care se trudea de zor, și nici fețele curioase și admirative ițite pe la toate ferestrele și ușile nu reușiră să-i impresioneze pe cavaleri. Nu-i vorbă, poate că i-ar fi impresionat și măgulit, cu condiția să le fi observat. Mintea lor era invadată însă de noua situație, pe care primele cuvinte ale Voievodului Transilvaniei o descriau. Vlad – generalul armatelor din sud! Asta însemna granița cu Valahia, adică posibilitatea de a fi la Târgoviște cu mult înainte decât ar fi îndrăznit să spere cu doar câteva clipe în urmă.

– Isprava asta n-am povestit-o încă la nimeni, să nu zică lumea că ne lăudăm și, mai ales, e vorba de ceva spurcăciuni, așa că ne cam temem ca blestemele lor să nu-i ajungă și pe cei care aud povestea. Nu-i vorba, noi șase avem ceva ierburi care ne feresc de astfel de prăpădenii, dar de domniile voastre mi-e milă, că prea sunteți tineri să vă uscați așa într-o noapte sub puterea vrăjilor. Mde... mai bine tac! se sclifosi Stroe, disperat

în mintea sa că oștenii l-ar putea opri din melițat.

Curiozitatea atinsese însă cote mult prea înalte printre ascultători și fiecare ochise deja în gând câte o babă desfăcătoare de farmece sau câte o biserică la care să meargă a doua zi dis-de- dimineață pentru ceva danii care să-i ferească de necazuri și duhuri necurate.

– Acum mai bine de zece ani, Vlad Vodă Dracul ne-a însărcinat pe noi cinci cu o slujbă de mare însemnătate și tare primejdioasă: trebuia să mergem, neștiuți de nimeni, cu câțiva saci de galbeni la unul din capii ienicerilor din Edirne și să-l convingem a începe o răsccoală în capitala imperiului. Asta era partea ușoară a slujbei dată de Vodă! Mai greu era că nu puteam umbla pe drumuri știute și trebuia să trecem Dunărea pe la Smâncurile Gheenei, un loc ferit de oameni, pe unde se zicea că sălășluiește Mistrețu' Mistreților, zis și Gogoșaurul – o lighioană blestemată, văr bun cu Scaraoțchi.

– Era mistreț, domnule? Întrebă uimit unul din tinerii străjeri?

– Nu! Era arici! Păi, ce vrei să fie? Era *un fel de* mistreț, da' stai să vezi! Într-o noapte, când tocmai credeam că am scăpat cu bine spre malul Dunării, numai ce văd ieșind din apă o dihanie de mistreț cum n-am mai pomenit. Mare cât doi urși.

– Chiar cât doi? nu-i veni să creadă tânărului străjer.

– Și încă dintre cei mai mari, continuă Stroe netulburat. Cum iese dihania din apă, ne-am făcut una cu pământul să vedem ce are de gând. Numa' ce-l văd că se ridică în două picioare ca omu', scoate un ștergar și începe să se zvânte de apă. Atunci, pe fratele Mihnea, de mirare, l-a apucat sughițu'. Asta ne-a fost! Sărsăilă ne vede și se repede la noi. Eu, care eram mai în față, i- am ieșit-nainte cu iataganul în mână. Sărăcia de mistreț se săltă iarăși în două copite și, când să-i retez colții, mă izbește în vintre cu un picior, de jos.

– Hai, bre! Păi, ce, stătea acu' doar într-un picior? insistă tânărul încă neconvins.

– Nu, frate! mă pălise cu al cincilea picior, ăla de-l ținea ascuns sub coadă, să nu-l văz eu!

– Domnule Stroe, reveni tânărul, mata nu cumva le cam...

– Ia mai taci, bă, îl întrerupse pe necredincios un străjer mai vârstnic, lung cât o prăjină și uscat asemenea, abia abținându- se să nu râdă. De lighioanele astea am auzit și eu, dar nu m-am încumetat a mă lupta cu ele, prea erau fioroase!

De fapt, pentru toată lumea – cu excepția celor mai tineri – fusese

clar încă de la început că Stroe le va servi una din snoavele sale înflorite și amețite care îl făcuseră la fel de celebru ca și faptele sale de vitejie. Despre acestea din urmă nu-l auzise încă nimeni vorbind, iar cei care-l cunoșteau mai bine știau că sub masca de fanfaron a viteazului luptător se ascundea de fapt un om modest și chiar timid. Iubea însă snoavele și farsele pentru că, adesea, cu ajutorul lor, descrețea frunțile celor lângă care trăia și care, ca și el, în afară de lupte și asprimile vieții de soldat, nu prea găseau multe motive de bucurie.

– Pe mata te văd mai înțelept între toți, îi mulțumi Stroe lunganului pentru susținere, și poate le mai împartășești și ăstora mici din tainele luptei cu spurcăciunile. Cum pe mine mă doborâse, continuă el povestirea, frații Marcu și Mihnea îi săriseră în cap lui Gogoșaur. Când m-am dezmeticit, scârânăvia se scutura ca apucat de tremurici și cavalerii zburau când încoace, când încolo, atârnați de câte-o ureche a Gogoșaurului fiecare. Tocmai când gândeam că aripile dezastrului se coboară peste noi, s-a înfăptuit minunea!

Pauza lăsată înadins de Stroe părea să-și fi făcut efectul. Soldații, care nu se țineau cu mâinile de burtă de atâta râs, căscau atenți gurile în așteptarea finalului.

– Fratele Ler, care-i mai trecut prin d-astea decât noi toți la un loc, și-a scos repede...

– Paloșul și l-a spintecat! nu mai avu răbdare tânărul.

– Ne! Pălăria! Știa el de pe la pustnicii cei fără de vârstă că Mistrețu` Mistreților șade blând ca un miel și ascultă tot ce-i zici dacă-i legi ceva pe ochi să nu mai vază.... Și-atunci, Ler, curajos cum îl știți, odată se-avântă cu pălăria lui mare în mână și i-o-ndesă pe ochi pocitaniei. Să vezi atunci minune nemaivăzută! Porcul se lasă ușurel pe vine, pipăie ușor cu coada și cu mâinile împrejur, să nu s-așeze pe ceva tare, și se lungește cât e de mare, cumișel pe spate. A mai tremurat așa, de încordare, oleacă, apoi s-a-nmuiat și a început să fluiera încetișor. Măiculiță! De pe buzele groase și păroase se pornise un cântecel cum numa` o zână poate să scornească. Asta era ultima lui încercare și mai, mai să ne termine. Noi, neobișnuiți cu așa primejdii ale sufletului, am rămas trăsniți și după o clipă jucam toți trei ca fermecați. Mihnea și Marcu se țineau în brațe cum numa' la baluri împărătești am mai văzut și dănțuiau ca purtați pe valuri. De mine, ce să zic? Am prins de-odată a merge spre Ler și nu pricepeam de ce nu mă ia *el* la dans!

– Și domnul Ler dansa, bre? fu curios un alt străjer.

– Tocmai, că el știa că-i lucru necurat și de la-nceput își vârâse în urechi o bundiță de oaie ruptă-n două ca să-ncapă mai bine. Voi ați auzit de el că-i limpede la minte și în cele mai grele lupte. Așa și-acu! Pleosc! Mă cârpi c-o palmă peste ochi de-am crezut că nu mă mai scol. Vezi bine că altfel nu mă putea scoate de sub puterea vrajei porcești! „*Scoală, frate, și sui-te pe balaur, că nu-i lucru curat! Să-l ții strâns cât îi șoptesc eu la ureche un descântec care pe loc îl cumițește și să nu-i cază pălăria de pe ochi, că duși suntem de pe fața pământului!*”, îmi zice el. Ce să fac? Ascultai porunca și mă suii pe porc. Numa' ce-l văd pe Ler că se-ntinde jos lângă pocitanie și-i șoptește la ureche blând, ca la o mândruță:

Ochi de purcică,
Mică, frumușică,
Cântec de soi
Pentru-așa purciori.
Să se ivească,
Să se-adeverească,
Pentru lighioane,
Peste patru toamne,
Pui de purceluși,
Mici și jucăuși,
Ca să te aduni,
Să nu te răzbuni!
Pe la casa ta
C-o mândră purcea,
Să te veselești
Pân' la bătrâneți!
Ho!

– Și-a mers, domnule? își continuă tânărul șirul întrebărilor.

– Și-ncă cum! Acum vreo săptămână am primit carte de la Gogoșaur. Zice că s-a măritat cu o purcică din ograda unui creștin. Au ei ceva probleme cu fiul cel mic, care se trage mai mult în partea lui tac-su și mai pleacă de-acasă cu săptămânile, da-n rest e bine! Mai ajută bătrânilor din sat la munci, mai se sfătuiește cu oamenii în pricinile cele de cu toate zilele și de vreun an iese și la horă cu oamenii duminica. Ce mai, e în rând cu lumea!

Râsul sănătos al oștenilor, la care se alăturase imediat și zănatecul de soare primăvăratec care se tot hârjonea cu pâlcurile de clopoței și toporași din curtea castelului, părea să fie rostuit la Hunedoara de când lumea și pentru totdeauna. Iar dacă n-ar fi fost armele de pe umerii soldaților și caii pregătiți mereu pentru marșuri și campanii lungi, ai fi putut jura că de război nu auzise nimeni încă prin acele părți.

Stroe știa însă că războiul există și că-l așteaptă. Pe el și pe ai lui. Iar pentru asta avea nevoie ca oamenii de lângă el să-l înțeleagă și mai

ales să-l îndrăgească. Doar așa putea conta pe ei în clipele cele grele ale luptelor. Și pe lângă asta, îi plăcea la nebunie să pălăvrăgească...

Prima impresie a soldaților din oștirea Transilvaniei nu fu într-un totul favorabilă noului ei comandant. Mulți șușoteau că doar titlul de prinț al Valahiei îl ajutase să obțină acest rang militar și cam toți credeau că Vlad se va dovedi o momâie din spatele căreia toate acțiunile vor fi comandate în amănunt tot de Corvin.

Zilele prinseră însă a se scurge, ca și săptămânile și apoi lunile. Iar fiecare minut petrecut de Vlad în mijlocul noilor săi subordonați îi lămurea pe aceștia că tânărul valah avea înăscută acea putere asupra oamenilor care pe unii îi face regi, chiar dacă s-au născut în mizerie. Sub comanda sa, oștirea din sud devenise încă din primele zile mai rostuită, câțiva dintre nobilii obișnuiți până atunci să fie ascultați fură politicos invitați spre posturi mai înalte, de unde însă nu mai puteau încurca pe nimeni, pentru că nimeni în afară de ei nu lua în considerare inovațiile strategice la care domniile lor lucrau și nicio ocazie de a le aplica nu se ivise încă! În același timp, câțiva dintre cei mai iscusiți soldați, aprigi la trup și luminați la minte, se treziră peste noapte în rândul comandanților și totul parcă se mișca mai firesc și mai rapid în exercițiile de război devenite ceva mai dese ca în trecut.

În ultimele săptămâni, manevrele comandate de Vlad căpătaseră parcă și mai multă duritate și cel mai des erau exersate tehnicile de apărare a orașelor. Nu peste mult timp, zvonul care circula printre soldați de ceva vreme se întinse și în orașe și se transformă în certitudine: păgânii înaintau spre orașul sfânt al ortodocșilor – Constantinopol!

În Castelul din Hunedoara, zvonurile nu aveau cine știe ce căutare și dacă ceva evenimente nu puneau o vorbă bună cum că ar putea deveni *informații adevărate*, zvonurile nu erau primite nici măcar în bucătăria castelului, darămite în sala mare, lângă atâția nobili și voievozi.

În acea zi de martie a anului 1453 însă, zvonul despre înaintarea turcilor spre capitala Bizanțului tocmai fusese transformat de iscoadele Voievodului Corvin într-o știre cât se poate de precisă și de neliniștitoare: două sute cincizeci de mii de turci, împărțiți în zece armate, folosind o sută patruzeci de corăbii, două mii de tunuri, înaintând din două direcții, se apropiau de Constantinopol.

În jurul mesei masive de stejar, încrustată tocmai la Veneția de meșteri cunoscuți până în Imperiul turcesc, alături de Voievodul Corvin ședea la sfat de război marii nobili ai Transilvaniei, care aveau rosturi în armata regală. Se știa de mult că și la Buda erau așteptate deciziile luate în cabinetul de la Hunedoara și că în funcție de acestea se organizau apărarea sau campaniile regatului maghiar.

Așa cum cerea eticheta, cuvântul dintâi trebuia să fie al Voievodului Corvin.

– Domnilor, avem știre sigură că în scurtă vreme cea mai mare oaste ridicată până acum de osmanlâi va ataca Constantinopolul. De mulți ani ochii turcilor sunt ațintiți pe orașul sfânt și nu pentru că le-ar trebui sau le-ar aduce mai multă bogăție decât alte orașe. Nu! Mahomed, Sultanul cel tânăr, a înțeles că prin dărâmarea Constantinopolului va lovi exact în inima creștinilor. Ortodocșii au acolo capitala lor spirituală, iar catolicii văd în orașul din cornul de aur capitala și simbolul a ceea ce a fost cândva marele Imperiu Roman. De obicei, în astfel de cazuri, prezentăm domniilor voastre și planul pentru izbirea dușmanului. Astăzi o să facem altfel. Aștept, domnilor, să aud părerile voastre și abia apoi, după ce veți auzi și ce am eu de spus, o să hotărâm ce e mai bine de făcut.

Între nobilii Transilvaniei se așternu o clipă de tăcere. Apoi, ochii tuturor se îndreptară spre Vlad, prințul Valahiei.

– Măria Ta, domnilor nobili, cred că discuția noastră de azi s-a prelungit deja prea mult! Începu el cu glasul său sonor, muștrător parcă. Atunci când turcii atacă un sat sau o țară creștină, avem datoria de a sări în ajutorul oamenilor atacați. Mai presus de această datorie stă însă datoria de a ne apăra fiecare pământul țării sale și poporul său. Trebuie să cântărim bine dacă, plecând în ajutorul fraților greci, nu cumva îi lăsăm pe **ai noștri** fără apărare. Acum, însă, e lovit simbolul creștinilor și nu putem lăsa popoarele Europei să se mistuie sub spaima pe care o va declanșa căderea capitalei Bizanțului. Constantinopolul este astăzi, domnilor, steagul nostru de luptă, crucea și stindardul creștinilor. Nu putem să ne uităm cum cade în mâinile păgânilor! Oștirea din sud e pregătită să plece chiar mâine în ajutorul împăratului Constantin, încheie Vlad, convins că toți sunt într-un gând cu el.

Se întâmplă, însă, altfel.

– Nu vă grăbiți, prințe! rosti Corvin și ochii săi arătau acum goi și lipsiți de focul pe care-l cunoșteau toți. Să vedem ce au de spus și ceilalți.

Vlad nu insistă, dar în mintea sa un gând pe care nu voia să-l

creadă posibil începuse să-și facă, deja, loc.

– Ceea ce spune tânărul prinț al Valahiei e drept, începuse contele Hevesi și...

– Ceea ce spune prințul Valahiei ar fi drept în alte vremuri! îl întrerupse cam aspru Janos Kerekes, castelanul de Oradea. Astăzi, însă, trebuie să gândim de două ori. Putem noi aduna laolaltă două sute cincizeci de mii de oameni? Avem bani și resurse să-i înarmăm și să-i ducem până la Constantinopol?

– Și dacă nu mergem, o să avem oamenii și banii ăștia când are să ne vie și nouă sorocul să fim atacați? interveni la fel de aspru Carp, căpetenia românilor din Țara Bârsei.

Acesta fu parcă semnalul așteptat de toți pentru a începe să vorbească. Părerilor în favoarea unei campanii împotriva turcilor li se opuneau cele care susțineau o politică de prudență și toate erau strigate de toți în același timp, creând un vacarm cum nu se mai auzise nicicând în sala castelului din Hunedoara.

Cu ochii fixați în jos, în lemnul încrustat al mesei, Vlad își ridică vocea deasupra celorlalți. Timbrul său era însă ciudat, vorbea de undeva dinlăuntrul său. Cu glas scăzut și fără să țipe, se făcu auzit în hărmălaia provocată de nobilii Transilvaniei:

– Măria Ta, vorbi el fără a privi spre Corvin, eu nu am a da socoteală decât în fața domniei voastre. După ce domnii nobili vor termina de vorbit, să-mi dai de veste. Eu am să fiu pregătit cu Oastea din Sud și cavalerii mei să plecăm oricând vei voi.

Janos Kerekes, orgolios cum îl știa toți, țâșni în picioare și vorbi mult mai aspru decât s-ar fi convenit:

– Nu cumva tânărul și neexperimentatul prinț al Valahiei are impresia că știe deodată mai multe decât noi? Nu ai să pleci nicăieri fără...

Vorbele îi înghețară însă brusc, ca și zâmbetele superioare ale unor nobili ce păreau a împărtăși părerea lui. Vlad se ridicase deja și se apropiase lipindu-și ochii săi mari și parcă mirați de cei ai fudulului conte. Părea că îi studiază intens albul ochilor fără să zică nimic, ca unul dintre acei savanți nebuni, interesați numai de viața găzelor și a fluturilor. Nu zicea și nu făcea nimic; din el se revărsa însă în afară o forță gigantică și o intenție clară, covârșitoare, de a zdrobi capul lașului conte. Apoi, după un timp care păru îngrozitor de lung pentru Kerekes, Vlad spuse cu aceeași voce joasă și amenințătoare în calmul ei:

– Să învățați, conte, să vorbiți cu marii conducători ai națiilor! Altfel, greșeli ca aceea de acum v-ar scurta foarte mult viața și așa inutilă. Acum, stați jos și continuați-vă flecăreala!

Stors de vlagă și palid ca în prezența morții, contele nu mai fu în stare să protesteze și se așază cuminte pe scaun. Nimeni nu mai scoase o vorbă până când Vlad Basarab nu părăsi sala. Sunetul scos de ușa care se trântea în spatele prințului fu semnalul care declanșă râsul prostesc al marelui magnat Boksay.

– Te-a cam pus la punct valahul, nu-i așa, Kerekes? hohoti el fără rost. Cred că dacă o să ajungă vreodată Voievod o să te ia rîndaș la cai!

– Ești prost, Boksay! interveni Corvin, așa aspru cum încă nu o făcuse până atunci. Am stat și v-am ascultat și am văzut ce e mai bine să facem. V-am chemat aici pe toți ca să nu se iște iar invidii și vorbe fără rost. Știți ce ar fi trebuit să fac? Din toți treizeci și șase care sunteți aici, poate opt meritați cinstea asta! Ce contează că aveți averi și că mergeți în dieta de la Buda? Câți dintre voi ați mers la război în fruntea oștilor? Șapte-opt, cum am zis; restul ați câștiga poate războiul cu turcii doar dacă lupta s-ar da la mesele bogate la care voi negociați prețul stofelor, al sării și al vinurilor. Acum o să-mi spuneți pe rând, scurt, părerea fiecăruia. Tu ce zici, Drăgane?

Conștient că Voievodul i-a dat lui primul cuvânt tocmai pentru a-i sancționa pe nobilii atât de atașați de rangurile și drepturile lor, zurbagiul căpitan al gărzilor se fândosi oleacă până să răspundă.

– Gândesc, domnilor, și aici mă bazez pe vasta mea experiență în războaie, că noi... toți... orice-ar fi și orice-am face, trebuie să ne batem cu turcii. Așa să ne ajute Dumnezeu! încheie el, cântând ușor pe nas ca popii ipocriți.

În inima sa, lui Drăgan nu-i ardea însă de glume. Știa de hotărârea lui Corvin, dar găsi de cuviință să-i mai fiarbă puțin pe burtoșii nobili căroră nu le căzu tocmai bine acest prim vot în favoarea războiului.

Urmară apoi celelalte voturi care, așa cum prevăzuseră Corvin, îndemnau în majoritatea lor spre sfânta precauție.

– Domnilor, nu eu am rînduit lumea și nu eu am împărțit-o în viteji și în nevolnici. Doar nouă din domniile voastre ați fost gata să vă dați viața pentru creștinii aflați în primejdie. Știam asta și nu m-ar fi oprit atâta lucru să merg la Constantinopol. Altceva cântărește în decizia mea. Același sfat l-au avut acum un an și împăratul Constantin și supușii săi. Atunci, când se pregătea un alt atac, au existat voci chiar și la ei care

aminteau de o înțelegere cu Turcul... același sfat va avea loc peste trei zile la Buda și peste o săptămână la Veneția și la Roma. Aceeași dezbinare bântuie toată lumea creștină și ne roade încet, încet pe toți. O armată condusă de zece regi nu va câștiga niciodată în fața uneia conduse de un singur general. Mergeți și dormiți, domnilor; vă așteaptă o pace grea!

În seara aceea, Corvin nu mai merse să se sfătuiască cu Vlad, așa cum plănuse. Îi era scârbă de lașitatea nobililor și poate un pic rușine în fața lui Vlad... Se trânti în pat și statu așa, cu ochii în tavan, până la ziuă.

Când primele raze încercau să destrame negreala adâncă a nopții strânsă între zidurile castelului, Voievodul Transilvaniei ieși din camera sa tras la față și ordonă scurt slujitorului de lângă ușă:

– Să vii jos, în curte, cu șase pungi cu galbeni!

Străjerul nu-și arată nedumerirea pentru așa stranie poruncă și se execută. Merse la vistiernic, îl trezi și după ce îi întoarse politicos înjurăturile și fu de acord cu el că e prea dimineață pentru orice slujbă, se prezentă în curte. Spre surprinderea lui, Corvin nu era singur: Vlad și cavalerii săi tocmai terminau ultimele lucrări la șeile și hamurile cailor, ceea ce, la așa oră, arăta a pregătire de drum lung.

– Aveți aici câțiva bani care să vă ajungă de drum și cu care să vă descurcați mai bine la Constantinopol. Or să vă fie de folos mai ales dacă orașul va cădea și va trebui să vă cumpărați drumul în afara cetății! spuse liniștit Corvin, de parcă ar fi vorbit cu niște domnișori ce se pregăteau de bal.

– Mulțumim, Măria Ta, pentru grija ce ne-o porți, răspunse Vlad mai dojenitor decât ar fi vrut să se vadă. Avem însă alte scule cu care ne vom „cumpăra” la nevoie drumul afară din orice văgăună, plină sau nu de păgâni!

– E drept, Vlade, că săbiile și arcurile voastre sunt printre cele mai bune pe care le-am văzut, dar e la fel de drept că puterea cea mare a omului nu stă în vitejie, ci în darul de a-i mirosi pe dușmanii cei lași care lovesc din spate! Mergi acolo și învață cum se luptă turcul. Ai însă poruncă să te întorci viu și să-mi povestești tot ce a fost și împreună să stăm apoi stavilă Turcului!

– Am să mă întorc, n-avea grijă, Măria Ta! Am să mă întorc și-am să-ți aduc aminte de cuvântul de acum! Rămâi cu bine!

Podul cel mare al castelului se lăsă cu huruit greu de lanțuri și lemnărie. Nici asta și nici copitele celor șase cai răsunând pe dalele din

curte și apoi pe lemnul podului nu reușiră să deranjeze somnul liniștit al nobililor rămași peste noapte la castel.

Lumina zorilor nu câștigase încă pe deplin lupta cu umbrele nopții, cuibărite și ele între meterezele castelului din Hunedoara...

Cetatea construită de Dracula, Voievodul, este absolut impresionantă! Cățărată pe un pisc de munte, te face să simți că cele o mie de trepte ale ei te duc din ce în ce mai departe de lumea noastră și mai aproape de cea a năprasnicului Voievod!

Sătenii îmi spun toți aceeași poveste despre Dracula și satul lor. După multe, multe insistențe, aflu însă că dacă vreau să știu totul, trebuie să merg sus, în pădure, până găsesc un luminiș în care este o colibă. Iar dacă ciudatul locuitor mă va primi, să îmi măsoar vorbele și să fîu foarte, foarte politicos! Și, mai ales, să nu întârzii niciodată până după asfînțit! Îmi pare mai mult o farsă pentru turiști, dar trebuie să încerc.

Măine dimineață plec acolo.

Arefu, lângă cetatea Poenari, 17 martie 2008

„Ziua și noaptea, culcat sau în picioare, (Sultanul) cântărea cum să lupte și prin ce viclenii ar putea să cucerească Constantinopolul. Cu hârtie și cerneală el desena fortificațiile și le arăta celor pricepuți la aceasta unde și cum ar trebui să-și pună tunurile în poziție și să construiască lucrări de apărare și galerii subterane, locul prin care se putea intra în șanțul de apărare, și pe care zid să-și proptească scările”.

Ducas, Istoria turco-bizantină⁷

De două luni, oștile Sultanului băteau fără încetare zidurile vechi ale Constantinopolului – ultimul bastion al muribundului Imperiu Roman de Răsărit. Ștafetele plecate spre curțile Europei se întorseseră toate cu promisiuni și niciuna cu ajutor concret de la falnicii crai din apus, iar rugăciunile mari ale popoarelor nu ajutau acum prea mult. Grecii, iscusiți negustori în toate colțurile lumii și fini observatori într-ale firii omenești, își luaseră de mult gândul că, din Germania or Franța, cineva s-ar fi gândit măcar să lupte alături de ei. Mai știau, de asemenea, că sub fețele ce se voiau transfigurate de rugăciuni și îngrijorare ale regilor unguri sau polonezi, nu de puține ori stăruia un zâmbet de bucurie. De la 1054, de când gândurile de mărire a doi înalți prelați aruncaseră Europa în dezbinare, frații creștini-ortodocși și catolici se ajutau în nevoie mai mult cu promisiuni sau când miza era gloria ușor de câpătat a vreunui câmp de bătălie, fără prea mari riscuri pentru averea și viața lor.

Mai știau bizantinii că, acum, păcatele multe ale creștinilor aveau să fie spălate cu sângele lor și frica de o moarte crudă nu era întrecută decât de aceea a invaziei Anticristului și a atât de apropiatului său regat. Ce să se aleagă de pământurile și oamenii căzuți în fața puhoiului păgân? Cu ce să-i înfrângi pe cei ce pustiiseră toată Asia Mică și mai toată Peninsula Balcanică? Și ce milă să aștepți de la Sultanul trimis de Satan să ardă bisericile Pământului și să distrugă creștinătatea?

Erau cruzi turcii și răi, cum nimeni nu mai văzuse până atunci. La spatele ienicerilor, ținuti în cuști înainte de atac, stăteau azapii, gata să taie pe oricine ar fi luat cale întoarsă fără ordin, iar în urma lor veneau spahiii călări, cu ochii roșii și iataganele lor mari, iubitoare de moarte.

Tratatele cu ei se dovediseră a fi doar petice de hârtie fără valoare pentru sultanii care se mândreau cu viclenia și înșelăciunile lor. Satele și orașele creștine nimerite în drum purtau toate răni adânci, greu de închis, prin care sângele pruncilor, al muierilor frumoase și al bărbaților luptători sau aplecați spre pace se scurgea încet, tot mai spre apus, spre inima Europei.

In cortul său din pânză verde, tânărul Sultan Mahomed, fiul lui Murad, își primea generalii fără obișnuita exagerare a etichetei. Nici pernele multe, tivite cu aur și nestemate, nu păreau să aibă prea multă căutare. Mulți dintre viziri mustăceau și spuneau că Mahomed n-o să fie niciodată un Sultan adevărat și că oasele lui vor rămâne probabil în fața Constantinopolului. Alții însă, mai trecuți prin războaie, avuseseră timp să observe că în locul covoarelor moi stăteau acum iatagane, cuțite scurte, încovoiate, și tolbe cu săgeți, iar unde ar fi trebuit să fie tapiserii care să încante ochiul Stăpânului Lumii atârnau hărți și planuri amănunțite, aduse de iscoadele sale și plătite cu multe pungi de aur.

Zaganos Pașa, un bărbat între două vârste, înalt și uscat, părea mai întunecat ca de obicei și tensiunea care se citea pe chipul său părea să fie mai mult o acuză nerostită către toți cei din jur.

– Ce-i, Zaganos Pașa? întrebă Mahomed, privindu-și vechiul oștean cu drag. Astăzi parcă vrei să ne înghiți pe toți. Să-ți fi pierdut oare încrederea în izbândă? Tocmai tu? Ori te-a prins și pe tine frica de moarte?

– Luminăția Ta, frica de moarte m-a prins de când, acum mulți, mulți ani, am luptat pentru tatăl vostru – slăvită-i fie amintirea – în Persia, dar nu asta mă tulbură. Cu asta înveți să trăiești. Cred, însă, că planurile noastre de atac ar trebui schimbate cu totul!

În cortul Sultanului, tăcerea se așternuse mai grea ca oricând. Nimeni nu-ndrăznise până atunci să spună atât de fățiș că planurile lui Mahomed ar fi fost imperfecte. Ceilalți spahii, mulți adversari știuți ai lui Zaganos Pașa, după ce încercaseră prin zâmbete ironice să întărească spusele războinicului despre frica sa de moarte, tăceau acum așteptând explozia Sultanului, care ar fi însemnat și sfârșitul lui Zaganos Pașa.

– Întorceți-vă la corturile voastre! Acum! Zaganos Pașa, rămâi aici. Noi doi avem de discutat!

Vocea Sultanului nu trăda nici furie, nici surprindere. Pentru toți era însă clar că, din cortul cel verde, Zaganos Pașa nu va mai ieși întreg.

– Știi, Zaganos, dacă i-ai fi spus asta tatălui meu de față cu ceilalți oșteni, acum ai fi stat pe fundul unui lac, iar ai tăi ar fi putrezit în temniță fără să afle vreodată de ce. Ești nestăpânit și de multe ori m-am gândit că poate e mai bine să te omor. Ai știut însă mereu să învingi și oștile conduse de tine nu s-au întors niciodată fără prăzi bogate. Asta te-a ținut

până acum în viață. Cu timpul, am învățat să te prețuiesc și să cred în tine. Ești un războinic mare, Zaganos, dar nu știi nimic despre lume, despre curte și despre oameni. Știi doar să-i omori. Acum spune ce crezi că ar trebui să facem!

– Strălucitorule, navele noastre pot ajunge în golf fără a trece prin barajul de foc al necredincioșilor. Trimite acum în pădurile din spate să facă sănii mari, pe care să încapă navele, și o să le trecem pe uscat. Ghiaurii n-or să prindă de veste decât târziu și, oricum, nu vor putea ajunge la ele. Dă-mi 30 000 de oșteni buni și în trei zile Constantinopolul e la picioarele Luminăției Tale.

– Ești nebun, prietene, și cu nebunia ta o să cuceresc orașul asta! Cu nebunia ta și a ostașilor care ne urmează. De fapt, toți suntem nebuni. Ce căuta aici Haidar Pașa? Mai vrea prăzi? Unii spun că e mai bogat decât mine... , dar Ibazer ce vrea, de-și riscă el viața luptând acum pentru mine? Vrea să ajungă primul meu sfetnic, deși știe că atunci viața lui va fi mai nesigură ca oricând. Și ienicerii ... ei sunt mai nebuni decât toți. Pentru o mână de galbeni sau o femeie trupeșă se taie între ei sau se aruncă în foc fără să clipească. Și toate astea ne plac, Zaganos. Când ai stat ultima oară să miroși florile sau să te bucuri de copiii tăi?

Sultanul tăcu pentru o clipă, lăsându-se pradă unuia din acele scurte momente în care o bunătate aproape monahală învăluia chipul și privirea sa. Apoi continuă:

– Știi, am întâlnit odată un nebun mai mare ca noi toți laolaltă. Era un prinț valah tânăr, prins la curtea tatălui meu, marele Murad. Nu voia cu niciun chip să iasă la exercițiile militare; când temnicerii îl târau cu forța, rămânea nemișcat pe câmpul de instrucție, ca stana de piatră. Nu auzea, nu vedea. Nici bicele nu le lua în seama. Într-o zi, i-a atacat pe paznici mai îndrăcit ca niciodată și pentru că era ordin ca tânărul prinț să fie ținut viu, doi dintre paznici au fugit. Al treilea, prins într-un colț, ca să scape cu viață, a dat cu toate puterile spre valah cu un par și a scăpat și el cu fuga. Doar că puiul de drac nu s-a ferit, ci a încercat să prindă bâta și să lovească el. În încăierare, prostul și-a rupt mâna. Eram lângă tatăl meu când valahul a venit și – n-ai să crezi, Zaganos Pașa - râdea! Sângele și sudoarea durerii curgeau pe chipul lui urât și ascuțit și ochii parcă voiau să ne ardă. Doar gura lui râdea și împrejur parcă mirosea a prohod și a blestem stăruitor. Și-a ridicat greu osul rupt către Sultan și i-a zis zeflemitor: „*Luminatule Scârbos, azi nu pot ieși la instrucție. M- am lovit puțin, lovi-te-ar moartea!*”

Murad râdea și zicea că nu-l omoară ca să se mai distreze și că până la urmă o să-l îmblânzească. Poate într-o zi am să-l întâlnesc iarăși pe Vlad – așa-l chema pe zănatec – și atunci am să-l omor cu mâna mea. Dacă n-o fi mort de mult...

Până atunci însă am să fac cum mi-ai cerut, Zaganos Pașa, și în trei zile să am orașul! Abia apoi o să mergem la Roma...

Zaganos Pașa părăsi cortul Sultanului și, spre mirarea vizirilor ce așteptau afară, capul său stătea acolo unde stătuse întotdeauna – pe umeri. „Am o sută de mii de oșteni buni, gândi el, ~~am~~ de la Sultan mână liberă pentru acțiunile mele și mai ~~am~~ o seamă de dușmani printre viziri. Dacă ~~am~~ să dau greș, nu cred să mai scap de intrigile lor și de mânia lui Mahomed”. Se îndreptă grăbit spre cortul său și ceru să intre de îndată iscoadele.

– Ce vești, Ibrahim?

– Bune, strălucitorule, răspunse mai-marele peste iscoadele pașei Zaganos. Din cetate, oamenii mei mi-au trimis numai vești ce ne dau speranță. Între creștini a intrat vrajba. Doar câțiva genovezi sunt gata de luptă alături de greci și asta pentru că au aici colonii ce le aduc aur. Ajutoare din altă parte nu au să vină. Câțiva aventurieri de prin Serbia și cele două Valahii au sosit de câteva zile, dar ei sunt doar o mână de oameni. Nu avem a ne teme.

– Vorbești mult, Ibrahim, și nu cu temei. În război trebuie să te temi și de umbra ta. Doar așa-l poți câștiga.

Cu un gest scurt îl concedie pe Ibrahim și se afundă în gânduri. Planul său era îndrăzneț, dar era singurul care ar fi adus o victorie care să scutească armata padișahului de luni lungi de asediu. Afară, Luna în ultimul ei pătrar începuse a străluci și lui Zaganos Pașa i se părea că cerul întreg e un imens steag otoman și că flutură doar pentru gloria lui...

Înăuntrul și în afara mării catedrale Sfânta Sofia din Constantinopol, sute de creștini ascultau vecernia. Pentru mulți avea să fie ultima slujbă și asta se simțea în aer. Dintre bărbați, doar puțini erau prezenți, mai cu seamă cei bătrâni și copiii nevârstnici. Ceilalți cârpeau zidurile stricate de bombardele turcești de peste zi.

Rezemat de peretele unei prăvălii ce arăta o nu de mult trecută prosperitate, Vlad Basarab, prințul Valahiei, asculta răbdător dojenile

fostului său dascăl din anii copilăriei, grecul Melis. Tatăl său, Voievodul Valahiei, îl adusese de la Constantinopol pentru a-i instrui pe cei trei copii ai săi. După căderea în captivitate a lui Vlad și Radu, Melis nu mai suportase singurătatea palatului de la Târgoviște și se întorsese la Constantinopol. Acum se revedeau, dar împrejurările le răpeau obișnuita bucurie.

– Ce cauți aici, Măria Ta? Ce ți-a trebuit? Mereu ai făcut numai după capul tău! Crezi că poți schimba ceva? Măine, orașul ăsta va fi un mormânt de la un cap la altul!

– Dacă schimb sau nu ceva, asta o să aflu în câteva zile sau mai repede. Dacă stau și mă uit de la distanță, cu frica-n sân, cum Orașul Sfânt e distrus de turc, atunci, să știi, grămaticule, că ceva se schimbă sigur! Cinstea mea de valah și de creștin se face în țărână! De aici și până-n Ungaria, regii, despoții și Voevozii își fac de pe-acum planuri cum să cadă la învoială cu Turcul, cum să-l mulțumească. Nu mă ntrerupe, Melis! Știu că turcii sunt mulți, îi văd și eu, dar spune-mi, înțeleptule, de câți vulturi e nevoie să distrugi o mie de șoareci? Creștinii nu mai au vulturi, Melis! Oameni de paie conduc țările ca să se îmbogățească ei și cred că pot fi bogați în țări slabe și sărace. Se bat între ei pentru o bucată de pământ și uită de oamenii pământului ăluia! Or să crape toți de frică sau de sabia Turcului. Zici că nu pot face nimic aici? Poate că nu... , dar peste mine n-or să treacă atâta vreme cât valahii or să stea toți lângă mine! Am venit să văd, Melis, să văd și să-nțeleg de ce câștigă Turcul mereu; și când o să vrea să vină și pe la noi, atunci tot ce știu și tot ce am o să i se prăvălească în cap și o să-l strivească! Așa o să fie și nu altfel!

– Te-ai schimbat, Vlade, nu mai ești blând și ochii tăi s-au răcit. Erai, la Târgoviște, lumina și bucuria palatului. Curtenii se bucurau ca la sărbătoare de năzbâtiile tale, iar oamenii din oraș ziceau că le merge bine o săptămână după întâlnirea cu tine. Țe ți- au făcut la Egrigoz de te-au înrăit așa?

– Ei nu mi-au făcut nimic, grămaticule. De fapt, m-au ajutat! râse Vlad. M-au ajutat să văd lumea așa cum e: un paradis invadat de criminali. Să nu crezi că mi-a fost rău acolo! În temniță am învățat să sufăr și să mint, să rabd și să fiu tare și tot acolo am văzut că niciun lanț, niciun fier nu e mai tare ca oasele noastre. Numai să vrem! Acum, hai la culcare, mâine or să ne trebuiască toate forțele!

– Măria Ta, te-am văzut crescând și te-am iubit ca pe fiul meu.....

Când te-au luat prins, am postit o săptămână și am crezut că-nnebunesc. Cine știe dacă mai apucăm ziua de mâine? Lasă-mă să stau lângă tine!

– Ești un om bun, Melis, dar dacă ții la mine cum zici, rămâi în noaptea asta și mâine-n zori să pleci. O să mai am nevoie de tine la Târgoviște.

Cavalerii, nelipsiți de lângă prinț, orânduiră straja peste noapte. Chiar și în interiorul cetății, hotărâseră să rămână vigilenți. Destule iscoade turcești se strecuraseră în cetate înainte de începerea asediului și nimeni nu știa unde și când lovesc aceștia.

Sortii puseră în primul schimb pe Vlad și Ler, în cel din miezul nopții pe Marcu și Mihnea, iar înspre dimineață, când pericolele se arătau mai mari, chemate de greutatea somnului, pe Stroe și Tudor.

Noaptea sârise de jumătatea ei și Melis, care nu putea dormi, se așeză și el lângă Stroe și mai tânărul cavaler. Tudor, timid ca o fetișcană, nu îndrăznea să întrebe nimic, deși tare ar fi vrut să afle mai multe despre oraș și despre copilăria prințului. Stroe, în schimb, simțise curiozitatea cavalerului și oricum nu ar fi putut să tacă.

– Auzi, domnule? întrebă el șoptit. Cum era Vlad când era copil? Noi am fost mai mult pe drumuri cu Vodă și nu prea l-am văzut...

Învățăatul grec fu bucuros să iasă din melancolia ce-l cuprindea și, cum subiectul era unul foarte plăcut domniei sale, nu așteptă o a doua întrebare.

– O, cavalerule, era cel mai bun dintre copii și nu era lucru pe care să nu-l înțeleagă! Știi ce-mi plăcea cel mai tare la el? Odată, când crescuse un picuț și pe la palat veneau urătorii în Ajunul Crăciunului, s-a furișat repede prin spate, și-a luat hăinuța și a plecat după colindători. Când l-am găsit, după vreo două ceasuri, era tot îmbujorat și din ochii lui mari nu ieșea decât bucurie. L-am certat, așa, ca să-mi fac datoria și să nu mai fugă altădată. Știi ce mi-a răspuns? Că nu știu nimic despre colinde și că fără ele lumea s-ar duce de râpă. „*Ce știi tu, elinule, cum e să cânți de dragul omului și al timpului ce vine? O să-i spun lui tata să-i scoată pe toți boierii la colindat ca să le meargă bine oamenilor!*” Câteodată, din trupul lui mic vorbea parcă altcineva, mai înțelept și mai bătrân, mult mai bătrân... Apoi a căutat în traista pe care i-o dăduse un urător ceva mai mărișor și mi-a întins un măr și un covrig.

– Tot e bine că nu te-a lăsat să crăpi de foame după așa alergătură prin târg! glumi Stroe.

– Altădată, continuă învățătorul, parcă fără să-l audă, de ziua mea,

a venit și mi-a spus că-i pare rău că uneori nu citește tot și mă supără. Avea vreo nouă anișori și mi-a întins asta.

De la piept, Melis scoase o bucată de piele de căprioară pe care erau frumos încrustate câteva rânduri și i-o dădu lui Stroe. Acesta citi la lumina slabă și, încurcat, i-o întinse cu un gest stângaci și iute lui Tudor.

– Citește tu, eu nu știu elina! minți el și întoarse capul. Tânărul însă cunoscuse de mult inima blândă a cavalerului; știa că lacrimile pe care Stroe încerca să le ascundă îi făceau cinste și pentru asta căuta mereu tovărășia năstrușnicului cavaler.

Pe pielea tăbăcită de căprioară, o mână de copil scrisese cu multă grijă într-o greacă perfectă și încărcată de eleganța timpului:

„Dragul meu Melis,

Mă rog la Dumnezeu să-ți dea sănătate și bucurie! Mă mai rog ca lumea întreagă să priceapă odată, așa cum ai priceput tu, că este loc sub soare pentru toți și că singura luptă care duce noroadele înainte e lupta pentru tălmăcirea lumilor văzute și nevăzute, că raiul îl putem găsi aici, pe tărâmul nostru, și ne poate încăpea pe toți. Îți mulțămesc că m-ai primit în lumea ta de flori și îți doresc să ai glas și inimă zile multe de acum, să deschizi ochii închiși de răutate ai oamenilor mari!

Să ne trăiești întru mulți ani!

Vlad”.

– Auzi, învățătorule, până la urmă ce vor turcii ăștia? întrebă Stroe cu glas tremurând de ciudă. Ce nu le ajunge? M-am gândit de multe ori, la ce-o fi omul așa de neghiob?

– Nu e greu de priceput că războiul nu duce niciunde, și un copil ca Vlad a înțeles... Numai că ai nevoie de câteva zile în care să te gândești bine la cum merge lumea; câteva zile, nu mai mult. Și îți mai trebuie oameni blânzi lângă care să trăiești și pe care să-i vezi fericiți. Asta nu au turcii, oameni blânzi ca la voi, care să-și râdă când se văd chiar dacă nu se cunosc unii pe alții, boieri buni cu țărani, care să spună snoave și să facă glume pe seama Voievodului. Nu, la ei cinstea cea mare nu o au cei care lucrează pământul – nici nu prea se găsesc la ei astfel de oameni –, ci aceia care omoară mai mult în războaie prin alte țări. Dacă te uiți la cât amar de pământ au ei acum și cât de bine ar putea ei să trăiască din muncă cinstită și din negustorit, nu-ți vin în minte prea multe argumente care să susțină mult lăudata înțelepciune a Sultanului și a sfetnicilor săi.

– Păi cine zise, bre, că-s înțelepți? râse Stroe. Dacă mă întrebi pe

mine...

– *Ei zic*, Stroe, îl întrerupse grecul. Ei zic și silesc și pe alții, prin forța armelor, să zică. Ei au în sânge dorința de a supune și a ucide, de a merge de la un loc la altul ca fiarele pădurii. La păgâni, omul de rând nu poate vorbi cu mărimile fără să aducă plocoane și fără să facă temenele peste temenele. Oamenii se îndobitocesc în felul asta și nu le mai rămâne decât răutatea pe care în războaie și-o varsă peste alte popoare.

– Auzi, bre? Cel mai rău mă sperii când mă gândesc ce-i la noi acu. Adică ce începe să fie... Începe, grecule, să fie ca la ăștia. După Mircea cel Mare, boierii parcă au turbat. Se taie între ei, se pizmuiesc, le e scârbă de țărani. Și ăștia se înmulțesc și se câinesc din ce în ce. Nu mi-e frică să ne batem cu turcii, cu tătarii sau cu cine vrei matale! Da' mi-e frică, învățatule, că oamenii de la noi se învață rău, că ne scârbim și că până la urmă ne ia dracu'! Mama lor de turci! Măine îi rup!

Tăcu un timp și nici Melis, nici Tudor nu mai voriră să vorbească. Furia lui Stroe avea parcă ceva profetic și apocaliptic. Până acum le era frică de turci, de lupte și de boli. Vorbele lui Stroe aduseră însă lângă ei ceva mult mai fioros – un viitor mur – dar, cu români care nu mai erau cum îi știau ei, un viitor care nu trebuia să vină!

Stroe se ridică supărat și făcu câțiva pași. Mai erau cam trei ceasuri din veghea de noapte și trebuiau să profite din plin de puținul răgaz pentru odihnă. Prietenii lui dormeau liniștiți, așa cum doar niște soldați trecuți prin multe bătălii o puteau face în asemenea condiții.

Deodată, prințul Vlad sări în picioare, urmat după numai o clipă de calul său. Măinile cavalerilor se încleștară pe săbii înainte chiar de a deschide ochii și, înainte ca Melis să priceapă ce se întâmplă, toți cavalerii se postară în jurul prințului, gata de luptă.

În jur, liniștea era deplină; pe ziduri santinelele nu arătau încă niciun semn de primejdie.

Vlad Basarab răspunse scurt uităturii nedumerite a lui Melis:

– Pleacă, te rog, învățătorule, ne vedem la Târgoviște. În mai puțin de un ceas, Sultanul o să pornească încoace cu toate forțele sale. Azi o să fie lupta decisivă.

– De unde știi, Vlade? Culcă-te la loc, ai visat urât și ai sărit așa deodată în picioare. Nu e nimic, mai bine dormiți!

– Nu, învățatule, Vlad nu a visat, răspunse în șoaptă Ler. Și eu simt ceva. Așa, ca o negură care vine nevăzută peste inimile noastre. Tare o să se mai bucure azi Satana! Puțini oameni au să scape din cetate.

– Pleacă acum și ai grijă de tine! Voi, ceilalți, să nu vă dezlipiți de mine, clar? porunci Vlad.

– Auziși? șopti Stroe către Ler. Cică să nu ne dezlipim de el! Eu nu văzui niciun dram de frică pe chipul lui când zise asta... Bă, ăsta are grijă de noi!

Cei doi prieteni izbucniră în râs, spre nedumerirea lui Marcu.

– Ce-i, mă? Ce v-a apucat? Ori v-ați luat de tot?

Cum nu primi niciun răspuns, Marcu făcu a lehamite din mână și se așeză lângă Vlad.

Cei șase cavaleri se întoarseră și porniră în liniște spre zidurile cetății. Nici nu porniră bine, și străjerii de pe zidurile Constantinopolului sunară alarma. Brusc, pe toate străzile orașului, apărură coloane de ostași, urmați de oameni simpli, multe femei și chiar copii nevârstnici care alergau spre zidurile de apărare. După atâtea zile de asediu, nimeni nu mai striga, nu se mai auzea niciun blestem. Liniștea era nefirească și nu părea să se potrivească cu freamătul străzilor.

Tudor, aflat pentru prima oară în viața sa într-un oraș asediat, își ascundea bine uimirea și supărarea. Pentru un moment, se temu că a surzit, apoi își dădu seama că ritmul care îi bătea să îi spargă urechile era doar pe jumătate al inimii sale neobișnuite cu așa grozăvie. Restul zgomotului ritmat era al sandalelor și cizmelor care izbeau una după alta dalele străzilor ce coborau spre turnurile de apărare.

Ler, ca și ceilalți cavaleri, se deplasa fără un sunet spre centrul orașului. Pentru a zecea oară în acea noapte își verificară arbaletetele, cuțitele și săbiile. Nimeni nu avea timp de vorbit.

Depart, la două bătaii de săgeată în fața cetății, cimbalele turcești și flautele începură a striga începutul marșului spre metereze.

Bașbuzucii, mulți dintre ei creștini nefericiți, momiți de prada promisă de Sultan, se năpustiră la atac. În afară de ei, toți știau că rolul lor nu era altul decât de a-i obosi pe apărători și de a-i sili să-și risipească muniția. Sub slaba apărare trimisă prin aer de archebuzeri, arbaletieri și tunari, bașbuzucii încercau să se cațere pe ziduri cu ajutorul scărilor și să pătrundă în cetate.

Niciunul dintre ei nu ajunsese până acolo, dar carnea lor mâncase destulă muniție creștină. Planul Sultanului funcționa.

Al doilea val de atacatori începu să bată în retragere, îngroziți de soarta camarazilor. Din spate, însă, azapii îi mână înaintea cu lovituri aprige de vergi de fier și vine de bou. Din nou, bolovanii prăvăliți și

oalele cu ulei aprins aruncate de greci curăţară locul din faţa cetăţii. Timp de două ceasuri, urletele celor arşi sau striviţi se îngânară cu strigătele de furie sau de îmbărbătare. Când începu a se lumina de ziuă, ceea ce mai rămăsese din oastea de strânsură a Sultanului îşi încheiase misiunea. Puţinii apărători erau însă deja obosiţi şi greul cel mare nu se arătase încă...

Cam la două sute de paşi în spatele zidurilor, cavalerii stăteau nemişcaţi, cu armele gata. Până atunci niciun semn al lor nu arătase că ar avea de gând să sprijine pe apărători în vreun fel. Nici blestemele apărătorilor greci şi italieni nu-i clintiră pe cei şase. Din nou, Tudor se întrebă dacă nu cumva ceva straniu se întâmpla cu tovarăşii săi.

– Până acum, Tudore, turcii au atacat cu pleava oştirii, cu oameni ai lor care nu au altă menire decât să moară şi să ne obosească, rosti Stroe, intuind nedumerirea tânărului şi neexperimentatului său prieten.

– Rău e că şi săgeţile ăstora înţepă la fel ca ale spahiilor sau ienicerilor, completă Marcu.

– Să nu judeci doar cu inima, nepoate! continuă Stroe. Fiece om are rostul lui într-o bătălie. Rostul nostru azi nu e să murim apărând o cetate deja cucerită, chiar dacă ar fi să mierlim şi noi două-trei duzini de păgâni. Poate că Dumnezeu o să ne bată şi pe noi şi o să ajungem vremea când o să rânduim cetatea Târgoviştei pentru o zi înfricoşată ca asta. Pentru ceasul acela însă trebuie să ne păstrăm vii şi cu un pas înaintea păgânilor. Să ştim ce fac ei şi cum să-i oprim.

Depart, în câmpie, la adăpostul şirurilor de ieniceri şi spahii care aşteptau disciplinate şi tăcute lupta de sub ziduri, Mahomed şi sfetnicii săi observau liniştiţi desfăşurarea de forţe. Faţa Sultanului era mai brăzdată ca de obicei, iar între sprâncene îi apăruse o adâncitură pe care apropiaţii săi nu i-o cunoşteau cu o zi înainte.

– Au ajuns corabiile lui Zaganos Paşa? întrebă el către sfetnicii care aşteptau în linişte un semn al stăpânului lor.

– Au ajuns, Strălucitorule. La vederea lor, din cetatea ghiaurilor au răzbătut strigăte înfricoşate. Nici chiar grecii, în viclenia lor, nu se puteau aştepta la aşa ceva.

– Bine, bine... Să plece toate unităţile de infanterie. Atacăm simultan toate sectoarele. Grecii nu trebuie să se mai apere grupat! Eu am să merg cu 50 000 de oameni la Poarta Roman. Karadja Bey! Ai să ataci între Blacherne şi Poarta Charisiana! Zaganos! Treci podul de vase în interiorul Cornului de Aur şi îmi dărâmi zidurile până la

apusul soarelui!

Poruncile veneau una după alta ca niște valuri prevestitoare de moarte. Treptat, planul Sultanului căpătă formă și pentru slujitorii săi. Ca și la consiliul precedent, Halil Ciandarlı fu de părere că niciun plan, cu atât mai puțin unul care risca totul într-o singură, decisivă zi, nu putea dărâma această blestemată cetate a ghiaurilor. Și dacă ar fi cucerit-o, *atunci* ce s-ar fi întâmplat? Necredincioșii din toate colțurile Europei ar fi venit peste ei să elibereze ceea ce pentru ortodocși era Cetatea sfântă. Acum știa, însă, că nu mai era cazul să vorbească. Furia Sultanului l-ar fi trimis pe lumea cealaltă cât ai clipi.

Odată cu poruncile Sultanului, din tabăra otomanilor se rupeau rânduri, rânduri de luptători ai islamului. Ienicerii, spahiii, akîngiii, toate trupele auxiliare, armatele Anatoliei și Rumeliei începură a se prăvăli asupra zidurilor tot mai șubrede ale Constantinopolelui.

Toate porțile orașului fură luate cu asalt. De peste tot se auzeau răcnete de furie și de moarte, blesteme în turcă, greacă, latină sau română. Din când în când, blestemele erau astupate de câte o bubuitură care însoțea căderea a încă unei bucăți din zidul de apărare. Apoi, răcnetele se înteteau parcă mai mult, mai furioase și mai înfricoșate.

– Haideți și noi, domnilor! spuse calm și parcă plictisit Vlad. Să nu ne certe mai târziu prea cinstitele noastre paloșe și săgeți că nu le-am dat carne de turc și că nu le-am ostoit setea cu sânge păgânesc!

Răstimp de un ceas sau două, valahii se alăturară apărătorilor de pe ziduri. Săgețile lor bine ținute răreau încontinuu hoarda păgânilor de la Poarta Blacherne, dar puhoiul turcesc se revărsa cu aceeași forță diabolică iar și iar și iar... Peste ienicerii săgetați călcau alții și când și unii dintre aceștia cădeau, veneau alți soldați ai lui Allah călcând peste cadavrele fraților lor și peste ale creștinilor deopotrivă, mânați din spate de un fluviu neîntrerupt și de neoprit de soldați.

Strânși unul lângă celălalt, cavalerii valahi luptau ca un singur trup cu 12 mâini și un singur suflet. Pe margini, Stroe și Ler își drămuiau săgețile, slobozindu-le numai când vreun păgân se ridica cu amenințare direct asupra grupului lor; dinspre mijloc, Vlad, Tudor, Marcu și Mihnea, stropiți și ei de sânge, săgetau și tăiau în păgâni fără răgaz și fără patimă, ca la un exercițiu militar. Deodată, printre creștini trecu ca un fior un zvon și mulți începură să creadă că totul s-a sfârșit. Dincolo, la Poarta Roman, preaviteazul genovez Giustiniani, cel căruia împăratul Constantin îi incredințase apărarea cetății, căzuse răpus de o săgeată turcească.

– Mergem! ordonă Vlad. Nu peste mult timp, turcii vor fi dincoace de ziduri, dar înainte să plecăm le mai putem aduce ceva stricăciuni.

Cei șase se îndreptară rapid către poarta dinspre port a Constantinoplei.

– Eu și Mihnea rămânem aici, mai avem ceva de împlinit înainte să mergem acasă. Voi urcați-vă pe primul vas care are șanse să iasă din încercuire.

– Slăvite Doamne, interveni Stroe, râzând de-a binelea, deși nu prea era momentul pentru așa dovadă de bucurie, să-i spui lui Mutu să plece și să te lase aici singur!

Ochii lui Vlad îl fulgerară scurt, dar apoi îi dădură dreptate.

– Bine! rămâneți; aveți straie turcești în sacul asta. Le îmbrăcați și nu vă dezlipiți de mine!

Așa cum prevăzuse tânărul Dracula, nu trecu niciun ceas și în oraș începură să se reverse valurile de păgâni. Creștinii luptători, laolaltă cu copiii sau femeile, cădeau spintecați de iatagane or ridicați în sulile ienicerilor sau ale spahiilor. Între aceștia începu o întrecere sălbatică, o goană nebună după pradă. Fiecare palat, biserică sau vilă erau inundate de păgânii turbați, care nici măcar nu mai stăteau să chinuie pe cei ascunși înăuntru. Îi executau scurt și fără ezitare și imediat începeau să-și îndese în desagii special pregătiți tot ce părea a fi de valoare.

În mijlocul tumultului, un spahiu cu hainele rupte și însângerate, însoțit de alți cinci soldați, privea cu ochii ficși râul de sânge care se năștea pe marginea uliței. Din când în când mai urla câte un ordin într-o pură limbă anatoliană. Astfel îmbrăcat și cu graiul său turcesc perfect învățat în anii cât fusese închis la Egrigoz și mai apoi la Edirne, prințul Vlad nu ar fi putut trezi bănuiala nici cercetașilor osmanlâi, tocmiți anume pentru a depista pe iscoadele creștine.

Cu greu, cei șase își croiră drum spre palatul marelui dregător Iftimios. În fața acestuia flutura acum steagul pașei Ibazer. Tensiunea dintre acesta și Sultan era cunoscută în tot imperiul, dar la fel erau și inteligența și eficiența planurilor pașei, planuri care nu de puține ori aduseseră importante victorii lui Mahomed.

Vlad se repezi înăuntru și se aplecă la urechea lui Ibazer:

– Iartă-mă, Strălucitorule, pusese eu ochii pe casa asta, dar luminația ta o meriți mai mult. Caută și în pivniță, acolo își ascund ghiaurii comorile.

– Bine, bine! Pleacă! Du-te în altă parte! îl repezi Ibazer. Vlad se retrase cu plecăciuni până afară, unde zise către Marcu:

– Ibazer și-a luat partea. E lacom și prost. O să mai lucrăm cu el.

Cuvintele, aparent fără noimă, fură rostite doar atât de tare încât să fie auzite de ceilalți ieniceri și spahii din stradă. Până să se dezmeticească aceștia, cei șase dispărură ca intrați în pământ.

Era clar că erau ghiauri și că uneltiseră ceva cu Ibazer. Cu siguranță, Sultanul va plăti bine pe cel ce va duce vestea trădării!

Până să se întunece, capul lui Ibazer stătea înfipt într-o sulită așezată în fața catedralei Sfânta Sofia. Sultanul cel tânăr nu îngăduia trădarea nici chiar în momentele de bucurie și victorie, iar creștinii tocmai scăpaseră de unul dintre cei mai inteligenți și cumpătați generali turci...

Călătoria mea începe să merite efortul.

Cam la jumătatea drumului înspre vârful muntelui se află, departe de sat, o colibă în care își duce zilele un pustnic. Este un om ciudat și foarte, foarte bătrân. Îmi cere să vorbesc cu el în latină, pentru că nu știe engleză, iar româna mea este zero.

Ciudată cerere pentru un pustnic. Pare cultivat și, mai ales, pare a ști foarte multe despre Dracula. De fapt, pare a ști totul!

Arefu, 18 martie 2008

De dimineată, odată cu cântatul cocoșilor, sătenii de prin jurul Hunedoarei începură a se îndrepta nerăbdători și veseli spre castel. Măria Sa Iancu anunțase mare turnir, la care participau toți marii nobili ai Transilvaniei și cavaleri veniți de departe. Mulți auziseră că vor fi de față și cei cinci cavaleri valahi, laolaltă cu prințul lor, atât de vestiți pentru faptele lor ce începuseră a semăna a legende. Se știa că cei șase abia se întorseseră de la Constantinopole și toată lumea se arăta nerăbdătoare să afle vești de la cumplita bătălie în urma căreia Cetatea Sfântă căzuse sub stăpânirea păgânilor.

Se spunea despre Ler că putea arunca cuțitele fără greș în două locuri diferite în același timp, fără ca între cel din stânga sau din dreapta să existe diferențe de forță sau precizie. El și Stroe folosiseră prima dată ceea ce acum se numea „Crucea valahă”, când, spate în spate, aruncau cu precizie diabolică cuțitele de care nu se despărteau niciodată, în patru direcții. Mulți dușmani, care crezuseră pentru moment că îi înconjuraseră pe cei doi și că îi aveau în mână, sfârșiseră în acest mod înainte de a ști ce-i lovește.

Despre finețea în lupta cu sabia a lui Mihnea sau despre meșteșugul la călărie al lui Marcu mergeau la fel de multe legende și se zicea că cei patru cavaleri nu au fost învinși niciodată în vreun turnir sau luptă adevărată.

Enigmele erau tânărul Tudor și prințul Vlad al Valahiei. Despre acesta din urmă unii spuneau că nu ar străluci în meșteșugul armelor și că numai protecția cavalerilor îl ținuse în viață până acum. Pentru ei, ziua aceasta avea să aducă unele surprize...

Întrecerile debutară cu lupta dintre călăreții purtători de lance. Frumoși și mândri, dintr-o parte și din cealaltă, tinerii nobili se avântau unul spre altul pentru gloria familiei lor și admirația tinerelor domnițe, rânduite lângă Iancu Corvin, în tribuna de lemn.

Așezate pe un singur rând, steagurile mari ale familiilor nobiliare ridicau frumoasă barieră între spațiul de luptă și lumea de dincolo de el. Pentru mulți dintre oamenii de rând adunați acolo, faptul că Dragonul încolăcit pe cruce al Drăculeștilor poposisese imediat lângă corbul cu inel în cioc al Corvineștilor era un prilej în plus de bucurie. În sfârșit, un valah ca și ei se bucura de cea mai înaltă onoare.

Părea însă că ziua aparținea nobililor maghiari. Conteul Kerekes

era de neoprit și, rând pe rând, toți adversarii săi se recunoscuseră învinși. Cu eleganță și cam ipocrită plecăciune, contele se adresă Voievodului Transilvaniei:

– Permiteți, Înălțimea Voastră, și tânărului prinț valah, despre a cărui vitejie am auzit cu toții, să îmi facă onoarea de a se întrece cu mine la ce armă va binevoi domnia sa.

Vlad tresări înlăuntrul său la ironia contelui, dar se opri la timp și reuși să răspundă elegant:

– Vă mulțumim, conte, pentru onoarea ce ne-o faceți și sper ca într-o zi să luptăm împreună într-o luptă adevărată, împotriva turcilor. Acolo, vitejia, dimpreună cu înțelepciunea generalilor, fac să trăiești sau să mori. Acum, însă, nu poftim a ne război în joacă!

– Până la lupta despre care vorbiți, prințe, e bine să vă demonstrați calitățile și să ne convingeți ca meritați onoarea de a lupta cândva alături de noi!

Sângele se scurse într-o clipă din obrajii lui Vlad, dar răspunsul său veni la fel de calm:

– Din păcate, conte, dacă eu dovedesc azi ceva sau nu, prea puțin contează. Turcii și războiul lor oricum au să vină, iar dacă nu vom fi împreună le va fi ușor să ne răzbească și să fie stăpâni și aici, și în Valahia mea!

Murmurele dezamăgite ale mulțimii îi confirmară lui Vlad că în afară de cavalerii săi și poate de Corvin nu mai era nimeni în jur care să nu fie convins de lașitatea sa. Iancu însă îi înțelesese jocul și, mai ales, îi cunoștea calitățile de luptător. Pricepuse că Vlad evita lupta cu un adversar mult inferior lui pentru a nu-l umili pe acesta în fața supușilor săi și a celorlalți nobili. Vlad venise în Transilvania pentru a găsi ajutor în încercarea sa de a recuceri tronul Valahiei și nu avea nevoie de orgoliul rănit al celor ce îi puteau fi aliați. Arogantul Kerekes nu ținea seama nici de faptul că Vlad și valahii săi tocmai se întorseseră de la asediul Constantinopolului, unde luptaseră zi și noapte, nici de cuvintele mari de laudă pe care toți cei din Armata de Sud le aveau pentru Vlad.

Temerile lui Corvin se adevărară și trufașul conte continuă:

– Cu așa prinț, da! Este foarte probabil ca turcii să se facă stăpâni dincolo de munți cât de curând!

Stroe, speriat de privirea fixă cu care Vlad începuse a-l țintui pe nobilul din fața sa, se repezi să dreagă ce se mai putea. El și prietenii săi știau ce însemnau acei ochi ficiși, aparent fără expresie: **condamnarea la**

moarte!

– Poate domnia voastră, se adresă el contelui, e atât de bună încât ne va face nouă onoarea de a ne primi ca adversar. Ar fi mai potrivit! Se cade ca un prinț să se întreacă doar cu cei de același rang cu el.

– Un nobil al Sfintei Coroane Ungare face cel puțin cât un prinț al Valahiei! se răsti cu scârbă Kerekes.

– Alege-ți arma, conte! rosti Vlad cu o voce joasă, șoptită, dar foarte sonoră, ce părea că vine dinlăuntrul său și învăluie totul în jur, răzbind la fel de clar lângă el sau la o sută de pași mai încolo.

– Sabia și scutul, prințe! rânji satisfăcut contele.

Vlad se înclină ceremonios în fața lui Corvin, care îi șopti rugător:

– Să nu-l omori!

Mihnea îi căută privirea prințului și când i-o întâlnește, mișcă abia perceptibil din cap dintr-o parte în alta, întărind rugămintea Voievodului. Pe fața lui Vlad însă nu se citi nimic și asta îi neliniștea pe cavaleri.

Vlad sări mlădiu în mijlocul arenei și se postă la cinci pași în fața contelui.

– Roagă pe rânđașii tăi să învețe mai repede uzanțele de la curțile nobiliare, prințe! Până acum ar fi trebuit să-ți dea platoșa, sabia și scutul!

– Prințul Valahiei a ales să nu folosească armele în lupta cu domnia voastră! anunță Mihnea tare, în așa fel încât să fie auzit de toată lumea. Iar dacă vă e frică, puteți pleca acum! încheie el, voit impertinent, pentru a nu mai lungi discuția și a-l pune cât mai rapid la punct pe nobilul ce părea consternat.

– În fine, răspunse acesta înfuriat, dacă prințul vostru voiește o bătaie la fund, am să i-o dau. Cu toții am fost tineri și neștiutori! Uneori din astfel de lecții tragem învățăminte adânci.

– Să înceapă lupta! ordonă Corvin aproape amuzat.

Pentru toată lumea era clar că nu exista decât un singur mod în care strania întrecere se putea desfășura: cavalerul înarmat va ataca, iar prințul va încerca să se ferească de lovituri.

Înainte, însă, ca vreun om să poată pricepe ce se întâmplă, Vlad slobozi un urlet ca de fîră și se repezi fulgerător în adversarul său. Acesta nu apucă decât pe jumătate să ridice sabia pentru lovitură, că fu izbit violent cu piciorul în piept, iar înainte de a ateriza în praful arenei, mai primi un pumn, ca un ciocan mare de potcovar, în casca de fier care îi acoperea capul. Contele rămase fără suflare, contorsionat ciudat, întors pe jumătate pe o parte. De sub cască, un firicel subțire de sânge se

prelingea pe obrazul învinsului.

În jurul arenei, se lăsă liniște deplină. Nimeni nu aplauda, nimeni nu se mișca. Fusesse în asaltul și urletul lui Vlad ceva înfiorător, neomenesc, de parcă prințul crescuse într-o clipită cât zece oameni și se făcuse mai rău ca fiarele pădurii când simt mirosul sângelui. Oamenii strânși acolo nu mai văzuseră nicicând așa ceva și dură câteva clipe până când se dezmeticiră. Încet, încet, câte unul se rupea din groaza care-i cuprinsese și își făcea cruce înfiorat.

Liniștea spăimântată ce ferecase arena în lanțuri tăcute era tulburată doar de fâlfâitul flamurilor înfipite lângă tribuna din lemn.

Singur, Corvin nu părea mirat de cele ce văzuse.

– Domnilor, să fim recunoscători prințului Valahiei pentru demonstrația strălucită pe care a binevoit a ne-o face astăzi! Dânsul este, fără îndoială, unul dintre cei mai puternici și mai iscușiți luptători ce trăiesc astăzi. Să sperăm că bunul conte Kerekes va supraviețui luptei de azi și își va aminti cu plăcere că s-a înfruntat cu prințul Valahiei, Vlad Basarab Drăculea.

– Adversarul meu va trăi, Măria Ta! răspunse Vlad calm, de parcă nimic nu se întâmplase. Avem cu noi pe unul din cei mai buni felceri din Țara Românească.

– Ce bucurie, prințe! Dar de ce nu mi l-ai prezentat până acum?

– Vi l-am prezentat, Măria Ta! Este fratele nostru, cavalerul Tudor.

– Tudor? Tânărul Tudor? Nu mă mai mir de nimic, dar mă așteptam ca felcerul atât de priceput să fie mult mai vârstnic. Experiența în așa delicat meșteșug vine după ani mulți, iar domnia sa arată ca un foarte tânăr și plin de har soldat! Despre asta va trebui să-mi mai vorbești, prințe!... Se pare că va trebui să grijească și de mâna cu care atât de aprig ați lovit!

Din pumnul lui Vlad se scurgeau câteva picături de sânge.

– Din fericire, Măria Ta, spuse Tudor timid, osul nu este vătămat! Doar pielea este dusă. În câteva zile nu va mai fi nici urmă de rană.

– Interesant! Bravo, tinere domn! Știi a citi adâncimea izbiturii doar privind de la distanță rana prințului Vlad?

– Rana și felul cum a lovit, Doamne. Prințul nostru este puternic și știe câteva feluri de a izbi în funcție de tăria locului țintit, toate așa fel ticluite încât să nu facă stricăciuni mari oaselor sale, ci numai adversarului. Chiar dacă izbește cu toată forța în fierul unei armuri sau

imediat până să-și dea seama că i-am dibuit și alți patru au coborât în iad imediat după ei.

– Doar patru? râse Iancu. Să nu-mi spui că doi dintre voi ați ratat sau că v-a prins mila!

– Nu, cuțitele lui Stroe, Ler, Tudor și securea lui Mihnea au mers unde trebuia. Marcu însă a tăbărit pe mine ca un grăsan pe masa cu pomeni și m-a trântit la pământ.

– M-am gândit de multe ori la oamenii ăștia. Gata oricând să ne apere cu trupurile lor... Ce am fi noi fără ei?

– Câteodată mă ceartă ca pe copii și tare-i mai iubesc atunci! După isprava din pădure, m-am prefăcut supărat și l-am certat pe Marcu că m-a trântit la pământ. Știi ce mi-a zis? Cică: „*Auzi, Vlade? Ia mai du-te-n... ! Când oi fi Voievod la Târgoviște, să vorbești, până atunci... La ce nu te-ai trântit tu când ai văzut că nu e de șagă? Un Voievod trebuie să fie viu și înțelept! Și după aia viteaz..*”.

– Era speriat rău înseamnă! Și ei țin ca și tine la Valahia și vor s-o vadă izbăvită. Să știi că numai cu ei ai să ajungi acolo și ai să ridici Țara ta.

– Când ne întoarcem de la Belgrad, Măria Ta! Atunci eu am să rămân în Valahia și țărilor noastre au să fie zidul de care Mahomed o să-și fărâme capul său plin de răutați.

– Nu, Vlade... rosti Iancu abia șoptit, înnegurat deodată. Nu. Tu nu ai să mergi la Belgrad. Iar eu n-am să mă întorc...

– Nu înțeleg, Doamne!

– Dacă turcii trec de noi la Belgrad, se vor repezi și înapoi. Tu să păzești hotarul nostru din sud și când ai să auzi că am murit, abia atunci să intri în Valahia.

– Au să treacă mulți ani până să aud asta! Eu am să fiu acasă mult înainte ca voi să vă odihniți de-a dreapta Sfântului Petru.

– Știu ce zic, Vlade! De când tot trăiesc în preajma morții am deprins a vorbi cu ea. Acum vreo săptămână a venit la mine, nu în somn, ca la babe, ci drept în față, ziua. Eram în pădure, voiam să dorm un pic departe de castel și de intrigă. Corbul meu, care mă știricește de câte ori ceva se întâmplă, s-a pogorât din văzduh și s-a așezat lângă mine, ca un om. Apoi a prins a-mi vorbi fără vorbe, cum face dintotdeauna. El îmi intră în suflet și acolo aud vorbele lui și tot de acolo le ciugulește el pe ale mele. „*Mai rabdă o slujbă, Iancule, și apoi o fi gata și pentru noi! Ne- ajunge...*”

– Măria Ta, poate ai visat! încercă Vlad să alunge negreala ce începuse să îmbâcsească aerul din jur.

– N-am visat nimic, el a venit aievea și e bine că a venit. Câți oameni au vreme să-și rostuiască trebile lumești înainte de a pleca pe lumea cealaltă? Atunci nu știam ce slujbă mai am de împlinit. Apoi am aflat că Mahmut strânge oaste să vină spre Belgrad. Așa am știut iar că a grăit adevărat corbul meu. Am să merg la Belgrad și am să-l opresc pe turc. Mă supără că Ladislau nu vede dincolo de urzelile nobililor care-mi vor sfârșitul. Acum, dacă e să strig o dată, toată Transilvania se strânge sub steagul meu și atunci cine îmi mai stă în cale? Dar nu un război între noi ne trebuie! M-a făcut căpitan general!!! *Căpitan general*, repetă Iancu scârbit. Căine de pază, adică!... Dar am să-i păzesc cum nu i-a păzit nimeni. Pentru că nu pe ei îi păzim noi. Pe oamenii noștri din sate, din orașe, pe șugubății care râd oricând și de orice, pe vitejii gata să-și dea viața pentru Cristos și pentru pământul lor.

Chiar, Vlade, se luminează brusc Iancu, știi ce aș vrea acum să fac? Să merg la tine, la Târgoviște, la hanul lui Sache, să mâncăm din bucatele lui fermecate și să-l ascultăm cum turuie la prostii fără rost. De asta am venit întâi aici. Să mai văd o dată castelul și pământurile mele, să mai stau la taifas cu tine și cu Drăgan, să mă umplu de toate astea și să le iau cu mine „dincolo”.

– Până să se urnească urdia turcească mai avem răgaz preț de o lună sau două. Judec, Măria Ta, ca măcar o săptămână, două să mai poposești aici. Garnizoana din Belgrad e strașnică și n-ai a-ți face griji!

– Rămân, Vlade, rămân. Acum mergi. E noapte, și În curtea castelului, Marcu și Mihnea așteptau ca de obicei ieșirea lui Vlad.

– Marcule, trimiți acum un om la Târgoviște! Îl ia pe Sache hangiul și vine aici! Să nu se odihnească pe drum!

În odaia lui Iancu Corvin, lumânările stăruiau vii, deși noaptea sărise bine de prima ei jumătate. Încercase să doarmă, dar nu izbutise. Nu pentru că l-ar fi apăsător cine știe ce griji. Cu ele se obișnuise de mult și învățase să ia totul așa cum venea, fără să se înspăimânte și fără să se bucure prea mult. Acum, însă, un sentiment ciudat pusese stăpânire pe el. Nu era obosit deloc. Alergase în ultimele săptămâni de-a lungul și de-a

latul Ungariei și Transilvaniei cât să-i ajungă pentru o viață întreagă. Întors la Hunedoara, parcă oboseala nu avea rost. Știa că este acasă pentru ultima oară și totul îi ieșea înainte mai viu și mai **al lui** ca niciodată. Strânse în palme cerga mițoasă din lână aspră și zâmbi inundat de un sentiment ciudat de liniște absolută.

Demult, tare demult, mai strânsese în palme o cergă aidoma, când comitele Voicu, tatăl său, îl dusesse sus în munți la stâna lui Gheorghe, ciobanul, un vechi tovarăș de arme, fugit în inima munților de scârba războaielor prea multe. Acolo dormise prima oară afară, înghesuit între doi câini ciobani flocoși și atenți să nu-l stânjenească cu vreo mișcare nelalocul ei. ● săptămână de-a rândul înnoptase afară și se îmbătase cu mirosul de fân și de stele răcoroase, cu povești și cu dragul de tătâne-său.

Îi reveni în nas mirosul de caș amestecat cu ou și mămăligă și se simți iară copil nevârstnic și neștiutor.

Coborî încet treptele spre sala mare, acum pustie, și se amuză de florii pe care marile statui de sfinți luptători îi dăduseră prima dată copilului Iancu.

Se simțea ciudat și bine, de parcă el, Iancu cel puternic și bărbat, îl ducea sau era dus de mână de coconul Iancu cel micuț și sperios, cu inima plină de fantezmele copilăriei.

În oglinda mare, venețiană, își întrezări prin întuneric pletele argintii, puse din greșeală parcă pe un cap atât de plin de dorul copilăriei și al păcii din ea. Făcu un gest a lehamite din mână și ieși afară amuzat.

– S-a întâmplat ceva, Doamne? întrebă cu voce joasă unul din străjerii de la ușă.

– Nu, Cosmine, ce să se-ntâmple? Mi-era dor de tine și-am venit să te văd!

Ilie străjerul își îndoi buza de jos și scutură încet din cap, cu ochii mari de uimire, așa cum te uiți aprobator și prudent la un bețiv. Vru să tacă respectuos, dar nu reuși:

– Dacă știam, măcar mă pieptănam și eu în seara asta, Doamne!

– Du-te, mă, de-aici! Tu nu te-ai pieptănat nici la nuntă! A trebuit văr-tu Iordan să meargă în biserică și să se dea drept tu, că nu te primea popa așa ciufulit și urât!

Îi lăsă pe cei doi străjeri să râdă și să se mire de vorbele sale. Dădu ordin străjerilor de la poarta mare să nu-l urmeze nimeni și să nu-l aștepte dimineța. Avea să se întoarcă atunci când va avea chef. Cum n-o mai făcuse de mult timp.

Lumina palidă a Lunii și petecele de zăpadă întârziate ici-colo făceau ca dealurile din jur să mustească de bălți argintii, de parcă astrul nopții s-ar fi topit și ar fi curs rece pe Pământ.

Corvin vru să coboare în sat, în Gorgota, și să stea la taclale cu vreunul din săteni până dimineața. Se opri, însă, să mai privească satul amorțit în noapte, să urmărească coloanele de fum plecate-n sus. Înăuntru, sobele nu mai duduiau toată noaptea, semn ca iarna era pe sfârșite, iar deasupra coșurilor fumul stăruia o clipă, parcă neștiind încotro s-o apuce, apoi pleca liniștit în sus, să se fâlească și el printre frații mai mari, norii.

Se gândi să oprească la prima casă la care mai vede lumină. Dacă o găsi vreuna... Oricum, în două-trei ore oamenii aveau să se trezească să dea la animale. Își mână armăsarul, fără grabă, pe poteca dinspre sat. Nu se temea de hărmălaia pe care o fac de obicei câinii și care la așa ceas târziu ar fi stârnit îngrijorare printre săteni. Învățase demult de la un sihastru că dacă tragi aer adânc în piept și te gândești la miile de oameni care înainte să se nască bunicii bunicilor tăi au grijit de câini, la neamul omenesc și la cel câinesc din veac, dacă **simți** prietenia dintre tine – **omul** și câinele slujitor, niciun dulău nu te mai latră și toți vin cumiți la gard și flutură bucuroși din cozi, de parcă te-ar ști de când lumea.

Nici frigul nu mai era frig. Era amorțit de amintiri și de dorința lui de liniște. Nu mai voia decât să trăiască, să fie om, să i se întâmple lucruri simple și degeaba, dar nici dorința asta nu mai trăia în el. Se simțea gol, mic, atât de mic încât nu mai exista. Toate celelalte existau și erau mari și vii și importante tocmai pentru că el nu mai era. Simțea **din nou** mirosul zăpezii care se topește – îl mai simțise oare vreodată? **din nou** gustul aspru-fîn al frâului din piele înfășurat pe mâna sa.

– Să trăiești, Măria Ta! auzi ca prin vis, simțind până-n oase dragul omului care îl salutase.

– Să trăiești și tu, omule! Cum te cheamă? Ce faci la poartă? De ce nu dormi?

– Akos, Doamne! Cum să dorm? A mers vestea că te-ai întors și că mergi iar să te bați cu turcu'. Toți bărbații ne-am sfătuit de-aseară și am zis să mergem cu Măria Ta. Știm că nu ai oameni câți îți trebuie...

– Așa e, Akos, așa e... Nu am oameni. Regele nu îmi dă soldați, dar vrea să lupt pentru el. Acum zece ani era de-ajuns să gândesc, și patruzeci de mii de oameni veneau în tabăra mea. Acum nu mai pot să vă iau decât pe voi, pe oamenii din satele mele, adică trei-patru sute de

oameni.

– Ne strângem mai mulți, Doamne! Din Păcurari și din Adamești au venit încă de aseară, din...

– Nu o să veniți decât o sută de oameni cu mine, câte zece din fiecare sat. Nu știm cum se termină la Belgrad și e nevoie de voi acasă, în caz că turcul răzbate dincoace de Dunăre.

– Să mă ierți, Măria Ta, mi-am pierdut capul! Poftește în casă, dacă nu ți-e cu supărare, n-am multe, dar un scaun și ceva de pus pe masă s-or găsi. Să ne ierți ca n-avem mai multe...

– Stai cuminte, omule! Ce e bun pentru tine e bun și pentru mine. Mai bine adă două scaune și hai să stăm coala, afară.

Akos nu mai răspunse, se repezi în casă și se întoarse cu trei scaune scunde, cioplite simplu. Dispăru iar pentru o clipă și se întoarse cu un ștergar, două pahare, o ploscă cu pălincă, un castron cu jumări și o pâine rotundă.

– Nu e mare lucru... încercă el să scuze lipsa bogăției de pe masa lui.

– E bine, e ce mănâncă un om! răspunse Iancu simplu.

– Măria Ta, la Belgrad...

– Lasă, mă, Belgradul! Cum a fost toamna asta la voi? Ce mai e în sat?

– A fost bine, răspunse puțin mirat Akos. Apoi pricepu iute că Voievodul e supărat și nu vrea să mai vorbească de războaie.

– Frate-miu, Vasile, s-a strâns și el de pe drumuri și și-a făcut casă coala, lângă mine. A stat ce a stat în oaste și i-au dat drumu' îndărăt, acasă.

– Cine, mă? întrebă Iancu cu fața radioasă, gata să pufnească în râs.

– Vasile, frate-miu!

– Pai nu ziseși că te cheamă Akos? Fratele tău e valah?

– Valah, ungur, cine mai știe? La noi nu s-a auzit încă pricină între noi și valahi. Asta e între mărimi! Noi, talpa Țării, tragem împreună la plug și împreună ne ducem zilele așa cum vin, bune sau rele. Aud că și pe Măria Ta te pizmuiesc cei nobili că ești valah. Îi rău așa! Mama-i unguroaică și tata valah din moși strămoși. D'aia la noi în casă vorbim de-amestecatele, când așa, când așa. Și știi ce, Măria Ta? Încă nu m-am gândit să-i crăp capul mumi din pricină că o cheamă Erzsebet, și nu Viorica sau mai știu eu cum.

– Nici de-acu` încolo să nu te gândești, omule! Așa e, cum zici, român, ungur, tot aia e! La Mediaș, când turcii ne asediaseră și era preț pus pe capul meu, un maghiar a luat mantia mea și s-a lăsat prins și omorât de păgâni. Ca să scap eu, așa valah cum sunt. Doar proștii caută pricină în limba pe care o vorbești sau în locul care te-a născut. Atâta loc e sub soare și în inima lui Iisus, că putem să ne înmulțim de zece ori și tot ar mai fi loc. Ia zi-mi, ce-l supără pe Sultan în Constantinople că noi stăm aici și ne facem cruce și îmbucăm ce avem pe masă?... Dar nu despre asta voiam să vorbim! se înnegură Iancu deodată. Rămâi cu bine, omule! continuă el, ridicându-se brusc.

Ieși pe poartă și apucă poteca în sus spre dealurile de deasupra satului.

Căutase să fugă măcar pentru câteva ceasuri din calea luptelor, a ostenelii și a durerii. Visase la o noapte, una singură, în care, în văzul lumii, între oamenii simpli sau aiurea în codri, unde s-o nimeri, să se iubească nerușinat cu Viața. Să-și cufunde fața în părul ei lung și mereu parfumat, hohotind pe umerii satelor, să o strângă la pieptul său puternic și să o simtă o dată, măcar o dată, liniștită și blândă.

Noaptea aceea încă nu venise pentru el. Simțea însă aproape cealaltă mândruță, pe care atât o urâse și îi răsese în față și o suduise de câte ori îi lua câte un tovarăș ori un soldat sau un tată. Acum n-o mai hulea. Avea și ea rostul ei și aducea, înainte de toate, răgaz și odihnă...

O vreme se mai plimbă printre ulițele înguste și încercă zadarnic să se mănjească de liniștea caselor adormite. Apoi ieși gânditor din sat, așa cum intrase, tăcut și neștiut de nimeni. În spatele lui, gerul șlefuia lumina albăstruie a nopții în luciri de sabie.

La castel, Iancu se întoarse abia după trei zile. Prințul Vlad simțise inima grea a Voievodului și mai știa că acesta nu se înșală când vorbește despre sfârșit. Și pe el îl lăsese Dumnezeu de atâtea ori să simtă dinainte ce avea să se petreacă, bun sau rău.

Înștiințat din timp de santinelele din turn de întoarcerea Voievodului, Vlad dădu câteva ordine scurte care stârniră mare forfotă în bucătăria castelului. Hangiul Sache din Târgoviște, a cărui veste mersese până la Buda și Constantinople pentru mâncărurile de soi și pentru prostiile atât de încâlcite și pline de ifose cu care își îmbrobodea

mușteriii, ajunsese încă de dimineată la Hunedoara. Dormise vreo trei ceasuri, apoi începuse pregătirile pentru o masă despre care, zicea el, au să cânte în veac barzii cei cu har hăruiți și berzele care, deși cântă destul de slab, înconjoară lumea și duc veste la capătul Pământului despre așa evenimente de seamă. Luase de la Târgoviște și pe Sofica, nevastă-sa, și pe Cătălina, singura lor fiică, despre a cărei frumusețe se vorbea de ceva vreme în toate târgurile și satele din Valahia.

Ajuns în curtea castelului, Iancu inspectă cu priviri scurte și pricepute starea gărzilor. Totul era ordonat și strict, ca de obicei. Doar privirea lui Vlad părea ceva mai luminoasă, lipsită parcă de negura strânsă în ultimii ani.

– Bine-ai venit, Măria Ta! îl întâmpină acesta, radios. Tocmai la vreme să mâncăm împreună!

– Da, prințe, să mergem să mâncăm. N-am pus nimic în gură de ieri. Haideți și voi, oameni buni, îi invită Voievodul pe câțiva soldați care terminaseră garda și stăteau la taclale în curtea însorită.

Aceștia mulțumiră într-un glas și intrară respectuoși în salonul destinat servirii meselor. De fiecare dată când se afla acasă, Iancu obișnuia să mânânce alături de soldații săi. Ca și în campanii, când dormea lângă ei și se odihnea doar odată cu oștenii săi, Voievodul căuta tovărășia soldaților simpli și aceștia îl venerau ca pe un conducător *al lor*, ca pe unul *dintre ei*, care se bate și judecă neîncetat *pentru ei*.

Mesele păreau mai dichisite ca de obicei, dar Iancu nu dădu prea mare importanță acestui fapt. Se așeză și privi întrebător spre Vlad.

– Prietenii Ler, Tudor, Stroe, Marcu și Mihnea vin îndată. Azi au zis că vor să ajute la prepararea bucatelor, deși au avut ceva gâlceavă cu bucătarul, care nu prea voia să-i las în „parohia” lui.

– Ce spui? întrebă Iancu ușor încruntat. Sandor, bucătarul, a îndrăznit să vorbească împotriva cavalerilor? Aici fiecare trebuie să-și știe locul și dacă ei spun ceva înseamnă...

– Să ne ierți, Măria Ta, dar nu e chiar așa! zise Sache bătos, intrând în salon cu câte un platou în fiecare mână. Când vine vorba de bucate, cel care le pregătește trebuie nu doar să fie priceput, dar să le și cunoască pe fiecare în parte, să le vorbească, să le prindă limba, să le știe nevoile.

– Ia zi-ne tu, Sache, cum e cu bucatele! zise Voievodul surprins, lăsându-se ușor pe spate, ca un om fericit de ce vede și aude.

– Păi să vedeți, Mărimile Voastre, acu', de exemplu, stăteam așa,

îngenuncheat, copleșit de gânduri, și cugetam la ce fel de ciorbică să gătesc. Mă uitai la morcovi, nicio grijă! Stăteau ca mușii înșirați pe raft, amorțiți ca după nuntă. Îl întreb pe mai - marele lor: „*Morcove, ai chef de-o baie fierbinte azi?*”

Zice: „*Mde, știi și eu?*”... Vedeți bine că se cam ifosea.

„*Bă! Ia aminte că acu' te las de te oșilești colo la reveneală și mă duc de vorbesc cu nașă-ta ceapa!*” îl repezii eu. „*Nu bree, că fac, de ce să nu fac? Cine mai vine?*” Păi, ar mai fi câte cineva: nașă-ta, ceapa, cum zisei, vine; ceva pătrunjel deja se bălăcește și mai încolo așteptăm și vreo două-trei găini helite azi-dimineață”.

– Zău, Sache? Așa vorbești dumneata cu bucatele? se interesă Iancu.

– Nu-l crede, Măria Ta! sări Stroe ca ars, cu ochii lucind de mânie de ai fi jurat că are în față o duzină de turci. Când am tăbărât noi în bucătărie, Sache era doborât, ce mai?!? De gât i se înfășurase o funie de usturoi și pe foc așteptau gata-gata două oale să sară pe el, să-l opărească. Ce să mai zic? Ler s-a repezit cu paloșul la pâine, care se făcea de zor în firimituri, ca să i se arunce în ochi și să-l orbească; în colț, Mihnea se încăierase de-a binelea cu o găină-n pielea goală care numa' se prefăcuse moartă și acum voia răzbunare. Ardea cu ciocu' în stânga și-n dreapta, de ziceai că-i taur, nu alta.

– Măria Ta! Lu' domnu' Stroe îi arde de șagă! Recunosc că vorbesc cu bucatele mele doar pe limba lor, pe care dânșii nu o prea pricep și nici nu o aud, dar...

– Păi cum, Sache? Eu te cred! interveni Voievodul, abia stăpânindu-și râsul, dar dă-ne odată din bucatele alea, că mă sfârșesc de foame!

În urma lui Sache intrară Sofica și frumoasa Cătălina, amândouă purtând farfurii și platouri largi, înnobilate cu vestitele ciorbe și tocănițe ale lui Sache.

Îmbrăcată cu o ie înflorată în flori albastre ca însuși cerul, cu părul negru strâns în coada lungă până la brâu, tânăra stârni admirație printre meseni. Zâmbetul ei larg, care-i dezvăluia dinții albi ca două șiraguri de mărgăritare, nu reuși să alunge tăcerea năucă așternută peste soldații invitați la masă. Iancu zâmbea și el amuzat de stânjeneala soldaților și îi muștră în glumă pe aceștia:

– Dragii mei, dacă nu v-aș cunoaște, aș zice că manierele voastre mai trebuie ceva șlefuite. Frumusețea unei domnișoare se admiră discret

și cu gura închisă. În cazul de față, însă, vă înțeleg. Nici la Buda sau Viena frumusețea tinerei valahe nu își găsește egal. Aș crede că ea e Ileana Cosânzeana din poveștile noastre. Zmei văd că suntem destui aici, mai lipsește Făt-Frumos!

– Și dacă ar intra acum pe ușă, Cosânzeana mea nu l-ar vedea, Doamne, o dojeni Sache cu drag. I-a intrat în cap că nu vrea să se mărite...

Printr-unul din acele trucuri pe care sorții îi place atât de mult să le joace oamenilor, tânărul Tudor intră chiar în mijlocul acestei discuții pe ușă.

Înalt peste măsură, lat în umeri ca un bărbat în puterea vârstei, cu ochii dumnezeiesc de albaștri și un zâmbet care le-ar fi putut face și pe măicuțe să își reconsidere relația cu cele sfinte, Tudor strălucea pur și simplu.

– Să iertați, Măria Ta! Am întârziat puțin cu domnul Drăgan. Dumnealui e atât de bun să mă dăscălească despre cum se ține un castel.

– E, pe ăsta îl vezi, Cătălino? Dacă nici ăsta nu e Făt-Frumos, atunci...

Țâfna cu care vorbi Sache stârni hohote de râs, spre nedumerirea lui Tudor. Cătălina, care de obicei făcea haz de așa situații, roși toată și lăsă capul ușor în pământ. Schimbarea nu scăpă ochiului ager al mamei sale, care gândi iute: „*Iete la asta! Nu mai râde ca altădată! Dacă mă uit bine, nici nu ar avea cum. Frumoși ca Tudor nu sunt decât arhanghelii, cât despre vitejie, încă n-am auzit să fie copil de vârsta lui să-l întreacă. Dă, Doamne, să-i lipesc cumva! Dacă îl scap și pe ăsta, plec în pustiu. Așa proastă ca mine nu merită să trăiască printre oameni*”.

Sofica fu ruptă din gândurile sale și aruncată în altele aproape la fel de dulci:

– Așa minunății de mâncăruri de mult nu am mai gustat! Se vede treaba că domnul Sache și jupâneasa lui sunt adevărați meșteri, școliți din tată-n fiu în așa nobil meșteșug!

Urechile lui Sache se înroșiră până-n vârfuri și pentru o clipă îi fu teamă ca durdulia lui soție să nu leșine la așa vorbe frumoase, venite tocmai din partea Voievodului Corvin.

Și cum astfel de prilej nu putea scăpa cu ușurință, Sache îndrăzni din nou să poftască a se adăpa la izvorul înțelepciunii reprezentat de mințile celor doi voievozi. Nu de multe ori avea el ocazia să stea în preajma a două capete încoronate și acum simțea că nici lor nu le-ar

displăcea ceva discuție filozofică.

– Măria Ta, se adresează el sfios lui Corvin, mulți ani au trecut de când încerc să dau de capul unei dileme care îmi tulbură nopțile și îmi amărăște zilele. Am întrebat țărani simpli și călători luminați, poposiți la hanul nostru. Acum socot că voi găsi în sfârșit răspunsul.

– Să vedem, Sache, să vedem! Nici voievozii nu au toate răspunsurile. Ce te frământă?

– Păi, toată lumea știe că dacă pui un bolovan într-o căldare, apa crește. Asta înseamnă că dacă pui un munte într-o mare crește și dânsa, nu?

– Păi, da... răspunse Corvin amuzat și interesat.

– Știi ce mă gândeam, Măria Ta? După capu' meu, dacă apa crește, tre' să fie și invers, adică dacă pui multă apă pe un pământ, să crească și el, nu?

– Dacă mă gândesc bine, așa e! aprobă Corvin mustăcînd.

– Pai atunci de ce, doamne, să nu luăm într-o zi toți câte două găleți sau, ce zic eu? câte o căruță plină cu găleți și să umplem pământul nostru cu apă, să-l lățim. Să facem așa fel ca fiecare om să aibă petecul lui și încă mai mult.

Încă vreo două ceasuri trecură fără ca Sache să-și găsească răspunsul atât de mult căutat. Ca de obicei, Stroe strică totul, amintindu-le mesenilor că odată uscat pământul, se va strânge iar și chiar mai mult ca înainte, iar țărinile cândva vecine se vor împreuna, născând pricini între vecini. Apoi ideile începură a se izbi una de alta și nimeni nu le mai luă în serios. În afară de Sache.

„Am de-a face cu minți inferioare”, gândi el, supărat că se afla singurul vizionar autentic în acea încăpere.

Afară, în curtea castelului, Tudor arăta Cătălinei cum se grijește și se strunește un cal. Cum se ține căpăstrul și cum se așază șaua. Neîndemânatică într-așa meșteșug bărbătesc, mâna Cătălinei zăbovea câte o clipă în plus în cea aspră și puternică a cavalerului. Nimeni nu le simțea lipsa la ospăț. Doar de sus, de la geamul odăii date lui Sache și soției sale, doi ochi iscoditori și radioși cântăreau fiecare mișcare a tinerilor.

„Iete, ce neștiutoare se dă asta! Dac-ar ști Tudor că băiețoaiica mea călărește mai bine ca mulți din tinerii Târgoviștei... Da' laș', că așa e rostul bărbaților, să creadă că doar ei le știu pe toate și că au grijă de noi, fumeile! Hi hi hi!”

Și, ca să fim drepti, pe Tudor nu-l preocupa prea mult în seara aceea priceperea Cătălinei de a struni un cal. Era mulțumit că e noapte și Luna n-are prea mare putere în curtea castelului.

„Ce-oi ~~avea~~ de ~~ard~~ ~~asa~~?” gândi tânărul. „Cred că-s roșu ca ~~racu~~! Bine că nu mă vede. Și dacă îngroș puțin vocea ca să par ~~asa~~, mai trecut prin viață, cred că nici nu bănuie că-mi tremură genunchii!”

Bătrânul nu-mi spune câți ani are. Zice că nu-și mai amintește... Arată de cel puțin o sută!

Este de acord să mă primească timp de o săptămână- două în care să-mi spună istoria întreagă a lui Dracula. Cu singura condiție să vin doar ziua și să plec până la lăsarea întunericului. Somn... rugăciune – totuna pentru mine! Oricum nu aș merge acolo noaptea!

Povestea lui este fascinantă și... suspect de detaliată. Îmi vorbește despre cavalerii lui Vlad-Dracula, despre străzile Târgoviștei de atunci, despre Edirne, vechea capitală otomană...

Încep să-mi pun anumite întrebări despre acest pustnic, întrebări pe care, însă, pentru moment, prefer să nu le pun pe hârtie.

Arefu, 19 martie 2008

„Și așa de mult ura răul din țara lui încât, dacă cineva făcea vreun rău, furt sau tâlhărie sau vreo minciună sau vreo nedreptate, niciunul dintre aceștia nu rămânea viu. Fie că era boier mare sau preot sau călugăr sau om de rând, chiar dacă cineva avea o mare bogăție, nu se putea răscumpăra de la moarte”.

Povestiri slavone despre Dracula

De la Hunedoara, Oastea de Sud a Transilvaniei se împărți în trei. Mai întâi, două treimi din oșteni, în majoritate valahi, plecară spre Sibiu, unde, din ordinul lui Corvin, așteptau deja pregătite toate cele trebuincioase întreținerii unei asemenea armate. Apoi, de la Sibiu, jumătate dintre oșteni își continuă drumul de-a lungul coamei munților Făgăraș, către Brașov.

Teama care șerpuia de la Edirne, din Balcani, în sus spre Dunăre și mai în sus prin satele valahe și transilvane nu aducea prea multe nopți nedormite sau măcar spaime adevărate soldaților comandați de Vlad Drăculea. Cum se întâmplă adesea în asemenea situații, apăruseră chiar ceva snoave pe seama Sultanului și a încercării sale de a lua Belgradul.

– Auzi, Ioane? începu unul din pedestrași către tovarășul care mărșăluia alături de el. Cică ajunge Sultanul lângă Belgrad și acolo îi iese Corvin înainte...

– Ia zi, zâmbi larg soldatul, știind că avea să urmeze o snoavă nouă, care în câteva ceasuri avea să facă ocolul întregii oștiri.

– Și zice Corvin: *cine e?*

– *Mahomed, răspunde turcul cu turbanul în mână, ca țărani veniți cu jalbă la-mpărat.*

– *Ce vrei?*

– *Cetatea Belgradului, Viena și Roma.*

– *Bine, bine, ți le dau dacă treci trei încercări voinicești.*

– *S-auzim, Măria Ta, fac orice!*

– *Pentru Belgrad, în mai puțin de jumate de ceas, trebuie să treci Dunărea înec!*

– *Ca și făcut, Corvine! răspunde turcul, fără să ia seama bine la cuvintele Voievodului!*

Boierul Catană, unul dintre credincioșii familiei Drăculeștilor, refugiat și el în Transilvania și numit acum căpitan al coloanei ce se îndrepta spre Brașov, își trăsesese calul mai aproape de mucalit, nerăbdător să afle și el scornelile despre Sultan.

Râsete vesele se porniră în jurul zurbagiului soldat, iar altul se băgă în vorbă mai serios de data aceasta:

– Știți ce mi-ar plăcea mie, fraților? Să trecem acu’ în Valahia și

să punem domn pe Măria Sa Vlad.

– Dacă era să fie așa, interveni altul, nu ne mai împărțeam noi acum în trei. Coboram toți laolaltă în Valahia să ne luptăm cu Vladislav, deși tare nu mi-ar plăcea o încăierare cu valahi de-ai noștri!

– Ba chiar asta facem, oameni buni! Mergem în Valahia, vorbi căpitanul Catană. Acum e momentul să aflați și voi. Avem ordin de la Măria Sa să coborâm prin pasul Bran până spre Târgoviște și acolo să așteptăm și celelalte două coloane ale armiei noastre. Nimeni, cu nici un chip, nu are voie să treacă prin sabie sau să aprindă vreo gospodărie de creștin în drum. Nici moșiile boierilor potrivnici. Să vadă toți valahii noștri că Vlad Vodă nu voiește a aduce necazuri Țării, ci doar a-și lua după datină tronul tatălui și al bunicului său, Marele Mircea.

– Păi cum, căpitane Catană? întrebă nedumerit pedestrașul Costin, cel care scornea de obicei snoavele cele noi. Dacă e să dăm lupta cu Vladislav, care stă acum pe tronul Valahiei, de ce ne-am slăbit forțele împărțindu-ne în trei?

– Știe Măria Sa Vlad ce face, n-avea grijă! Dacă mergeam toți laolaltă, iscoadele lui Vladislav ar fi prins de veste și s-ar fi păzit mai mult ca de obicei. Turcii, ar fi prins de veste și ei că între valahi se duc lupte și Țara rămâne descoperită în fața unei invazii. Așa, întreaga linie a sudului Transilvaniei e apărată, Măria Sa Vlad pare că merge cu oastea sa la Hundeoara și spre Timișoara, iar o luptă cu oștile lui Vladislav nu ne poate da mare bătaie de cap atâta vreme cât izbândim să ajungem la Târgoviște în același timp.

Printre colții înalți și sălbatici ai munților Șureanu și Retezat, corpul de oaste condus de prințul Vlad șerpui în bună rânduială spre sud, către Valahia. Soarele călduț al începutului de primăvară amestecat cu mirosna vie a brădetului de pe versanți dădea vigoare cailor și călăreților. Pe măsură ce coloana se apropia de granița Valahiei, înfrigurarea puneă stăpânire pe tinerii soldați. Nimeni nu ar fi dorit o confruntare cu oastea domnitorului Vladislav al Valahiei, pentru că asta însemna sângele fraților și al verilor.

În fruntea coloanei, cavalerii Ler, Stroe, Mihnea, Tudor și Marcu îl flancau pe Vlad, prințul de drept al Valahiei.

– Știu că vă cer imposibilul, începu prințul cu vocea sa adâncă și răsunătoare, dar încercați să-l doborâți cât mai repede pe Vladislav când va fi să-l întâlnim. Să dea Domnul să nu primească lupta cu noi și să lase tronul sau să fugă!

– Nu cred, Doamne, interveni Mihnea, după cum îl știu nu e cel mai îndrăzneț om, dar în sinea lui crede că ezitățile și pacea cu turcii sunt bune pentru Țară. Și el iubește Valahia... Păcatul lui e că nu are înțelepciunea trebuincioasă unui Voievod peste o Țară liberă cum trebuie să rămâie a noastră.

– Știu, Mihneo! Așa, ca să fiu împăcat, când ajungem la Târgoviște, o să trimit la el sol să-i ceară să plece liniștit și în bună pace.

– Merg eu! interveni Ler, în stilul său scurt, caracteristic.

Planuri realiste și vise de pace sau de război se făureau și mai în urma cavalerilor, printre soldații de rând.

Prima zi trecu însă fără niciun incident, dar pe măsură ce înaintau spre Târgoviște, sătenii îi primeau cu tot mai puțină mirare, semn clar că se știa de venirea lor acolo ca și în capitală, unde, probabil, se strângea în grabă oastea domnească.

Coborârea surprinzătoare la sud de Carpați a oștii lui Vlad își arătase până acum eficiența. Satele și târgurile din drum nu primiseră încă ordine să lupte contra lor și, cum oștenii veniți din Transilvania purtau tot steagul cu acvilă al Valahiei, nici măcar prea multă îngrijorare nu stârnise înaintarea spre inima Țării.

A doua zi înspre amiază, cele trei corpuri de oaste ale lui Vlad făcură joncțiunea în fața Târgșorului, lângă Târgoviște.

Vladislav, Voievodul din neamul Dăneștilor al Valahiei, aștepta neliniștit vești de la oștile sale trimise în sud, lângă Dunăre. Știuse de la început că, trimițând grosul oștirii sale la granița din sud pentru a apăra Țara de incursiunile turcilor ce se îndreptau spre Belgrad, lăsa neacoperită granița de nord, cea cu Transilvania, dar de acolo nu ar fi trebuit să vină nicio primejdie.

Acum, puțină oaste păstrată la Târgoviște aștepta strânsă în jurul său confruntarea cu tânărul pretendent Vlad, fiul lui Drăculea.

Boierii Trandafir, Costea și Spiridon, oamenii de încredere ai lui Vladislav, nu păreau nici ei prea liniștiți.

– Merg cu solie la ei, Doamne, zise Spiridon, mohorât. Poate îl înduplec pe Drăculea să cădem la o înțelegere, să nu ne vărsăm sângele acum, când turcul pândește lângă noi.

– Pierzi vremea degeaba! răspunse întunecat la chip Vladislav. Drăculea nu a venit până aici să ne tocmim, iar eu nu plec ca un hoț prins în ograda altuia.

– Dar uite că vine de la ei un steag alb. Hai să-l întâmpinăm!

Dinspre oastea lui Vlad, rostuită frumos pe câmpul din fața Târgșorului, un călăreț se îndrepta spre ei pentru obișnuitele tratative dinaintea luptei.

Vladislav, însoțit de boierul Spiridon, îi ieși înaintea. Ca de obicei în astfel de situații, solul lui Vlad era unul dintre oamenii cei mai apropiați lui, cavalerul Ler.

– Vlad, prințul Valahiei, vă trimite multă sănătate și fericire, Măriei Tale și tuturor oamenilor din Valahia! începu Ler politicos, cum se cuvenea.

– Mulțumim, mulțumim! răspunse iritat Vladislav, dar pentru atâta lucru a venit oare cu oșteni spre Târgoviște?

– Nu, zâmbi Ler, a sosit vremea ca Vlad să urce pe tronul tatălui său, spre binele Valahiei. Domniei tale îți aduce mulțumire că te-ai grijit de Țară cât a fost Măria Sa pribeag. Și te mai încredințează că poți rămâne la curte dimpreună cu oamenii Domniei Tale, cu cinste și cu onoruri boierești cum se cuvine.

– Spune-i prințului tău pribeag că locul lui nu e la Târgoviște și dacă face acum cale-ntoarsă nu vom vărsa fără de rost sânge creștinesc și nu vom primejdui Țara tocmai când turcul e atât de aproape.

– Înălțimea ta, dacă mă întorc fără să am jurământul domniilor voastre că veți renunța de bunăvoie la tronul Țării și că toți oștenii valahi vor trece de bunăvoie sub comanda lui Vlad Drăculea, pace nu mai poate fi!

– Înțeleg! Din câte văd eu, Vlad crede sincer că împăcărilor mele cu turcii și tributul pe care-l plătesc sunt trădări plecate din slăbiciune. Eu zic că dânsul greșește cu pornirile sale prearăzboinice și, dacă Dumnezeu va voi ca el să ajungă domn în locul meu, o să vedeți cu toții că e mai bine să păstrezi o pace ascultătoare față de turc decât să duci un război scurt și viteaz din care bine nu putem ieși!

– Și eu înțeleg, domnule, și vă respect decizia. Mi-ar fi plăcut totuși să fi decis altfel astăzi!

Ler își întoarse calul și mână înapoi spre tabăra sa. De la distanță văzu că prințul Vlad dădea deja ordinele pentru începerea bătăliei, fără să mai aștepte raportul său.

– Știu, Ler, îi zise Vlad când solul se apropie, Vladislav nu vrea să lase Țara. E clar că nu poate câștiga bătălia asta, dar vrea să lupte. Și eu aș face la fel. E un domn viteaz. Păcat că nu e viteaz mereu... Să-l omorâți primul, cât mai repede. Fără el, oștenii Valahiei vor înceta lupta.

Am nevoie de ei vii. Ei vor fi și oștenii mei de mâine.

Armăsarul negru ca smoala al prințului frământa pământul cu copitele nerăbdător. Vifor îi fusese dăruit lui Vlad de către Iancu Corvin, care îl adusese tocmai din Neapole și pentru care plătitese prețul a trei cai buni unui negustor andaluz.

– Hai, Vifor! șopti Vlad cumpănit, fără mârâitul și răceala pe care le avea de obicei în ochi în clipele de cumpănă și se aplecă în față făcând una cu trupul calului pentru a nu fi aruncat în spate de saltul fantastic al acestuia. În aceeași clipă zburară în față și cei cinci cavaleri ai prințului, urmați îndată de restul oștirii.

Înveșmântat cu pantaloni strânși și tunică neagră, cu pletele de aceeași culoare, revărsate lung pe spate până spre centură, cu trupul său înfiorător de puternic și mare, Vlad părea o pedeapsă trimisă pe Pământ pentru a judeca aspru greșelile oamenilor. În mâna dreaptă strângea o sulită scurtă a cărei mânăuire o deprinsese pe când era ostatic la curtea Sultanului, iar în stânga ținea îndreptat în jos paloșul său titanic, drept, lung și greu, pe care numai el putea să-l folosească și despre a cărui greutate începuseră a circula deja nenumărate povești.

Din față se apropiau vijelios șirurile conduse de Vladislav. Ca de atâtea ori în trecut, Vlad nu mai auzea în jurul său decât liniștea și, undeva departe, tropăitul greu al cailor. Săgețile vâjâiau fără sunet pe lângă el, iar din gurile căscate și schimonosite ale luptătorilor nu răzbea până la el niciun răcnet. Apoi, în față îi apărură primul adversar aproape la fel de înalt ca el, dar nu atât de puternic. Într-o singură și cursivă mișcare, Vlad întinse mâna drept în față, străpungându-l pe valah cu kargi-ul⁹ și apoi îl despică cu o lovitură năprasnică de paloș. Abia atunci lângă el răsună clar urletul de moarte al oșteanului și cu el odată se revărsă întreaga hărmălaie a luptei cu zgomote de săbii izbite, de oase rupte și sânge răbufnind afară din răni, cu urlete și blesteme, cu frici și nesăbuițe.

Armăsarul negru al Voievodului sărea și mușca prins de turbare din caii și soldații veniți din față, ajutându-l pe stăpânul său să-și croiască drum din ce în ce mai aproape de locul unde lupta Vladislav, Voievodul Valahiei.

Pentru o clipă, locul din jurul lui Vlad se lărgi și niciunul dintre oștenii lui Vladislav nu se mai încumetă spre groaznicul prinț negru, care părea invincibil, și lângă cei cinci cavaleri gata să doboare cu săbiile sau cuțitele lor zburătoare pe oricine îndrăzne să se apropie.

Vlad se lăsă să cadă pe jumate din șea și smulse arcul unui soldat dus dintre cei vii. Ținti scurt și năprasnic, gata să rupă arcul. Săgeata străpunse la douăzeci de pași mai încolo umărul lui Vladislav. Mirat de arsura de sub platoșă, Voievodul întoarse aprig privirea către locul din care venise săgeata. Nu reuși însă decât să o vadă pe a doua, care i se înfipse în gât de data aceasta. Ca prin ceață, Vladislav mai apucă să vadă pe Vlad, fiul lui Dracul, ridicat în șea, privindu-l prin cătarea arcului gata încordat. Apoi se prăbuși de pe cal. Pentru totdeauna...

Cum se întâmplă adesea, odată cu Vladislav, conducătorul oștirii, se prăbuși și dorința de a lupta a generalilor săi.

Boierii răposatului Voievod se apropiară de prințul Vlad și puseră un genunchi în pământ. Același lucru îl făcură puțin mai târziu și o parte dintre oșteni. În ochii celor mai mulți lucea însă dorința de a mai lupta.

Ridicat în șea, Vlad se adresă pentru prima oară oștenilor Țării sale:

– Oșteni ai Valahiei, ridicați-vă! De azi înainte nicicând nu voi a vă mai vedea cu genunchiul plecat! Vladislav a fost un domn bun, dar slab! Știu că a vrut binele Țării, dar nu s-a arătat destul de aprig pentru vremurile acestea negre. Io, Vlad Voievod, mare Voievod și domn, stăpân a toată Țara Valahiei, al Amlașului și al Făgărașului, vă cer vouă – puterea cea adevărată a Țării – să stați lângă mine și împreună să izbăvim Valahia de toate nedreptățile și primejdiile. Fiți lângă mine, dragii mei, și eu voi fi lângă voi atâta timp cât Dumnezeu mă va ține în viață!

În liniștea lăsată peste câmpul de la Târgșor, Vlad descălecă și se îndreptă spre trupul prăvălit al lui Vladislav. Lângă fostul Voievod stătea îngenunchiat un soldat de rând care-l fixă aspru cu privirea pe tânărul prinț.

– Lasă-ne să-l îngropăm creștinește, Măria Ta! rosti greu soldatul.

– Nu te teme, omule, nu suntem sălbatici și nu din ură neam războit. Crezi că am avut de ales? Vladislav va fi îngropat cu toate onorurile cuvenite unui Voievod la Mănastirea Dealu și vă aștept pe toți la slujba de pomenire!

Vlad își desprinse mantia neagră de pe umeri și îl acoperi pe fostul său adversar. Apoi vorbi iar cu soldatul de lângă el.

– Cum te cheamă, omule?

– Pârvan, Măria Ta!

– Ai cal? Ai fost în garda lui Vladislav?

– Nu, Doamne! Sunt soldat de rând, Măria sa nu mă cunoștea, dar

socot că e datoria noastră să grijim de el și acum, după ceasul morții.

– Aduceți un cal, ordonă Vlad! De azi înainte, Pârvane, faci parte din garda mea! Vei primi soldă cum se cuvine și un petec de pământ pentru loialitatea ta. Primești?

– Cum nu, Măria Ta?!... Dar să fii bun și să nu uiți nevoile Țării!

– De asta să n-ai grijă! interveni Stroe de la doi pași de ei. Măria Sa Vlad de asta a venit acasă, să curețe ograda noastră de toate putregaiurile și să o apere de tâlharii cei dinăuntru și dinafară.

– Trăiască Vlad Voievod, domnul Țării Românești! strigă Mihnea, intuind momentul prielnic ivit în inimile soldaților.

– Să ne trăiești, Măria Ta, răspunseră într-un glas cele două tabere care, pentru prima oară, începeau să creadă cu adevărat într-un viitor pe care să-l făurescă și ei, după voia și nevoile lor.

Pe zidurile cetății Belgradului, cărămizile se aprindeau mai mult în roșu sub puterea asfințitului. Toată ziua iscoadele aduseseră din josul Dunării vești despre mulțimea și intențiile turcilor... Ca de obicei, Iancu Corvin își petrecea câteva clipe singur pe turnul dinspre răsărit al cetății. Nu-l mai frământau ca în tinerețe gândurile strategice sau spaimile bătăliei de a doua zi. De mult amar de vreme moartea se cuibărise în sufletul său; Iancu îi pătrunsese înțelesurile și rostul. Mai dorea doar, ca pentru câteva clipe, să stea în fiecare seară singur și să se bucure de viața din jurul său, de Dunărea lină și nepăsătoare, de păsările care țipau a înserare și de rotocoalele făurite de Dumnezeu din nori roșii, gri și gălbui pe cerul serii.

În spatele său, un soldat learcă de sudoare tuși încurcat, neîndrăznind să-l deranjeze pe general.

– Spune, omule! Ce vești aduci de nu suferă amânare? întrebă Corvin domol.

– În Valahia, Doamne... Vlad Drăculea a intrat cu oastea lăsată de Măria Ta și a înlăturat pe Vladislav Dan. Iertare, Doamne, de așa veste proastă!

Corvin zâmbi liniștit și, spre surprinderea soldatului, îi aruncă o mică pungă cu galbeni.

– Pentru osteneala ta, omule, și pentru vestea ce mi-o aduci.

„*Vlade, Vlade, gândi Corvin în sinea lui, a venit și vremea ta! A început! Dumnezeu să-ți dea putere și înțelepciune să rezisti în zilele*

astea de urgie! Acum știu că înspre Valahia turcii nu vor răzbi oricât ar încerca. Tare o să se mai mire Mahmud când o să dea piept cu Vlad”., mai murmură generalul, cufundându-se de tot în ceața roz-albăstruie a norilor de deasupra Dunării.

La Târgoviște, cetatea de scaun a voievozilor munteni, vestea uciderii lui Vladislav ajunse un ceas mai târziu și stârni panică printre locuitori. Cine era acest Vlad Drăculea și ce voia el? Taică-său a fost un domn drept, dar pentru câțiva ani s-a dat cu turcii, dacă nu cu inima, măcar de văzul lumii. Tot el trecuse înapoi de partea creștinilor când turcii au înaintat spre Transilvania, adică atunci când fusese cu adevărat nevoie de el.

Târgoviștenii nu și-l aminteau ca pe un trădător, ci ca pe domnitorul care luptase alături de Iancu la Varna și care salvase de la prăpăd orașele Transilvaniei, dar mai ales ca pe Dracul, adică Voievodul care purta la gât un mare pandantiv reprezentând un dragon, înfășurat pe cruce, semn că Voievodul făcea parte din marele Ordin creștin al Dragonului, dimpreună cu împăratul german, cu Voievodul Lituaniei și mulți alți cavaleri de seamă ai timpului.

Boierii Târgoviștei începură a veni rând pe rând, grăbiți și îngrijorați, ca de fiecare dată în asemenea situații, către Curtea Domnească, unde, nu peste mult timp, avea să sosească și noul domn. Unii dintre ei, cum erau Izvoreanu sau Pavel, așteptaseră ani mulți revenirea Drăculeștilor pe tron, alții, dușmani fățiși ai familiei acestora, porniră deja spre Transilvania și Moldova în pribegie, știind că nu aveau să găsească îndurare la tânărul Voievod. Alții însă, cei mai mulți, erau practic indiferenți. Știuseră a se ține la distanță de vreo familie de voievozi sau alta și chiar dacă asta nu le adusesese mari dregătorii sau averi, nici nu îi obligase a pribegi odată cu schimbările atât de dese de la Târgoviște.

În sala mare a tronului, boierii cei mari ai Valahiei așteptau frumos așezați pe două rânduri sosirea lui Vlad. Toți vorbeau și întrebau fără să aștepte vreun răspuns, făceau comparații și strigau siguri pe ei judecări despre viitoarea domnie. O hărmălaie ca în iarmaroacele de duminică răzbea până în afara zidurilor și creștea cu fiecare minut care trecea.

Prinși de discuțiile lor, boierii nu observară că Vlad, însoțit de cei cinci cavaleri ai săi, intraseră deja în sala tronului. Ușa trântită strașnic avu însă efectul unui gong și vorbele boierilor se frânseră la jumătate. Mai tineri sau mai bătrâni, înveșmântați toți în caftane frumos brodate în fir de aur, mai-marii Valahiei se înghesuiau unul în altul, încercând să vadă cât mai bine pe tânărul ce voia să ajungă Domnul Țării. Spre lauda lor, reușiră să păstreze o oarecare rânduială de-a stânga și de-a dreapta covorului îngust care ducea la tron. Apărură însă și primele zâmbete ironice. Tânărul din fața lor părea încă necopt și anii puțini nu erau chiar un atu pentru cel ce se voia Voievod.

– Să trăiți, boieri dumneavoastră! începu Vlad așezându-se pe tronul tatălui și al bunicului său.

Din sală însă nu veni niciun răspuns. Boierii, încurcați, nu știau încă în ce fel să se adreseze tânărului Vlad. Voievod nu putea fi până nu va fi confirmat de ei. Iar faptul că acesta deja se așezase pe tron fără îngăduința lor, precum și oastea de afară arătau că discuțiile nu vor fi dintre cele mai ușoare.

– Să trăiești și tu, prințe Vlad, răspunse într-un târziu boierul Albu, unul din cei mai mari ai Țării și vechi adversar al Drăculeștilor. Pe unele chipuri, zâmbetele înfloriră mai larg.

– Prinț? întrebă Vlad, zâmbind și el. Prinț, Albule?

– Domnia ta ar trebui să știi, continuă boierul arogant, că nimeni nu poate fi Voievod fără a fi ales de către Sfatul Țării și fără confirmarea Mitropolitului. Ca tine mai sunt și alții...

– Dar pe voi cine vă confirmă, boieri dumneavoastră? Voievozii de dinainte?

– Așa, așa! Vezi că știi, Vlade?

Albu devenea din ce în mai obraznic și aparenta lipsă de reacție a tânărului din fața sa îi dădea încredere.

– Domnia ta, Albule, câți voievozi ai prins? Și cine te-a ridicat în Sfatul Țării?

– Eu? Am prins șapte voievozi și sper să mai prind câțiva...

– Dar tu, vornice Iacob? întrebă Vlad cu o voce aproape smerită.

– Cine să le mai țină socoteala? Că iute se mai schimbă...

– Așa e... murmură Vlad, iute se mai schimbă...

Tonul tânărului Voievod, calm, blând, aproape sfios, îi mulțumea pe boierii din Sfatul Țării și aducea acestora încrederea că și de acum înainte tot ei vor conduce Țara, peste Voievod, așa acum le cereau

interesele lor dintr-un moment sau altul.

Cavalerii gândeau însă altfel. Stroe se uită scurt la Ler și pricepu că și tovarășul său gândi la fel. Amândoi strânseseră în mână, sub mantale, paloșele de luptă, convinși că starea lui Vlad, clocotitoare dinăuntru, va răzbi curând și în afară, iscând poate o încăierare cu boierii și oamenii lor.

– Cine îi numește pe voievozi, boieri dumneavoastră? Și cine îi schimbă? Eu nu am cunoștință de vreun Voievod care să fi plecat de bunăvoie până acum.

Glasul lui Vlad se înăspri și privirile sale își pierduseră acum moliciunea de dinainte.

– Sunteți douăzeci și trei în Sfatul Țării, continuă Vlad. Câți aveți dregătorii? Doar paisprezece. Câți țineți oști pe moșiile voastre? Toți! De câte ori v-ați împărțit în tabere și v-ați luptat ca chiorii pentru ca un Voievod sau altul să cârmuiască Valahia? V-ați gândit că atunci puneți frații și cumnații din sate vecine să se lupte între ei?

– Ia mai termină cu... interveni boierul Albu, nervos și supărat, hotărât să strivească din față acest început de revoltă al tânărului ce se credea Voievod.

Nu izbuti să termine pentru că Vlad sări din jilțul domnesc și îi trânti un picior în piept cu asemenea iuțeală, încât Albu nici nu avu timp să priceapă ce se întâmplă.

Cu gâtul strâns ca într-un clește de mână puternică a lui Vlad, Albu își pierdu brusc toată aroganța și nu reuși să oprească tremuratul care îi scutura mădularele și făcea să îi sară inima din piept. În spatele său, vornicul Iacob dădu să tragă sabia, dar cuțitul lui Ler şuieră scurt și i se înfipse în mână. Ceilalți boieri făcură un pas în spate, lasând locul de lângă Voievod gol. Unii pentru a arăta că nu au gânduri potrivnice, ceilalți de frica armelor cavalerilor, care luceau acum afară din teci, gata să-i trăsnească.

– De ce vorbești, vierme, odată cu mine? mârâi Vlad către Albu, neslăbind strânsoarea. De ce crezi că un câine ca tine, îmbătrânit în uneltiri și trădări, are drepturi peste nepotul Marelui Mircea și fiul Măriei Sale Vlad Dracul? Ai fost cu ei la Rovine să stai drept în fața turcului sau la Varna sau la Giurgiu? Te-ai încumetat măcar să gândești cum e să te lupți tu pentru pământul tău? Pentru oamenii care trudescau ca tu să ai de unde te îmbuibă? Pentru pământul Valahiei și Voievodul tău care ți-a dat moșii?

Boierul încercă să răspundă, dar, odată cu prima mișcare a buzelor lui, pumnul lui Vlad îl izbi violent în figură, strivindu-i capul de pardoseala de marmură a sălii tronului. Nimeni nu mai luă seama la boierul ce părea acum dus dintre cei vii. Toți ochii priveau hipnotizați spre tânărul întors acum pe tron.

– Nu am să vă judec azi, la începutul domniei mele, pentru ce ați făcut în trecut. O să fie timp pentru asta. Sau poate am să vă iert pe toți, dar să țineți minte: de azi, aveți un Voievod nou și vă întoarceți la legea străbună! Nu voi să mai văd dezbinări și uneltiri. Nu am să mai aud de valahi care se luptă cu alți valahi, de sate și orașe sărace, de oameni leneși și de hoți!

– Îngăduie, Măria Ta, să vorbesc ca unul ce cunoaște bine Țara Valahiei.

Intervenția paharnicului Izvoreanu fu plină de respect, iar titlul cu care i se adresa tânărului Vlad începu să sune, de acum, firesc.

– Vorbește, paharnice!

– Măria Ta ești tânăr și aprig și mulți dintre noi ne bucurăm să avem iar în fruntea noastră un Voievod dintre Drăculești, aprig și puternic, dar cum voiești să stărpim noi hoția și cum să scăpăm Țara de sărăcie? M-am călătorit prin lume și eu la vremea mea, dar încă nu am pomenit țară fără hoți sau în care toate orașele și satele să fie bogate. Țara e săracă, Măria Ta...

– Unde vezi tu țară săracă? tună Vlad, țâșnind în picioare. Să nu mai aud asta! Și să nu aud că avem oaste puțină! Venind înapoi, am trecut pe lângă pământuri bune și livezi lăsate în paragină, pe lângă râuri și păduri bogate. În ce e săracă Valahia? În boieri și oameni care să facă treaba! În rest, avem de toate, ajunge doar să muncim și vom fi bogați cu toții. Iar cine nu va voi să se-nhame cu mine la munca cea de jos și de sus a Țării, acela își va alege singur sfârșitul! Să pricepeți, boieri dumneavoastră, că omul, când are pentru ce lupta și când vede în fața lui pe căpitanul sau boierul sau Voievodul lui că luptă cu curaj și mândrie, va lupta și el până la capăt, până dincolo de moarte. Abia atunci pe valahi nu o să-i mai poată învinge nimeni! Acum plecați și cugetați la ce ați auzit astăzi. Măine voi vorbi oamenilor, să știe că au din nou Voievod și lege!

După datină, doar boierii erau chemați la curte odată cu schimbarea Voievodului. Orășenii și țăranii de prin satele din jur veneau și ei, dar pentru că așa se cuvenea și pentru că o astfel de schimbare era

pricină pentru discuții lungite până seara și pentru planuri noi și speranțe de mai bine.

Pentru aceștia din urmă schimbările se arătau mai întotdeauna mici și în rău. De la Marele Mircea încoace, de când turcii se amestecau din ce în ce mai mult în trebile Țării, iar luptele dintre boieri nu mai conteneau, grijile și sarcinile tot mai mari cădeau în spinarea nevoiașilor, a oamenilor simpli. Că doar nu era să se spetească boierii...

Pentru ziua de 28 aprilie a anului 1456 însă, venise poruncă de la noul domn ca toată suflarea Târgoviștei și câte un bărbat din fiecare gospodărie din satele din jur să se prezinte dis-de-dimineață la Curte.

Așa se face că încă de pe la ceasurile patru din noapte, lumânările începură a sticli pe la geamurile târgoviștenilor. Pentru cei mai mulți dintre ei, obișnuiți cu relele, porunca nu aducea a semn bun. Adică de ce să-i cheme pe toți? Erau semne că turcii se pornesc încoace și se aduna oastea cea mare? Se pun noi biruri pe capul lor?

Nerăbdarea și neliniștea oamenilor, ascunse puțin sub straietele de sărbătoare, umplură puțin după ivirea zorilor Curtea Domnească a Valahiei.

Pentru prima oară după mulți ani, la Târgoviște se arătaseră și sătenii din Moreni, sat de munte despre care se știa că ținuse partea fățiș răposatului Voievod Vlad Dracul în luptele sale cu familia rivală a Dăneștilor chiar după moartea Voievodului.

Nu peste mult timp, începură a sosi rând pe rând șaretele boierilor, dichisite și împodobite după rang. Fețele lor, boțite și îngrijorate, arătau că mulți dintre ei nu puseseră geană pe geană toată noaptea.

În frunte cu boierul Albu, mai-marii Țării se îndreptară țință spre intrarea palatului.

Acolo, însă, surpriza lor nu fu nici mică, nici plăcută. Cu o clipă înainte ca ei să intre în sala tronului, ușa se dădu în lături și în prag apărură Vlad Basarab, cel ce se credea deja domnitor, fără voia lor.

– Bună dimineața, oameni buni! salută acesta, cu fața luminată de un zâmbet blând și frumos.

– Să trăiești, Măria Ta! răsună aproape în același timp răspunsul mulțimii adunate.

– Să trăiți și domniile dumneavoastră, cinstiți boieri! continuă Vlad, amuzat de nemulțumirea lui Albu și a celorlalți. Ce se întâmplă, boieri? Oare v-a supărat faptul că i-am salutat pe oameni înaintea

voastră? Oare nu se cuvine ca măcar din când în când să ne gândim și la cei care muncesc și se luptă pentru noi? Oare nu se cade ca și noi să muncim pentru ei și pentru pământul nostru așa cum au muncit și moșii noștri înaintea noastră?

Albu răspunse cu o plecăciune adâncă și un rânjet de vulpoi.

„*Lasă că nu mă înveți tu pe mine ce se cuvine și ce nu!*”, gândi în sinea lui. „*Doar pentru că le-ai aruncat un bună ziua calicilor ăstora și i-ai făcut pe nerozi să te numească «Măria Ta» nu înseamnă că ești deja Voievod. Vedem noi cine râde la urmă*”.

– Cum nu, cum nu? continuă el cu voce tare, ferindu-se a se adresa cu vreun titlu tânărului din fața sa. Pentru ei ne ostenim și noi zi și noapte mințile și inimile, căci ce ar fi Țara fără oamenii din ea sau fără boierii care au luminat-o întotdeauna?

– Așa este, Albule! Un Voievod trebuie să domnească peste cineva ca să fie Voievod. Altfel, e doar un pustnic chinuit de fantasmеle mării.

Nemulțumit pe jumăte că Vlad avusese iar ultimul cuvânt, Albu căută sprijin din priviri la ceilalți boieri. Nu mai avu însă răgazul să îl primească, pentru că, de lângă el, Vlad începu a vorbi către oamenii adunați:

– Oameni buni, cinstiți târgoveții și săteni și voi, boieri dumneavoastră, se cade ca primul cuvânt al meu ca Voievod al Valahiei să fie pentru toți deopotrivă, mici sau mari, avuți sau mai sărmani. Nu m-am întors pe tronul tatălui și al bunicului meu pentru mărirea mea sau pentru înavuțire. Nimeni nu o să mai strângă averi atâta vreme cât despre Țară se spune că ar fi săracă. Valahia nu e săracă! Eu o văd bogată și frumoasă, dar legată la ochi și apăsată de furii cei mari și cei mici dinlăuntrul ei și dinafară. Atâta vreme cât un singur om fură în Țara mea, cât un singur om e leneș, cu toții suntem vinovați! Dumnezeu ne-a dat tot ce ne trebuie și încă mai mult! Ajunge numai să vrem și putem trăi cu fruntea sus, fără griji și fără frică! Munții noștri sunt plini de pășuni și vânat, de păduri și râuri limpezi, dealurile se apleacă parcă și ele la vreme de toamnă sub povara poamelor prea multe, iar în câmpiile noastre bogate avem grâne cât să ținem trei țări. Unde sunt toate astea? De lupte multe și strâmbe între frați nu mai avem timp să le lucrăm și să le strângem! Negoțul cel mare dinspre Apus către Răsărit și invers trece pe la noi, dar negustorii noștri nu pot strânge nimic pentru că în Țara lor alții au privilegii.

– Iertare, Măria Ta! îndrăzni un țăran pleșuv din primele rânduri ale mulțimii, dar cu furii ce să facem, că nu-i prindem? Și dacă-i prindem, îi zgornim, dar de multe ori umblă și fură prin alte sate. Doar n-o să-i omorâm?!

– Ba de azi înainte o să-i stârpim ca pe lăcustele cele multe ce ne strică grânele! Știu că dările către boieri și domnie sunt prea mari. Asta face ca unii dintre voi să gândeți, pe bună dreptate, că munciți tot anul aproape degeaba. Că după ce vă plătiți zeciuiala nu vă rămâne aproape nimic și de asta nu mai merită să trudiți pentru alții. În șapte zile o să vină poruncă de la domnie ca dările voastre să scadă aproape de jumătate. Să vă bucurați de roadele muncii voastre. Să umblați frumos îngrijiți și să slujiți bine pe boierul și Voievodul vostru când va veni timpul! Dar hoții și negustorii necinstiți sau vânzători de Țară vor fi omorâți fără milă! În Țara mea nu e loc pentru nedreptăți și pentru minciună!

În fața palatului domnesc, murmurale încetaseră de mult. Oamenii întinși până dincolo de biserică ascultau în liniște absolută vorbele Voievodului. Pe fețele unora se putea citi îndoiala, dar pentru cei mai mulți speranța luase locul nedumeririi cu care veniseră la curte dis-de-dimineață. Cât despre boieri, vestea înjumătățirii dărilor adusesese mai multă negură pe chipurile lor decât un somn greu, răstignit de vise urâte. Singuri, cireșii din curte și ceilalți copăceni gătiți cu flori se dezmiardau nepăsători, mângâiați de soarele blânduț al lui Prier.

– Începând de astăzi, luați aminte cu toții că legea este una pentru toți ca și bunătatea domnitorului și a lui Dumnezeu. Pentru ce ați făcut bun până acum se cade să fiți răsplătiți, iară pentru cele rele sunteți iertați! Puneți sudoarea și sângele vostru lângă ale mele și ne vom bucura împreună de liniște și belșug!

– Trăiască Vlad Voievod Drăculea, strigă un grup de târgovișteni ce reușiseră înaintea celorlalți a se rupe de sub vraja cuvintelor și a patimii lui Vlad. Imediat urarea răsună din toate piepturile strânse la Curtea Domnească, iar boierii nu mai putură decât să strige și ei laolaltă cu mulțimea.

Orice confruntare, acum, cu tânărul Vlad ar fi fost sinucidere curată. Abila manevră a Voievodului de a vorbi afară, în fața oamenilor, făcu inutil votul lor. De astăzi, Vlad devenise pentru toți valahii stăpânul Țării. Un stăpân de care boierii trebuiau să scape cât mai curând...

Ziua se scurse repede, ca orice zi încărcată de noutăți și emoție. Boierii, după o cam scurtă și nu foarte sinceră mulțumire din partea

Voievodului, fură lăsați să meargă la casele lor, iar oamenii de rând găsiră de cuviință și ei să-și reia trebile, care primăvara îi năpădeau mai multe și mai grele ca în orice alt timp al anului. Numai în odaia Voievodului se mai simțea forfota, deși miezul nopții se apropia nesimțitor la gândirile și nevoile oamenilor.

Alături de Vlad se aflau cei cinci cavaleri ai săi. Odaia simplu decorată nu avea decât o masă de lucru și un pat. Peretele dinspre miazănoapte păstra la loc de cinste o tapițerie venețiană de pe mătăsurile căreia doi trubaduri și o prințesă priveau parcă spre icoana așezată cum se cuvine pe peretele de răsărit al camerei. Așezați pe scaunele împodobite de la curte, în jurul mesei de lucru, Ler, Stroe, Mihnea, Marcu, Tudor și Vlad nu lăsau să se vadă oboseala strânsă în ultimele zile.

– Dragii mei, începu Vlad, greul de acum începe! Dumnezeu ne-a dat putere să ajungem la Târgoviște, după dreptate. Până acum ne-am știut dușmanii și i-am înfruntat fățiș. De azi, însă, avem a ne teme și de cei care vor să ne pară prieteni!

– Dar și ei au să se teamă de noi! răspunse îmbufnat Stroe.

– De asta să nu te îndoiești! continuă Vlad. Vă amintiți cu toții că, până să mergem la Corvin, v-am cerut atunci, sus, lângă Piatra Craiului, să mă slujiți oricât v-ar părea sarcina ce v-o dau de grea. A venit timpul să vă arătați credința și să vă țineți tari pentru că aceea ce am să vă cer nu e lucru ușor.

– Nu ne temem de nimic și orice ne ceri facem, dacă e cu dreptate!

– Dreptate spui, nene Ler... Dreptate... Lămurește-mă, te rog, ca pe unul mai necopt la minte decât dumneata, ce este drept? Să lași copacul din grădina ta să moară cu totul sau să-i tai ramurile bolnave?

– Să tai, Doamne, dar să tai doar ce e bolnav, răspunse Ler, îngrijorat de spusele și tonul Voievodului.

– Să tai piciorul spurcat de putreziciune al voinicului care a luptat lângă tine în război, chiar dacă știi că o să-l doară, sau să lași să se întindă răutatea în tot trupul și să-l vezi murind?

– Să tai, chiar dacă el nu are curaj să înțeleagă asta. Să-l ții și să-l tai!

– Atunci ne-am înțeles. De mâine dimineață mergem împreună prin Țară. Unde am să aud de un hoț, am să-l tai, unde am să văd un leneș, am să-l spânzur. O să intre groaza în furi și-n necinstiți, de nici în

vis nu or să vrea să mai necinstească pe cineva!

– Nu e rău ce spui, Măria Ta, interveni și Mihnea, dar să nu ne pripim, fiecare trebuie judecat după fapta lui.

– Nu ne pripim, Mihneo! Fiecare va fi judecat după ce a făcut și după timpul nostru. Ei știu că Țara Valahiei nu e așezată între prieteni. Turcii se visează stăpâni aici, ungurii la fel. Poate, dacă am fi înconjurați de neamuri pașnice și binevoitoare nouă, i-aș ierta pe toți, dar astăzi milă fața de necinștiți înseamnă ură față de ceilalți oameni care încearcă cinstiți, cu trudă și cu onoare, să ducă un trai mai bun. Știi ce am învățat din pribegiile mele? Am învățat că cerșetorii și calicii care împânzesc orașele sunt primii care se vând iscoadelor trimise de turci sau de alți vrăjmași. Pentru un galben vând pe oricine, povestesc tot despre cetate, despre oști, despre Voievod.

– Să-i omorâm pe cerșetori, Doamne? întrebă Tudor cu glasul tremurat de tristețe.

– Nu, frate! Nu ne-am câinit de tot! Nu să-i omorâm, să le dăm pământ să-l muncească. Să intre în rândul lumii. Să se hrănească singuri și să nu mai stea cu mâna întinsă pe la porțile hanurilor sau la capăt de pod.

– Și dacă nu or să vrea...?

– Atunci o să-i tratăm ca pe furi! Oare nu furt este să stai toată ziua degeaba când alții trudesc și să știi că ei, pentru că sunt miiloși, au să-ți dea și ție din munca lor? Valahii sunt oameni buni și darnici... Mulți nu au să mă înțeleagă că pentru ei fac asta, au să mă judece rău, dar au să vadă că în doi-trei ani Țara lor are să fie curățată de rele și are să fie liberă!

Toți cei cinci cavaleri tresăriră la ultimul cuvânt al lui Vodă. Cu toții voiau libertate pentru Valahia, dar acum nu era timpul pentru acțiuni pripite. Boierii nu erau încă toți cu noul Voievod, iar oastea Țării era neinstruită. Un război pentru eliberarea de sub influența Porții ar fi însemnat sinucidere și transformarea Țării în pașalâc.

– Libertatea Țării... rosti Stroe abia auzit.

– Iar mă credeți un copil necopt! îi răspunse Vlad cu drag. Nu o să ne stricăm cu Sultanul acum, la începutul domniei, dar nici nu o să mai plătim un galben către Poartă. Socot că în trei ani Valahia va fi tare și curățată de rele. Armata noastră va fi instruită și puternică, vecinii unguri și frații moldoveni vor vedea că lângă noi pot sta stavilă turcului și-l vom târî pe Sultan afară din Europa. Dar toate la timpul lor. Acum, pentru a

avea răgaz să construim înlăuntru, trebuie să avem liniște din afară.

– Aș zice să trimitem o scrisoare Sultanului cât mai curând, în care să ne arătăm prietenii, măcar până ne întărim.

– Așa e, Mihneo! Tu știi mai bine ca toți graiul lor. Scrie:

Măritului și Luminatului Sultan, Padișah al Padișahilor și Rege al Regilor.

Vă trimitem carte din Valahia, dimpreună cu urările noastre de sănătate și viață lungă.

Cerem Luminăției Tale răgaz să rânduim treburile în Țară și cerem iertăciune că haraciul nu l-am putut strânge când s-a împlinit sorocul. Ungurul este asupra noastră și ne obligă la cheltuieli mari, pentru a înzestra oastea să-i facă față. Nădărdim ca până în primăvară să putem trimite la Poarta Fericirii tributul, așa cum se cuvine.

Io, Vlad Voievod și Domn al Țării Valahiei, urez Luminăției Tale ani lungi și belșug!

– Scrisoarea să plece dimineață la Adrianopole, cu doi din oamenii tăi, Mihneo! Să nu se oprească până acolo și să fie cu băgare de seamă! Boierii vor trimite și ei scrisoare Sultanului împotriva mea. E bine să ajungă cuvântul meu primul, în felul ăsta Sultanul va păstra măcar o îndoială asupra intențiilor noastre. S-a obișnuit cu lingușeala și cu fricoșii, așa trebuie să ne creadă și pe noi!

– Oare o să creadă ce-i spui, Măria Ta? Crezi că a uitat așa ușor anii în care ai stat lângă el? Să se fi șters așa repede urma cuțitului tău de pe coapsa spurcatului? Întrebă Mihnea, rânjind la amintirea isprăvilor lui Vlad din timpul cât fusese ostatec la Înalta Poartă.

– Nu o să creadă o iotă, dar o să spere că m-am schimbat. Nu are încotro. Acum oastea lui se retrage înfrântă de la Belgrad, iar un alt război la Dunăre nu poate purta.

– Se cuvine, Doamne, să mai trimitem o scrisoare și Măriei Sale Iancu. Măcar așa, de ochii lumii. Să nu-l facem pe el răspunzător în fața regelui maghiar pentru oastea ce ne-a dat! propuse sfios Tudor.

– Scrisoarea a plecat, Tudore, azi-dimineață! Corvin a știut de la început ce vrem să facem și, chiar dacă nu mi-a spus-o, am simțit că o Valahie puternică și prietenă lui îi cade bine dacă vrea să fie iar Voievodul Transilvaniei. Acum să vorbim despre Țară!

Planurile mai vechi fură legate de altele noi, iar năvălnicia vârstei și mâniei lui Vlad se împleteau cu înțelepciunea și prudența cavalerilor. Un singur lucru nu reușiră cavalerii să urnească: cruzimea cu care Vlad îi

condamnase deja pe hoți, pe cerșetori și pe vânzătorii de Țară.

Înspre dimineață, când lumina răcoroasă se furișa printre pomii înfloriți din ce în ce mai aproape de ferestre, cavalerii meraseră pentru două ceasuri la odihnă. Numai Tudor rămase tăcut la masa grea din stejar.

Din locul său, tânărul putea vedea aproape toată Târgoviștea.

– Doamne, iartă-ne! rosti el cu ochii înroșiți de nesomn și tristețe.

Puțin după ora amiezei, cam la vremea când oamenii se așază la masă, începură a sosi prin satele Valahiei și prin târguri trimiși ai lui Vodă care anunțau noile porunci. Totul se desfășura ca întotdeauna când Domnia avea de anunțat noi dări sau chemări la oaste, cu răpăit de tobe și anunțuri strigate în gura mare de vestitorii satului sau ai târgului. De data aceasta, însă, veștile se arătau mai bune. De fapt, cele mai bune din câte își aminteau oamenii.

În centrul Târgoviștei, lângă piața în care se strâneau și țăranii din jur cu produsele lor, un vlăjgan toboșar cât toate zilele, însoțit de un bătrân mărunțel și gârbovit, dar cu o gură cât toate zilele, dădeau de știre:

– Lume, lumeeeeeeeeee! striga bătrânelul, încovoindu-se parcă pentru a scoate din trupul său și ultimul sunet, spre hazul privitorilor. Vlad Vodă dă de știre tuturor care nu au pământ sau nu au prins vreun meșteșug din care să trăiască, să vină duminică la Curte! Toți vor primi pământ sau vor fi prinși calfe pe lângă meșteri, după cum le va fi voia! Să nu lipsească niiiimeeeeeni! Să veniți și cei care aveți nevoie de câte ceva pentru ogoarele voastre și nu ați putut cumpăra sau făuri voi înșivă.

Ca orice veste neașteptat de bună sau de rea, și hotărârea lui Vodă se întinse cu iuțeala focului peste toate gospodăriile și prin toate hanurile Valahiei. Puțini erau, însă, cei care nu aveau pământ sau doreau să primească câte ceva de la Domnie. Neam de oameni mândri, valahii aveau cam tot ce le trebuia prin curțile lor. Le-ar mai fi trebuit puțină pace și ceva dări mai mici către boieri și Domnie, dar asta nu depindea mereu de ei. Așa se face că, în duminica anunțată, la Curtea Domnească din Târgoviște se prezentă un singur om.

Scurt la trup, dar puternic, cu brațe și priviri de oțel, omul nu părea vreun amărât care să nu poată să-și câștige singur pâinea cea de toate zilele.

Fu poftit de către gărzi în sala tronului, unde îl aștepta Vodă. Omul salută cu o plecăciune frumoasă, lipsită de umilință.

„Creștinul din fața mea a fost soldat, și încă unul bun!” gândi Vlad.

– Cum te numești, omule? Și ce ți-ar fi de trebuință? întrebă Voievodul.

– Izvor îmi zice lumea, Măria Ta, dar nu mai știu cum mă cheamă și de unde vin. Multă vreme am colindat munții și pădurile ca o fiară, fără să vreau să știu de oameni, fără să știu ce m-a apucat.

– Ai fost rănit în războaie? Ești vindecat acum? Felcerul meu se va ocupa de tine chiar astăzi!

– Mulțămesc, Doamne, dar nu port nicio rană pe trup. Noaptea am vise rele... Se face că sunt lângă o muiere și trei pruncuți abia ridicați în picioare. Avem curtea și casa noastră. Le văd pe toate limpede, în fiecare noapte. Apoi, peste noi năvălesc turci, akîngii veniți după jaf.

Vorbele omului se urneau din ce în ce mai greu. Ochii i se umeziră, dar Izvor reuși cumva să-și țină lacrimile.

– Spune, frate! îl indemnă Vlad cu o voce mângâioasă, pe care puțini i-o cunoașteau.

– Turcul din fruntea akîngiilor... îl văd și pe el ca aievea, a săgetat-o pe muierea mea – știu că era a mea! – drept în inimă. De aici visul cel rău se rupe în frânturi, continuă omul, poticnit. Mai văd sânge care-mi acoperă ochii și capetele pruncilor înfipite în ulucile de la gard.

– Până acum unde ai fost, că nu pari ieșit din pădure, cum zici?

– Nu, Doamne! Se face aproape un an de când am venit la Târgoviște și muncesc pe la oameni când se găsește câte ceva. Socot că poate din mila Măriei Tale să-mi dai și mie un petec de pământ, să intru în rândul lumii, chiar dacă nu merit asta!

– De ce să nu meriți, omule? întrebă cu voce monotonă Vodă. Pentru că nu ți-ai apărat femeia și pruncii? Pentru că singur nu ai putut doborî o ceată de akîngii? Sau pentru că nu îți poți aminti bine ce s-a întâmplat cu tine și cu ai tăi? Să știi că akîngiile vin în cete mari și dacă gospodăria ta a fost la margine de sat, sau doar mai departe de alți oameni, nu aveai cum să-i bănuiești că se apropie. Și singur nu puteai face nimic! Nu e vina ta că de durere ți-ai pierdut o vreme mințile! Ai să primești pământ și loc de casă!

– Mulțumesc, Doamne! Ești bun și judeci cu dreptate și milostenie. Cu Măria Ta pe tron, trag nădejde că se vor îndrepta lucrurile și la noi.

– Du-te acum, omule! Ai să primești pământ pe unul din ogoarele mele! Du-te și muncește-l! Să-ți faci iar un rost între oameni! Stroe!

– Aici, Doamne! răspunse cavalerul cam înnegurat la față,

bănuind ce avea să urmeze.

– Să intre ceilalți oameni care au fost nevoiași și făr' de pământ până azi!

– Nu mai e nimeni, Doamne!

– Adică în Țara mea nu mai sunt oameni amărâți? Asta e bine! E foarte bine... Trimite oameni să dea de veste tuturor calicilor și cerșetorilor că de azi într-o săptămână am să-i miluiesc și pe ei cum se cade la început de Domnie! Vor primi cu toții mâncare și băutură pe săturate și câte doi galbeni.

– Așa să fie, Măria Ta! răspunse Stroe negru la față.

In mahalaua Târgoviștei, vestea că Vodă se va milui și de cerșetori era deja sărbătorită de vreo două zile. Botgros, starostele calicilor, pe jumătate beat, își privea cu dispreț suveran „supușii” din capul unei mese noduroase, încărcate cu oale cu vin și mizerii adunate de-a lungul timpului. Lângă el, Vulpe și Iatot, doi cerșetori cu trupuri puternice, vegheau ca niciun rău să nu se abată asupra „căpitanului” lor. Cei trei erau recunoscuți de către ceilalți calici ca șefi și la ei se strâneau seara jumătate din banii adunați peste zi din mila târgoviștenilor.

Puțini oameni cinstiți bănuiau organizarea strictă după care își duceau zilele cerșetorii. Și mai puțini erau cei care și-ar fi închipuit ce averi au strâns în cocioabele lor mai-marii zdrențăroșilor ce se milogeau pe străzi în fiecare zi. Cei mai mulți bani erau plătiți de iscoadele turcești, care, astfel, nu mai erau nevoite să se expună pericolului de a fi prinse și pedepsite. Și nimeni nu-i bănuia pe calici de trădare. Nimeni, în afară de noul Voievod...

– Băăă, amărâților! grohăi urât Botgros, duminica viitoare mergem cu toții la palat! Să băgați în traiste ce ne-o da Drăculea și să șutiți câte-un potir sau ce v-o mai pica în mână. Are de unde să dea, că de-aia e Vodă, nu?

– M-am gândit ce-o să fac, rosti cu un zâmbet șerpesc o stârpitură de om, mic, slăbănog și fără dinți în gură. După ce se termină ospățul, îmi iau hainele bune și merg în hanul lui Sache. Acolo se strâng de obicei oamenii mai cu stare și poate îi mai ușurăm și pe ei de câte ceva.

Râsul lui Botgros, care se bătea cu mâinile pe pântecul uriaș, fu acompaniat imediat de rânjetele satisfăcute ale celorlalți cerșetori, cam

patruzeci la număr. Printre cei care nu aveau încă voie să se așeze la masa jechoasă la care se ospătau calicii mai „mari în grad” se afla pentru întâia dată un tânăr cu fața pe jumătate acoperită de o glugă ruptă și răpănoasă, desculț și murdar, ca toți ceilalți. Curând, tânărul cerșetor se sculă de jos și plecă fără să fi fost băgat în seamă de cineva. Un ochi mai atent poate ar fi observat agilitatea cu care tânărul s-a ridicat din țărână sau hangerul ascuns sub pelerina ruptă, dar cu greu ar fi putut cineva banui că peste numai un ceas tânărul amărât schimba zdrențele de cerșetor pe caftanul voievodal.

– Calicii nu merită altă soartă, domnilor! rosti Vlad hotărât către cavalerii săi, în timp ce își schimba veșmintele. Totuși, am să-i mai întreb o dată în ziua ospățului. Care o vrea să muncească va trăi!

In aceeași zi, dar mai spre centrul orașului, la hanul *Lumina Înțelepciunii* toate mesele erau ocupate, ca de obicei. Târgoveți înstăriți și chiar ceva boieri bucurau cu larma lor pe hangiul Sache. Acesta bolborosea de unul singur în fața unui ceaun imens în care pregătea delicioasa lui tocăniță cu carne de pui.

– Așa, morcoveilor, băgați-vă la fierț, coala lângă ceapă, că acu’ vine și cărnița! Castravetele îl bag mai la urmă că el, păcătosul, imediat se-nmoaie de nu mai înțelegi nimic nici de coaja lui, darămite de miez. Oleacă de usturel, niște dovlecei și – pac! tocănița-i gata! Lângă asta merge niște...

Sache fu smuls din plăcutele sale observații gastronomice de liniștea ce se abătu brusc peste hanul său. Nimeni nu mai vorbea, niciun cântec nu se mai auzea dinspre sau de sub mese. Toți ochii erau acum îndreptați spre ușa în care stătea, puțin mirat, Mihnea, bătrânul cavalier al lui Vlad Drăculea, noul domnitor al Valahiei. Cu toții îl știau după înfățișare sau după nume și din descrierile și legendele care circulau prin Țară despre el și ceilalți cavaleri.

Părul său bogat și încă pe de-a-ntregul negru, lung până mai jos de umeri, barba țepoasă și puțin sură, ochii săi foarte albaștri și tăioși completau perfect un trup vânjos și drept cum numai luptătorii încercați au. Straiele sale negre, simple și de bună calitate, întăreau impresia profundă pe care Mihnea o făcuse asupra mesenilor. Numai zâmbetul său, blând și deschis ca al duhovnicilor, mai alunga puțin din sentimentul

ciudat de prea multă forță care plutea în aer.

– Ce bucurie pe noi! strigă Sache. Pofțiți, domnule Mihnea! Bine ați venit pe la noi!

– Mulțumesc, Sache, mă bucur să te găsesc sănătos și sper să găsești și pentru mine un loc între acești domni încântători și norocoși că au pe masă vestitele tale bunătăți!

Vorbelor peste măsură de frumoase ale cavalerului le merseseră faima că pot descreți frunțile cele mai înnegurate și că ele, de fapt, sunt arma cea mai de seamă a lui. Imediat, soldații și târgoveții din han, mândri de așa atenție nesperată, începură a-l privi pe Mihnea ca pe unul de-al lor. Doar doi-trei boieri, ascunși pe jumătate în penumbra mesei din colț, mustăceau, puțin nemulțumiți de reacția oamenilor.

– Cu ce ne încânți astăzi, Sache? întrebă Mihnea.

– Păi, zic să vă aduc, domnule, o ciorbică aburindă, ninsă cu smântână, în care perișoarele se scaldă vesele nevoie mare, ameteite de mirosna acrișoară a morcovilor și a borșului proaspăt, apoi o tocăniță cu toate culorile curcubeului, furate dis-de- dimineață, pe rouă, de la castraveți, ceapă din cea albă, bostănei și teci de fasole, toate strânse în jurul a doi piepți de pui ce plesnesc de plăcere la gândul că vor adăsta în fața domniei voastre și, la sfârșit, o plăcintică duuulceee cu brânză, aurită cu ou pe deasupra și sfînțită cu o cruce de stafide.

– Fugi, negliobule! strigă amuzat Mihnea. Fugi și adu-le, că-mi plouă-n gură!

– Fug, domnule, fug! guiță Sache, pierzându-se după tejgheaua ce despărțea bucătăria de sala meselor, dar, Doamne, iartă-mă! strigă el făcând stânga împrejur ca un titirez, nu v-am pregătit masa! Sofico, mai adu o masă pentru domnu' Mihnea!

– Dacă domnii de aici nu se supără, aș sta colea, lângă dânșii, e loc destul.

Soldații către care vorbise cavalerul, opt la număr, stăteau în jurul unei mese mari în centrul hanului. Fericiți de atenția vestitului Mihnea, se traseră iute unul mai în altul, aduseră un scaun și făcură loc cât ai clipi cavalerului.

– Domnule, începu unul dintre oșteni, faceți-ne cinstea de a închina un pahar de vin cu noi.

– Mulțumesc, omule! Pentru Valahia cea nouă și pentru Voievodul ei!

– Pentru Valahia și pentru Voievodul ei! răspunseră, cu paharele

ridicate, toți mesenii ce se aflau în han.

– Iertați de întrebare proastă, domnule! continuă soldatul, dar... oare va fi Vlad Drăculea izbăvitorul Țării? I-a chemat pe oameni să le dea pământuri sau care ce mai au nevoie și noi îl credem că e bun la suflet și că îi pasă și de noi, ăștia mai mici, dar nu mai știm nimic de el de când a plecat ostatec la turci.

– Eu am fost cu el în toți anii ăștia, oameni buni! Vă spun drept, Vlad Drăculea nu ține ceva mai sfânt decât tronul și Țara moșilor săi. Să vă povestesc o întâmplare de pe când era încă prins la necredincioși.

Cavalerul se uită pentru câteva clipe pierdut și înnegurat în gol, apoi se scutură și observă mulțumit, înainte de a-și începe povestea, că mesenii hanului își trăsese scaunele mai aproape și așteptau curioși urmarea.

– Eram la Cetatea Chiorului¹⁰, în Anatolia. Pe atunci încă mă mai dădeam supusul Sultanului ca să pot sta în preajma Măriei Sale Vlad. După câteva luni în care nu izbutiseră nici cu rugăminți, nici cu amenințări să-l scoată la exerciții, prințul nostru începuse a-și arăta măiestria la trasul cu arcul și aruncatul kargi-ului, dar asta numai rar, când vroia el.

În acea zi, Sultanul Murad pofti a-l vedea pe prizonierul său luptându-se cu unul din ienicerii lui. Vlad însă a spus gărzilor venite să-l ia că nu pofteste a ieși din închisoarea sa atunci. Cum porunca era poruncă, turcii, mirați că românul nu se împotrivește, l-au legat de mâni, l-au luat pe sus și l-au dus în curte, unde aștepta Murad. Vlad purta în vremea aceea un cămeșoi mare din pânză de sac, care-l făcea să pară tare pricăjit; nu bănuiam nici eu, nici turcii cât muncise el pe ascuns și cât de puternic se făcuse. La marginea câmpului de instrucție, Măria Sa rămase pironit locului și nu mai vru să facă un pas. Se știa de acum că biciul nu are putere asupra sa, așa că păgânii îi legară mâinile cu funie lungă de șaua unui cal și dădură bice animalului, să-l târâie pe prins în fața Sultanului.

M-am speriat rău pentru că armăsarul prinse a fugi iute cu toate puterile, speriat de hărmălaia pe care sutele de turci adunați o stârniseră amuzați în jurul lui. Niciun om nu putea ține pasul cu așa puternic dobitoc și după câteva clipe inima mi-a sărit din piept. Nu am văzut exact ce se întâmplase, pentru că încercam a-l ajunge cu privirea pe Sultan și a-i cere îndurare; am auzit o bufnitură și când am privit spre câmpul unde era târât Vlad, totul se făcuse într-un nor mare praf. Cu toții credeam ca

omul a fost trântit rău și călcat în picioare!

Când praful începu a se limpezi, silueta lui Vlad se desenă ușor în aerul dimprejur, puternică și amenințătoare, cum nimeni nu mai văzuse până atunci. Stătea în picioare, cu pumnii legați între ei aduși în sus, către piept și cu capul plecat a furie. Bietul armăsar, însă, fusese doborât de smuncitura neomenească a Voievodului nostru și zăcea mort la picioarele sale.

Cămeșoiul mare al lui Vlad se spărsese și el în învălmășeală, lăsând acum în afară mușchii mari și rotunzi pe care nimeni nu-i bănuia la român.

Și-a rotit privirea vulturească peste păgânii înlemniți dimprejur și le-a strigat încet, cu vocea sa pătrunzătoare, fără a ridica ochii din pământ: „*Luați seama, spurcaților! Vremea mea va să vie!*”

– Și s-a bătut până la urmă în ziua aia, domnule? întrebă curios unul dintre oșteni.

– Nu aş putea spune că s-a bătut... A fost prea scurt pentru o luptă. La început, turcul prinse a lovi spre Vlad cu furie, dar de fiecare dată loviturile sale cădeau în gol. Înainte de luptă, Măria Sa îi șoptise printre dinți, scrâșnit, turcului: „*Pleacă!*” Apoi, însă, cu ochii căscați a mirare, prinse a sări ca o pisică din fața loviturilor vrăjmașului. Nu cu frică, ci cu scârbă, ca nu cumva păgânul să-l atingă. Oricât a încercat ienicerul a-l lovi, nu a reușit! După câteva clipe, însă, răbdarea lui Vodă a luat sfârșit și a strigat turcului: „*Cutezi a atinge cu mâna ta spurcata os de Basarab?*” Și i-a trântit un pumn așa de năprasnic în cap încât țeasta i-a zburat în spate, gata a i se desprinde parcă de corp, și păgânul s-a prăbușit câțiva metri mai departe, mort!

– Strașnic! rosti entuziasmat alt ostaș. Și de atunci câți ieniceri a mai omorât Vlad Vodă?

– Niciunul! Sultanul nu a mai poruncit nimănui să se lupte cu Măria Sa pentru o vreme. Iar mai târziu, când l-am convins că e bine pentru el să iasă la exerciții de luptă, pentru a deprinde cum luptă păgânii și pentru a-și întări corpul și a-și ascuți deprinderile, Vlad i-a cruțat pe cei ce-i ieșeau în cale, dar pe toți îi certa că au avut îndrăzneală a se lupta cu un Basarab.

– Și dumneata, domnule Mihnea, cum ai reușit să îi faci pe păgâni să se-ncreadă în domnia ta? întrebă alt soldat.

– Am îndurat. Atât...

Nimeni nu mai insistă, deși toți ar fi vrut să afle dacă legendele

incredibile despre viclenia și curajul fantastic dovedit de Mihnea în țara păgânească erau adevărate. Se vedea că amintirile cavalerului nu erau din cele mai plăcute și el nu vroia să le dezgroape.

– Știu că despre noi s-au scornit multe, continuă bătrânul cavaler, dar să știți că Tudor, fiul lui Ler, ne întrece pe toți la multe meșteșuguri.

– Chiar așa, domnule? se băgă Sache în vorbă, mult mai interesat decât voia să pară.

– Da, Sache, să nu te miri. E tânăr, dar e dăruit cu toate darurile pe care ursitoarele le împart unei duzini de oameni norocoși. În Transilvania și în Ungaria nu am avut parte doar de prieteni. Tudor a știut, însă, întotdeauna înaintea noastră de cine să ne temem și în cine să avem încredere, iar când am avut de luptat pentru viețile noastre, Tudor, așa cum îl știți – sfios și blânduț ca o fată –, se transformă în leu neîmblânzit. O singură meteahnă are... sau poate un dar mai mare ca toate. Nu își lovește dușmanii de moarte decât atunci când nu are încotro. Pe mulți i-a pocnit cu mânerul sabiei sau cu pumnul, de păreau duși pe lumea cealaltă, dar întotdeauna a avut grijă să nu omoare pe nimeni.

– Cum, domnule, nici pe cei care săreau cu sabia la el?

– Nici pe ei! În inima lui sălășluiește dragostea cea mare și adevărată a lui Iisus! Dar să nu-l credeți slab! Ne aflam odată la vânătoare de zimbri în Țara Făgărașului și, ca din pământ, au răsarit lângă noi oamenii Dăneștilor. Se vede treaba că cineva le spusese când și unde aveam să ieșim la vânat. Tată-său, Ler, fusese atins de secure dușmană la picior și se lupta într-un genunchi cu doi zdrahoni cât ușa de mari. Măria Sa, Vlad, se nimerise la câțiva pași mai departe și, spate în spate cu Stroe și cu Marcu, ținea greu piept grosului asasinilor tocmiți de Dan să ne piardă. În jurul lui Tudor, patru dușmani încercau în zadar să-l atingă cu săbiile lor. Când l-a văzut însă pe Ler căzând în genunchi, tânărul meu prieten s-a făcut pe loc din înger în drac! S-a învărtit iute, cum n-am mai văzut niciodată, între cei patru nefericiți și le-a tăiat gâturile cu o singură și strașnică mișcare, imposibil de parat. Aceeași soartă au avut-o și cei care-l doborâseră pe Ler.

– Bravo! strigă Sache entuziasmat. Așa tânăr am visat mereu pentru...

Nu putu, însă, să-și termine vorba. Puterea ghiontului dat de Sofica se arătase mai mare decât entuziasmul hangiului.

– Stați, că asta nu e tot! continuă Mihnea. Tot atunci, Tudor ne sfătui să-i lăsam să fugă pe ceilalți care nu căzuseră sub săbiile noastre.

– Și au trimis, domnule?

– Au trimis, dar acum îi așteptam! răspunse Mihnea laconic, rezumând în câteva vorbe o faptă de vitejie despre care s-ar fi putut vorbi ore în șir.

– Și cum mai e pe la turci, domnule? întrebă un alt soldat. E adevărat că au cai cu două capete și că unii din oamenii lor sunt negrituci?

– Ete na! Cum să fie la turci? se fândosi Sache, încercând să arate ca de fiecare dată cât de multe știa. *Are* și ei ciudățeniile lor, dar nu chiar cum se zice. Pentru că *e* păgâni și nu *merge* la biserică, ba, mai mult, se mai și desfată privind la fumei dezbrăcate care cântă din buric...

– Ce face, bre? Cântă din buric? izbucni în râs unul dintre meseni. Poate vrei să zici că dănțuiesc din buric! Am auzit și eu de astea.

Sache se făcu roșu ca racul, înghiți în sec și își măsură cu privirea foarte atent „oponentul”. Omul nu arăta prea de soi, iar jerpelitura de haină pe care o purta părea să fi avut zile mult mai bune cândva. Cum nu se cuvenea cu niciun chip ca un astfel de om să-l corecteze pe el, tocmai în hanul lui, Sache continuă, privindu-l cu oarecare milă pe creștin:

– Știi bine că eu nu greșesc! Așa cum auzi, cadânele *cântă* din buric!

Începutul de zâmbet apărut pe fața lui Mihnea îl făcu însă pe hangiu să dea înapoi un pic.

– E drept că doar cele mai de soi din saraiul Sultanului... care... ce să mai? Doar vreo două-trei acolo...

– Hai, bre, lasă-ne! râse în continuare pârlitul, mai luând o gură de vin.

Veselia sfruntătoare a omului se dovedi prea greu de suportat, așa că înțeleptul hangiu scorni cu seninătate și mândrie altă bazaconie care avea să dea ocol în câteva ore orașului, spre amuzamentul târgoviștenilor.

– Dacă ai fi călătorit atât de mult ca mine și ai fi întâlnit atâtea soiuri de oameni, ai fi știut că unele femei mai pricepute la așa spurcăciuni își țuguie pielea din jurul buricului și scot, așa, un sunet ascuțit și mlădiu cam ca muntenii care cântă din frunză pe la noi. E, cu fluieratul ăla îi *înebunește* ele pe bărbați!

Deranjat de râsul tot mai puternic al clienților săi, Sache se ridică și, cu un gest suveran, își pironi privirea în tavanul hanului, ca și cum s-ar fi gândit profund la ceva. Apoi rosti:

– Plec! Nu știți nimic!

Nu reuși să ajungă la bucătărie, după cum plănuiise, ci se opri ca trăsniț în dreptul ferestrei dinspre stradă și urlă ca turbat:

– Aoleu, Doamne! Vodă vine la mine! Chiar Măria Sa vine încoace! rosti grăsunul, frecându-și mâinile încurcat.

Soldații și târgoveții din han săriră toți în picioare, neștiind ce să creadă. Încă nu se pomenise ca Vodă să treacă pe la han, ca oamenii de rând.

Se mai întâmplase ca un Voievod sau altul să poftască a lua masa la unul din marile hanuri ale orașului, dar numai după îndelungi pregătiri și numai însoțit de gardă mare.

Până să se dezmeticească oamenii, în pragul hanului se iviră siluetele voinice ale lui Vlad Basarab și ale tânărului cavaler Tudor.

Umăr lângă umăr, cei doi tineri păreau făuriți din același aluat. Puternici și mlădii, zâmbitori și impunători, cei doi făceau o impresie deosebită oriunde mergeau.

Pletele negre și sprâncenele subțiri și arcuite ale lui Vlad erau potrivite parcă de un pictor priceput lângă părul blond și ochii subțiați ai lui Tudor. Oricine putea vedea lesne că între cei doi se legase o dragoste mai adâncă decât cea a fraților, o dragoste ca acelea care se nasc o dată într-un secol între doi oameni care nu au nevoie de cuvinte pentru a se înțelege și care se simt unul pe celălalt chiar dacă se află la cele două capete ale Pământului. Vlad și Tudor erau două fețe ale aceluiași suflet, care se îmbinau continuu și frumos.

– Să trăiești, Măria Ta! rostiră încurcați toți cei aflați în han.

– Să trăiți și voi, oameni buni! Stați jos acum și continuați-vă prânzul! Sache!

– Aici sunt, Doamne!

– Lipește mesele astea și fă-ne și nouă loc! Și adu-ne ceva de mâncare, că suntem veniți de la drum lung!

Oricât de frumos și prietenește ar fi vorbit Vodă Drăculea, în glasul său se simțea și fără vrere autoritatea celui obișnuit să poruncească, a celui puternic.

Mesele fură lipite la repezeală, dând naștere uneia singure, lungi, în capul căreia se așeză Vlad, flancat de-a stânga și de-a dreapta de Mihnea și Tudor.

Imediat, Sache reapăru cu o carafă mare de vin înmiresmat și negru.

– Fără vin acum, Sache! începu Vlad, știind că va stârni mirarea

sau poate chiar mâhnirea soldaților. Atâta vreme cât port sabia la brâu nu se cade să mă ating de vin sau de alte licori care ne tulbură mintea. Nici măcar o carafă! Sabia, ca și slujba la care ne-am înhămat cu toții, trebuie respectată!

Pe fețele soldaților se așternu nedumerirea. Încă nu se gândiseră că nu pot să bea dacă au armele cu ei. Parcă nici bucatele nu alunecă pe gât fără vin.

Vlad Vodă intui nelămurirea lor și explică, vorbind ca pentru sine, fără asprime:

– Am văzut adesea cum frați de arme ajung a se certa după câteva carafe de vin. Și tare ar fi fost bine ca săbiile lor să nu fie la ei în zilele acelea. Am mai văzut cum soldați aflați între două rosturi de strajă își pierd puterile, amețiți prin hanuri. Mai pot ei oare fi străjери de încredere după o noapte nedormită și stropită cu așa licori îmbietoare?

– E drept, Măria Ta, interveni Sache. Și la mine s-au mai văzut încăierări între oșteni, dar nu multe.

– Pentru cei tăiați, au fost de ajuns! Pentru oastea Țării e prea mult și o singură încăierare. Fiece oștean trebuie să știe în orice clipă rostul lui. În zilele sale libere e slobod să mânânce și să bea, dar cu măsură! O minte limpede se poate bucura mai mult de frumusețea vieții sau de gustul bucatelor! Eu vreau ca oștenii mei să fie puternici și iscușiți în luptă! Vreau ca femeile lor și pruncii să aibă soți și tați, nu să-și plângă bărbații pieriți de pomană prin lupte pe care le puteau câștiga sau care nu ar fi trebuit să înceapă!

Chiar și cei care la început nu concepeau o masă fără vin începură să dea dreptate tânărului Voievod. Acum, soldații se uitau încurcați în pocalele lor cu vin, neștiind ce să facă.

– Cine a băut mai mult de un pocal să se ridice și să plece! comandă Vlad scurt.

Din fericire, oștenii nu ajunseseră de mult în hanul lui Sache, așa că niciunul nu fu nevoit să părăsească masa la care aveau cinstea de a prânzi cu Vodă.

– Să nu credeți că nu contează dacă din când în când te amețești cu băutură! Lumea nu știe, dar eu am auzit la curtea Sultanului câțiva sfetnici din cei mari care vorbeau despre Baiazid, cel care a cutezat și asupra bunului nostru Mircea! Baiazid asta s-a lepădat de harem și și-a luat nevastă sârboiacă. Ei, și sârboaica asta l-a învățat pe spurcat să bea țuică. Înainte de bătălia lui cu Timur Lenk, hanul tătar, Baiazid a luat

câteva înghițituri de țuică, ca să prindă curaj. Atâta de beat a fost, că s-a suit pe cal de-a-ndoaselea, cu capul la coada calului!

– Așa e, cum spune! Eu am fost la Poartă și mulți știau de asta, dar vorbeau pe ascuns! Întări și Mihnea.

– Iar când a fost să dea comanda de atac, Sultanul a îndreptat steagul înapoi, ca pentru retragere. Cei de lângă el au știut că trebuie să atace, dar cei mai de departe au prins a fugi îndărăt, cum arăta steagul. Cu oastea astfel ruptă-n două, înfrângerea nu putea fi departe. Când s-a trezit Baiazid, era ferecat ca o fiară în cușcă și plimbat printre tătari, să-l vadă toți prins pe cel care se crezuse stăpânul lumii.

Nimeni nu râse, ceea ce era bine. Nici Vlad nu intenționase să sune ca o glumă povestea adevărată despre sfârșitul lui Baiazid. În schimb, soldații dădură pocalele lor celorlalți meseni.

– Să închinați în cinstea Domnului nostru Vlad Drăculea! promise unul, privind cu oarece părere de rău cum pocalul său trece în mâna unui burdihănos rumen în obraji.

– Și în cinstea voastră, domnilor, le răspunse Vodă. De astăzi sunteți deja soldați mai buni! Vă spun că așa cum pe Mircea Vodă nu l-a putut înfrânge nimeni, nici pe noi, dacă stăm laolaltă în ascultare de cele sfinte și în cumpătare, nu are să ne clinească nimeni de aici.

Din hanul lui Sache, povestea despre povața lui Vodă ieși pe ulițe, se plimbă o vreme bezmetică printre tarabele târgoveților, pe la casele oamenilor și ajunse în cele din urmă în cazarma Târgoviștei, unde se transformă pe loc în poruncă nescrisă.

Oamenii începură să simtă că Vlad Drăculea e de-al lor și că înțelepciunea lui îl face Voievod înaintea forței și a descendenței din Basarabi.

Aceeași poveste detaliată, despre vitejii uitate și răni cicatrizate de istorie...

Astăzi, însă, bătrânul a reușit să mă mai surprindă o dată. În mijlocul poveștii sale s-a ridicat brusc și m-a rugat să plec.

Îl ascult întocmai, pentru că pare un izvor neprețuit de informații despre acest Voievod și timpul său și nu vreau să pierd șansa asta.

Coborând panta înspre sat, mi-am întors capul și, pentru o clipă, mi s-a părut că-l văd alergând sprinten și agil ca un soldat tânăr, cu arcul încordat și dispărând în pădurea care-i mărginește casa. O iluzie, desigur...

Arefu, 20 martie 2008

„... iar câți au fost tineri, cu nevestele lor și cu fete mari, așa cum au fost împodobiți în ziua Paștilor, pe toți i-au dus la Poenari de au lucrat la cetate până s-au spart toate hainele dupre ei și au rămas toți dezvăcuși în pieile goale”...

Letopisețul Cantacuzinesc ¹¹

In liniștea smerită a începutului de noapte, cântecul preoților plutea limpede și îmbolditor. Erau Deniile la Târgoviște și fiecare casă, de la strada mare până la ulițele lăturalnice, aprinsese candelile în ferestre și în suflete. Pacea lui Dumnezeu coborâse peste oameni, rugându-i să uite, măcar pentru o săptămână, vechile vrajbe.

În camera noului Voievod al Valahiei, lumânările stăruiau pe masa de lucru, dar nu din vreo pornire evlavioasă, ci pentru a ține tovărășie celor doi tineri care discutau aprins.

Pe scaunul din fața lui Vlad, interlocutorul său rămase o clipă pe gânduri. Părul blond care încadra fața ovală cu linii moi, ochii albaștri și limpezi îl făceau să pară un serafim sau un înger trimis de Domnul pentru a mai stinge din ura lui Vlad, acum, înaintea Paștelui.

– De ce mă judeci, frate Ștefane? întrebă răstit Voievodul.

– Nu judec... răspunse molcom prințul de drept al Moldovei, fiul răposatului domn Bogdan Mușat. Îmi țin doar făgăduiala către tine!

– Făgăduiala? răsă acru Vlad. Eu îmi amintesc altcum! Ne-am legat să ne ajutăm și oricare dintre noi o ajunge domn primul să-l suie și pe celălalt în tron. Nu să ne punem hățuri ca la cai! Nu să mă-nveți să-mi fie frică!

– Nu de frică vorbesc, Vlade! De prudență! Acum e vremea ei! Vrei să-i tai pe toți boierii Târgoviștei? Taie-i dacă merită, dar...

– *Dacă?* Dacă merită??? se supără de-a binelea Voievodul muntean. Ei l-au vândut pe taica și mi l-au îngropat de viu pe Mircea! Să știi, Ștefane, că nu am avut nimic mai sfânt ca ei! Mircea mă grijea când eram prunc... era bun... nu a știut să mă certe niciodată...

Cuvintele i se înecau în minte înainte de a le pune în ordine. Imaginea fratelui său mai mare, Mircea, contorsionat, cu gura deschisă, urlând după aer, îl urmărea în fiecare noapte. În prima zi când ajunsese la Târgoviște mersese la mormântul fratelui său și deschisese racla. Îl găsisese îngropat de viu, nu ucis de spadă, în luptă dreaptă, cum i se spusese. Se zbătuse, dar fusese lăsat să moară asfixiat de către boierii care acum îi jurau lui credință!

Văzuse cât făcea credința lor! Câini fără inimi!

Se lăsă să cadă de pe scaun și se chirci sprijinit de peretele alb și

rece al odăii sale. Rămase vreme lungă cu capul în mâini.

Lângă Ștefan găsisese răgazul de a fi el însuși, fără masca aceea a puterii și a răcelii fără fisură. În fața vărului său putea râde sau plânge. Sau jura răzbunare...

Ștefan nu mai zise nimic. Îl cunoștea bine pe Vlad. Cu ani în urmă, când scăpase de la turci, venise la ei, la Suceava, și căpătase adăpost la tatăl său, Voievodul Bogdan Mușat. Apoi, după uciderea mișelească a acestuia, fugiseră amândoi vânați de hoardele lui Petru Aron și trăiseră prin codri ca fiarele, săptămâni în șir. Acolo cunoscuse Ștefan pentru prima oară cu adevărat focul acela mistuitor care-l făcea pe Vlad să meargă înainte zi și noapte, să lupte și să rabde și, mai ales, să învingă mereu.

Mereu hăituiți de Aron, fugiseră împreună înspre Transilvania, unde amândoi aveau prieteni și familii boierești care îi susțineau. Se învățase cu patima din cuvintele lui Vlad și cu năvălnicia sa. La început, îl crezuse repezit la vorbă, dar de fiecare dată Vlad își ținuse cuvântul, fie spus la mânie, fie liniștit și cugetat îndelung.

Acum, însă, se temea că visul țesut de ei cu ani în urmă, visul de a deveni voievozi și a ridica țările lor împreună ca una singură și puternică, peste care un imperiu nu va putea trece, se poate destrăma în urma unei singure decizii pripite.

– Să nu crezi, Ștefane, zise Vlad smulgându-se din agonia amintirilor, că nu știu ce risc acum! Da! Măine vreau să ridic pe toți boierii hainiți și să-i pun în țepe, așa cum merită!

– Dar oștile lor sunt mai mult de jumătate din oastea Țării! Ce facem dacă se răzvrătesc?

– Nu! Oștile pe care tu le numești ale lor sunt ale Țării mai întâi! Deci trebuie să asculte de mine, de Voievodul lor!

– Și crezi că o vor face? întrebă Ștefan, cu o urmă de ironie în glas.

– Cred, Ștefane! Pentru că eu le-am dat libertate și le arăt calea spre o viață slobodă și mândră, așa cum trebuie să fie orice viață, a boierilor, a mea sau a țăranilor!

– Eu tot zic să-i tai câte unul, pe rând! Să nu se răzvrătească toți odată! Și nu de Paște! E păcat, Vlade!

– Păcat..., șopti Vlad cu glas stins.

În odaia Voievodului se lăsă iarăși liniștea. Ochii mari ai lui Vlad se ținuseră în icoana ce împodobea peretele de la Răsărit! De acolo,

– Te rogi în gând și cu glas tare, te rogi în fața lui Dumnezeu și în fața mea, pentru sufletul meu păcătos, dragul meu Ștefan! Nu știu câți mă mai iubesc ca tine! Cred că doar tu mi-ai rămas. Tu și cavalerii mei. Atât! Puțini pentru un Voievod! Și cred că or să rămâie și mai puțini în anii ce vin! Doar cei care m-or înțelege...

– Eu te-am citit ca pe o carte, Vlade! Știu că grozăviile mari care au spăimântat deja Târgoviștea nu le-ai făcut din ură față de furi sau ucigași, ci din dragoste pentru Țara și neamul tău!

– Și au să se mai strângă multe grozăvii până când Valahia o să fie izbăvită pe deplin! Până atunci însă, zi cu zi, clipă de clipă, eu am să iau asupra mea tot ce e rău într-însa și am să duc cu mine pe lumea cealaltă! Sufletul meu? Cred că mi l-am dat de mult Țării. Nici o mie de ani de rugăciune nu mi-l aduc înapoi! Poate ar trebui să mă răstignesc și eu pe Cruce, ca Domnul! Poate doar așa mi se vor mai ierta din păcate.

Tăcu pentru o clipă, căzut pradă unei viziuni apocaliptice. Apoi continuă cu glas puternic, netulburat, ca unul care, nemaiaivând ce pierde, alege să lupte cu toate puterile până la capăt.

– Dar nu sunt demn de Cruce, de lemnul ei sfințit cu jertfa Preacuratului, Ștefane! În multe nopți mă văd așa, răstignit între cruci, sus, atârnat în aer, cu piroane de vânt bătute în mâini și în picioare; pe mine și pe cavalerii mei, pe care i-am tras după mine în marea mea de păcate. Simt cum șuierul furtunii smulge bucăți de carne din noi și o aruncă la câinii hămesiți, dar carnea ne crește iar și iar, doar ca să mai fie ceva de rupt, ceva de suferit. Mi-e milă de Ler și de Mihnea și de ceilalți, dar îi văd și pe ei mulțumiți că au curățat Țara și că îndură pentru ea! Știu că asta o să fie iadul nostru! Răstigniți între cruci...

– Tu știi o singură dragoste, Vlade! șopti Ștefan, tulburat de cuvintele vărului său. Dragostea pentru Valahia! Nu știu dacă să te hulesc sau să te cinstesc ca pe un sfânt. Sfinții fac milosteniile lor din dragoste de oameni, știind că drumul lor duce în Rai! Tu ai văzut unde duce drumul tău negru și tot mergi înainte doar de dragul neamului și al pământului tău! Nu știu câți ar avea puterea să meargă în infern pentru dragostea lor! Poate Dumnezeu ne va ierta și pe noi cum iartă pe toți în bunătatea Lui.

Ștefan venise la Târgoviște de patru zile. Venise așa cum le fusese înțelegerea, ca să meargă apoi împreună în Moldova și să ia tronul tatălui său. Însă nu apucaseră să vorbească despre asta. Îl găsise pe Vlad copleșit de grijă și de treburi care nu sufereau amânare. Și de amărăciune...

cămașa țărănească, înflorată la mâneci. Sub bundiță, însă, purta un hanger mare și un brâu lat în care erau înșirate cuțitele sale neiertătoare. Ceru în gând iertare lui Dumnezeu pentru așa fărădelege, dar nu renunță la ele. Știa că dușmanii noului domn pândeau peste tot și în orice clipă. El și ceilalți cavaleri trebuiau să fie gata oricând, oriunde, chiar și pe pământ sfânt. Nici somnul nu le mai era somn de când veniseră la Târgoviște și nici slujba nu avea să-i fie de tihnă. Hotărâse să meargă cu Voievodul nu pentru a avea liniște, ci doar pentru a-l păzi. Avea să se închine cu mâna pe cuțite și nu-și va pleca ochii în pioasă rugăciune nicio clipă. Acestea erau privilegiile pentru oamenii de rând sau poate pentru Vodă. Pentru el, Stroe, Ler, Mihnea și Marcu, liniștea era însă departe, foarte departe. După ce vor fi curățat țara de furi și leneși, se vor fi războit cu boierii trădători și apoi cu turcii, abia mai apoi își vor putea lepăda și ei paloșele și bănuielele pentru totdeauna... dar până acolo era drum lung.

Ajunseră la biserica cu hramul Sfântului Vasile cel Mare cam cu o jumătate de ceas înainte de miezul nopții. Cei doi se așezară în întunericul mai adânc de sub un cireș înflorit încă. Lumina de lângă biserică răzbătea greu până la ei și nu puteau fi recunoscuți. Oricum, nimeni nu-i lua în seamă.

În biserică, o măicuță gârbovită de vreme și mătăanii începu a bate toaca și în afară răzbi corul cristalin al maicilor. Oamenii se strânsesă mai aproape de ușa bisericii, adunați unul în altul, cu capetele plecate. Singur, Tudor își ținea capul și privirea sus, scrutând atent și neobservat pe fiecare creștin de lângă ei.

Vlad îl simți pe prietenul său încordat și inima i se umplu de milă și de drag. Îi strânse mâna lui Tudor, ca unui frate mai mic, și îi șopti abia auzit:

– Mulțumesc, Tudore! Și iartă-mă!

Fiul lui Ler răspunse discret strânsorii tandre a lui Vlad și-i zâmbi blând, protector. Apoi își roti iar privirea peste adunarea de lângă el.

Clopotele începură a bate cu putere și peste ele răsună vocea plină de har și bucurie a preotului:

– Hristos a Înviat! Hristos a Înviat! Hristos a Înviat!

– Adevărat a Înviat! răspunseră oamenii într-un suflet.

Apoi, preoții începură sublima cântare ce vestește lumii Marea Minune a Învierii.

Hristos a Înviat din morți,

Cu moartea pre moarte călcând

Pe Vlad, dimineața din Duminica Paștelui nu-l găsi în biserică, așa cum s-ar fi convenit. Caftanele boierești înflorate cu fir de aur și căciulile înalte transformaseră slujba mai mult într-o întrecere a măreției decât într-o adunare de suflete venite să preaslăvească împreună pe Dumnezeu și miracolul Învierii.

Voievodului nu-i plăcea asta și mai avea un motiv să nu meargă la slujbă: de Paște, boierii pe care îi privea acum cu ochi de vultur ieșit la pradă, de sub arcul frânt al ferestrei sale, îl ucisese pe fratele său, Mircea. Acesta, însă, nu mai înviase! Nici pentru trei zile, nici măcar pentru trei clipe, cât să spună „*Rămâneți cu bine!*”.

De când luase tronul Valahiei se temuse de clipa asta. Acum, venise! Știa ce va simți în ziua de Paște și știa că nu e nici creștinește, nici înțelept să-i piardă pe boierii trădători, dar mai știa că e drept! Și că o va face! Că nu va putea rezista să-i vadă rânjind prefăcut sub straietele lor aurite.

Acum, vărul său, Ștefan, blând ca întotdeauna, îl implora să-și scape sufletul. La ce mai era bun sufletul său? Cui mai trebuia?

– Stroe! tună Vlad, cu ochii încă înfiți în grupul de boieri din fața palatului.

– Aici, Doamne! răspunse cavalerul intrând în odaie.

– Să-mi pregătești 30 de țepe! Acum!

– Sunt gata, Măria Ta! De ieri le-am pregătit. Nu știe nimeni de ele. Doar noi cinci. Să faci cum știi mai bine, Doamne! Noi cu tine suntem până la capăt!

– Știu, frate! Și lângă mine o să fiți și când om vedea Țara asta curățată de toate relele și primejdiile!

– Să dea Dumnezeu! murmură Stroe, ieșind grăbit în curtea palatului domnesc.

Rămas singur, îngenunche în fața icoanei mari de pe perete și încercă să se roage. Fără speranță, fără regrete și fără patimă.

Vroia cu toată făptura să ucidă în el patima, furia care-l copleșise. Capul îi atârna în jos mai smerit decât trupul care, îngenuncheat, stătea totuși drept, parcă gata de luptă. Simțea afară stele reci cum umplu cerul ca un prohod rece cântat furiei sale, care încă nu murise pe de-a-ntregul.

Mulțumi Domnului că i-a dat zile și putere să urce pe tron, apoi se opri ca trăsnet! Își aminti poveștile mamei sale despre marele rege Decebal, cel care și-a luat singur zilele pentru a nu deveni sclav al romanilor. Din povestea asta aflase coconul Vlad, cu ani în urmă, că,

dacă un rege devine sclav, întreg poporul său este considerat prins și înrobitor.

Oare blestemul pe care tocmai se pregătea să-l ia asupra sa nu se va răsfrânge și asupra Valahiei, *prin el*? Așa ceva nu putea risca!

Mulțumi grăbit lui Dumnezeu, își făcu la repezeală o cruce cam scurtă și ieși val-vârtej din palat.

La poartă îl aștepta, ca de obicei, Marcu. Se uită o clipă la Vlad Vodă și înțelese. Răsuflă ușurat, apoi spuse:

– Și acum ce facem, Doamne?

– Nu facem nimic! Eu și Ștefan mergem la vânătoare! Doar noi doi!

„Să-i spui lui Mutu` că mergeți doar voi doi! gândi amuzat Marcu. Parcă eu sau Stroe sau ceilalți o să te lăsăm singur în pădure?!”

Vlad merse la grajduri și își luă armăsarul. Își atârână de spate paloșul său greu, își prinse la brâu o toporișcă de luptă, brâul cu cuțite și ieși în galop din Curtea Domnească. În dreptul porții îi strigă lui Marcu:

– Dă-i de veste lui Ștefan că-l aștept în pădurea de după dealul Mănăstirii, să vie să vânam împreună!

Puțin mai încolo de poartă, Albu, pe care în secret ceilalți boieri începuseră a-l numi „cel Mare”, schimbă o privire plină de înțeles cu Parnia, aliatul său cel mai credincios în lupta lor aproape fățișă de a-l înlătura pe Drăculea. Parnia se depărtă iute, chemă pe unul din argații săi și-i șopti la ureche un ordin. Acesta sări în șea și dispăru la rândul său pe poarta cea mare.

Lui Marcu, intrat în conacul lui Ștefan, toate îi scăpaseră.

La fereastra de sus palatului, Ler însă observase totul, ca de obicei. Se întoarse către prietenul său nedespărțit și zise scurt:

– Ia-i urma!

– Păi, da! răspunse Stroe, cu glasul său pițigăiat. Numai Vodă să vâneze? Mergem și noi! Și ce mai vânat de soi o să aducem în tășcile noastre!

Cavalerii îl urmăreau de mult pe Albu și pe apropiații săi. Știau de planurile acestuia de a-l ucide pe Vlad și a-i lua tronul. Era bogat, atât de bogat încât putea plăti pe ceilalți boieri să-l accepte și era bătrân. Atât de bătrân, încât știa exact ce slăbiciuni are fiecare dintre boierii care ar fi putut să-i fie rivali și cum să exploateze aceste slăbiciuni. De multe ori pusese Voievod pe cine voise el. Profitase din plin de luptele nesfârșite dintre diferiții pretendenți la tron și îi manevrase ca pe păpuși. Când

venise vremea, îi și izbise pentru a impune pe unul sau pe altul. Era inteligent și viteaz, dar nu cunoscuse niciodată dragostea de Țară sau loialitatea. Acum gândea că a venit vremea ca el să fie domnul Valahiei. Și ce dacă nu era os domnesc? Oare nu era el cel mai respectat și mai temut om din Țara Românească? Ce, el nu putea începe o dinastie?

Acum găsisese momentul să-l piardă pe Vlad fără prea multă bătaie de cap. Era de mult pregătit pentru asta!

Tânărul Voievod plecase singur la vânatoare, iar argatul lui va ști exact unde să-l aștepte dimpreună cu ceilalți cinci mercenari, ucigași tocmiți. Cavalerii erau încă la Curte și primiseră ordin să nu-l însoțească pe Vlad. Nimic nu mai putea să-l scape acum pe tânărul care se credea stăpân peste ei și peste Țara pe care ei, boierii, trebuiau să o mulgă și să o slujească după cum le era vrerea!

Ce nu știa Albu era faptul că cei cinci cavaleri, deși îl ascultau orbește aproape mereu pe Vodă, nu dădeau doi bani pe poruncile acestuia când era să-l lase singur. Dragostea lor pentru Vlad și grija pe care i-o purtau erau mai mari decât respectul datorat lui Vodă. Și mai era ceva ce Albu nu avea cum să bănuiască: faptul că pe poarta cea mică dinspre spatele Curții Domnești, acolo unde și azi se văd ruinele vechii biserici a lui Mircea, doi călăreți porniseră deja pe urmele argatului. Unul mai înalt și blond, al doilea, scurt la trup, puternic ca un taur și vorbăreț ca o femeie în zi de târg. Celor doi nu le scăpase niciodată vreun dușman pe care vroiseră să-l urmărească și să-l prindă.

Trimisul lui Albu călărea sprinten către Corbi, un cătun mic, aproape părăsit, puțin mai spre Apus de Târgoviște. Acolo îl așteptau cei cinci mercenari germani, plătiți să-i ia viața lui Vodă. Planul era bun. Nimeni nu-i cunoștea în Valahia și dacă planul ar fi dat greș, aceștia nu puteau fi asociați cu Albu sau cu alt boier.

Drumul prăfuit, mărginit de frunze mari de brustur, i se păru călărețului mai frumos ca niciodată! Misiunea lui era simplă. Trebuia doar să ducă mesajul mercenarilor, apoi să se întoarcă la Târgoviște, iar după ce Vlad o fi dat ortu` popii să-și ia banii de la Albu și să trăiască fără griji câte zile o avea!

Ajuns la intrarea în cătun, încetini ca să nu bată la ochi și se duse direct la ultima casă dinspre pădure. Descălecă, se uită de câteva ori în spate să vadă dacă cineva îl pândește și râse în sinea lui de temerile sale inutile. În cătunul ăsta uitat de lume nu mai trăiau decât două familii de bătrâni amărâți care abia-și duceau zilele. Observă în spatele primei linii

de copaci a pădurii caii frumos ordonați ai nemților și se liniști.

Intră în casă, dar zâmbetul urât îi îngheță pe buze. În odaia mică, prost luminată, cei cinci mercenari zăceau duși de pe lumea asta, fiecare cu câte un cuțit înfipt în gât. Vru să fugă, dar auzi ușa trântindu-se în spatele său. Se întoarse, gata să izbească cu hangerul scos la repezeală, dar nu reuși să vadă decât un pumn care se apropia de fața lui. Apoi totul se făcu negru.

Când se trezi din leșin își dădu seama că este în cea mai proastă situație din câte își putea imagina. În fața lui stăteau cavalerii lui Vodă Țepeș: Stroe și Ler. Nu se sinchisiseră să-l lege. Încă avea hangerul căzut lângă el la picioare. Pentru ei nu conta deloc. Nici măcar nu reprezenta un pericol. Știa și el la fel de bine că nu avea nicio șansă.

– Omule! i se adresă Ler cu un ton ciudat, aproape prietenesc. Du-te în pădure, ia un cal și mergi unde ai să vezi cu ochii. Nu se cade să te omorâm azi. Cu nemții nu am avut încotro. Erau mulți și ei nu știu a se preda. Tu pleacă de aici cât ai zile!

– Să nu mai aud că te-ai întors în Valahia câte zile oi avea! Altfel, eu vin după tine! Și nu te mai iert! Ieși! ordonă Stroe scârbit.

La un sfert de ceas distanță numai, pe drumul care ducea către Mănăstirea Dealu, Vlad călărea acum umăr lângă umăr cu Ștefan al Moldovei. Arătau și mai ales gândeau foarte diferit.

Vlad, cu trupul său masiv și drept, cu pletele negre coborâte până înspre brâu, arăta oricui încă de la prima privire că este un războinic desăvârșit.

Ștefan, însă, părea mai degrabă blajin și lipsit de griji. Era scurt la trup, puțin peste umărul vărului său, cu plete blonde, retezate în dreptul umerilor, și ochii mari, albaștri și prietenoși. Chiar și la vânătoare își purta cămașa frumos brodată cu mătase și fir de aur. Era mândru de ea și de cizmele înalte, făurite pentru el în atelierele venețienilor. Spunea că un principe trebuie să se poarte și să arate impecabil în orice clipă a vieții sale.

La ceasul acela, puțini ar fi bănuiră că tânărul Ștefan va trăi să fie poate cel mai de seamă conducător al românilor.

– Știu de ce m-ai chemat și mai ales de ce ai plecat tu de la Târgoviște tocmai astăzi! zise el către vărul său.

– Mda, e limpede, cred, pentru tine și pentru cavalerii mei că nu am vrut să-i văd astăzi pe boieri, că nu aș fi răbdător să le văd ochii mincinoși sau să le aud limbile bifurcate!

său avea nevoie din când în când să se reverse în afară. Că asta îl mai liniștea puțin pe Vlad, limpezindu-i gândurile și inima. Și mai pricepu Ștefan în clipa aceea că de paloșul greu al lui Vlad multe fiare ale Valahiei, fie ele cu patru sau cu două picioare, își vor găsi sfârșitul.

Sala tronului se umplu de boierii nedumeriți și cătrăniți. Cine era Drăculea, să-i cheme în așa zi la sfat? Despre o amenințare turcească nu putea fi vorba; erau în relații bune cu Sultanul și ei plăteau tributul la timp, fără crâcnire.

Acum se strânseseră cu toții în sala lui Drăculea și erau hotărâți să-l învețe odată pentru totdeauna că ei erau stăpânii cei adevărați ai Valahiei.

Din tronul frumos sculptat în lemn de stejar, Vlad îi privea fără un cuvânt. Cu barba sprijinită în podul palmei, căzut puțin într-o parte, părea un om diferit decât cel pe care-l cunoșteau cu toții. Nu mai stătea drept și nu mai cerea din priviri sau vorbe să se facă ordine. Îi măsura calm, absent, din priviri pe boierii care îi decimaseră familia și îl condamnaseră la ani grei de surghiun și pribegie. Nu păreau să simtă vreo vină pentru asta!

Vlad își plimbă privirea liniștit peste arcadele grele din piatră ce susțineau sala tronului, peste mozaicul frumos al podelei și peste ferestrele împodobite cu flori. Era locul în care Mircea cel Mare și apoi Vlad Dracul făptuiseră planurile lor cele mari pentru neatârnarea Țării. Era același loc în care voievozii dinaintea lui fuseseră vânduți pe nimic de către boierii din fața lui și de alții ca ei.

– Ați făcut curățenie, boieri dumneavoastră, pe la conacele voastre, așa cum se cade înainte de Paște? întrebă Vlad din senin.

– De asta ne-ai chemat aici, Măria Ta? Să ne întrebăm ce facem la noi acasă? Îți arde de șagă? îi răspunse aspru Arvinte, unul dintre boierii cu moșii multe lângă Târgoviște.

– Nu, domnilor! Nu-mi arde de șagă! Deloc! Dar nu mi- ați răspuns la întrebare! Ați terminat sau nu curățenia de primăvară prin ogrăzile dumneavoastră?

– Am făcut, am făcut! răspunse Arvinte cam în doi peri. În orice casă de creștin trebuie făcut! Ori Măria Ta nu te-ai învrednicit până acum să-ți cureți odăile și palatul?

Boierii izbucniră într-un râs disprețuitor și urât, ca un lătrat de câine necredincios.

Vlad însă rămase într-o amorțeală ciudată, nu zise și nu făcu nimic. Într-un târziu, vocea lui sonoră se auzi din nou peste murmurul boierilor:

– Domnia sa Arvinte are dreptate! Nu am fost destul de vrednic pe cât ar fi trebuit!

– Păi, atunci poate e vremea să pleci, Măria Ta, prinse curaj Arvinte, știindu-se susținut de ceilalți boieri. Să lași pe altul mai vrednic să cârmuiască.

În sala tronului se lasă o liniște ca de mormânt, dar reacția lui Vodă nu veni. Era poate prea laș. Încă nu avea armata strânsă și nu se putea pune cu ei, cu boierii cei mari. Erau toți aici, afară de Albu. De cum auzise că Drăculea îi chemase la sfat în Duminica Paștelui, Albu „cel Mare” plecase în grabă către moșia sa. Nu voise a da ascultare îngâmfatului copilandru ce se voia domnitor. Sau poate că știința sa în ale comploturilor îi șoptise că e mai prudent să stea departe de Târgoviște, mai ales după un atentat eșuat.

Vlad continuă să privească absent peste capetele boierilor care, unul câte unul, prinseră glas și-l ocărau acum mai fățiș sau mai ascunși după cuvinte ce se voiau pline de grijă pentru viitorul său și al Țării.

– Dar pe Mircea, fratele meu mai mare, de ce l-ați omorât? întrebă Vodă pe un ton monoton, înnegrit. Nici el nu era bun? Și pe tata de ce l-ați vândut și l-ați dat morții?

Vru să le mai spună despre vrednicia lui Mircea și a părintelui său. Despre priceperea lor la războaie și mai ales despre marea dragoste pe care o purtau Valahiei. În fața ochilor îi apăruă imagini transparente din anii copilăriei sale. Îl văzu pe Mircea, bandajându-i cu foaie de brusture genunchiul julit în pădurea din dreptul Târgoviștei; simți ca acum pe frunte sărutul fratelui mai mare și dragul lui învăluitor. Vru să le spună despre toate astea boierilor și să-i certe, dar consideră că nu merită. Prin pânda străvezie și colorată a amintirilor dulci îi vedea încă pe boierii strânși în fața sa. Deodată, Mircea cel viu și bun din amintirile sale se făcu în pământ rece și rămase așa, cu gura căscată, sufocat, întocmai cum îl văzuse în racla în care putrezea acum fără rost.

Vlad simți cum mila și mânia îi apasă pieptul și îi îngheață ochii. Se ridică încet în picioare și porunci scurt:

– Liniște! Se cade să vă tai pe toți pentru trădările voastre multe!

Boierii țâșniră cu toții în picioare cu mâinile pe săbii. În același timp, ușile săriră în lături și, din prag, Stroe anunță liniștit:

– Butucii sunt gata, Doamne, și gădele așteaptă porunca Măriei Tale.

Prin ușile larg deschise se vedea acum o armată frumoasă și ordonată, strânsă în curtea palatului. Căzuseră în cursă! Arvinte se gândi să se repeadă să-l prindă ostatec pe Vodă și apoi să-și croiască drum afară printre soldați; să meargă să-și adune și ei oștile și să termine cu Drăculea odată pentru totdeauna. În spatele Voievodului, însă, stăteau acum cavalerii săi, Mihnea, Marcu și Tudor. Să te înfrunți cu ei însemna sinucidere curată! Nu avea ce face decât să asculte. Erau la cheremul Voievodului pe care cu numai câteva clipe înainte îl crezuseră terminat.

– Stați jos, boieri dumneavoastră! porunci Vlad pe același ton, ciudat, absent. Nu am să vă tai, așa cum ați merita. Eu am venit aici pentru a ridica Valahia, nu ca să mă războiesc cu boierii ei. Socot că în anii ce vor veni vom avea nevoie de multe cetăți tari ca munții, dacă vrem să rămânem liberi în fața turcului. Sus, la Poenari, pe vârful muntelui, se mai văd încă ruinele cetății ridicate acolo de aprigul Negru Vodă. Veți merge acolo și veți ridica din nou cetatea! Să faceți din ea pavăză puternică împotriva oricărui dușman; așa să vă spălați păcatele față de Valahia!

În fața boierilor, Vlad se transformase într-o clipă dintr-un țânc cu aere de Voievod într-un conducător absolut, în fața căruia nu se mai putea cărni. Făptura lui se ascuțise și din el tâșnea fără vorbe și fără gesturi mari o forță clocotitoare pe care nu i-o cunoscuseră înainte.

Soldații năvăliră în sala tronului și-i înlănțuiră pe boierii convocați de Vlad. Fură împinși afară, în curte, încolonați și mânați ca niște oi în afara orașului. Coloana lungă a boierilor încătușați se scurgea fără zgomot pe strada mare a Târgoviștei. Câțiva boieri încercaseră a striga, nădăjduind în zadar că oamenii pe care până acum îi asupriseră le vor sări în ajutor. Fură izbiți însă violent peste gură cu bâtele din lemn tare de corn ale soldaților, așa că nimeni nu mai scotea un sunet. De prin conacele boierești, soatele și chiar copiii acestora erau târați afară și încolonați lângă soții și tații lor.

Puținii târgovișteni care prinseră de veste asistau uluiți la scena desprinsă parcă dintr-un coșmar. Boierii care până mai acum un ceas erau mai-marii Țării erau mânați ca furii de rând, cu lanțuri la mâini, prinse direct peste caftanele lor lungi și strălucitoare. Coloana pestriță, îmbibată

de culorile tari, aurite, și de blănuri multe, nu mai avea însă nimic strălucitor. O dără lipicioasă de scârbă și tristețe era tot ce rămânea în urma boierilor.

Când și când, câte o bătrânică încremenită cu mâna la gură șoptea: „*Doamne ferește!*” Bărbații în putere, însă, și chiar femeile mai tinere aruncau câte un „*Așa le trebuie!*” printre dinți și urmăreau cu priviri biciuite pe cei sub care suferiseră ani și ani de zile.

Vlad Vodă voise înadins ca boierii să mărșăluiască înlănțuiți prin oraș, să fie de învățătură oricui va mai îndrăzni a se crede peste puterea Voievodului și peste legile Țării.

La marginea orașului, boierii și familiile lor fură urcați în căruțe și legați între ei ca snopii. Apoi, tristul cortegiu porni în sus, către cuibul de vulturi de la Poenari.

La poalele muntelui îi aștepta Vodă Drăculea. Făcu semn din mână și toate carele încremeniră. Își ridică vocea puternică peste liniștea țiuită dintre munți și le aduse o fărâmbă de speranță:

– Cu toții știți de ce ați fost aduși aici! Pentru neascultare și trădare de Țară s-ar fi convenit să vă spânzur ca pe furi la drumul mare. Nu am s-o fac! Veți munci însă ca oamenii de rând la cetatea asta dărâmată până o s-o văd iar în picioare, gata să stea lângă mine în fața turcului. De mâncat, o să mâncați ce-oți găsi prin locurile astea. După atâtea mese îmbuibate nu vă prinde rău să mâncați urzici și ciuperci, să vă mai înzdrăveniți puțin, că prea sunteți puhavi! Haine de schimb nu vă trebuie! Să vă amintiți că și stralele astea scumpe tot cu trudă au fost făcute. Cu truda altora!

Cine o rămâne în viață când cetatea va sta iară mândră pe piscul ei va fi liber să se întoarcă la Târgoviște sau să meargă unde va voi!

Tăcu o clipă, căutând din priviri pe boierul Arvinte, cel care-l înfruntase mai deunăzi.

– Acum se poate zice că am făcut și curat în ograda mea, nu-i așa, boierule? Și lucrarea mea de-abia a început! Spor la treabă, boieri dumneavoastră!

Arvinte deschise gura să mai zică ceva. Să ceară îndurare... sau să-l suduie pe Voievod. Se uită însă în jur și puterile îl părăsiră. De sub umbra grea a pădurilor de brad cățarate până sus, sub cer, răzbunarea lui Vlad și a pământului se prelingea încet, încet spre ei. În jurul său, vaietele înăbușite ale boierilor și soațelor acestora spuneau destule. Nu mai era nevoie de cuvintele lui.

În fața lui Arvinte, Vodă smuci hăturile și goni înapoi pe drumul spre Târgoviște, urmat de cavalerii săi și de o sută de soldați care începuseră a pricepe că Valahia avea din nou stăpân! Un stăpân pe care încă nu-l înțelegeau pe deplin. Îl crezuseră hain când venise cu armata peste Vladislav. Apoi, cu numai trei zile în urmă, în Vinerea Patimilor, îl crezură șugubăț și încă necopt la minte. Voievodul chemase în secret la el pe Teofil, preotul bisericii Domnești, și îi dăduse ordin să scurteze picioarele mesei din biserică și să le mai apropie între ele. Așa cum era tradiția, oamenii aduceau flori și treceau de trei ori pe sub masă. Numai că boierii, îngrășați peste măsură în ultimii ani, nu mai izbutiră a trece pe sub masa meșterită la comanda lui Vlad. Întreg târgul râse de pățania boierilor și se minunase de ideile trăsnite ale noului Vodă.

Acum îl vedeau viforos și drept și mai ales calculat în ceea ce privește întărirea Țării. Păreau să vină vremuri aprige la Târgoviște. Vremuri de poveste...

În capitala Țării Românești, imediat după plecarea convoiului de boieri captivi, se strânsese oaste mare. De orânduirea ei se ocupau Ștefan, prințul Moldovei, și spătarul Cazan. Mersese vorba că Vodă poruncise ridicarea oștii pentru a întâmpina orice atac ce ar fi venit din partea lui Albu sau a altor susținători ai boierilor prinși.

Despre rostul oștirii nu știau, însă, decât puțini oameni, cei mai de încredere sfetnici ai noului Vodă. Și mai știa și prințul Moldovei. El știa cel mai bine.

Ștefan fremăta în șea, măcinând hăturile în mână. Când îi văzu pe Vlad și mica sa oaste apropiindu-se de castel, nu mai avu răbdare și își mână calul în întâmpinarea vărului său:

– Eu sunt gata, Vlade! Tu numai dă-mi semn că pot duce voinicii ăștia cu mine și am pornit!

– Că ești gata vede și un orb! râse Vlad. Ești gata de patru ani de zile! Urmează-mă!

Vlad își trase calul la câțiva pași de oastea sa, care aștepta în deplină ordine și liniște. Îl măsură pe Ștefan din cap până-n picioare. Era tânăr și puternic. Părea încă necopt, încă negata să ia tronul Moldovei. Ochii mari și blânde de albaștri, potriviți mai degrabă tinerelor îndrăgostite, puteau păcăli pe mulți. Vlad îi cunoștea însă mintea ascuțită și determinarea care îl făceau pe Ștefan mai de temut decât pe mulți alți voievozi sau pretendenți la tron.

Alesese în acea zi un cal mare, alb, care pe altul de înălțimea sa l-

ar fi făcut să pară și mai scund. Dinlăuntrul lui Ștefan însă radia acea forță pe care numai marii conducători o au și care îi face să pară imenși, chiar dacă trupul lor este mai degrabă cât o movilă, nu cât un munte.

Era obiceiul atunci, ca și acum, pe la curțile Domnești, ca nobilii sau chiar regii să capete porecle. Deși prea mic de stat, nimănui nu-i dăduse prin cap să lege acest cusur de numele lui Ștefan. Impunea respect prin simpla sa prezență și sângele albastru era vizibil de la o poștă. Îi plăcea ca hainele să îi arate rangul și obârșia; purta și astăzi o tunică măiastru încrustată cu bumbi de jad și aur și pantaloni din cea mai scumpă stofă, dar nu asta îl făcea să se distingă în ochii oamenilor. Era altceva... O aură de bine și putere în jurul lui, o pace blândă și o făgăduință de vremuri îmbelșugate, de parcă destinul Moldovei scris în el de Dumnezeu s-ar fi văzut cumva prin trupul tânărului prinț.

Vlad îl privi cu dragoste fățișă și îi spuse:

– Nu mai stărui, Ștefane! Merg cu tine! Aici, la Târgoviște, îi las pe Linart și pe Cazan. Cât lipsesc eu, ei au să țină țara în ordine. Socot că măcar pentru o săptămână-două vei avea nevoie de mine, până îi liniștim pe boieri și ne dумirим care sunt cu tine și care împotriva!

– Tu ai știut care boieri sunt hieneni în țara asta a ta! Și bine i-ai miluit astăzi! Să nu crezi că eu nu știu ce-i în Moldova mea! Azi-dimineață mi-a ajuns ștafeta din Țara de Jos. Mitropolitul Teoctist dimpreună cu Cozma lui Șandru, Oană, Oțel, Micu Craiu, Vornicul Goian, Postelnicul Isaia, precum și alții mă așteaptă să le viu domn. Ei au fost vrednici și credincioși tatălui meu. Mai toți sunt maramureșeni de viță, odrasle ale întemeietorilor. Pe ei mi-oi sprijini și eu schiptrul cât îmi va da Domnul ani în tronul Moldovei.

– Sub masca ta de pisoi blând urzești și lucruri neîncetat pentru tronul tău! Vai de cei dușmani ce se vor lăsa adormiți de fața ta îngerească! râse în hohote Vlad.

– Să știi, frate, că nimic nu mi-ar fi mai drag decât să te am alături când mă voi sui la Suceava în tronul pe lângă care amândoi am copilărit o vreme! Dar nu vreau ca tu să-mi dai Moldova! Și nu voiesc a se zice peste ani că Drăculea al Munteniei a cотropit Moldova și a pus domn pe Ștefan Mușat. Coroana asta trebuie să mi-o iau singur. Sau să mor încercând!

Vlad tăcu o vreme îngândurat. Îi dădu însă dreptate vărului său. Și el ar fi făcut la fel!

– Să iei cu tine pe Stroe și pe Ler, să-ți fie pavăză! Să știi că lângă

ei ești mai în siguranță decât între o mie de soldați credincioși. Ei știu a dibui o capcană încă înainte de se arăta cel mai mic semn.

– Tot nu ai priceput, Vlade? izbucni Ștefan în râs. Tot nu vezi că nici Stroe și nici Ler, nici chiar mezinul Tudor, care-ți sunt câini credincioși, nu se dezlipesc de tine nici dacă le poruncești de o mie de ori? Ei fac tot ce le zici, dar *doar pentru tine!* Tu ești lumina lor absolută, ești singurul lor motiv de a se afla pe pământul ăsta. Nu știu din ce sunt ei făcuți și cum te iubesc așa nemăsurat, dar tare mi-ar plăcea să am și eu lângă mine măcar unul ca ei!

– Te-nșeli, vere! Nu pe mine mă țin ei ca pe lumina ochilor! Nu! Țara Valahiei le e mamă și Dumnezeu! Au văzut în mine că aş muri în fiecare clipă că să apăr, ca și ei, pământul ăsta binecuvântat, dar nu te amăgi! Dacă le-ar da prin cap că mă hainesc sau că dau țara turcului, cuțitele lor m-ar ajunge și în gaură de șarpe! De asta îi iubesc și eu pe ei!

Cățărați în șeile frumoșilor armăsari, cei doi, care peste ani aveau să devină cei mai mari voievozi români, se uitară către cavaleri. Stroe îi pusese invers pălăria pe cap lui Ler și încerca de zor să-i împletească părul în două codițe, ca fetelor micuțe. Temutul cavaler blond răbda ca un bunic, cu mâinile încrucișate la piept și întrebă calm pe năstrușnicul său prieten:

– Ce faci, mă?

– Am treabă! Ce te bagi? veni răspunsul pițigăiat care înteți și mai mult râsetele oștenilor din jur.

Vlad zâmbi și el cu drag și zise, mândru de cavalerii săi, către Ștefan:

– Sunt buni și jucăuși ca niste prunci, dar de aici și până în Anatolia nu e războinic să nu le știe numele! Uită-te la ei! Eu nu le-am poruncit nimic! Dar îi vezi cum și-au pus desagii pe cai? Ei vin cu tine! Stroe așa se joacă mereu înainte să plece undeva departe și în primejdie. Îi e teamă că fratele lui s-ar pierde și el va muri de dorul său. Prețuiește fiecare ceas lângă Ler. Nici frații de sânge nu sunt mai strânși decât ei doi!

Nici să vreau nu aş putea să-i opresc să meargă lângă tine. Au priceput și ei că tu pe tronul Moldovei ești pavază pentru Valahia lor dinspre părțile tătarăști, iar dacă va fi să ne unim oștile, pe noi doi nu ne poate înfrânge nici Sultanul, nici tata Sultanului!

– Atunci îți mulțămesc, vere Vlad, și să ne luăm rămas bun! E vremea să merg acasă!

– Mergi cu Dumnezeu, Ștefane! Să fii un domn bun și viteaz! Dacă va fi ca românii să nu-și amintească numele meu pentru alte isprăvi, măcar să știe că eu l-am ajutat pe Ștefan „cel Mare” să ia țara Moldovei! glumi Vlad.

– Să n-ai grijă! De tine vor ști și strănepoții nepoților noștri! Cât despre mine, poate nu voi ajunge în veci „cel Mare”, cum zici, dar Moldova mea va fi mai frumoasă și mai slobodă ca niciodată! Asta, negreșit!

Se îmbrățișară scurt, bărbătește, apoi Ștefan dădu ordinul de plecare spre Moldova.

Se ridica în acea zi unul dintre cei mai mari conducători ai Europei medievale, cel care va fi numit de către papă Atletul lui Cristos și despre care turcii vor ajunge să creadă până mult după moartea sa că a fost invincibil!

Pustnicul mă primește ca de obicei, dar astăzi îmi oferă carne de căprioară. Zice că a primit-o de la un vânător ieri.

Ciudată coincidență cu ce mi s-a părut că am văzut la plecarea mea din ziua precedentă.

Mergem pe prispa casei și continuăm povestea.

Bătrânul îmi spune că a fost de acord a-mi povesti totul pentru că povestea cu vampiri îl irită! Îmi zice răstit că Voievodul lui a luptat pentru Cruce și pentru creștini.

Văd pe geamul care dă înspre odaia din spate un paloș imens, atârnat pe perete. Pare foarte vechi , dar bine întreținut. Cred că bătrânul are și o frumoasă colecție de obiecte medievale... Până plec, va trebui să o văd.

Arefu, 21 martie 2008

Ploaia scurtă și veselă a verii ciocănea în ferestrele palatului domnesc de la Târgoviște. Pusă pe șotii, încercă întâi camera lui Stroe. De acolo se auzeau însă ceva zgomote ce arătau că Stroe tăia la bușteni cu joagărul cel mare sau fugărea prin cameră vreun purcel de o sută-două de ocale. Neobișnuită cu așa grozav sforăit, fugi apoi către fereastra din capătul celălalt, unde își mai domoli stropii și cătă mirată către Mihnea.

Cavalerul, rămas pe coridor să păzească ușa lui Vodă, asculta încurcat zgomotul înfundat ce răzbea din odaia lui Vlad. Din când în când, câte un oftat greu, retezat repede de mândrul Voievod, ajungea până la urechile cavalerului.

Mihnea intră încetișor în odaie, unde îl văzu pe Vlad așezat la masa lui de lucru, cufundat în gânduri, cu capul în mâini.

Nicio lumânare nu înveselea camera. Doar câte un fulger ici și colo pe cerul cald mai arunca ciudate lumini peste cei doi.

– Ești trist, Măria Ta! îndrăzni Mihnea, nemaisuferind negura strânsă pe fruntea și în ochii Voievodului...

Îl văzuse de sute de ori înfăptuind lucrări de care s-ar înspăimânta și cei mai viteji cavaleri, se mirase întotdeauna de stăpânirea până peste fire a lui Vlad, de figura sa imobilă în momentele cele mai încrâncenate, îl auzise râzând aspru sub tortura turcului. Dar niciodată ca acum. Cu capul în mâini, căzut pe divanul său aspru de soldat în campanie, Vlad nu îndrăznea să ridice ochii. Mânele cămășii sale albe erau ude ca sub ploaia tristă de toamnă și din ochii Voievodului nori negri continuau să toarne apele tristeții fără margini, grele și parcă fără sfârșit. Cavalerul întinse mâna și vru să-l mângâie pe creștet ca pe un copil bun, dar mâna sa se opri o clipă, tremurândă, deasupra capului lui Vlad, apoi se retrase sfioasă, temătoare și neștiutoare în așa nemaiîntâlnită clipă.

Vlad își ridică anevoie ochii spre Mihnea. Buzele îi tremurau repede și din ochi i se scurgeau neîncetat șiroaie limpezi de lacrimi, strânse în atâția și atâția ani de necazuri.

– Nu degeaba plâng, Mihneo, nici de oboseală sau, Doamne ferește, de frică! M-a ajuns dorul de liniște, dorul de mama și de tata, de Mircea... Pe ei nu pot să-i mai întorc. Cât era Târgoviștea de frumoasă și vrăjită în anii mei cei mici, așa mi-e de goală acum! Când m-am întors de la turci, taica nu mai era, Mircea nu mai era nici el, maica se dusesese de durere după ei... Atunci am văzut că drumurile care erau frumoase

înainte, printre casele boierești, erau frumoase doar pentru că pe acolo îi puteam întâlni pe ei. Acum că ai mei s-au dus, drumurile sunt numai pietre și praf fără suflet... Nici nu mai știu de ce înfloresc pomii ca proștii. Pentru ce? O, dacă ar mai fi vii, aș merge la ei ca la biserică! Iar pe Mălina... Tu n-o cunoști... Nu ți-am vorbit niciodată de ea. Nu te mira, omule, și să nu mă crezi slab!

Ochii lui Vlad se ridicară mai mult și prinseră a străluci.

– Și nu plâng de rău ce mi-e, m-a prins așa, pe neașteptate, slăbiciunea de bine ce mi-era cu ea. O știu de când lumea, a crescut lângă noi, aici, la Târgoviște. Tată-său nu era boier... Nu aveau ei prea multe, da' erau buni și cinstiți. Am văzut-o prima dată într-o zi de târg. Îmi amintesc ca acum... Eram mărișor de- acum și toți se dădeau în lături respectuoși când treceam cu taica printre tarabele negustorilor. Deodată, am auzit un fluierat scurt, băiețesc, și din spatele unei tarabe cu blănuri de vânat o mândrețe de fată negruță și toată numai zâmbet îmi făcu semn din mână și- mi strigă: „*Prinde, Vlăduțe, e bun, e măr domnesc!*” Am prins poama pe care mi-o aruncase ștregărește și i-am mulțumit frumos. Tată-său încremenise și se temea ca Vodă să nu ia gestul copilei ca o necuviință. Ei erau oameni de rând, iară noi... Doar că taica începu a râde și cu el toți oamenii din piață. I-a mulțumit și el românului acela și i-a dat doi galbeni să ia de mâncare și hăinuțe pentru fiică-sa, pentru Mălina. Apoi, mai spre seară, am văzut-o din nou, jos sub nucul ăla mare de sub Mănăstirea Dealu; îl aștepta pe tată-său ce se afla cu treburi la stareț. Am poruncit gărzilor să mă aștepte mai în vale și am stat cu ea de povești până aproape să se-ntunece. Îmi zicea că eu o să fiu cel mai mare Voievod al românilor cândva și eu îi spuneam că atunci ea are să fie prințesa mea. M-a înghiontit în coaste ca un băiețoi ce era și a început să râdă: „*Păi, tu nu vezi, Vlăde, că eu nu sunt decât o fiică de negustor? Ce prințesă? Ți-e rău?*” Apoi râdea ca o veveriță și fugea zănatec prin iarba mare de sub deal.

Nu mă supăra că-mi vorbea așa, nici nu-mi dădeam seama, era bine și era firesc. După asta am mai văzut-o de vreo trei-patru ori și apoi am plecat la turci. Și n-am mai știut de nimeni și de nimic. Doar de Țară... și de... Știi, Mihneo – continuă Vlad cu glas mai aprins –, dacă aș putea să mai trec o dată pe lângă ea, nici să nu mă știe... să stau așa, nemișcat, și să respir umbra ei. Aș simți atunci că mai pot trăi de zece ori grozăvii și răutăți decât până azi!

– Măria Ta, încearcă să dormi. Dimineață te vei trezi mai bine. Pe

toți ne apucă setea de viața simplă. Încearcă să dormi!

Mihnea ieși val-vârtej din odaia Voievodului și se topi în noaptea ce ocrotea blând Târgoviștea. Câteva minute mai târziu, armașul Lazăr, obișnuit cu slujbe la ceas târziu, nu se miră de vizita nocturnă a cavalerului. În schimb, după o încă jumătate de oră, în puterea nopții, luminile unei case de creștin din marginea orașului prinseră viață în grabă. Urmară apoi întrebări parcă fără noimă și după alte cinci minute Mihnea se întorcea în aceeași grabă către Curtea Domnească. În spatele său stătea lipit de el un al doilea călăreț, pe care părul lung peste măsură îl arăta mai degrabă de parte femeiască.

Lumânările de la geamul Voievodului continuau să măsoare cumiți și răbdatoare timpul ce se scurgea încet, încet spre zori. Fără veste și fără obișnuitul ciocănit, ușa odăii voievodale se deschise și Mihnea împinse delicat în cameră pe straniul său însoțitor nocturn.

Vlad își înfrână numai pentru o secundă pornirea de mânie, pentru că în următoarea, mâna sa căzu de pe hanger și rămase cu ochii țintă la imaginea din fața sa.

– Doamne, nu-mi da mai mult decât pot duce! murmură el pierdut. Fă să nu fie o fantasmă!

Mălina, fata de demult, din copilăria sa, stătea uluită și încă buimacă în fața sa, rușinată și cu capul plecat, cum se cuvenea în fața lui Vodă.

Vru să pășească încet către Mălina lui, dar pașii nu-l mai ascultau. Întinse mâinile sperând ca ea să înțeleagă și să vină în brațele sale, dar fata nu îndrăzni nici să sufle. Încercă din nou și de data asta reuși să se apropie ușurel. Mâna sa atinse mai întâi părul negru și puțin răvășit de drum al tinereii, apoi coborî spre umeri.

– Măi fetiță, măi fetiță... murmură Vlad, strângând-o ușurel la piept.

Apoi, brusc, ca smuls dintr-un vis frumos, Vodă căță repezit către Mihnea.

– De ce o aduci pe creștina asta la mine? Ce, ne-am păgânit de tot? Unde ți-a fost capul, Mihneo?

Mihnea, încurcat de asprimea cuvintelor, nu știu ce să răspundă și nici ce adusesse supărare lui Vodă.

– Bărbatul ei ce o să zică? Pentru ce l-ai necinstit pe omul ăla?

Cavalerul nu mai răspunse, zâmbi doar scurt și se strecură ușor afară din cameră.

– Nu am bărbat, Doamne! Nu mi-a trebuit! spuse sfioasă, cu capul încă în pământ, Mălina.

– Cum să nu îți trebuiască? Așa e rânduiala, fiecare să fie la casa lui cu bărbatul sau cu soața sa și să-și crească pruncii creștinește!

– N-am vrut să știu de altul... murmură abia auzit fata.

– Înțeleg! Omul tău s-a prăpădit în vreo luptă cu păgânii.

– Dă-mi drumul, Măria Ta! Te rog... Nu am făcut nimic rău să mă vadă oamenii ieșind din iatacul unui bărbat de care nu sunt legată prin sfânta cununie. Dă-mi drumul, te rog! Nu sunt țiitoare, nici chiar pentru Vodă!

Vorbele puțin prea aspre de la sfârșit îl treziră pe Vlad de tot din visarea pe care părea că o trăiește.

– Du-te, Mălina! Și iartă-l pe Mihnea, nu a vrut să facă nimic necuviincios.

– Mai știi cum mă cheamă, Doamne? tresări Mălina. Atunci ar fi trebuit să înțelegi! rosti ea șoptit, părăsind camera Voievodului.

Inima lui Vlad începu să bată cu putere și parcă bătăile sunau acum a muzică. Se aruncă pe pat ca un prunc pus pe șotii, cu mintea invadată de o mie de gânduri.

„De ce nu are bărbat? Adică ce să înțeleg? Nu a zis nimic când am pomenit de omul ei care poate a pierit prin vreun război... dar dacă n-a zis, poate că nici n-a avut om. Și ce bătoasă se mai ținea! Auzi, ea nu e țiitoarea nimănui! Strașnică fată! Și dacă mă gândesc bine, nu e cine știe ce să nu aibă bărbat... Cât are, douăzeci... hai să zic douăzeci și unu de ani. S-au măritat altele și mai târziu și nu le-a mers rău! Măine, pe lumină, o chem aici... Adică nu, merg eu la ea! E... cum o să meargă Vodă la ea? Nici nu știu ce e cu ea! Poate mai rău îi fac sau poate..”.

Amuzată de planurile și fâstâcelile tânărului Voievod, noaptea își târa fustele de întuneric și stele încet, încet către lumină. La Târgoviște începea o nouă zi...

Obişnuiți cu dese acțiuni neanunțate ale Voievodului, cei cinci cavaleri nu se mirară când îl văzură pe Vlad sărind în șea, odată cu primele raze ale soarelui.

Așa cum făcuseră mereu de când veniseră la Târgoviște, Stroe și Ler dormeau cu schimbul, de teamă ca nu cumva Vodă să plece, fără să îi anunțe, pe undeva. Îl știau aprig, viteaz și mândru peste fire. Și mai știau că un cuțit mișelesc poate lovi oricând, chiar și pe cel mai viteaz dintre viteji, când acesta se află singur.

– Hai! zise scurt Ler în timp ce ieșea din cameră.

– Hai, nehai, hai! Unde să hai? Iar s-a trezit? Unde pleacă?

Poate mergem să ne culcăm undeva sau să mâncăm. Niște ouă prăjite, o bucată de brânză, o strachină de lapte și niște...

– Taci, bă, odată! râse Ler. Hai să vedem unde merge!

Cei doi coborâră în goană scările conacului și, ajunși în fața ușii, se opriră pentru o clipă pentru a se aranja și a-și regla răsuflarea, ca și cum ar fi ieșit din întâmplare în același timp cu Voievodul.

– Să trăiești, Măria Ta! Parcă ne-am vorbit, iar ne-am trezit deodată!

Vlad îl privi pe Stroe pe sub sprâncene și zâmbi cu drag, prefăcându-se a crede cele spuse de mucalitul cavaler:

– Așa e, Stroe! Mare potriveală! Mă gândeam să merg prin târg, să văd cum o mai duc oamenii.

– Ia-ne și pe noi, Doamne! Mai ieșim din amorteală...

Cei trei încălecară și ieșiră din Curtea Domnească, apucând pe ulițele orașului. Oamenii începuseră deja a se arăta mirați pe la ferestre și unii mai îndrăzneți se repezeau la uși să vadă mai de aproape pe Voievodul care se plimba fără numeroasa gardă domnească, cum era obiceiul. Ajunși în cartierul din marginea pieței orașului, Vlad își struni calul și privi fix către o casă frumos dichisită cu mușcate în ferestre și flori de-a dreapta și de-a stânga ușii. Casa arăta iscusința gospodarilor dinăuntru, dar nu era mult diferită de altele.

Stroe ridică mirat o sprânceană către Ler. Acesta nu știu ce să răspundă, așa că își întoarseră cail deodată cu al lui Vlad și dădură să plece mai departe.

În spatele lor, ușa se deschise și o voce ca de înger rosti:

– Prinde, Măria Ta! E bun, mă domnesc!

Mălina, fata din copilăria lui Vlad, stătea acum gătită ca de sărbătoare în pragul casei în care se născuse și pe lângă care prințul insistase de atâtea ori să treacă cu tatăl său. Ia înflorată cu albăstrele și frunze de stejar, bundița din piele de oaie însemnată și ea cu stele și flori ieșeau de sub pletele negre și dese ale tinereii. Zâmbetul ei larg și alb ca mărghăitarul îi dăde gata și pe cavaleri.

– Măculițăăă! șopti Stroe pierdut.

Vlad prinse mărul aruncat întocmai ca atunci, demult, de Mălina, iar Ler și Stroe luară mâna de pe cuțitele pe care le țineau gata, sperând că fata nu observase gestul lor repezit.

Într-o clipă, Vlad înțelese totul. Anii săi de așteptare se împletiseră cu ai Mălinei; și ea, năstrușnică, așa cum și-o amintea, îndrăznise să spere. Noaptea trecută îi dăduse tinerei dreptul să creadă că nici Vodă nu o uitase și vârsta lor le dădea curaj să vadă dincolo de rânduiețile sociale. Probabil că nici ea nu închisese un ochi până în zori, iar zâmbetul ei și ochii strălucitori l-ar fi putut face și pe un orb să înțeleagă că abia se abținea să nu sară la pieptul Voievodului.

Dacă tânăra reuși până la urmă să își înfrâneze dorința de a-l îmbrățișa pe Vlad, acesta nu găsi de cuviință să mai aștepte și sări de pe cal, cu brațele larg deschise. O strânse pe Mălina la pieptul său și aceasta icni de dor și de prea multă bucurie. Florile aranjate cu grijă în cozile lungi ale fetei se potriveau de minune pe cămașa albă a domnitorului.

Ler zâmbi larg către Stroe, care dădea mulțumit și mirat din cap a aprobare. Totul era atât de firesc...

– Mihnea mi-a zis că nu ai om! șopti Vlad cu grijă, parcă să nu destrame vraja.

– Am așteptat și așa mai fi așteptat. Chiar dacă ar fi fost degeaba, tot nu mi-ar fi părut rău! răspunse Mălina, iar Vlad simți mai mult cuvintele ei decât le auzi.

– Îi vezi, mutule? întrebă Stroe mișcat.

– Văd! răspunse sec Ler.

– Vezi, vezi! Nu vezi nimic! Parcă-s una și aceeași! Nu credeam să existe pe lumea asta femeie să se potrivească cu Voievodul nostru. Uită-te la ea, e ursită pentru el!

– E „vladă” din cap până-n picioare!

– Ce e, mă? „Vladă”? Să știi că așa e!

– Domnilor, nu intrați? întrerupse Mălina dialogul celor doi prieteni. Nu știu dacă se cuvine, dar vă poftesc la noi. Cred că nici n-ați apucat a mânca de dimineață!

– Se cuvine, taică, de ce să nu se cuvină? răspunse repezit Stroe, de teamă ca nu cumva Vlad să se răzgândească. Știa de mult că Voievodului îi era teamă să-și lege sufletul de cineva, pentru a nu trece și asupra ei suferințele și zbuciumurile sale. Acum se bucura că în sfârșit a avut curaj să-și asculte inima și n-ar fi vrut să lase acest moment să treacă.

– Să nu vă supărați pe tata, continuă Mălina, înnegurându-se deodată la față. Nu se mai poate ridica din pat de câteva luni. L-au bătut oamenii domniei... ai lui Vladislav... și l-au betegit.

Voievodul se uită spre Ler cu ochii scăpărând de mânie, dar privirea acestuia inundată de milă îl făcu să nu izbucnească.

„Ce mult seamănă ăștia doi și ce diferiți sunt!” cugetă în sinea lui Stroe, observând schimbul de priviri al celor doi. *„Vlad i-ar spinteca acum pe cei care au făcut-o, pe când Ler se gândește cum să-i aducă alinare omului betegit. Bine că s-au găsit amândoi! Cu mânia lui Vlad și mila lui Ler putem ridica iar Valahia unde a fost pe vremea Marelui Mircea sau poate și mai sus”*.

– Tată, avem oaspeți de seamă! strigă veselă din prag Mălina.

– Băgă-i în casă și pune ceva pe masă! răspunse din odaia din spate o voce puternică și veselă. Cine sunt?

– Oameni buni! strigă Vlad amuzat. Nu ne-am văzut cam de multicel, taică Petre! Mă întreb dacă mă mai ții minte?

– Fă-te-ncoa și-om vedea! răspunse bucuros de oaspeți tatăl Mălinei.

Ler se uită scurt la Stroe și dădu să intre el primul pentru a vedea dacă nu cumva vreun pericol îl paște pe Voievod din camera bătrânului.

Cu o mișcare abia perceptibilă, care scăpă fetei, Vlad își dădu la o parte poala tunicii care îi cobora până spre coapse și lăsă să se vadă un hanger mare, pe jumătate scos din teacă. Ler zâmbi a încuviințare, dar se postă totuși aproape de ușă. Cuțitele sale erau și ele la post, iar pe cele ale lui Stroe le știa deja pregătite. În odaia mică, săbiile mari puteau fi greoaie și dificil de mănuit.

Prefăcându-se a avea ceva treburi la cai, Stroe ieși afară, de unde supraveghea aparent plictisit tot ce mișca în jurul casei. Nu ar fi vrut să-i supere pe Mălina și pe nea Petre cu neîncrederea lor, dar știa că Vlad avusese dintotdeauna mulți dușmani, mai ales la Târgoviște, și nu se cădea să-l scape din ochi nici măcar o clipă. De viața Voievodului și de puterea lui atârnav viitorul Valahiei și visele lor.

– Mă cunoști, taică Petre? întrebă Vlad intrând în camera barbatului.

Omul rămase un timp cu ochii fixați pe tânărul din fața sa, părând a căuta prin ungherele amintirilor clipa în care-l mai văzuse. Apoi, brusc, se luminează și dădu să se ridice, agățându-se cu greu de marginea patului.

– Să trăiești, Măria Ta! Visez oare? Te-aș recunoaște și după o mie de ani! Ești drept ca și Măria Sa, Vlad Basarab. Ai ochii arcuiți ca ai lui și ești voinic cum trebuie să fie un Voievod! Cum să nu te cunosc!?

– Îmi pare bine că nu ne-ai uitat, nea Petre! Alături așteaptă

cavalerul Ler și afară, la cai, stă Stroe. Poate îi cunoști și pe dânșii...

– Cavalerii sunt aici, la mine? se minună sincer omul. Cine nu-i cunoaște? Mai demult am umblat cu treburi mai jos de Dunăre, la bulgari și la greci, apoi am mers la unguri și la poloni și nu era loc în care numele cavalerilor să nu fie rostit cu admirație. Așa cum și noi îl știm pe Hristo al bulgarilor sau pe

Skanderbeg al albanezilor.

– Așa e! Toți cavalerii care se luptă azi împotriva păgânilor trebuie cinstiți cum se cuvine!

– Numai că, înainte de a ne ajunge păgânii, ne ajung dușmanii dinlăuntrul Țării, Doamne! Să ierți vorbă proastă!

– Nu e proastă vorba ta, omule! E proastă rânduiala boierilor care se lenevesc și se fac nevrednici, de frică să nu-și piardă averile! Dar să lăsăm treburile astea negre pentru altădată!

– Da, Măria Ta, să lăsăm! rosti prudent bătrânul.

De ani de zile o auzea pe Mălina șoptindu-și ruga în fiecare seară și de fiecare dată pe undeva printre „*Tatăl Nostru*” și „*Ai grijă de sufletele noastre peste noapte!*” se strecura de câteva ori numele tânărului Vlad. Multă vreme crezuse că sunt vise de copilă zărghită... Dar anii treceau și numele lui Vlad se auzea la fel de des la vremea rugăciunii. Acum îi vedea pe amândoi în odaia sa și în ciuda distanței pe care tinerii o lăsau respectuoși între ei, în aer se simțea bucuria nebună a revederii și dorința de a rămâne împreună pentru totdeauna.

Mintea lui de om simplu, trăit în legile nescrise ale respectului și distanței firești dintre voievozi și orășenii de rând, încă refuza să o vadă pe Mălina lui lângă Domnitorul Țării, dar ochii și mai ales inima începuseră a-i șopti altceva.

– Nu-ți fie cu supărare, Doamne, despre ce anume ai dori să vorbim?

– Pai... Zic așa... păru Vlad fâstâcit. Să vorbim de-ale noastre așa... despre... Iartă-ne puțin, nea Petre!

Vlad ieși din camera bătrânului și o trase ușurel de mână pe Mălina. Îi prinse capul ușurel între palme și o întrebă aproape șoptit:

– Mergi cu mine la palat, să fii soața mea după lege? Mălina încercă să răspundă, dar genunchii îi tremurau, iar gura nu o mai asculta. De afară, însă, se auzi vocea pițigăiată a lui Stroe:

– Merge! Merge! Adică de ce să nu meargă?

Zurbagiul cavaler nu se putuse abține să nu tragă puțin cu urechea

la ce se petrece în casă și, cum inima sa nestăpânită îl făcea uneori să se bage unde nu-i fierbea oala, așa se întâmplă și de astă dată.

Vlad și Mălina izbucniră în râs, iar Ler zâmbi larg către nea Petre, care încă nu avea curaj să înțeleagă ce se petrece și zise scurt, ridicând din umeri cu bucurie: „Stroe...”

– Domnule, începu Vlad către tatăl Mălinei. Ani și ani de zile am răbdat rele și bune, am fugit, am pribegit sau m-am luptat cu inima la Țara mea, la părinți și la Mălina noastră. Până acum n-am îndrăznit să vin să o văd, de teamă să nu-i leg viața ei blândă de zbuciumul care m-a urmat peste tot de când mă știu.

– Doamne, zbuciumată ar fi viața ei fără de Domnia Ta! Numai eu știu de câte ori se smulgea din câte-un vis urât, nădușită, strigându-ți numele. E încăpățânată și mândră peste fire; nu a vrut să știe de nimeni și o simțeam cum se sfârșește încet pentru că nu avea voie să viseze măcar că îți va fi alături.

– Măine am să vin iar la voi, dacă îmi îngădui, zise Vlad, strângând înduioșat mâna Mălinei. Am să vin cu alai, așa cum se cuvine să vin în peșit.

– Vă așteptăm cu drag, Măria Ta! Așa bucurie mare nu credeam să mă mai găsească în viața asta! Mergeți cu bine acum!

– Mă duc să pregătesc caii! se scuză Ler, căutând să mai ofere celor doi tineri încă o clipă în plus.

– Păi, hai odată! Ce-ai stat atât? se auzi iar de afară glasul ascuțit al lui Stroe, care, de bună seamă, asculta tot ce se vorbea înăuntru.

În odaia de oaspeți, Mălina se lipi ușor de pieptul mare al lui Vlad.

– Ai să vii? Ai să vii, așa cum ai zis, mâine?

– Să văd cine mă oprește! încercă Vodă să glumească, temându-se ca nu cumva Mălina să simtă sub tunică sa hangerul greu de oțel. Îi era ciudă că trebuise și acum să-l poarte, că nu se putea lepăda de el nici în somn. Știa că și în biserică, la slujbă, cavalerii au cuțitele gata să lovească, că trebuiau să se închine pe rând, așa fel să nu fie toți odată cu capul plecat și să lase prilej vre-unui asasin să-l piardă pe Vodă, dar mai **știa** că odată și-odată va beli pe toți dușmanii cei dinlăuntru Țării, iar hicienii sau hoții vor tremura numai la gândul vreunei fărădelegi!

Afară, lângă cai, Stroe își dădu drumul la meliță de îndată ce Ler se ivi în pragul casei:

– Ia zi, mutule, cum era bătrânul? Se bucura? Sau lasă-l pe el, zi

de ea! A zis așa doar că Vlad e acum Voievod sau îl iubește? Te-ai holbat și tu în ochii ei? Era bucuroasă sau doar așa, mulțumită, că a venit la ea Vodă? Chiar l-o fi iubit și ea pe el toți anii ăștia? Și nebunu' de Mihnea la ce nu ne-a spus tot azi- dimineața? Hai, bă, răspunde! Sau eu vorbesc singur?

– Da! răspunse Ler.

Stroe lăsă hăturile calului și se uită fix la prietenul său. Apoi izbucniră amândoi în râs.

Cu puțin înainte de căderea serii, Vlad își aranjă frumos cămașa albă, alese cu grijă pantalonii cei mai de soi, își puse cizmele din piele încrustată, se uită atent în oglindă și dădu să iasă pe ușă. Apoi se opri și căzu pe gânduri:

„Straietele astea nu arăta rău deloc. Nici prea împopoțonat nu sunt cu ele, dar... Ea nu are așa multe... Poate s-o simți rău când m-o vedea așa gătit!”

Se repezi la cufărul cu haine, scoase alți pantaloni mai simpli, din stofă neagră, fină, schimbă și cizmele cu altele mai puțin lucrate, dar la fel de frumoase, și decise că poate păstra cămașa. Mai aruncă o ultimă privire în oglindă și ieși satisfăcut din odaia sa.

Se uită în lungul coridorului și-l văzu pe Mihnea stând, ca întotdeauna, pe un scaun în capul scărilor. Cavalerul îl salută respectuos și apoi merse în camera lui.

Puțin mirat că nu este întrebat unde merge, Vlad coborî scările câte trei deodată și se uită repede în curtea palatului după ceilalți cavaleri. Era obișnuit ca aceștia să-l urmeze peste tot. Acum, însă, se bucură ca nu i văzu prin preajmă. Vroia să meargă singur și să aibă câteva ceasuri de răgaz, singur cu Mălina lui.

La câteva străzi mai încolo, însă, chiar în casa de peste drum de cea a Mălinei și a lui nea Petre, Stroe îi împuia capul, ca de obicei, tăcutului Ler.

– Vine el, n-avea grijă! Nu văzuși cum se uitau unul la altul? Sigur că nu au plănuit să se vadă și în seara asta, dar parcă pot altfel?

– E bine să fim aici, boierii încă vor să-l piardă pe Vlad, răspunse Ler.

– Avuserăm noroc cu casa asta părăsită, chiar colea. Nici n-o să

știe el că-l veghem și acum. Cred că s-ar face foc! râse năstrușnicul cavaler.

Stroe intuise bine. De dimineață, de când plecaseră de la casa Mălinei, cavalerul era convins că Vlad se va întoarce în aceeași seară. Vlad era îndrăgostit până peste cap de frumoasa târgovișteancă. Stroe înțelesese că iubirea tânărului prinț era împletită cu anii lungi de visare și patimi. În temnița turcească, Vlad se transformase din copil în tânăr și singurele imagini care îl ținuseră în viața erau cele ale Țării sale, ale părinților și cea a Mălinei. În mintea fragedă a lui Vlad, Mălina se transformase dintr-un prietenuș năstrușnic într-o fată frumoasă și pură, iar tot ce era legat de ea era fără de cusur. Spre bucuria lui, Stroe observă că visele lui Vlad nu se deosebeau deloc de realitate.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Ler spuse scurt:

– Măcar atâta răsplată să-i dea Dumnezeu după cât a îndurat!

Cam cu un ceas înainte de asfințitul soarelui, Vlad bătu la ușa Mălinei.

Ușa se deschise aproape imediat, semn că cineva așteptase venirea lui cu sufletul la gură.

– Bună seara! spuse el, fâstâcit pentru prima dată în viață.

– Bună seara, Măria Ta! răspunse puțin surprinsă Mălina.

Tonul oficial al Voievodului o făcu pentru o clipă să se întrebe dacă nu cumva Voievodul se răzgândise. Dacă nu cumva boierii sau cavalerii îl sfătuiseră altfel. Apoi lumina din ochii tânărului o liniști.

– Am venit...

– Asta văd! râse Mălina de fâstâceala Voievodului.

– Și...

– Și ai vrea să vorbești cu tata!

– Cam așa... și...

– Poftește înăuntru, Măria Ta!

– Poftesc... zise Vlad, rămânând însă ținut locului.

Mălina îl prinse gingaș de mână și-l trase ușurel înăuntru.

Îl conduse pe Voievod în grădina din spatele casei, unde bătrânul oștean îi primi cu bucurie.

O masă mică, frumos lucrată din lemn de nuc, și trei scaune așteptau musafiri. La umbra salcâmlor mari care făceau grădina să arate ca o mică pădurice, doi fluturi se fugăreau bucuroși de căldura plăcută venită după ploaia de-cu-noapte.

Iarba înaltă era presărată cu flori deschise, pictate des peste

verdele crud, iar în marginea grădinii, un pârlăuș zglobiu făcea curte tufelor mari și rușinate de liliac înmiresmat.

– Să trăiești, Doamne! Și-ți mulțumim că ne treci pragul!

– Păi, am zis să mai vorbim, să mai punem țara la cale!

Parcă a fost totul prea dintr-o dată și mă gândeam să nu vă fi supărat cu îndrăzneala mea!

– Supărare??? Așa cinste nu știu să mai fi avut cineva din neamul nostru și, la urma urmei, Măria Ta ești stăpânul Țării ăsteia. Ai dreptul să mergi unde vrei și să faci ce vrei.

– Nu e așa, nea Petre! Sunt stăpân doar peste pământuri și armată, așa cum au fost și tata și bunul meu, Mircea. Inimile oamenilor, însă, trebuie să fie libere și nici eu, nici altcineva nu are voie să uite asta.

– Să înțeleg, Doamne, că despre ceva treburi ale inimii ai venit să vorbim, râse tatăl Mălinei.

În preajma fostului oștean, Vlad își regăsise siguranța și tăria glasului. Doar prezența Mălinei îl făcea să-și simtă genunchii moi și să-și aleagă cuvintele cu prea mare grijă.

– Da, nea Petre, am venit să mă asigur că n-am pricinuit supărare cu cererea mea așa de neașteptată și să spun că orice ați hotărî, veți avea cinstea și respectul cuvenit unui vechi oștean al tatălui meu!

– Ne pare bine să auzim că a venit iar un Voievod care ține seama și de noi, oamenii mai mici! Pe mine, însă, vă rog să mă iertați! Trebuie să merg să-mi fac rugăciunile și să mă vâr în pat. Păcătoasele astea de oase mă dor mereu la vreme rea!

Vlad se uită în sus spre cerul albastru, fără un nor, apoi îi mulțumi din ochi. Se prefăcu a crede ce îndruga bătrânul și-i răspunse blând:

– Mergi, nea Petre! Poate mâine vremea o să se îndrepte și o să avem mai mult timp împreună. Eu nu am să întârzii mai mult de un ceas, dacă nu e cu supărare. Până se întunecă, am să plec. Așa se cuvine!

Vlad îl apucă grijuliu pe mână pe tatăl Mălinei și îl ajută să meargă în casă. Fata prinse și ea celălalt braț, zâmbi multumită și se topi cu totul vazând grija și blândețea lui Vodă.

Abia acum rămași singuri, Vlad avu timp să o observe mai bine pe Mălina. Ia rămasă de la mama ei și fusta brodată fin în culorile verii o făceau strălucitoare. Părul negru și zâmbetul ca un șir de mărgăritare binecuvântau o fețișoară perfectă, luminată de doi ochi mari și veseli ca de veveriță. Voievodul se gândi că ar fi trebuit să păstreze hainele frânțești și poate tot nu ar fi fost de ajuns. Mălina pur și simplu strălucea!

– Măria Ta, spune-mi, te rog, e adevărat că ai să dai pământuri sărmanilor și ai să pui și pe boierii cei mari la plata dărilor?

– Lucrarea asta e începută deja. Hai să vorbim despre ale noastre, te rog. Măcar în seara asta!

– Iartă-mă, Măria Ta! În visurile mele te arătai drept și bun, ca prinții din povești. Câteodată, însă, mă prinde îndoiala. Parcă nu mai am puterea să cred că și la noi se vor îndrepta vremile. Am vrut doar să știu dacă ești așa bun cum te vrea poporul. Iartă-mi vorba proastă!

– Ce să iert? râse Vlad. Pentru asta ai merita să te răsplătesc, nu să mă supăr! Altele poate s-ar fi grăbit să-l lingusească pe Vodă, numai să meargă la curte, să fie Doamne!

– Altele... nu eu!

– În seara asta hai să ne jucăm! Tu ai să fii Domniță și eu un simplu târgoveț sau oștean... Întreabă-mă tot și am să-ți răspund.

– Nu aș îndrăzni, Doamne!

– Ei, ba nu! Îndrăznește!

– Bine! râse zglobiu Mălina, dar să-mi spui drept! Cum faci de nu ți-e frică niciodată? Au ajuns și la noi poveștile despre isprăvile Măriei Tale în Anatolia, printre păgâni și de la Curtea lui Corvin. Unii spun că sunt cam înflorite, că un singur om nu ar putea face atâtea, dar eu știu că sunt adevărate!

– Frică? zâmbi puțin întristat Vlad. Nu mi-e frică! De moarte și de durere nu mi-e frică! Mi-a fost odată! A trecut...

Zâmbi blând, mângâind părul înmiresmat al Mălinei.

Ochii săi se înnegurară însă, ținându-i undeva departe, în deșertul Anatoliei. Un vânt fierbinte se stârni în mintea lui și aduse cu el fuioare uscate de nisip, care înaintau încet, ca niște limbi albe și moarte, acoperind grădina frumoasă și vie din jurul lor.

– Când l-au luat pe tata la Galipoli prima oară, nu am știut dacă mai trăiește sau dacă l-au pierdut. Turcii, cu știința lor rea în a chinui oamenii, mi-au spus că l-au omorât... și că o să-l omoare apoi pe Radu și mai pe urmă și pe mine. Eram închiudați că nu-mi pierdusem firea în fața lor. Am stat așa în groază zile întregi; mi-era ciudă pe călăul care stătea la poarta iatacului meu și își ascutea, rânjind, iataganul lui mare, dar mai ciudă mi-era pe mine, că nu mă puteam opri din tremurat noaptea. În fața lor, ziua, mă țineam drept, dar cred că jigodia de paznic simțea că genunchii mi se înmoaie, chiar dacă îmi țineam capul sus și mă răsteam la el când îmi aducea mâncarea....

...Când mă uitam afară printre zăbrele, vedeam tocmai locul unde fuseseră decapitați creștinii în ziua blestemată când ne-au pus în fiare. Auzeam aievea cum Moartea se plimbă zăludă de colo-colo, așteptând, vuind și şuierând ca un vifor și lua câteodată, pentru o clipă numai, trup din praful și vântul pe care-l stârnea în jur. O auzeam și noaptea cum venea la fereastra mea, strigându-mă și bucurându-se de spaima mea. Într-una din nopți, paznicul de la odaia mea a dat ușa de perete și a intrat val-vârtej în cameră. M-a înșfăcat de păr și m-a târât afară, înainte ca eu să pot face ceva. M-a luat din somn când eram buimăcit cu totul. Mi-a repezit un picior în vintre și m-a pus cu capul pe butuc. Carnea pe mine tremura și nu găseam cale să o opresc! Nu mai vedeam nimic în jur decât niște făclii care parcă se îndepărtau din ce în ce mai mult, deși lumina lăsată de ele arăta la fel de puternică mereu. M-am gândit o clipă că l-au luat și pe Radu, dar nu am avut curajul să mă uit după el. Mi-era ciudă că nu mă pot gândi la el, că tremur ca o găină și nu pot face nimic să mor măcar ca un valah ce mă aflu.

...Ca de atâtea ori, Moartea stârnise fuioare de praf în jur și le aduna încet, încet lângă locul în care zăceam îngenunchat, le mesteca de-a valma cu frunze căzute pe jos din care își făcea păr și straie, puneă totul laolaltă, prinzând din aerul și mizeria din jur făptura ei hădă care acum se holba la mine. Tare mai era mulțumită! Și se hlizea tăcută, ca o babă fără dinți, bucuroasă că are să mă-nghită curând, dar mai bucuroasă era că mi-e teamă, că mă topesc, că nu mai pot să rabd frica...

...Mi-a dat prin minte atunci că de mult mă urmărește și tare mai vrea să secere, dar mai ales să spăimânte os de Basarab. Câți ai noștri nu au râs de ea ani și ani la rând? Mircea cel Mare și, mai înainte, Decebal și toți dacii lui care se bucurau când o vedeau și o scui-pau în ochi și o goneau la alții mai slabi. Multă ciudă trebuie să fi adunat ea de mă chinuia atât!

Atunci, pe loc, am înțeles asta și am jurat să nu-mi mai fie frică. Niciodată!

Mălina se făcuse mică la pieptul lui. O dureau spusele bărbatului la care atât visase, dar iubea aceste clipe ale primei îmbrățișări.

– Să nu-ți mai fie frică, Măria Ta! Dacă mă iei, am să stau lângă tine și am să te păzesc ca pe ochii din cap! șopti ea cu milă, crezând în vorbele ei.

Vlad o strânse mai tare la pieptul său. Cum se cuibărise așa, neajutorată și vitează, Vlad o simți ca pe singura femeie din lume. Ca pe

soața sa, scrisă lui înainte chiar de a se naște. În jurul lor, florile sfioase de liliac le șopteau: „*Noapte bună!*”.

Era fericit!

Pare să prindă din ce în ce mai multă încredere în mine. Astăzi vorbim despre regina lui Dracula. O poveste fascinantă despre o femeie curajoasă, cum puține au fost în istorie.

Pentru prima oară, bătrânul devine clar emoționat. Nu vrea să o arate; vorbește normal, dar ochii i se umezesc. Se pare că episodul îl impresionează mai mult ca altele. Poate vreo dramă personală asemănătoare? Sau poate altceva, în care încă încerc să nu cred...

Arefu, 30 martie 2008

„Iar când a fost în zilele lui Vlad Voievod Țepeș, a fost un boier care se chema Albu cel Mare. Astfel a luat mai sus numitele sate (Glodul și Hințea) cu sila și încă a pustiit și sfânta mănăstire (Govora)... și după aceea, atunci, în zilele lui Vlad Voievod Țepeș, acel boier Albu cel Mare s-a ridicat peste capul lui Vlad Voievod Țepeș, iar Vlad Voievod Țepeș, ieșit cu oaste împotriva lui, l-a prins și l-a tăiat pe el și pe tot neamul lui”.¹³

La hanul *Lumina Înțelepciunii*, de trei zile era forfotă mare! Vara înnebunise, ca în fiecare an, oameni, cer și flori de-a valma! Dar mai mult ca în alte veri, hanul era acum plin de ajutoare pentru Sache și familia lui. Frumoasa Cătălina fusese trimisă în casa mare din spate și nu avea voie să trebăluiească cu tatăl său și cu Sofica, mumă-sa. Ea avea alte trebi mai importante de data aceasta! Croitorii cei mai renumiți din Brașov fură tocmiți a-i croi rochia albă de mireasă. În sfârșit, spre nemărginita bucurie a mamei, tânărul cavaler Tudor îndrăznise a-i cere mâna.

Scena se petrecuse cam neașteptat și Tudor nu află niciodată că Sofica nu luase în calcul un refuz, ci făcuse planuri a-l sechestra, cât era el de cavaler, și a-l convinge, cu forța la nevoie, că el și fiica-sa sunt făcuți unul pentru celălalt.

În aceeași zi le veni însă și o a doua veste bună! Vodă Vlad Basarab ceruse și el în căsătorie pe Mălina, iar Sache și soața sa erau invitați să pregătească bucatele de nuntă!

Așa că la han era sărbătoare și forfotă cum nu mai fusese niciodată. Deasupra ușii atârna acum un semn mare pe care stătea scris: *Sache, magicianul bucatelor, va reveni la cheremul alesei clientele după fericita nuntă a fiicei sale cu distinsul cavaler Tudor și după obișnuitele două-trei zile de mahmureală!*

La Curtea Domnească, atmosfera era ceva mai sobră, dar nu foarte diferită. Ghirlande mari de flori erau atârnate în toată sala tronului și în palat, croitorii lucrau și ei de zori la hainele de nuntă ale lui Vlad, iar de afară se auzeau cântecele dulci ale menestrelilor.

Vodă se dovedi a fi un client dificil pentru croitorii cei mai iscusiți ai Țării Românești. Nu avea timp și nici răbdare să stea la măsurat sau să probeze veșmintele cele noi.

– Ăsta sunt, am două mâini, două picioare și un cap, ca toți oamenii. Ce mă tot măsuțați atât? se răstema el în glumă la meșteri.

După multe argumente, ajunse la concluzia că aveau dreptate și le făcu o concesie. Îi chemă afară și, amuzat de pașii mici și grăbiți ai domnilor Cioacă și Dinică, ce abia se țineau după mersul agil și sărit al lui Vodă, îl prinse de mână pe un soldat și le zise:

– Na! Luați-l pe omul ăsta și măsuțați-l!

Apoi, întorcându-se către soldatul năuc, îi spuse pe un ton pompos de parcă ar fi plecat la război:

– Omule, Valahia are nevoie de tine! Vodă are nevoie de tine! Mergi matale cu zărghiții ăștia doi, care se pare că au uitat cum se întocmesc hainele și câte mâneci are o tunică! Să te mai măsoare și pe tine, că eu mi-am luat câmpii tot stând cu mâinile întinse și cu acul în gură!

Soldatul zâmbi năuc și îi întinse halebarda lui Vodă.

Acesta o luă bucuros și zise fericit:

– Asta da! E o sculă cu care sunt obișnuit!

Apoi îi împinse pe cei trei în castel și el se repezi spre grajduri. Avea chef să călărească până deșăla murgul, să dea ocol chiuind pădurilor și orașului. Să îi umple pe toți de bucuria lui.

Dădu năvală în grajduri, dar surpriza sa nu fu nici mică, nici plăcută. Nădușit și plin de colbul drumului lung, Stroe sușotea ceva către Ler. Când îl văzură pe Vodă, se opriră încurcați. Stroe, năstrușnic ca întotdeauna, aruncă spre Vlad un zâmbet pe cât de larg, pe atât de comic în falsitatea lui.

– Nu merge! i-o reteză scurt Vodă. Zi, ce e?

– Păi, ce să fie? Nu e nimic, vorbeam și noi de ale noastre! zise Stroe căutând din priviri susținerea lui Ler.

Cavalerul blond însă zise sec:

– Albu vrea să vină cu oaste peste noi!

– Du-te dracu' de mut guraliv! izbucni pițigăiat Stroe. Nu am zis că nu-i zicem? Că-l belim noi pe Albu și-l lăsăm pe Vodă să se bucure de nuntă??? Îți merge fleanca aia de gură numa' când nu trebuie!

În ciuda veștii teribile, Vlad izbucni în râs:

– Nu te supăra, Stroe! Ler are dreptate. Eu trebuie să știu asta! În plus, nu vă pot lăsa pe voi să faceți munca mea! Când ai aflat?

– Acum vin de pe drum, răspunse Stroe cătrănit. Iscoadele mele mi-au dat veste încă de săptămână trecută că Albu adună oști, de când a auzit de nunta Măriei Tale.

– Vrea să izbească mișelește când crede el că nu suntem pregătiți, se înnegură Vlad. Câți oșteni ai lângă moșiile lui Albu?

– Ieri am trimis acolo o mie de călărași, neștiuți de nimeni. Mă așteptam să facă ceva zilele astea! Oamenii noștri așteaptă cuminți în pădure un semn și-l zdrobim pe Albu când vei voi, Doamne!

Ler nu interveni în discuția celor doi. Tăcut ca întotdeauna, puse

șaua pe Vifor, armăsarul lui Vodă, și ieși din grajd.

– Ești deștept rău! strigă Stroe cu năduf în urma lui.

– Are dreptate! răspunse Vlad în locul cavalerului blond. Acum se duce să-mi aducă sabia și kargi-ul. El a priceput mai bine ca tine că nu pot rămâne aici ca un fricos. E datoria mea scrisă cu sângele tatălui și fratelui meu să termin odată cu nesupunerea și ifosele acestui trădător. Plecăm doar noi trei, fără să ne afle nimeni.

Stroe sări îmbufnat pe cal. Era supărat că Vlad nici măcar acum nu avea răgaz să se bucure de viață. Îi era ciudă pe Albu și pe toți ceilalți vânzători de țară că nu pricepeau cât de bine ar trăi valahii dacă ar fi uniți sub brațul aprig și mintea limpede ale lui Vlad. Pentru prima oară în foarte mulți ani nu mai avea chef de vorbă!

In sudul Valahiei, înspre Vâlcea de astăzi, se afla în vremea aceea un sat numit Hința. În mijlocul satului, lângă tăpșanul pe care duminica se strâneau oamenii la târguit și la hore, se înălța un conac mare, frumos văpsit în alb și albastru, cu cerdac înalt și puternic, clădit în piatră. În fața lui fluturau steaguri ca la Târgoviște. Semnele întocmite pe pânza roșie și zbuciumată a flamurilor erau întocmai cu vulturii basarabi ai domnitorilor valahi, numai că erau albi cu totul. Era tot un fel al boierului Albu de a-și afirma pretențiile la tron și nesupunerea față de noul Voievod.

Dimineață ieșise în fața satului, călare pe calul său bălan, de rasă bună, și strigase oamenilor că va merge peste Drăculea și va scăpa țara de el. Își pusese chiar și o mantie purpurie ca a voievozilor, dar ceva îi lipsea, oricât s-ar fi străduit el să fie măreț: acea putere adevărată care îi face pe oameni să urmeze pe un Voievod rostuit de Dumnezeu.

Sătenii, la început, rămaseră adânciți într-o tăcere dezaprobată. Apoi, unul câte unul își ridicară vocile și strigară că țara a prins ceva cheag de când Vlad Vodă e la Târgoviște și că ar trebui să lase lucrurile cum sunt. Mai apoi se auziră chiar huiduituri și țăranii plecară mohorâți pe la casele lor, fără a mai cere voie boierului.

Acum era liniște iar. Din ordinul său, satele Hința și Glodul fuseseră trecute prin foc, iar Mănăstirea Govora, al cărei stareț își ridicase și el glasul pentru Drăculea, fusese jefuită și devastată.

În casa mare, Albu ședea cu o solemnitate studiată în capul mesei. De-o parte și de alta stăteau boierii Filimon, Arsenie și Tănase. Ei

fuseseră cu Albu de la început și împreună schimbaseră mai mulți domnitori. Printre sprâncenele stufoase și grele, Albu îi privea acum, rânjind satisfăcut. Dinții galbeni, dar puternici, ca la fiarele pădurii, se dezgoleau scârbos în afară, slobozind un râs ca un găjâit.

– Așa le trebuie împuțiților ăstora dacă îndrăznesc a se împotrivi boierului lor! Drăculea o să prindă veste abia mâine seară despre arderea satelor, dar tot cam atunci ajungem și noi la Târgoviște peste el! Nu credeți, domnilor, că a venit vremea să luăm și noi frâiele Țării? Prea ne-am pierdut vremea punând pe unul și pe altul!

– Frâiele și vistieria! răsă șerpeste Filimon.

– Și moșiile și hergheliile! îi țină isonul Tănase. Dar cu Drăculea ce ai să faci, Măria Ta? întrebă el, căutând să-i facă pe plac lui Albu.

Fața acestuia se destinse la auzul titlului pe care nu avea să-l câștige niciodată, dar la care visa de zeci de ani.

– Pe Drăculea o să-l trag în țeapă, așa cum a făcut și el cu ai noștri! Iar pe tine am să te fac spătar! se lăsa el pradă gândurilor de mărire.

Boierii continuară să râdă și să bea, închipuindu-se deja la Târgoviște. Oricum aveau să cadă acolo mâine, ca un trăsnet, și nimeni nu le va putea sta în cale.

Nu puteau însă bănuși că venise Târgoviștea la ei! Sau, mai bine zis, Voievodul și cavalerii lui. În podul de deasupra casei mari, Stroe se uită către Vlad. Se tupilaseră acolo fără să-i simtă nimeni, profitând de paza slabă a conacului. În îngâmfarea lui, Albu se credea de neatins pe moșia sa.

Vlad și cavalerul său stăteau întinși pe burtă în pod, încercând să pătrundă cu privirea printre crăpăturile mici dintre grinzi.

– Am vrut să știu sigur că Albu face toate astea, înainte să-l omor! șopti abia auzit Voievodul.

Apoi se rostogoli ușor pe spate și rămase cu ochii în tavan și mâna pe cuțit.

Noaptea se lăsă curată și înmiresmată peste satul Hința, nepăsătoare la comploturile și urzelile care se petreceau acolo. Întunericul albastru cânta încremenit și tăcut pacea cerului presărat blând cu stele vii, lucitoare.

Albu avu un somn agitat. Vinul mult și mâncărurile grele îi apăsau capul și-l făceau să viseze urât. Crimele din ajun și pângărirea Sfintei Mănăstiri Govora nu îl deranjau însă deloc.

Se ridică în capul oaselor, nădușit și speriat de un vis pe care nu și-l amintea. Vru să aprindă o lumânare, dar înțepeni, înfricoșat.

Auzi podelele scârțâind în puterea nopții și încercă să se mintă că e doar o părere. Simțea însă pașii lui Vodă Țepeș cum se apropie, vestitori de moarte. Ușa sări în lături, izbită de un picior obișnuit cu asemenea slujbe, și în prag se profilă o siluetă puternică și agilă ca o răzbunare.

Nu era laș din fire, așa că reuși să-și țină cumpătul. Întinse repede mâna după sabia pe care o culca în fiecare noapte lângă patul său, dar nu o mai ajunse. Monstrul de întuneric din fața sa îi trânti paloșul imens pe care-l adusese cu sine, peste picioare și-i reteză laba piciorului drept. O durere peste putința lui de a suferi îi răzbi în tot corpul și, odată cu răcnetul său, întreg conacul fu inundat de strigăte îngrozite și pași repeziți. Fu ridicat pe sus într-un vârtej de neînțeles, văzu din goana în care-l purtau mâinile acelea puternice de care nu putea scăpa pe fiii săi încă necopți cum sunt târați și ei pe holul lung al conacului și peste toate auzea strigătele îngrozite ale soatei sale.

Fu aruncat ca o cârpă în fața conacului, în curtea luminată puternic de o mie de făclii și o mie de perechi de ochi scânteietori.

În fața soldaților domnești ședea, ca două condamnări la aceeași moarte, temuții Stroe și Ler. Își smuci capul pe spate, să vadă cine îl ține, și frica lui cea mai mare îi fu confirmată: era Vlad Drăculea!

– Ce ai crezut, Albule? Că am să te las și eu, ca alții înaintea mea, să-ți faci de cap? Să vii cu oaste la Târgoviște? Că Valahia e sat fără câini?

– De unde ai știut, javră? strigă printre dinți Albu, recăpătându-și firea și puterile.

Vlad râse încetșor, ca la gluma unui copil, și răspunse simplu:

– În țara mea eu știu *tot*!

Se uită apoi către soldații săi și constată mulțumit că erau aliniați perfect, că posturile de pază se țineau întocmai cum îi instruisese el, la o sută de pași în fiecare direcție.

– Ar trebui să te judec și să-ți lămuresc, înainte să te trimit pe lumea cealaltă, că nimeni nu are voie să urzească împotriva Domnului Țării, că nimeni nu ar trebui să vină pe ascuns cu oști și să ardă propriile sate, că niciun om, cât de hain, nu ar trebui să necinstească o mânăstire și că nu se cade să vii peste omul care se pregatește de Sfânta Cununie. Dar nu meriți!

Sări furios pe cal și strigă scârbit către oștenii săi:

– Să piară toți! Și Albu și ai lui! ordonă Vodă scurt către oștenii săi. Să nu rămână nici urmă din neamul ăsta vechi de trădători! Tot ei l-au vândut și pe Mircea cel Mare! Din cauza lor țara a suferit și acum un veac și ieri și astăzi! Gata!

După un ceas, în urma lui Vodă și a celor doi cavaleri ai săi, prima lumină a zilei dezgolea în Hința un tablou grotesc și drept. Înșirați în țepe, Albu „cel Mare”, cei doi băieți ai săi și mama lor se mai mișcau încă spasmodic, spre groaza foștilor argați și a sătenilor. Adunați cu toții în fața conacului, oamenii se uitau fără un cuvânt cum lumina plânsă a dimineții le arăta din ce în ce mai mult din rodul furiei noului Vodă. Și al dreptății sale...

Moartea înceată la care fuseseră condamnați ai lui Albu avea să-i mai chinuie pe aceștia câteva ceasuri, apoi îi luă cu totul și-i zvârli în iadul trădătorilor de țară!

În palatul său de la Târgoviște, Vlad intră înspre seară. Dinică, unul dintre cei doi croitori, observă urmele de sânge de pe straietele Voievodului și negura groasă de pe fața acestuia. Vru să zică ceva, dar degetul lui Vlad se aținti înspre fața sa și Vodă îi porunci încordat:

– Să nu-ntrebi!

Apoi intră în camera sa și trânti ușa, gata, gata să dărâme peretele cu totul. După o clipă, însă, ieși pe jumate și strigă către Dinică, care se depărta grăbit și precaut:

– Să nu știe nimeni cum m-ai văzut acum! Mai cu seamă Mălina să nu afle!

Apoi trânti iarăși ușa în urma sa.

Se plimbă agitat prin cameră, nereușind să-și găsească locul. Vru să se așeze pe un scaun, dar nu avu stare. Împinse cu piciorul scaunul, izbindu-l violent de podea. Fierbea ca un leu prins, care nu mai are scăpare din spatele grătilor reci de oțel.

Făurise milioane de planuri pentru zilele astea. Dorise mai mult ca orice să cheme pe boieri la nunta sa și acolo, în biserică, să îi roage să lucreze împreună. Se și văzuse sub icoanele mari, reușind să-i convingă pe toți, prieteni sau potrivnici, că ziua aceea poate fi un nou început! Că el iartă și uită până și sângele alor săi și nu cere în schimb decât ca toți, dimpreună cu el, să lucreze cu credință și vrednicie pentru Țară. Crezuse cu toată inima că boierii se vor lumina și vor înțelege că nu e loc și nici rost de vrajbă între ei, că au toți de câștigat dacă trăiesc în pace și iubire

frățească.

Și în ziua asta atât de migălos sculptată în mintea sa, în ziua în care el ar fi iertat ce nu se putea ierta, boierii plănuiseră să vină peste el, în biserică, să-l taie în fața Mălinei și a preotului! În ziua asta, când ar fi trebuit să cheme peste el Duhul Blând și să-și ferece pentru totdeauna mâniile și vrerile de răzbunare, trebuise să verse iar sânge de om, să lupte iar cu sabia pentru dreptate în Țara sa.

Hotărî că nu vrea să iasă din cameră în ziua aceea. Chemă însă pe Paisie, starețul bătrân de la Mănăstirea Dealu. Doar el îl putea înțelege; el, care fusese soldat și gustase din carnea dușmanilor *pentru că nu avusese încotro!*

Gândul că starețul va veni în scurt timp îl mai calmă puțin pe Vlad. Reuși să șadă pe un scaun în fața ferestrei. Privea în gol, dincolo de forfota din curtea palatului, de ziduri, de pământ și de cer... Încercă să se ajungă cu privirea undeva, departe, pe sine, să-și ceară socoteală pentru răul pe care nu-l putea ocoli, care nu era al lui; spera că Dumnezeu îi va găsi privirea rătăcită pe undeva printre cele două lumi și îi va da putere să meargă până la capăt, iar mai apoi, o altă viață în alte vremuri, fără săbii și fără năvăliri. S-ar fi mulțumit și cu o viață scurtă, de copil; să moară de vreo boală banală în brațele unei mame iubitoare, să-l plângă tot satul și să-i aducă flori. Să-i vadă apoi, ieșit din trup, cum se îmbrățișează, cerniți toți, și se grijesc unii de alții cu milă și cu adevăr...

Două bătăi scurte în ușă îl rupseră departe de rugăciunea sa fără cuvinte. Pierduse noțiunea timpului, dar se bucura că starețul venise atât de repede. Sări la ușă și deschise nerăbdător.

– Ce mai faci, Măria Ta? Ce dor mi-a fost de tine! izbucni din prag Melis, fostul său dascăl de greacă și latină din anii copilăriei.

Grecul îndrăzni să-l îmbrățișeze, bucuros de puterea strânsurii lui Vlad. Nu bănuia, însă, ca Voievodul îl ținea la pieptul său mai mult pentru a-și ascunde privirea puțin dezamăgită și mult nerăbdătoare. Se bucura într-adevăr de venirea neașteptată a dascălului, dar acum nu avea timp, nu vroia să aibă timp decât pentru el și Paisie. Avea însă pentru Melis o dragoste adâncă și stranie, împletită cu lumina copilăriei de care-i amintea și cu respectul pentru un mare cărturar.

Se desprinse ușor din strânsoare și se așezară amândoi la masă.

Vlad luă o carafă cu vin bun, roșu, și îi turnă învățătorului său. Acesta însă nu se atinse de vin; continuă să se uite țintă la Vlad, iar, într-un târziu, zise supărat:

– Ce s-a mai întâmplat, Vlade? De ce nu te bucuri nici astăzi?

– Ție nu-ți pot ascunde prea multe, nu-i așa, Melis? râse trist Vodă. Ce să se întâmple? Viața... În care eu nu găsesc pace și cu cât o caut mai tare, cu atât găsesc mai mult război. De câte ori vreau să iert sunt luat drept nevolnic și trebuie să tai mai adânc. Mă gândesc câteodată să mă pustnicesc pentru un an sau doi, să mă împac cu lumea, dar nu am voie...

Ca atunci, demult, când mai exista fericire, grecul îi zâmbea blând și protector. Îl înțelegea... Cu fața lui grăsuță și corpul rotund, înveșmântat simplu în straie aproape călugărești, din stofă groasă de lână, elinul părea vreun ajutor de-al lui Moș Nicolae, dacă nu chiar Moșul însuși.

– Tu va trebui să faci pace cu tine însuși mai întâi, Măria Ta! Să pricepi ce și cât au turnat zeii Olimpului în tine.

– Asta nu ai înțeles tu niciodată! În rest, ai știut totul mai bine ca toți. Zeii tăi nu au nici o putere aici! Dacă l-aș avea pe Hercule în față, l-aș alunga ca pe un țânc, iar Ares s-ar spăimânda de mine și s-ar aciua prin vreun cotlon de pădure, implorând pe Zeus să nu pun mâna pe el! Crezi că am nevoie de focul lui Hefaistos să îmi apăr Țara? Nu, greceule! Mi-l scapăr singur din cremenea munților de nepătruns și arde mai rău decât o mie de focuri grecești! Aici numai Dumnezeu și Voievodul Țării sunt neînvinși! Ne trebuie, însă, doar puțină lumină pe care nu știu de unde să o iau. Și nu știu cine o mai vrea...

Fu întrerupt de alte bătăi în ușă și de data aceasta starețul sosise cu adevărat. Melis înțelese într-o clipă rostul călugărului acolo și inventă un pretext pentru a se retrage și a da celor doi răgaz să vorbească.

– Mai rămâi, dragă Melis, îl invită Vlad. Nu ne-am văzut de la Constantinopole, din ziua înfricoșată când Mahomed a luat cetatea. Ne bucurăm să fii aici cu noi!

– Măria Ta, eu mai pot să aștept! rosti cuminte Paisie.

Era potrivit de înalt și anii mulți mai ciuntiseră din vigoarea trupului, dar legat de fâptura sa se păstrase acel sentiment de forță și siguranță care plutește în jurul soldaților buni și încercați. Doar ochii mari și negri izvorau blândețe fără margini și-l făceau mai înainte slujitor al Domnului și abia apoi soldat. Tocmai această paradoxală îmbinare îl făcea pe duhovnic atât de apreciat de către Vlad. Paisie era, în multe feluri, ceea ce Vlad ar fi vrut să devină.

– Nu, oameni buni, stați amândoi! Vă mulțănesc amândurora că

ați venit! apoi, întorcându-se către bătrânul călugăr, zise puțin amuzat:

– Melis, aici, de față, tocmai îmi ținea o prelegere despre zeii din Olimp și despre pacea pe care ar trebui eu să o fac cu ei. Îmi vorbea despre darurile lor către mine...

– Un avva¹⁴ fugit demult în pustiul Egiptului ne-a lăsat o vorbă de învățătură, rosti blând monahul. Ea zice așa: *Călugărul străin în țară străină să nu încerce a schimba nimic!* Socot că e tare înțeleaptă, dar mai socot că dascălul Măriei Tale e un om școlit, care știe multe.

Întotdeauna doritor de înfruntări pe teme științifice sau religioase, ca un demn descendent al anticilor savanți greci ce se afla, Melis răspunse:

– Oare nu este și Dumnezeuul creștinilor un Zeus rămas fără frați și care și-a convertit ceilalți zei în sfinți?

– Nu, învățătorule, Dumnezeu este Unul și este fără început. El este lumina dragostei adevărate. Zeii închipuiți de iluștri voștri strămoși sunt mici, se înfruntă între ei și cu muritorii, urzesc trădări, răzbunări... cad... Au ajuns și la noi frumoasele voastre povești. Dacă ai venit pe meleagurile noastre în căutarea credințelor tale să știi că ceva tot ai să găsești: eroii pe care voi îi credeți zămisliți dintr-un zeu și o pământeancă! Aici e țara lor! Sunt cu sutele și pe cel mai aprig dintre ei îl ai în față acum!

– Aici îți dau dreptate, părinte! Vlad pare mai degrabă un erou de poveste decât un muritor ca noi! Nu l-am știut așa. Copil, îl credeam slăbuț și fraged la suflet. Am avut însă zile să-l văd la Constantinopole, transformat într-un soldat aprig și viclean, din soiul celor care înving mereu.

– Visezi, dragă Melis, așa cum ai făcut-o întotdeauna! interveni Vlad. Nu înving mereu... Dacă ar fi fost așa, acum ai fi luminat alți tineri greci în cetatea voastră sfântă. Eu nu am putut să o scap de loviturile lui Mahomed, iar zeii voștri au uitat de ea!

– Măria Sa Vlad, ca și tatăl domniei sale, ca și bunul său, Marele Mircea, nu sunt războinici de felul celor știuți de domnia ta. Eu am apucat a sluji sub ei și le-am văzut inima. Cred că nimeni în lumea asta nu urăște mai mult ca neamul nostru războiul! Nu ai să auzi vreodată că noi am mers și am cucerit alte neamuri, dar tocmai de aceea domnii și vitejii noștri de rând sunt războinici de neînvins! Pentru că urăsc lupta și pe cei care o stârnesc!... Se pornesc greu la război.... foarte greu, dar când o fac... Doamne ferește!

Starețul se opri o clipă, nesigur. Ar fi vrut să continue, dar se temea ca vorbele sale să nu-l amărască și mai tare pe Voievod. Gândi apoi că pentru asta a fost chemat, să împace cumva lupta ce se ducea în Vlad, să-l facă să înțeleagă, să-i confirme că războiul îl căuta pe el, că uneori nu are încotro...

– Am văzut de-a lungul anilor cum nimic nu se pierde din sufletul voievozilor noștri! continuă el pe același ton monoton, aducător de liniște. Înțelepciunea și tăria lui Mircea Voievod s-au întreit în fiul său Vlad și s-au înzecit în Voievodul pe care l-ai învățat de mic tainele istoriei, ale limbilor și astrologiei, dar pe care încă nu l-ai cunoscut deplin. El, ca și înaintașii săi, nu e decât o oglindă care întotdeauna arată *totul*. Arată tot binele și tot răul ce sălășluiește în sufletele ogindite. Nu s-a pomenit încă om bun să nu fie răsplătit de Vodă și nu s-a pomenit om rău să scape de mânia lui. Socot că ăsta e rostul pentru care Dumnezeu l-a făcut stăpân peste o țară!

Cuvintele fostului oștean, atât de știutor în a găsi și tălmăci răul și pornirile războinice din oameni, îl mai liniștiră pe Voievod. Gândea la fel, dar avea nevoie de cineva care să pună în vorbe gândurile sale, să nu-i mai sune în minte ca niște justificări pentru blestemățiile pe care, poate, le-ar fi putut evita. Visase de mic să nu verse nicicând sânge de om. Apoi visase să nu verse sânge de creștin, iar mai apoi se jurase că niciun român nu va sfârși de mâna lui. Și vise și jurăminte se stâlciseră sub pașii grei ai vremii în care trăia și care apăsa Valahia mai greu ca niciodată.

Grecul, deși abia picase la Târgoviște, ghici repede că starețul se afla la Vodă cu treburi exacte, că ceva rău se întâmplase și Vlad avea nevoie de vorbele lui.

– În vremurile astea, niciun conducător creștin nu poate fi slab, îndurător cu cei ce nu înțeleg că au de luptat cu Mahomed! susținu el spusele preotului. Spun vechii chitai că: „*În război, mila față de potrivnicul tău este neîndurare față de tine și poporul tău*”, iar eu vă spun că în fața tiranului de la Stambul nu vor rezista decât cei mai calculați, mai viteji și, la nevoie, mai cruzi ca el!

– *Res dura et regni novitas me talia cogunt Moliri, et late fines custode tueri...*¹⁵! așa cântau versurile lui Vergiliu, pe care mă puneai să le învăț ca pe Tatăl Nostru! zâmbi Vlad. Abia acum le înțeleg, însă, deplin!

– De când e lumea, noi, grecii, am știut a observa calitățile și slăbiciunile noastre și ale dușmanilor. De la noi au învățat romanii și apoi

națiile lumii. Legendele noastre îi pomenesc pe toți eroii care au schimbat câte ceva în lumea asta trecătoare, dar niciunde nu se vorbește de un monstru atât de rafinat, perfid, tenace și agresiv ca Mahomed, cel căruia turcii i-au zis Fatih.

– Monstrul de care zici și-a îndreptat acum ochii roșii către Țara mea! șopti Vlad printre dinți, cu ciudă. Îl cunosc. E într-adevăr cel mai periculos Sultan de până acum. E în același timp cultivat ca un lala¹⁶ și sălbatec precum un călău! Am petrecut câțiva ani lângă el. E inteligent și neobosit. Va fi greu să-l oprim!

– Dar nu imposibil! răbufni cu năduf Paisie, îndreptându-și brusc făptura bătrână, de parcă soldatul dinlăuntrul său s-ar fi zbatut să se scuture de hainele și anii de călugărie.

– Ce crezi, taică părinte, că mi-e frica? Crezi ca de-asta îl laud? Îl știu și-l cântăresc bine, dar nu mă tem de el sau de hoardele lui multe. Poate să prăvale peste noi de două ori mulțime cât a dus la Constantinopol, că aici tot nu răzbește! Cu el trebuie luptat, însă, altfel. Minte lui ascuțită și zecile de cărțurari pe care îi plătește la curtea sa l-au făcut să ne înțeleagă pe noi, creștinii, mai bine decât oricine, dar i-au sădit în inimă o slăbiciune de care încă nici nu știe! E un strateg desăvârșit! Planurile sale nu au dat greș nicicând, dar tocmai asta îl va costa! Eu voi purta asupra lui un război cum nu scrie în nicio carte, cum el nici nu a auzit, nici nu a visat. E viteaz, dar aici nu va lupta cu oameni, ci cu pădurile blestemate și djinii din poveștile turcești! Eu voi învia toate grozăviile astea pentru el!

– Nu întotdeauna, în război, săbiile au ultimul cuvânt! Începu Melis să înțeleagă planurile lui Vlad.

– Nu! Minte și inima au decis mai multe bătălii decât săbiile și caii! Știu că Mahomed va veni și aici, dar va veni când voi vrea eu și când țara va fi pregătită pentru el! De asta am nevoie ca fiecare român să asculte, să-și știe locul și să lupte alături de mine până la ultima suflare, dacă va fi nevoie! Iară cine nu înțelege că doar așa putem supraviețui să plece sau să piară! Că doar nu o să las țara Turcului pentru că un boier sau altul se vrea domn, deși nu e în stare să conducă nici moșia lui!

– Țara va ști să se bată, iar dacă Măria Ta vei sta pavază în fața lor, oștenii nu vor da un pas îndărăt! Cu toții știu că ne pregătim de război, Doamne, chiar dacă nu vorbește nimeni în gura mare de asta!

– Știu, părinte! Și mă bucur! Am sperat, însă, că și pe boierii Țării îi va ajunge mintea de pe urmă și se vor trezi din uneltirile care i-au

înmiresmată cu dorul de Cătălina lui, iar jumătatea cealaltă rămăsese limpede și puțin tristă. Știa că mâine în toiul nunții se pot ivi destule prilejuri pentru dușmanii lor să-l piardă pe Vlad Vodă. Așa că pregătirile sale pentru așa mare eveniment fură scurte și se terminaseră de mult. Acum își rânduia cu grijă cuțitele și sabia sa neiertătoare. Nu era supărat și nici înrăit. Știuse de mult că ăsta era rostul lui pe Pământ, că el asta e – un apărător al lui Vlad și al Valahiei. Restul, nunta, bucuriile, supărările, erau detalii, pete colorate peste o viață întinsă în alb și negru, ca orice viață de soldat...

Îngenuncheat în coliba sa din munte, Zyraxes, pustnicul, vedea cu ochii săi de foc gândurile celor patru tineri care aveau să se lege mâine pentru totdeauna unul de altul, cum se ridică, colorate ca niște curcubee, din cele patru colțuri ale Târgoviștei și se unesc deasupra orașului, născând o cupolă magică din care ninge peste sufletele oamenilor, încet, praful iubirii tinere și pure. Zâmbi mulțumit și rămase înlemnit în ruga sa veșnică. Știa că, cel puțin pentru câteva zile, cei patru atrăseseră asupra Țării o soartă mai bună și liniștită...

Ca întotdeauna în august, ziua se înalță brusc peste Țara Românească. Marea sărbătoare a nunții Voievodului se desfășura ca mai toate nunțile capetelor încoronate dinainte. De dimineață, alaiul domnesc ieși din Curtea Domnească, având în fruntea sa pe tânărul Voievod Vlad și pe iubitul său cavaler, Tudor. Vorniceii lor erau – cum altfel – Stroe pentru Domnul Țării și Marcu pentru fericitul lor tovarăș.

Mihnea rămăsese fără slujbă, dar așa era cel mai bine. Ochii lui vulturești puteau păzi mai atent peste tot ce se petrecea cu și lângă Voievodul lor.

De cum ieșiră, însă, pe poarta palatului domnesc, această nuntă împărătească încetă a mai fi una obișnuită. Domnescul mire și însoțitorii săi porniră nu spre vreun conac mare boieresc, ci spre marginea orașului, acolo unde își duceau viața oamenii simpli, căroră, prin tradiție, viața și evenimentele mari de la Curte nu le erau îngăduite. Așa se face că și străzile erau inundate de oameni veniți din tot orașul și din satele din jur, încărcăți cu flori și daruri pentru Voievodul lor. Numărul mare era semn negreșit că Vodă sădise în ei speranța că vremile se vor îndrepta, că ei, oamenii simpli și mulți care duceau greul, nu se mai simțeau excluși și

exploatați, că puteau fi împreună! Așa cum era firesc!

Vlad era tot numai un zâmbet. Îl bucura nespus mulțimea oamenilor veniți pentru el! Trase ușor de frâul calului și se dădu mai lângă Stroe, zicându-i puțin strigat, căutând a se face auzit peste uralele oamenilor:

– Cred că niciodată vreun mire nu a căpătat un dar mai frumos ca acesta!

Stroe nu răspunse. Dădu însă aprobator din cap, uitându-se către Vlad, care, înveșmântat de nuntă în straie românești, iar nu frâncești sau italienești, cum se obișnuia pe la casele mari, părea cu adevărat unul dintre oameni. Purta o cămașă subțire de in, împodobită la mâneci, discret, cu flori albastre ca cerul, croită, așa cum cerea datina, de către Mălina. Peste ea purta un caftan ușor cu însemnele Valahiei, care se potriveau atât de bine cu pandantivul de pe care dragonul familiei sale arunca în jur priviri de jar. Brâul îi era încins cu un chimir primit cadou de la unul dintre numeroșii meșteri pielari ai târgului. La fel erau și pantalonii negri și cizmele înalte, bătute cu ținte de argint.

În loc să răspundă, Stroe săltă bradul pe care îl purta și chiui ascuțit și vesel, spre bucuria mulțimii care îi răspunse la fel și spre amuzamentul lui Vlad.

– Așa nu aș fi crezut să te văd, cavalerie! mărturisi Vlad.

– Adică de ce nu, Doamne? Dacă nici azi, când? Uită-te și la Ler cum stă să plesnească de mândrie lângă fii-so!

Într-adevăr, cavalerul blond roșise de tot și îl învăluia timid pe fiul său cu toată dragostea și dorul adunați în anii de pribegie, când nu visase decât să-l strângă în brațe.

Tudor, cu sfioșenia sa peste măsură, refuzase întâi să meargă alături de Vodă. Se socotea prea neînsemnat pentru așa cinste. Voievodul insistase și-i arătase că cinstea era a lui și că și-l dorea alături, mai cu seamă de când frații săi buni nu-i puteau fi în alai. Și pe urmă, Cătălina nu merita și ea toată cinstea? Cu așa argumente, Voievodul îl convinsese până la urmă, dar nu-i putuse alunga sfioșenia.

Tudor călărea însă încordat, ca unul căruia nu-i place să fie în văzul lumii. Curând ajunseră la răscrucea de unde Vlad trebui să apuce spre casa Mălinei, iar Tudor și însoțitorii săi spre cea a lui Sache și a Cătălinei. Se opriră o clipă pentru a-și ura de bine. Vlad își lăsă capul puțin într-o parte, zâmbind cald și puțin întristat către fratele său. Tudor însă nu-l văzu... Îl căuta cu privirea pe Mihnea. Bătrânul cavaler îi făcu

ușor semn din cap că totul este sub controlul său și că poate să meargă fără grijă. Abia apoi Tudor își întoarse ochii către Voievod și-i răspunse la urări. Totul se petrecu într-o clipită și nimeni afară de Vodă nu observă semnele dintre cavaleri. Vlad îi mulțumi și el din priviri lui Tudor și apucă strada care ducea în marginea din Apusul orașului.

Inima sa cercată în atâtea lupte și grozăvii bătea să-i sară din piept când zări de la distanță poarta împodobită cu brazi a Mălinei.

Se apropie și așteptă ca, după datină, unul din flăcăii care-l însoțeau să strige conocoșia.¹⁷ De pe prispa casei, druștele¹⁸.

Mălinei le răspunseră cu cântecele lor frumoase și vesele, poftindu-i înăuntru. În prag, nea Petre sta mândru și drept pe piciorul lui de lemn, radiind de fericire.

Marea de oameni venită să asiste la nunta Voievodului tăcu brusc, ca la un semn. Nuntașii ar fi trebuit acum să se încingă în hora miresei, așa cum se făcea de sute de ani, dar cine mai pomenise ca Domnitorul să se prindă pe după umeri cu oamenii simpli și să joace cu ei? Vlad însă nici nu se gândi să n-o facă, așa că prinse pe Stroe și pe prima fată ce se afla lângă el și porni hora... Încă timizi, cum se cuvenea în fața lui Vodă, târgoveții nu îndrăzniră a se alătura și ei jocului. Numai invitații și rudele prinseră a se roti ametitor printre chiote și urale venite de pretutindeni. Când se opri hora, Vlad chemă pe unul din oștenii săi și îi șopti ceva la ureche. Pe fața acestuia se întinse un zâmbet mare, ce stătea să dea în răs de-a binelea. Se vedea de la o poștă că omul era fericit. Apoi, Voievodul își ridică vocea și zise către mulțimea strânsă dincolo de gard:

– Dragii mei târgovișteni și de unde veți mai fi, eu și Mălina vă mulțămim că ați avut plăcere a veni la nunta noastră și vă chemăm pe toți în luminișul mare din pădurea Prisecii. Am trimis acum vorbă ca masa mare și preotul să ne aștepte acolo! Se cade să facem cununia în biserică, dar tot așa se cade să nu lăsăm cinstitele voastre fețe afară, când, cu atâta drag, ați venit la noi. Oare nu este codrul nostru tot o biserică rânduită de Dumnezeu, cu boltă de cer și lumânări de stele? Oare nu este fiecare palmă din pământul Valahiei sfântă? Se cade să ne veselim împreună, dragii mei, tot așa cum împreună vom duce greul de va fi să vină!

Oamenii amuțiseră; s-ar fi convenit să se bucure, dar le era încă teamă. Cum ar fi trebuit să răspundă la așa nemaipomenită cinstire? Pentru întâia dată, lor nu li se mai dădea o pomană oarecare, menită să marcheze un așa înalt eveniment, ci erau chemați cu dragoste să participe ei, să fie acolo. Voievodul se bucura că ei vor fi cu el!

Una dintre femei, mai înfipă, începu a cânta cu o voce ca de privighetoare: „Ia-ți, mireasă, ziua bună”. Fu urmată imediat de druștele Mălinei și de sutele de femei adunate. Părea că întreg orașul, cu case, pomi și biserici, cânta pentru Vlad și Mălina.

Mireasa fu săltată pe cal lângă alesul său și cu toții se întrebară în sinea lor dacă orașul mai avusese vreodată o nuntă atât de frumoasă și o mireasă atât de strălucitoare. Florile legate în cele două cozi lungi ale miresei făceau una cu cele brodate în ia ei dalbă și nouă și erau toate parcă rupte din Rai. Mălina auzea orașul cântând și nu-i venea să creadă! Plănuise a-l ruga pe Vlad să cheme la nuntă și pe mulți oameni simpli de-ai ei, dar se gândise că nu se cade așa ceva. Acum era bucuroasă că soțul ei se dovedise a fi întocmai unui Făt-Frumos: chipeș, voinic, viteaz peste fire și, mai ales, cu inimă de aur!

În fața Curții Domnești, alaiul lui Vlad și al Mălinei întâlnește pe cel al lui Tudor și al Cătălinei. Cu toții își unesc cântările și chiuiturile de se scuturau geamurile caselor din jur. Vlad strânse voinicește mâna lui Tudor și vorbi către Cătălina și părinții ei:

– Nădăjduiesc să nu vă fie cu supărare, dar am zis că e mai bine să ținem nunta sub cerul liber, așa fel ca niciunul din românii care ne-au cinstit cu prezența lor să nu rămâie pe dinafară!

– Nici nu s-ar fi putut altfel, Doamne! răspunse Tudor din nimă.

Porniră apoi umăr lângă umăr toți patru, pe caii lor mândri, împodobiți cu ghirlande de flori.

În pădurea Prisecii, cum era cunoscut codrul din marginea Târgoviștei, pregătirile – cam neobișnuite, ce-i drept – se terminaseră de mai puțin de un sfert de ceas. O masă imensă, așternută frumos cu ștergare înflorate, și altele mai mici, răspândite peste tot în poiană, așteptau pe nuntași. La intrarea în luminiș, ca la poarta bisericii, stăteau preoții, surprinși încă, dar bucuroși și ei de așa alegere.

Era poate cea mai fericită zi a Valahiei de când Mircea cel Bătrân bătuse pe Sultanul Baiazid și izbăvise țara. Peste tot în poiană oamenii râdeau, se ospătau și dăneau fără griji.

Sache, prea puțin amețit după trei găleți de vin, se ridică și merse într-o linie aproximativ dreaptă către masa unde ședea Melis, învățatul grec. Se cuvenea ca așa minți luminate să se găsească și să se desfete împreună în tainele și finețurile filozofiei.

– Domnule! începu solemn Sache. Eu... tăcu câteva clipe lungi, apoi continuă simplu, plin de sinceritatea veselă a oamenilor troscăniți

sfert de ceas, să se ducă-n jos, și pe urmă poate-oi gusta și de la matală ceva! Da' ia zi-mi, adevărat e că matală pui la cale nunți?"

„Așa e!” zisei eu bucuros de primul mușteriu, chiar dacă părea cam teleleu.

„Și dumneata faci tot? Adică eu numa' să plătesc?"

„Cam așa!” răspunsei eu precaut. Vezi că nici nu vroiam să mă bag prea tare în cârd cu nebunu'...

„Iaca, vreau și eu o nuntă! Cât mă costă?"

„Stai, bre! Încercai eu să-l domolesc. Câte neamuri ai? Câți vin?"

„Păi, știu eu? Vreo 50 de oameni, să zic așa, nu mai mult!"

„Ete! zic eu în gândul meu, Nea Scaiete ăsta vorbește serios!" așa că îl poftii înăuntru, băurăm aldămașu' și, acolo, să vezi și să nu crezi! Mai înfulecă șobolanu' doi pui întregi și dădu pe gât o damigeană întreagă de vin!

Acu' mi-era grijă de el, că plătise cinstit și-l văzui că se cam albește la față și se întristează. Zic: *„Ce e, bre, te-ai răzgândit?"*.

Zice:

„Nu! Fii pe pace! Dar tre' să plec că am multe treburi și abia acu mă prinse foamea, mai ales că matală văz că faci mâncare bună!"

Sări în picioare și mă lăsă năuc la masă. Nici burtă nu făcuse, nici amețit nu era...

„Mai, ce dihor o fi ăsta?" mă întrebai eu, dar nu avui încotro și mă apucau de pregătiri. Plăcinte, ciorbe, purcei împănați, vin adus de pe la Buzau... de! Din toate bunătățile, că omul plătise.

Când, în duminca stabilită, ieșii de dimineață să aștept alaiul de nuntă, pe la ceasurile opt, așa, îl văd pe schilod cum venea rânjind, împopoțonat cu haine noi, singur pe uliță. Abia se vedea peste brusturi, de mare ce era.

„Ce făcuși, neică, te certași?"

„Cu cine, bre?" rânjea el în continuare, frecându-și mâinile.

„Cu nevasta! Văz că ești singur!"

„Pai, de ce să mă cert, dacă nici n-o văzui? E frumoasă?"

„Mă, ce vorbă o fi asta? mă speriai eu. Să știi că gușteru' ăsta e zărghit și are mintea dusă cu sorcova!" așa că mă hotărâi să-l iau încet:

„Păi, e frumoasă, dacă ai ales-o matală!"

„Unde-i, s-o văz și eu, s-o pup pe frunte!"

„Cine, bre? Aici nu ajunse nimeni!"

Am întâlnit în Franța, acum câțiva ani, un român care se pretindea descendent din Dracula. Era cam penibil... Nu avea nimic special, nici măcar cunoștințe despre acest subiect...

Azi l-am întrebat pe bătrânul meu interlocutor dacă el se crede descendent din acest Voievod al românilor. Plănuisem această întrebare pentru sfârșitul întâlnirii, dar am fost prea intrigat de mulțimea amănunțelor date de pustnic și nu am mai rezistat.

Întrebarea mea l-a surprins și parcă l-a deranjat puțin. M-a fixat cu privirea multă vreme, de parcă ar fi vrut și nu prea să-mi mărturisească ceva. Apoi, mi-a zis apăsător: „Pe vremea lui Vodă Țepeș eu nu am fost... Nu aș fi fost decât un soldat simplu, în slujba neamului meu!”

Stranie alegere a cuvintelor și stranie ezitare...

Arefu, 22 martie 2008

„... și atât de temut era, încât era într-un loc al lui un izvor și o fântână... El a așezat la acea fântână în loc pustiu o cupă mare și minunată de aur. Și cine voia să bea apă din acea cupă o puneă înapoi la locul acela și cât a ținut-o vremea nimeni nu a îndrăznit să ia acea cupă”.
Povestirile slave despre Dracula

Teburile intraseră de mult pe făgașul lor normal în Țara Românească. Sătenii munceau mai cu spor, mai cu drag, știind că de munca lor se vor bucura în primul rând ei și ai lor, iar nu boierii, cum fusese până atunci. Meșteșugarii erau și ei mirați că apucaseră așa vremi bune pentru ei, iar despre oastea Țării bătrânii spuneau că nici pe vremea lui Mircea cel Mare nu se aflase rânduială mai bună. Numai cârcotașii care scoreau snoave despre voievozi nu o duceau bine. Noul Vodă nu le oferea material pentru glumele lor. Urât nu era, ba dimpotrivă, era vânjos și chipeș cum nu găseai prea mulți, de bun, se arătase bun cu toți, de la cel mai neînsemnat orășean până la boierii pe care îi iertase la începutul domniei, deși îi știa potrivnici. Chiar că zisese unu' odată către tovarășii săi adunați în jurul unei mese din piața Târgoviștei:

– Bă, da' și Vlad Vodă ăsta... ce să mai scorești despre el? M-am tot gândit și răzgândit... De trei nopți nu dorm! Cred că mă iau de calu' lui.

– Lasă, nea Floreo! zicea altul. Asta să fie supărarea toată pe care s-o avem noi de la domnie! Să nu avem de ce ne hilizi pe seama lui Vodă. Să nu ne facă el mai târziu să plângem! Să nu fie mătă blândă, zic... Cât despre armăsarul lui, ce, Doamne iartă-mă, să zici? E adus de Iancu Corvin din Andaluzia și e bun ca cei moldovenești. Aprig... Nu degeaba i-a zis Vifor.

Dar mai era încă în Valahia o tagmă de oameni nemulțumiți. Și pe drept. Vlad părea că îi uitase pe negustori. Cum zilele treceau și toți ceilalți fuseseră băgați în seamă într-un fel sau altul de noul domn, Oană, starostele negustorilor din Târgoviște, se hotărî să meargă la Curte, să ceară lui Vodă Drăculea dreptate și pentru ei.

După ce se stinsese Mircea Bătrânul, privilegiile pe care negustorii sași din Brașov și Sibiu le aveau în Valahia se adânciseră încetul cu încetul, încât ajunseseră de câțiva ani buni să îi sufocă pe negustorii valahi.

Înștiințat din vreme de intenția lui Oană și a doi dintre tovarășii săi de a i se înfățișa, Vlad Vodă Drăculea le trimise vorbă că îi primește.

Sala tronului nu era ticsită, ca de obicei, de boieri. Ușor, ușor tânărul Vodă renunțase la sfatul înțelept al boierilor și păstra lângă sine doar pe Spătarul Cazan, cel care orânduise lucrurile și pe vremea lui

Vodă Dracul, și pe cei cinci cavaleri ai săi, de care părea nedespărțit.

– Multă sănătate și fericire să vă dea Domnul Dumnezeu, Măria Ta! începu Oană cu o plecăciune frumoasă.

– Și vouă așisderea, dragii mei! Știu de ce ați venit azi aici și de asta am lăsat pe boieri să plece pe la casele lor. Vreau a ține sfat de taină doar cu voi!

Oană se uită încurcat către ceilalți doi negustori, apoi către cavaleri și înapoi la Vodă. Acesta nu părea să glumească! Dimpotrivă, fața i se înnegurase puțin și vocea i se înăspri când zise:

– Știu că de zeci de ani sașii fac negoțul la noi în Țară și, sub apăsarea lor, valahii nu și-au mai îndemnat copiii către această cinstită și aducătoare de foloase îndeletnicire. Așa se face că nu mai avem mulți negustori pricepuți, iar mărfurile atât de trebuincioase pe timp de pace sau de război le cumpărăm de la sibieni sau brașoveni la prețuri fără rușine, deși mărfurile trec pe la noi și se întorc tot pe la noi dinspre josul Dunării și dinspre ținuturile de la răsărit.

– Așa e, Măria Ta, ne-au sugrumat cu totul! Noi vindem la ei pe preț de nimic și plătim înzecit când vrem să luăm ceva!

– Nu e nevoie să vorbim mai mult, domnilor. De azi, lucrurile se vor schimba! Așa cum noi suntem stăpânii armatei Țării, așa cum țăranii noștri sunt stăpânii pământului pe care îl lucrează, tot așa se cuvine ca și domniile voastre să stăpâniți peste comerțul Valahiei și să lucrăm împreună, fiecare suflet din Țară, pentru înălțarea ei! Până-ntr-o lună am să trimit pe fratele nostru Tudor cu solie la Brașov. Socot că între două țări vecine și creștine nu au să fie prilejuri de vrajbă. O să căutăm a le da brașovenilor foloase care să le aducă profit frumos, fără a vă lua domniilor voastre din libertățile ce vi se cuvin.

Negustorii părăsiră fericiți sala tronului. Vlad-Vodă îi susținea și pe ei ca pe toți ceilalți oameni ai Valahiei. Faptul că la Brașov va pleca chiar tânărul Tudor le arăta cât de serios vorbise Vodă. Nici că se putea sol mai bun decât blândul și înțeleptul Tudor!

– Măria Ta, îl aduc pe Tudor... spuse cu glas stins un soldat, dând buzna în cort, fără să se anunțe.

Cum adică *îl aduc*? Tudor trebuia să *vină*, nu să fie adus!

În capul cavalerilor, cuvintele oșteanului năvăliră ca un clopot imens care suna a morțiu. Vlad se repezi la gura cortului, urmat imediat

de Marcu, Stroe și Mihnea. Ler nu mai îndrăzni să se ridice. Doar capul îi căzu încet într-o parte. Din gura sa rămasă întredeschisă, oftatul său prelung încerca în van să nu se prefacă în suspin. Apoi, buzele cavalerului se strânsă și în cort sau afară nu se mai auzi nimic. Fără un cuvânt și cu ochii goi, Ler prinse a se legăna ușor în față și-n spate, rezemat de stâlpul din spate al cortului.

Afară, toți oștenii se strânsă în tăcere în jurul carului în care zăcea aproape mort tânărul și dragul lor Tudor. Cu pielea jupuită de pe față și mâini și cu un par mare străpungându-i trupul, fiul lui Ler se străduia să zâmbească prietenilor rînduiți în fața carului. Vru să vorbească, dar un firicel de sânge îi năvăli pe gură. Ochii săi sfârșiți îi întâlneau pe ai lui Vlad și cereau parcă iertare pentru așa-ntâmplare neplăcută. Vodă urcă cu grijă în car și se aplecă spre prietenul său:

– Ce ți-au făcut, Tudore? De ce au făcut asta?

– Nu... te-ncrede... reuși Tudor să murmure. Unde-i..., încercă el să continue, căutându-și din ochi părintele.

Reintrat în cort lângă prietenul său, Stroe își găsea greu cuvintele. Ce mai era de zis? Pentru Ler, nimic. Pentru Tudor, multe!

– Omule, ține-ți cumpătul. Acum n-ai voie să fii slab. Știu că-i greu. Și eu vreau să mor acum cu el. E ca și-al meu... lasă-l să plece liniștit, nu-l face să te vadă dărâmat. Hai afară, frățioare, hai cu mine încet.

În fața lui Ler, ceilalți cavaleri se dădură la o parte și Vlad coborî din car. Cu un semn scurt le ordonă soldaților să se îndepărteze. Tudor și tatăl său nu trebuiau să împartă aceste ultime clipe cu nimeni.

– Cavalerie, să-ți ții firea! rosti Tudor, zâmbind către tatăl său. La noi se uită acum, pitulați prin corturi, toată... toți oștenii Țării Românești! reuși cu greu tânărul să-și termine fraza.

– Creștinii n-ar fi trebuit să facă asta! Iartă-mă, fiule, te-am trimis în gura lupului... îngâimă Ler, strângând în palma sa mare degetele fiului său.

– Nu creștinii au făcut-o, taică, ci oamenii. Dacă sunt musulmani sau creștini, nu contează. Închinăciunea cea mai de seamă a omului sunt faptele lui, nu imaginea în fața căreia îngenunchează.

Vorbele lui Tudor nu mai ieșeau poticnit. Pentru câteva clipe, părea să-și fi revenit pe deplin. Ler știa însă că adesea, înainte de a muri, cei răniți grav par să-și revină, dar asta doar în apropierea sfârșitului. Poate că așa îi lăsa Dumnezeu să pună ceva ordine în trebile lor lumești

înainte de a urca la Ceruri.

– Tată... Aș vrea să mai rămân cu tine un pic...

Durerea trupului nu mai reușea să sugrume cuvintele lui Tudor. Doar un dor nesfârșit pentru părintele său și grozăvia despărțirii îi sfâșiau sufletul curat, dus deja pe jumătate în lumea celor fără de prihană. Ler înlemni fără o vorbă și din ochii săi frumoși, prinși de copilul său care pleca, lacrimile șiroiau fără încetare. Simțea că lumea lui s-a sfârșit, că nu mai poate, că e în iad și nici nu-i mai pasă de ce este acolo. Apoi nu mai simți nimic. Leșină așa în picioare, cu ochii deschiși, înfipt în pământ ca o cruce. Fugi din trupul său rămas fără de vlagă și rost și încercă să petreacă măcar o bucată de drum sufletul copilului său către Ceruri. Ar fi vrut să ceară acolo sfinților sau lui Dumnezeu să-i îngaduie să rămână cu Tudor. Sau măcar să apuce să-l vadă în Rai, să știe că e bine, să-l dea în grija vreunui înger blajin și apoi să se aciueze chircit la Poarta Raiului de unde să audă vocea copilului din când în când. Nu izbuti decât să zărească lumea de sub el prefăcută-n întuneric și undeva, departe, o fâșie îngustă de lumină roșie ca sângele care nu lumina nimic, nicio siluetă, niciun fir de iarbă, ci doar zăvora mai amarnic lumea de negreală din care încerca să se ridice. Vremea lui Ler încă nu venise.

Puțin mai departe, Vlad îi interoga cu ochii scăpărând de furie pe cei șase boieri care plecaseră cu Tudor la Brașov.

– Cum s-a-ntâmpat una ca asta, Adame?

– Iertare, Măria Ta, cum am ajuns acolo, sașii ne-au primit cam rece, deși vedeau bine că venim în numele Voievodului nostru. Și parcă ne priveau cam cu scârbă... Apoi, Tudor le-a împărțit darurile și crede-mă, Măria Ta, încă n-am văzut un sol mai priceput și care să arate mai multă cinstire gazdelor sale decât el. Fără să se ploconească, le-a vorbit ca la prieteni și le-a zis de hotărârile Măriei Tale privind comerțul de la graniță.

– Și de la ce-a pornit nenorocirea? întrebă Vlad îngrijorător de calm, de parcă deja luase o hotărâre.

– Nu știu, Măria Ta, nu avea de la ce! Creștini eram și unii, și alții... și ne-aveam în pace. Tudor le-a spus să judece la propunerile noastre și apoi, în răgaz de o lună, să ne dea răspunsul și să ne mai vedem o dată, dacă ei au alte gânduri. Ce oare puteau dori mai mult sașii?

– Îți spun eu, continuă Vlad la fel de calm, îți spun eu ce voiau mai mult! Voiau să aibă *tot* comerțul în Țara mea. Voiau ca negustorii noștri să rămână veșnic subjugați lor. Nemților ăstora le pute când rostesc

oprească la iarmaroacele de graniță. Fratele nostru Tudor a mers la Brașov și a vorbit blând și frumos, a lăsat deschisă poarta discuțiilor și nu a amenințat, cum poate am fi avut dreptul să o facem. A fost jupuit de viu și tras în țeapă! Vecinii noștri creștini, care trăiau lângă noi în pace, au făcut asta... Iar acum fratele meu bun, Tudor, moare! Se prăpădește degeaba! Știți cu toții ce avem de făcut!

Vorbele lui Vodă se reverberau peste oștirea tăcută, încremenită sub dealurile din fața Târgoviștei. Hotărârea din vorbele lui Vlad îi făcu pe oșteni să se gândească la ce e mai rău. Pentru mulți, acum avea să vie întâia luptă și era păcat că ea avea să se ducă între creștini, dar niciunul dintre cei șapte mii de călăreți din fața Voievodului n-ar fi dat înapoi. Chinurile lui Tudor, atât de iubit de toată lumea, trebuiau răzbunate. În primul rând pentru că ele arătau cruzimea fără niciun rost a sașilor și aroganța lor care nu putea merge mai departe!

– Vistiernicul Adam ne-a povestit cum s-au petrecut lucrurile la Brașov, își continuă Vlad discursul, la fel de hotărât. Tudor nu a fost ucis mișelește de câțiva sași hainiți. Nu! A fost dus în piață, unde sașii de rând, unii dintre ei de prin satele din jur, au aclamat uciderea. Poate că unii dintre ei nu știau ce fac și pe cine judecă, dar e timpul să-nvețe! Până la Brașov o să trecem prin câteva sate săsești. Să le arătăm, dar, că e timpul să se gândească de două ori înainte să mai ucidă pe cineva și că valahii sunt stăpâni în Valahia de dincoace și de dincolo de munți! Cu astfel de câini mila nu-și mai are rost! Haidem!

Obișnuitele urale ale oștenilor dinaintea plecării la luptă nu se auziră de astă dată și Vlad nici nu le aștepta. Smuci hățurile lui Vifor și ordonă scurt:

– Marcu și Mihnea, în față! Luați o mie de călăreți! Restul să rămână aici sub comanda lui Cazan! Porniți! Stroe, la mine!

– Poruncă, Măria Ta!

– Tu, Stroe, nu ai să mergi cu noi! Rămâi cu fratele Ler și ai grijă să nu-și piardă mințile. Să grijești de el ca de ochii din cap!

– Crezi ca aş putea altfel, Doamne?

– Nu, Stroe, nu cred! șopti Vlad ca pentru el în timp ce se îndepărta deja de cavalier, dar știi că Tudor a fost și lumina ta așa cum Ler ți-e ca un frate geamăn! Tare mi-e teamă că fără un rost sigur și greu, aici, inima ta are să crape prima.

Cei o mie de oșteni valahi înaintau rapid spre pasul Rucărului, înspre Transilvania. Instruiți perfect, tineri și aprigi, înarmați din cap

până-n picioare cu arme bune și noi, ei erau elita armatei din Valahia. Înrațiți și, mai ales, lovind pe neașteptate, erau greu de oprit.

În fața oștirii, încadrat de Marcu și Mihnea, Vlad Voievod călărea cu mâinile încleștate pe hăturile armăsarului său negru. La vreo două ceasuri după plecarea din Târgoviște, în calea oștenilor se iviră două siluete. De la distanță păreau doi călăreți obișnuiți. Privirea ageră a lui Mihnea desluși însă altceva, iar cuvintele tânărului Voievod îi confirmară bănuielile:

– Ce căuta Ler aici? Și Zyraxes cum de a coborât printre oameni?

Ajunși lângă Voievod, cei doi călăreți atât de neașteptați în acel loc se opriră și descălecară.

– Iertare, Măria Ta, rosti Ler cu glasul stins. Am părăsit tabăra și sper că nu fără folos am călcat cuvântul tău, Doamne! Stroe e acolo și toate-s rânduite.

– Tudor? întrebă Vlad încet, dar numele răsună în capul cavalerului ca o sută de clopote.

– S-a dus, Măria Ta. S-a dus de cum ați plecat și nu-l mai putem întoarce. Ascultă-l, Doamne, pe părintele Zyraxes, socot că are dreptate și de data asta...

– Spune, părinte, îl îndemnă Voievodul, încercând să-și ascundă nerăbdarea de a continua campania de pedepsire.

– Dumnezeu a trimis pe Fiul său să moară și noi ne-am mântuit. Ne-a cerut oare El socoteală atunci sau acum? Sau ne cere să ne lepădăm de păcate?

Vlad căută scurt spre Ler și acesta, livid, încuviință din priviri. Apoi, Voievodul vru să slobozească o sudalmă, dar se rușină de părinte și de oștenii de lângă el. Oftă adânc și răspunse cu greu:

– Și ne-am lepădat, părinte? Sau ucidem copiii care vin la noi cu vorbe frumoase și în bună pace?

– Cine nu a păcătuit să arunce primul piatra! continuă Zyraxes, enervându-l pe Vlad cu dreptatea sa blândă, potrivită parcă altor vremi. Și nu uita, Voievodule, că o vorbă rea face răi și pe cei buni, iar o vorbă bună îndreaptă și pe cei pierduți.

– Cum? Să-i las pe sași nepedepsiți? Ca să facă iar și iar și iar la fel? Sau poate vrei, părinte, să le trimit și ceva daruri...

Vlad începu să-și piardă firea și, pentru o clipă, Marcu se temu ca spusele înțeleptului să nu facă mai mult rău.

– Nu, voievodule! Răul trebuie stârpit, dar omul mai merită o

șansă să se îndrepte. Tu trebuie să găsești calea cea dreaptă și eu mă încred în tine! Acum fii bun și lasă-mă să plec, Doamne! Dă-mi-l și pe Ler; în trei zile o să fie înapoi în tabăra voastră.

– Mergeți, părinte, și tu, frate Ler, să ai grijă de sufletul tău.

– Voi să aveți grijă de sufletele voastre, răspunse Zyraxes, nu vă grăbiți cu vărsarea de sânge.

Cu ochii înfiți în spatele celor doi, care se îndepărtau încet, Vlad încerca să-și înghită mânia. Din spusele bătrânului răzbătea bunătatea creștinească, dar mai avea rost oare bunătatea cu astfel de fiare? Poate merita încercat măcar pentru sufletele soldaților tineri de lângă el.

– Marcule, te duci cu zece oameni până în primul sat săsesc. Să nu știe nimeni că suntem mai mulți în spate. Îl prinzi pe mai-marele satului și îl trimiți cu solie la Brașov. Le ceri sașilor ca în schimbul lui Tudor să ne dea pentru un an o sută de tineri să slujească la curtea noastră. Apoi au să fie liberi. Noi nu o să pustiim niciun cătun până nu știm răspunsul. În schimb, mergem la adăpostul pădurilor până la Brașov și acolo așteptăm. Tu să le spui sașilor că așteptăm răspuns la Târgoviște și să te prefaci că iei cale-ntoarsă. Apoi, vii sub munte, la Brașov!

Marcu alege zece tineri aduși de el în oastea domnească și își continuă drumul spre ținuturile săsești. Nu-și făcea multe speranțe; știa că de multă vreme oamenii de acolo se învățaseră să fie privilegiați și găseau firesc ca negoțul Țării Românești să fie sub controlul lor. De la Mircea cel Mare, brașovenii se bucuraseră de însemnate privilegii, însă, după moartea înțeleptului Voievod, aceste înlesniri sporiseră an de an și niciun Voievod valah nu le îngrădise. Dimpotrivă, luptele pentru tron dintre diversele tabere boierești fuseseră speculate de brașoveni, care, în schimbul ajutoarelor de tot felul date unui pretendent sau altuia, reușiseră să ruineze pe negustorii concurenți din Valahia.

Marcu mai știa însă că nu toți sașii sunt vinovați pentru asta și că mulți au să plătească doar pentru că nu s-au opus nedreptăților făcute de mai-marii lor de dincoace de munți.

Restul armatei conduse de Vlad se rupse în pâlcuri de câte 200 de oameni. Drumul obișnuit spre satele de peste munți fu părăsit și cetele de voinici înaintau acum, tăcute ca niște stafii, prin negura pădurilor. Nimeni nu scotea o vorbă, chiar și cercetașii trimiși înainte se mulțumeau cu semne scurte care să arate că înaintarea se putea face fără griji. Odată cu asfințitul soarelui, cele cinci pâlcuri de valahi se reuniră în pădurea deasă de sub muntele Brașovului.

Mihnea supraveghea pregătirea săgeților cu câlți și păcură pentru incendierea orașului. Fiecare oștean avea câte zece săgeți simple și zece cu câlți. La trecerea căpitanului, oștenii se orânduiau frumos lângă caii lor și prezentau armele pentru verificare. Arcurile noi și puternice, săbiile nu de mult aduse din Francia, brăurile cu hangere și sulile scurte pe care Vlad Voievod le impusese oștirii sale și de eficiența cărora se convinsese în anii grei de captivitate la turci, toate își așteptau flămânde porția de sânge.

– Totul e rostuit, Măria Ta! raportă Mihnea.

– Cum ne vine vorba de la Marcu, plecăm. De aici și până la hotarul nostru nu trebuie să rămână sat care să nu dea socoteală.

– Poate că ar trebui, Doamne, să le trimitem vorbă brașovenilor și să încercăm a...

Anghel, fiul boierului Codrea, nu mai apucă să își termine vorba. Prin întunericul greu de pătruns al pădurii simți arsura privirii lui Vodă. Apoi, după câteva secunde îngrozitor de lungi pentru el, vocea joasă și mârâită a lui Vlad se contopi cu răceala din jur și îi zgârie strident timpanele:

– Să încercăm... ce, Anghele? Poate te rușinezi că venim noaptea pe ascuns cum nu e cavaleriește? Am avut un prieten, Tudor, un copil bun, un sfânt, dacă e să judecăm după purtările lui... Ți-aduci aminte de el? A murit azi-dimineață. Întepat a murit, ca un câine turbat. Să nu te tulburi, Anghele, și să nu-ți pese de brașoveni, așa cum lor nu le-a păsat de Tudor. Oricum, continuă Vodă mai domolit, prin Marcu le-am trimis vorbă și poate au să scape dacă au o urmă de omenie în ei și se căiesc. Dacă nu, înseamnă că ei se omoară singuri, noi doar împlinim ce e scris.

Puțin înainte de răsăritul soarelui, prin poarta cea mare a Brașovului, ieșiră zece călăreți ce păreau tare bine dispuși. Cel rânduit mai mare peste tovarășii săi purta la obâlcul șei un steag alb de solie și unul al burgului.

– Karl, se adresă el celui care călărea alături, mai spune-le și cinstiților noștri companioni ce pretenții au avut valahii și, mai ales, spune-le răspunsul burgmaisterului nostru.

– Auziți, fraților! Valahii ne-au trimis vorbă că tânărul lor prinț nu va tolera uciderea împutitului lor de sol și cere ca o sută de tineri de-ai noștri să meargă la Târgoviște să slujească timp de un an. Asta,

Calculele domnului Mler se dovedeau, însă, a fi greite. Dacă ar fi deprins metesugul războaielor mai temeinic, poate că ar fi luat seama la un cntec de coco oprit cam brusc i repetat în același fel de trei ori imediat după ieirea lor din cetate, dar cum asta era prea mult pentru el, naltul sol nu observă nici huhurezul care i răspunse cam în același fel. i continuă, fără grijă, drumul spre Bran, castelul de la marginea Valahiei.

După ctiva metri însă, nu putu să nu remarce zece uierturi scurte, urmate de zece horcituri, dintre care una se nimeri a fi chiar a domniei sale. La adăpostul pădurii prin care se tăia drumul spre Țara Românească, douăzeci de valahi niinați din vreme de către coco i huhurez despre numărul i direcția solilor, eptau cu lațurile pregătite sosirea celor zece. Funiile subțiri i lungi cu bile grele la cap i făcură rapid datoria, iar mnuitorii lor puteau fi mulțumiți că orele lungi de pregătire cu aa neobinuit armă nu se arătau în zadar. Înainte de a ti ce se întâmplă, cei zece brașoveni zburară din eile cailor, aterizară nu tocmai plăcut pe prundiul drumului, fură legați stranic, gurile căscate de mirare primiră imediat câte un clu dinainte pregătit i, înainte de a se dezmetici de-a binelea, fură suiți pe aceiai cai, care nu pricepură mare lucru din aa scurtă nvlmeal.

După încă un sfert de ceas, cei zece soli germani descălecară, sau, mai degrabă, fură descărcați de pe caii lor. n lumina străvezie a zorilor, solii fură martorii unui dialog mai puțin obișnuit. Cavalerul Marcu sări de pe cal deodată cu cei douăzeci de flăcăi pe care-i condusesese în recunoaterea de noapte, până sub zidurile Brașovului, i se înclină în fața lui Vodă.

Mler ciuli urechile, încercând cu înfrigurare să prindă ceva din discuția celor doi lotri. De bună seamă că numai lotri puteau fi cei care i atacaseră la ceasul acela. Brașovul nu era în conflict cu nimeni, iar valahii nu aveau cum să ajungă aici în aa scurt răstimp i, mai ales, fără ca străjile să-i simtă. Nu- făcea prea multe griji. Știa că se vor răscumpăra cu câteva pungi de aur i în câteva ceasuri vor liberi. Numai că cei doi lotri nu schimbărĭ multe vorbe i nici nu-l întrebară de rang sau avere. Iar armele lor păreau prea de soi pentru nite simpli tlhari.

Marcu se înclină în fața lui Vodă i clătină uor din cap la întrebarea nerostită din ochii lui Vlad.

– Țeapa! mârâi Voievodul în timp ce încăleca, apoi i chemă scurt pe Marcu i Mihnea.

Ieri nu am scris în jurnal. Am studiat cam tot ce este document serios despre Dracula. Bătrânul îmi spune o poveste care îmi dezvăluie o imensă personalitate, aproape necunoscută. Un geniu militar cum nu au fost mulți în istorie. Documentele vorbesc despre o armată a Sultanului de 250 000 de oameni (număr probabil puțin exagerat). Românul s-a opus și a învins această armată în urma unui război psihologic exemplar, despre care nu știam nimic până acum. Acesta este tributul dat istoriei de către un rege mare pentru faptul că a condus într-o țară mică. Se zice că Napoleon a fost un geniu militar. El, care a atacat Rusia iarna și a pierdut datorită frigului 100 000 de oameni! Napoleon a fost mare... imens! dar acest Dracula, pe care îl descopăr din documentele și poveștile vremii, este cu adevărat un geniu! Va trebui să scriu o teză despre el la întoarcere.

Arefu, 23 martie 2008

„Odată au venit la dânsul soli de la împăratul turcesc. Când au intrat la dânsul și s-au închinat după obiceiul lor, iar turbanele lor nu le-au scos din cap.”.
Povestiri slave despre Dracula

Cei patru ani trecuți de când Constantinopolul căzuse sub turci începuseră a se cunoaște și pe clădirile orașului, până nu de mult creștin. Moschei răsăriseră pe tot cuprinsul vechiului polis, iar bisericile se ascundeau tăcute prin mahalale.

E drept, însă, să spunem că meșteșugurile și comerțul înfloreau frumos și că turcii aduși să locuiască în oraș se înțelegeau de minune cu grecii și italienii care nu fugiseră.

Elinii primiseră învoiala să se organizeze în millet-uri și să-și păstreze obiceiurile, iar Sultanul Mahomed le numise chiar un Patriarh ortodox.

În spatele acestei milostenii a Padișahului se ascundea teama ca nu cumva creștinii rămași acum fără inima ortodoxiei să se unească sub biserica Romei, împotriva lui. O mare cruciadă, care ar fi adunat toate popoarele, ar fi fost greu de învins!

Oamenii de rând, greci, turci, venețieni, armeni sau evrei, nu aveau timp să cugete la toate aceste finețuri politicești și de strategie și între ei nu se găsea decât rar pricină de vrajbă. Cei mari, însă, urzeau și de o parte și de cealaltă planuri și capcane pentru a-și răpune adversarii.

Aflat în fața fostei biserici Sfânta Sofia, acum transformată în cea mai mare moschee a orașului, pentru a inspecta lucrările de reconstrucție, Sultanul Mahomed privea cu ușoară scârbă spre strălucitoarea sa suită. Mai bine de o sută de spahii, ieniceri, mari negustori, învățați se luptau tăcut și discret pentru un loc cât mai aproape de Regele Regilor.

– S-au scurs trei ani, Ali Beg, și Vlad Drăculea nu a trimis tributul cuvenit. Ce crezi, oare se răzvrătește sau încă nu a apucat să strângă cât trebuie? Știm că nu toți boierii îl vor pe tron și mulți nu sunt mulțumiți deloc cu modul noului vodă de a conduce Țara Românească.

– Luminăția Ta! răspunse Ali Beg, bătrânul sfetnic al Sultanului, plecându-și capul. De când Dracul cel tânăr a ocupat tronul Valahiei, veștile vin dintr-acolo din ce în ce mai greu. O parte din iscoadele noastre au dispărut fără urmă, iar altele nu am mai putut tocmi.

– Cum să nu puteți tocmi? Peste tot, de când e lumea și pământul,

se găsesc lepădături în stare să vândă pe oricine pentru bani sau alte nimicuri!

– Așa e, Slăvite Sultan! Numai că în Valahia se întâmplă ceva nu tocmai curat. Nu îmi dau seama ce e și nici dacă Dracula e în spatele acestor schimbări. Poate o fi doar o întâmplare.

– De fapt, ce spui că se întâmplă? Întrebă Mahomed, devenind brusc mult mai atent la subiectul conversației.

– Oamenii sunt mai ordonați și mai cu băgare de seamă în Valahia. Ogoarele lor sunt frumoase și îngrijite. Negustorii au prins cheag și târgurile înfloresc. Asta e bine pentru noi, în scurt timp Valahul va plăti tributul și va avea de unde să plătească și mai mult!

– Sau poate că nu... murmură îngândurat Mahomed. Mi-amintesc de când era ostatec la Curtea tatălui meu, marele Murad, slăvită fie-i amintirea! Era rău și aprig, se înfuria din orice, dar nu era niciodată necumpătat! Și era un soldat perfect! Dacă și-a pus în cap să se răzvrătească, nu trebuie să fim neglijenți. Trebuie să-l stârpim imediat!

– Luminăția Ta, nu cred să fie vorba de răzvrătire! Țara lui e prea mică. Nu are de unde strânge oaste și dacă ar strânge, am afla pe dată. În plus, a trimis de fiecare dată când venea sorocul pentru plata tributului scrisori în care cerșea iertarea și ne arăta clar ca lumina zilei că nu a avut putința să strângă haraciul cuvenit.

– Scrisori... Oare tu nu ai face la fel dacă ai pregăti un război? Oare eu nu aș face la fel? Să se facă numaidecât pregătiri pentru plecarea lui Catavolinos la Târgoviște. De la Giurgiu să-l însoțească și Hamza Pașa.

– Înțeleaptă decizie! Catavolinos e viclean ca o vulpe și până acum nu a dat greș niciodată când a fost să afle lucruri ce se voiau tănuite!

– Acum nu trebuie să afle nimic! Îl va atrage pe Valah la Dunăre pentru a discuta hotarul cu noi și a-l stabili o dată pentru totdeauna. Îi vom arăta astfel mare prețuire și încredere lui Dracula. Va înghiți ca prostul momeala, iar la Dunăre Hamza și ienicerii lui îl vor ucide.

– Perfect, Preaînțeleptule Sultan al Sultanilor! E mai bine să scăpăm de el acum decât să avem surprize mai târziu. Și dacă e nevinovat... asta e!

– Nevinovat, vinovat, pe cine interesează? Creștinii ne știu de frică și nu se mai încumetă a lupta cu noi decât dacă sunt nevoiți a se apăra. Sunt proști și dezbinați. Ei caută doar gloria pe câmpul de bătaie și

neserioși. Râd ca proștii din te miri ce și fac glume pe seama tuturor, chiar și a voievozilor, dar de la străbunii lor daci au învățat a râde chiar de moarte și a-și iubi pământul, pe care stau de la începutul istoriei, mai presus de orice.

– Dar împăratul Traianus i-a biruit, slăvite Padișah al Padișahilor, și noi suntem acum la fel de puternici ca romanii.

– *Numai* Traianus i-a învins. El, pe care romanii l-au numit „Optimus Princeps”, adică cel mai mare dintre împărați. Alții nu au reușit! Nici el nu a izbutit de la prima bătălie, ci abia după ce în prima luptă a pierdut în fața dacilor, după cum îmi spune dascălul meu de istorie. Mai rău e că învingătorii romani și- au împreunat sângele cu al barbarilor daci și din neamurile astea tari s-au născut valahii, aprigi ca dacii și calculați ca romanii, la vreme de război...

– Dar niciun neam nu e mai mare și niciun împărat mai înțelept...

– Lasă asta! După rugăciunea de seară să vină la mine Catavolinos! Să fie pregătit să plece în Valahia! Dracula nu trebuie să mai stea nicio clipă în fruntea dacilor! Mai întâi, să trimită solie să ceară tributul, iar dacă valahul nu o să încuviințeze, să plece chiar el acolo și să-l omoare prin orice vicleșug.

– Dracula cel tânăr o să crape de spaimă numai când o să audă că mânia Luminăției Tale se pornește spre el. O să aducă chiar el haraciul la Poartă!

– Mi s-a părut că l-am văzut și la Constantinopol, în ziua victoriei noastre! continuă Mahomed, înfiorându-se fără să vrea. Părea că mă caută... Nu voiesc un domn pornit spre războaie, ci unul ascultător nouă în Valahia. E timpul să supunem și Buda și Viena, nu mai vreau să mă împiedic mereu de valahii ăștia! A venit vremea să dispară neamul lor de pe fața pământului!

La câteva sute de poște mai spre apus, în Valahia, planurile oamenilor nu se arătau la fel de adânci ca ale Sultanului. Trântiți în fânul proaspăt cosit, doi țărani de lângă Târgoviște împărțeau o bucată mare de șuncă, o pâine și o găleată de vin. Așa cum făcuseră pe același loc și bunicii bunicilor lor și cum aveau să facă sute de ani mai târziu nepoții și stră-strănepoții lor. Același fân, aceeași limbă, aceeași găleată cu vin și aceleași griji sau bucurii. După cum dă Dumnezeu...

Cetatea de Scaun a Târgoviștei se închisese în sine sub povara cerului cenușiu de octombrie. Norii plumburii, din care parcă se întrupau corbii, începuseră încă de cu noapte să slobozească stropi reci și rari de ploaie.

Cenușiul cerului creștea în jos, îmbibând ferestrele orașului. Din când în când, o mână delicată de femeie limpezea câte un geam și doi ochi curioși și înfiorați cătau spre strada mare a orașului. De acolo, însă, nu se zărea nicio mișcare. Numai plopii cei înalți ce străjuiau drumul spre Curtea Domnească își dansau lin, fără muzică, tristețile de toamnă, sub adierea vântului gri.

În spatele caselor, însă, toți bărbații Târgoviștei, de la pruncii abia săriți de 12 ani până la soldații cercați în multe bătălii, își rânduiau tăcuți armele mai de soi sau făurite din ce aveau. Nimeni nu părea să se sinchisească de ploaia îndărătnică și rece. Săgețile erau frumos rânduite în pâlcuri de câte douăzeci și puse în tolbe, săbiile bine ascuțite, sulitele lungi, lustruite și verificate la cheutori.

Porunca venise acum două săptămâni de la Vlad Vodă ca toți oamenii, dimpreună cu armata Țării, să fie dichisiți ca la paradă și gata de luptă.

Sultanul Mahomed, Cuceritorul Constantinopolului și spaima creștinătății, își trimisese solii la Târgoviște cu porunca să strivească ceea ce părea a fi un început de revoltă a Voievodului valah și să ordone acestuia plata neîntârziată a haraciului.

Tarik Beg, conducătorul soliei, nu-și ascunse nemulțumirea că solia turcă fusese reținută în noul târg al Bucureștilor atât de mult încât ajunsese în Cetatea de Scaun tocmai după lăsarea serii, dar nici prea multe nu putuse face. Ristea, Județul Bucureștilor, se arătase peste măsură de politicos și spusese că e porunca Voievodului Drăculea să prezinte înalților soli noul și bogatul târg de pe râul Dâmbovița.

Întârzierea aceasta avea însă alt scop, gândit dinainte de Vlad și cavalerii săi. Turcii trebuiau să sosească la Târgoviște târziu, după lăsarea întunericii. Ei nu trebuiau să vadă decât a doua zi transformarea fantastică a orașului, casele mari, frumos rânduite și vopsite, prăvăliile negustorilor înstăriți și garnizoana perfect instruită și înarmată a cetății.

Toate acestea le vor vedea dimineată, în drumul lor spre Curte, când nu vor mai avea timp să se lămurească unde a dispărut vechea Târgoviște, mai mică și mai fără strălucire, care de ani buni nu mai arăta forța unei armate capabile să înfrunte marele imperiu.

– Vel-spătare, lasă-mă să-i tai!

– Să nu ne grăbim cu vărsarea de sânge! rosti împăciuator învățatul Sezai. Vă rugăm să aveți îngăduință pentru mai tânărul meu frate Hakan, oboseala drumului lung ne-a ajuns pe toți și poate unele vorbe sună mai reci decât le-am gândit noi.

– Ai dreptate, preaînțeleptule Sezai! Să nu ne pripim nici unii, nici alții! răspunse blând Cazan, cunoscând în interlocutorul său o fire mai aplecată spre pace decât cea a însoțitorilor săi.

Sezai era cunoscut la Târgoviște și în celelalte state creștine ca un sol abil și priceput, dar nu mai puțin periculos. Sub vorbele sale, câteodată dulci și mereu înțelepte, se ascundeau mai mereu capcane și turcul era mare meșter în a afla cele mai bine păzite taine și a smulge întotdeauna tratate avantajoase Sultanului.

– Ne miră, spătare, lipsa lui Vlad Voievod din acest sfat. Ne-ar fi plăcut să îl reîntâlnim pe tânărul de odinioară, care ne-a încântat cu prezența sa la Poarta Fericirii!

– Măria Sa Vlad, Voievodul Valahiei, ne-a trimis pe noi să vă ascultăm și să ne sfătuim cu domniile voastre despre viitorul țărilor noastre.

Din spusele spătarului răzbătea clar o idee de neînchipuit pentru turci cu numai un ceas în urmă. Vlad și-a trimis sfetnicii, așa cum Sultanul și-a trimis solii la aceasta discuție. Iar valahii înțelegeau să se „sfătuiască” de la egal la egal cu solii Împărăției Turcești! Ce se ascundea oare în spatele acestei atitudini atât de surprinzătoare? Să fi fost numai nebunia lui Drăculea? Să fi pregătit creștinii o nouă cruciadă? Atunci comanda ar fi avut-o Matias, regele Ungariei, și nu Voievodul unei țări mici ca Valahia. Sezai își ținu cumpătul, ca de obicei, și întrebă mios:

– Ne va fi oare îngăduit să ne arătăm astăzi în fața Voievodului Valahiei? Inimile noastre s-ar umple de bucurie, căci astfel de prilej întâlnim, din păcate, prea rar.

– Sau din fericire... răspunse Cazan. În ultimii ani, țările își trimit soli către vecinii lor mai ales când se ivește vreo pricină sau când vor împreună a lupta pentru binele Crucii!

Hakan câtă scurt către Sezai. Să fi fost cuvintele din urmă ale lui Cazan doar o întâmplare sau o aluzie la planurile creștinilor? Dacă era așa, ar fi trebuit să fie atenți și să afle cât mai multe.

– Să înțeleg că domniile voastre cereți marelui Vlad Basarab Voievod să vă primească? Am să merg să văd dacă Măria Sa pofteste să

vină să vă asculte.

– Vă mulțumim, domnule! răspunse Sezai, pălind și mulțumind în gând lui Allah că Hakan își ținuse firea în fața acestei insulte. Ei, solii Marelui Padișah, trebuiau să accepte ifosele acestui mărunț domnitor... Dar, dacă acesta era prețul pentru aflarea planurilor de cruciadă ale creștinilor, merita! Oricum, în vara următoare, Valahia și domnitorul ei aveau să dispară, să se topească în marea de state creștine și musulmane care alcătuiau Imperiul Otoman.

Spătarul Cazan dispăru prin ușa din spatele tronului și în sală se așternu o tăcere grea.

Vornicul Stan nu încetase pentru o clipă a se uita țintă la Hakan, iar sabia sa rămăsese afară din teacă. Îl privea fix, stârnit și rău ca un dulău ce aștepta, înnebunit de mirosul sângelui, comanda stăpânului pentru a se repezi în vânat și a-l face bucăți. Un sfert de ceas se scurse încet, ca un anotimp ploios și rece.

Calculat și iscusit ca întotdeauna, Sezai reuși să destindă puțin atmosfera prin frumoase complimente aduse Târgoviștei, care înflorise atât de mult în ultimii ani.

Sus, în odaia de lucru a Voievodului, Cazan îi găsi așa cum se aștepta pe Vodă și pe cei patru cavaleri ai săi.

Atmosfera grea arăta hotărârea Voievodului. Cu turcii nu se putea negocia nimic. Ei nu cereau doar tributul pe anii din urmă. Stroe sosise cu numai câteva ceasuri în urmă de la Constantinopole, unde izbutise a afla, cu ajutorul iscoadelor sale, ce vrea Sultanul de la Valahia.

Pentru prima dată de când cele două țări se războiau, Imperiul Otoman cerea Valahiei 100 de copii nevârstnici pentru oastea de ieniceri a Sultanului.

Tributul în sânge, cum îl numeau valahii, era dat numai de țărilor cucerite, transformate în pašalâc. Pentru valahi, acest tribut era de neînchipuit. Nu exista în Țara Românească, oricât ai căuta, un tată sau o mamă care să-și dea copilul. Cu toții ar fi preferat să moară decât să-și dea de bunăvoie pruncii.

– Ar trebui să-i tăiem fără o vorbă pentru că au îndrăznit să vină la noi cu așa cerere! rosti negru de supărare Marcu.

– Mă tem că nu avem încotro. Cum să ne dăm pruncii? întrebă ca pentru sine Mihnea.

– Tu ce spui, Ler? întrebă Vlad, temându-se puțin de firea prea milostivă a cavalerului blond, care se ferea a face moarte de om de câte

fețele valahilor o negreală prevestitoare de moarte.

– Trăiască Măria Sa Vlad Basarab, Voievodul Țării Românești! tunară într-un glas boierii.

– Dimpreună cu domniile voastre! răspunse Voievodul. Bine ați venit, domnilor! se adresă el apoi solilor turci.

În glasul său nu se putea citi nimic din furia care-i fierbea în interior. Iscusița sa în negocieri se dovedea pe măsura vitejiei arătate pe câmpul de luptă. Anii grei în care trebuise să îndure temnițe și pedepse nemeritate îl învățaseră pe Vlad să aștepte și să ascundă în el sentimente și dorințe greu de stăpânit pentru alții. Devenise încă de tânăr un foarte abil conducător de stat și știa să-și ducă interlocutorii de fiecare dată acolo unde vroia. În fața lui, bătrâni și vicleni soli, creștini sau turci, fuseseră nevoiți să se recunoască învinși. Niciunul nu putuse afla mai mult decât vroia Vodă să se știe și unii dintre ei sfârșiseră chiar în țepe când uitaseră că au de-a face cu stăpânitorul unei țări libere.

– Bine v-am găsit! Mahomed, Sultanul Sultanilor și Soarele Lumii, vă trimite dragostea lui! răspunse Sezai mios.

– Ne bucurăm peste poate să auzim despre dragostea ce ne-o poartă Sultanul! Și tot cu dragoste vă amintim domniilor voastre că, obosiți, pesemne, de drumul lung și bucuroși peste măsură de revederea unui frate iubit ce vă sunt, ați uitat a vă descoperi capetele în fața Voievodului Țării Valahiei, așa cum se cuvine.

– Noi nu ne descoperim în fața niciunui om. Numai în fața măritului nostru Padișah ne este îngăduit să ne coborâm turbanele.

– Acesta este obiceiul vostru... murmură Vlad zâmbind.

– Întocmai Măria Ta! Este tradiția noastră sfântă!

– Dar se cade oare să încercați a impune obiceiul vostru și la alte curți sau se cade să arătați respect domnitorilor pe care-i vizitați și care sunt atât de buni să vă primească și să vă asculte cererile?

Era limpede că Vlad Vodă vorbea ca și cum ei, trimișii marelui Mahomed Cuceritorul Lumii, ar fi venit aici să ceară ceva. Hakan socoti de cuviință să tranșeze lucrurile încă de la început.

– Obiceiul acesta ar trebui învățat și aici, la Târgoviște, cât mai repede! începu el răstit. Curând va deveni și al vostru, așa cum a fost îmbrățișat și de creștinii din josul Dunării!

– Noi, dragul meu Hakan, răspunse Vlad zâmbind calm, avem destule obiceiuri. Strămoșii noștri, dacii și romanii, ne-au lăsat atât de multe și atât de frumoase încât nu mai avem trebuință a aduce altele noi.

Deveni clar acum și pentru boieri că Vodă Vlad avea să-i taie pe turci. Așa cum știau cu toții, doar când era cu adevărat furios, Voievodul zâmbea atât de calm și de frumos. Era semn că turcii erau deja condamnați!

– Dar ai dreptate, domnule! continuă Vlad pe același ton binevoitor. Un obicei trebuie respectat și întărit! Din dragoste pentru Sultanul Mahomed voi ajuta la întărirea acestui obicei al vostru.

– Ne bucurăm, Măria Ta, că ai înțeles înainte de a fi prea târziu că este mai bine să fiți sub aripa protectoare a Stăpânului Lumii decât a-l supăra chiar și fără vrere. El este Soarele și...

– Așa este, bătrânule și înțeleptule Sezai! El este Soarele și Valahia se află la apus de Constantinopole. Cu toții știm că soarele, după ce răsare, merge încet spre apus, unde dispare.

– Dar numai pentru o noapte, Voievodule! răspunse Sezai, fără a-și pierde cumpătul. Apoi răsare iar și iar până la sfârșitul timpului.

– O fi! Dar, uneori, când sorii sunt oameni și ei luminează doar imperii crescute cu sabia, noaptea se poate lăsa fără veste! Și poate fi *foarte* rece!

– Un soare luminează tocmai...

Sezai nu apucă să-și termine vorba. Vlad îl întrerupse cu un gest politicos, dar care nu lăsa loc de interpretări... Apoi Vodă șopti un ordin la urechea lui Stroe, pe fața căruia răsări un zâmbet imens.

Cavalerul ieși iute pe ușa din spatele tronului și în urma sa se auziră hohote înăbușite de râs!

„V-ați ars, frumoșilor! gândi Stroe amuzat. Asta nu mi-ar fi dat prin cap nici mie! Cred că și nepoții nepoților voștri vor vorbi de pățania voastră cu Vlad Vodă, puiul de șeitan, cum îi ziceți voi! Ei, de acum e oficial: v-a luat Dracu'!”

– Cred că a sosit timpul să trecem peste vorbele obișnuite de politețe și să vă arătăm cererile Marelui Mahomed, Cuceritorul Constantinopolului și al tuturor teritoriilor creștine până la Dunăre.

– Văd, neîmblânzitul Hakan, că încă nu ai învățat să vorbești în fața marilor conducători de popoare fără a-i supăra. Mă miră că Mahomed încă te mai trimite pe la curțile Europei. Și mă mir că ai rămas în viață. Până acum... răspunse puțin mai rece Voievodul.

– Slăvitul Mahomed vă cere...

– Știm tot! îi curmă Vlad discursul înfumuratului Hakan. Știm că Sultanul ne cere tributul pe care nu noi l-am încuviințat. Mai știm că vrea

să ne ceară ca oștile voastre să treacă nestingherite prin Țara mea ca să poată ataca Ungaria. Știm și că, în cazul în care eu nu voi accepta aceasta, aveți ordin să-mi oferiți o scădere a tributului și comanda unei oști.

Solii turci se uitară descumpăniți unul la celălalt. De unde știa Valahul toate acestea? Și când avusese timp să le afle? Ei înșiși primiseră toate detaliile soliei doar înainte de a pleca spre Valahia și nu vorbiseră cu nimeni.

Se va răzvrăti oare Valahul împotriva neînvinsului imperiu? Avea el oare suportul celorlalți creștini?

– Și mai știm, domnilor, că Sultanul vostru a îndrăznit a cere de la noi 100 de copii pentru oastea de ieniceri!

Vocea lui Vlad își pierduse puțin din ironia și calmul obișnuite. Suna mai strident și venea parcă de undeva din afara lui. Zâmbetul Voievodului se ștersese, iar ochii săi se înfipseră în cei ai lui Hakan. După o clipă, însă, Vlad își recăpătă calmul desăvârșit și chiar reuși să zâmbească.

– Dar să știți, domnilor, că nu ne supărăm foarte tare. Și ca dovadă a dorinței noastre de fi pe placul Sultanului, ne oferim de bunăvoie să întărim obiceiurile voastre și să le purtăm în cinste aici, la Curtea din Târgoviște.

Din nou, turcii fură descumpăniți. Pentru o clipă, Drăculea păruse a se răzvrăti. Acum vorbea frumos și atent să nu-l supere pe Sultan. De bună seamă că se va umili și el ca toți ceilalți, temător în fața puterii incredibile a imperiului! Mai devreme fusese doar o izbucnire de orgoliu necontrolată.

– V-aș întreba, domnilor, continuă Vlad pe un ton prietenos, ce se întâmplă dacă un vânt puternic vă aruncă turbanele din cap. Nu va fi oare aceasta împotriva obiceiurilor voastre pe care atât le prețuiți? Și aveți grijă, pe la noi, prin Valahia, mai ales la vreme de toamnă, se stârnesc vânturi aprige. Uneori furtuni, care doboară omul din picioare... Nu putem lăsa așa obicei de seamă în voia întâmplării!

– Atunci va fi fără vrerea noastră, deci nu va fi păcat! se grăbi să răspundă Sezai, temându-se ca nu cumva necumpătatul Hakan să nu dea vreun răspuns care să-l facă iar pe Valah să fiarbă și să se gândească la nesupunere. Era mai bine să obțină tot ce și-au propus de la această solie și apoi să confirme Sultanului că Drăculea trebuie eliminat.

– Aș vrea ca domniile voastre să spuneți Sultanului că noi ne-am străduit să vă păstrăm în cinste obiceiurile și chiar să le întărim. De bună

seamă că vom ajuta în același fel pe toți turcii care vor binevoi a ne călca hotarul. Și noi avem obiceiuri... Unul din cele mai de seamă spune că trebuie să cinstim pe oaspetele nostru și, mai presus de orice, să ne apărăm pământul și neamul. Spune-mi, te rog, preaînvățatul Sezai, pentru ce am trimis pe cavalerul Stroe să aducă ciocanul și cuiele acestea?

Întors în sala tronului, Stroe zâmbea larg, ținând pe o pernă de mătase un ciocan și 20 de cuie mari, alături de care erau frumos rânduite alte patru mai mici.

Nemulțumit de ifosele Voievodului Valah, Hakan interveni din nou aspru:

– Nu am venit aici pentru ghicitori sau pentru a vorbi despre turbanele noastre, pe care nicicând nu le vom scoate în fața unui principe creștin!

– Întocmai! râse Vlad. M-am gândit că e mai bine să vă ajut a le țin pe capetele voastre luminate. Dacă vântul sau mai știu eu ce întâmplare nefericită vi le aruncă de pe cap tocmai la Curtea mea? Nu voi a stârni mânia Sultanului!

Boierii, obișnuiți de acum cu felul sarcastic și întortocheat al lui Vlad de a judeca pe solii sosiți la Curtea sa, izbucniră în râs. Pentru ei era limpede ce avea să urmeze.

– Stroe! Ajută-i pe preacinstiții soli!

Pentru trimișii lui Mahomed urmă apoi una dintre acele scene crude și drepte desprinse din coșmaruri, care nu ar trebui trăite aieva. Stroe și Ler îl doborâră la pământ pe Sezai, în timp ce soldații din garda lui Vodă făcură același lucru cu ceilalți soli. Piroanele fură batute cu ciocanul prin turbane, în craniile turcilor. Sezai nici măcar nu se mai zbătu. Simți cum viața i se scurge din trup înainte ca primul cui să i se înfigă în cap. Vedea și auzea, dar toate se contopeau cumva departe de el, într-o lume din care voia să dispară cât mai repede.

Sunetul de os spart se împletea nefiresc cu cel al urlletelor de durere și cu râsul boierilor, venit parcă direct din iad.

Aplecat asupra lui, Ler îi spuse cu o voce rece, fără ură și fără milă:

– Noi nu ne dăm copiii și nici Țara! Tu ai să trăiești și ai să spui povestea asta Sultanului. *Doar tu* ai să trăiești!

Cuiele cele scurte intrară în capul lui Sezai, făcându-l să-și piardă cunoștința mai mult de frică decât de durere.

În afara Curții Domnești fu pregătită din vreme o trăsură descoperită, în care bătrânul sol fu așezat cu grijă. Abia revenindu-și în simțire, nu mai avu puterea să observe că soldații săi erau livizi și păreau înspăimântați.

Reuși să vadă ca prin vis străzile capitalei Valahiei inundate de o armată perfect rânduită de-a lungul drumului. Cu arme de soi strălucind, scoase din teacă, cu uniforme noi, roșii, ca pe vremea lui Mircea Bătrânul, și mai ales cu ochii sticlind de ură.

Încerca să priceapă dacă armata valahilor este aievea sau doar o plăsmuire a chinului său. Dimineață orașul era pustiu. Acum, pe străzi se aflau pe puțin zece mii de ostași și toți păreau încercați și gata de luptă. Mintea sa refuză să mai lupte cu toate aceste fantasme; se mai uită pentru o clipă în fața trăsurii sale și văzu că oștenii săi sunt nevătămați. Apoi, leșină din nou.

De la fereastra sa, Vlad urmări convoiul turcesc până ce acesta se pierdu spre ieșirea din Târgoviște. Pe fața sa nu se citeau nici bucurie, nici răutate. Și, cu siguranță, nici frică pentru reacția Sultanului, care acum nu mai putea întârzia. Era liniștit. Primul pas din războiul psihologic pe care îl gândise contra armatei invincibile a turcilor era făcut...

„Incepând de azi, nu o să mai știți când visați urât și când sunteți treji. Nu o să mai știți când vă stingeți cu încetul în țepele noastre sau când ardeți cu adevărat în iad!” gândi Vlad.

Pentru turci și Sultanul lor temut în toată Europa începea un coșmar care avea să dureze un an. Un coșmar la capătul căruia mai mult de 100 000 dintre ei vor putrezi pe pământul Valahiei și nu puțini își vor pierde mințile de spaimă!²⁰

Începea unul dintre cele mai ciudate războaie ale istoriei.

Astăzi scriu pe ruinele cetății din Târgoviște. Bătrânul pustnic m-a trimis aici. Mi-a spus că dacă vreau să aflu mai multe, ar trebui să-mi petrec câteva ore în asfințit, printre ruinele vechiului oraș al lui Dracula.

Singura asemănare cu mitul vampirului pare a fi aici mulțimea liliacilor care se învârt în jurul Turnului Chindiei.

În rest, un cu totul alt sentiment mă cuprinde. O pace și o mulțumire cerească, atotînvăluitoare. Citesc pe o plachetă că aici au domnit treizeci și trei de voievozi. Probabil au mii de istorii lăsate în urma fiecăruia...

Am mai vizitat castele și cetăți străvechi. La toate am trăit aceeași senzație de apăsare a istoriei, a luptelor și a morților de acolo.

Târgoviștea e altfel. E calmă și, în asfințitul roșiatic, zâmbește primitor, de parcă voievozii ei ar savura de dincolo, dintre cupele lor de nectar walhallic, libertatea de azi a orașului pentru care și-au dat viața.

Copleșitoare senzație!

Poate e doar vremea superbă a primăverii românești. Sau poate că bătrânul avea dreptate...

Târgoviște, 24 martie 2008

„Deci să știi, Măria Ta, că am călcat pacea cu dâșii (turcii)..., ceea ce văzând ei că am făcut, și-au părăsit gâlcevurile și certurile pe care le aveau până acum în orice parte... și s-au aruncat cu toată turbarea asupra-ni. Cum se va deschide vremea, adecă primăvara, au de gând să vie dușmănește, cu toată puterea lor. Și nu voim să fugim dinaintea sălbăticiilor lor, ci să avem, în orice chip, luptă cu dâșii”.

Scrisoarea lui Vlad Țepeș către Matei Corvin
11 februarie 1462

Ger... Frig năprasnic cum numai pe crestele munților se întâmplă...

Vântul aspru spulbera zăpada și o arunca în ochii oștenilor. De pe platoul Bucegilor, crestele din jur păreau mai aproape și cumva mai mici, sub povara frigului neîndurător.

Oastea cea bună a Țării se afla rânduită, gata pentru exerciții. Sfinxul își trăsese cușma de zăpadă peste urechi și privea cu ochii săi goi, de piatră, la flăcăii Valahiei frumos gătiți și ordonați.

Osteniți de urcuș, cavalerii Marcu și Mihnea se opriră o clipă să-și tragă sufletul. Părul lung, fața aspră, pătrată, și bunda mare, din lână mițoasă, ale lui Mihnea ședeau bine lângă hainele strânse pe trup și părul tăiat scurt ale lui Marcu. Erau întocmai ca un dac și un roman, uitați acolo de vreme și oameni. De la distanță, Sfinxului i se păru că îi recunoaște pe Traian și Decebal.

Nu erau ei... Aveau, însă, același suflet de vulturi, obișnuiți să zboare sus, neînvinși, aceeași hotărâre și dragoste pentru pământurile astea binecuvântate.

– Au crescut frumos flăcăii noștri în aste șase luni! zâmbi satisfăcut Marcu.

Vorbea cu bucurie despre oastea pe care Vlad Vodă o pregătea în inima muntelui, departe de ochii iscoadelor sau curioșilor. Se pregăteau de război mare, mai mare decât toate de până acum.

– Nici ei nu știu unde plecăm azi! răspunse Mihnea. Și dacă le-am spune, tot nu s-ar teme. Îl ascultă orbește pe Măria Sa Vlad.

– Îl urmează pentru că el are grijă de ei și de Țară. Și-l mai urmează pentru că el este cel mai viteaz dintre ei. În sfârșit, a venit iar vremea ca Țara Românească să aibă Domn viteaz și înțelept!

– Ia uite la asta! îl întrerupse Mihnea, ușor amuzat.

Mai sus, lângă Sfinx, liniștea se lăsase printre soldați. Se opriseră cu toții să vadă iarăși unul dintre acele momente despre care cei care l-au trăit aveau să povestească peste ani nepoților.

Îmbrăcat doar cu pantaloni lungi, negri, strânși pe picior, și cizme înalte, elegante, cu bustul său supradimensionat, gol și zbârlit, Vlad Vodă

granița dunăreană. Vlad știa, însă, prea bine ce pun ei la cale de fapt și, într-adevăr, chestiunile legate de graniță aveau să devină clare. **Foarte clare!**

Stroe adusese știrea despre complotul pus la cale de Mahomed și Catavolinos. El și iscoadele sale lucrau fără încetare, punându-și clipă de clipă viața în primejdie. Își petreceau multe zile la Edirne și Stambul, dându-se drept negustori, călători sau cine mai știe ce. Adunau, harnici, orice informație care privea Valahia. De multe ori trebuiau să ucidă pe tăcute câte un dregător sau câte un general care se dovedea periculos pentru Țara lor. Lucrau tăcuți, neștiuți de nimeni, nici măcar de românii pe care îi apărau. Dacă ar fi fost descoperiți de turci spionând pentru Valahia, ar fi fost torturați și uciși, cu siguranță.

Înainte de a pleca la asediul Trapezuntului, Sultanul poruncise moartea Voievodului Valah. Neplata tributului și uciderea solilor era un semn de răzvrătire pe care turcii nu voiau să-l tolereze.

Acum, Mahomed Fatih cerea Voievodului Valah să întâlnească solii săi pentru a lămuri hotarul de la Dunăre dintre cele două țări și a întări pacea. Catavolinos și Hamza Pașa primiseră însă ordin să îl atragă pe Voievod aproape de ținuturile lor și să-l omoare. Apoi, să se retragă în siguranță în cetatea Giurgiu.

– Ce prost mă crede! răsă Vlad când auzi de planul Sultanului. Dacă ar ști el câți oameni am eu lângă el și cât de multe aflu despre planurile lui... Încă nu a învățat valoarea unei vești venite la timp în vreme de pace sau de război.

– Să fim cu băgare de seamă, Măria Ta! propuse Stroe, temându-se de curajul ce părea uneori nechibzuit al lui Vlad.

– Fii pe pace, Stroe! Planul lor se va întoarce împotriva lor. Ei vor să ne ademenească la Dunăre, unde ne așteaptă cam în cinci zile o oaste mică de akângii gata să lovească și să se retragă repede. Catavolinos, căruia i-am cunoscut viclenia la Edirne, va veni însă până la Târgoviște sau București, pentru a-mi arăta cinstea Sultanului și a mă ademini. În timpul ăsta, tu și Cazan luați două mii de călareți iuți și mergeți la vadul Dunării, pe unde vor trece akângiii. Vor încerca să treacă la adăpostul nopții și să mă aștepte ascunși în păduri.

Să-i dibuiți și să nu scape unul! Vreau trupurile lor aduse la Târgoviște! Să-mi întrească pădurea fermecată ce i-o pregătesc lui Mahomed! zâmbi Vlad. Pe înalții soli ai Porții am să-i scutesc de a mai face drumul de la Giurgiu și înapoi. Lămurim totul la București! Ce cred

ei, că este de negociat? Hotarul Țării mele? Valahia mi-e sfântă așa cum mi-a fost dată și cum eu trebuie s-o las mai departe moștenire vremurilor ce vin. Noi nu ne tocmim pe libertatea și pământul nostru!

Întâlnirea dintre Vlad și solii Semilunei fu scurtă. Pașa de la Giurgiu și învățatul Catavolinos, trimișii Sultanului, se apropiau cu fast și fățarnică prietenie de zidurile noii cetăți a Bucureștilor. Flamurile lor semețe aduceau aminte de puterea Sultanului. Așa cum se cuvenea la negocieri de pace, escorta lor era mică, cincizeci de soldați, pe cai mari, frumoși. Nici darurile obișnuite nu lipseau. Erau mai multe decât s-ar fi cuvenit, pentru a adormi cu totul vigilența Voievodului.

Pe poarta cetății, însă, Vlad ieși fără zâmbetul cerut de așa pașnică întâlnire. Iar soldații de lângă el purtau zale și paloșe mari, gata să trăsnească.

Catavolinos cercetă rapid grupul de creștini care se apropia și se înfioră. Valahul știa! Speră însă că se înșală și că va putea întoarce situația în favoarea lor. Poate ar fi reușit, dar nu în fața lui Vlad Basarab, Voievodul Valahiei, cel care pusese bazele primului sistem de spionaj din Țările Române și care va rămâne cunoscut în istorie drept cel mai neiertător apărător al neamului!

Grecul se apropie solemn și își opri calul. Scăpă apoi un strigăt de durere și de groază.

Înainte de primele saluturi obișnuite între soli, Vlad își împlântă adânc paloșul în pieptul lui Catavolinos. Hamza Pașa încercă să fugă, dar el și oștenii săi căzură sub săbiile neîndurătoare ale valahilor. Zăpada din jur se înroși de sângele oamenilor și al cailor săgetați în învălmășeală.

Ridicat în șaua armăsarului său negru, Vlad mârâi printre dinți:

– Să nu mai vină la mine cu minciuni! Dacă au inimă, să mă vadă în ochi pe câmpul de luptă! Dacă nu, să piară toți ca șobolanii ăștia fățarnici!

Ridică apoi steagurile lui Hamza și își continuă drumul către Dunăre. Dinspre fluviu urcau deja cinci sute de turci duși dintre cei vii, aruncați în căruțe. Pentru ei, Vlad Voievod avea altă slujbă! Trebuiau să plătească și după moarte îndrăzneala de a se fi ridicat împotriva lui...

În fața fluviului înghețat, o linie lungă de călăreți aștepta venirea serii. Din nările cailor aburul ieșea gros ca la vreme de iarnă grea.

O sută din cei cinci mii de oșteni valahi purtau acum straie turcești. În fața lor, Vlad Dracula dădu semnalul de plecare. Promoroaca strânsă în barba și pletele lui îl făceau să pară mai bătrân, albit sub puterea vremilor teribile pe care el avea să le aducă peste Valahia.

Voievodul era înveșmântat în hainele măiastru lucrate ale Pașei de Nicoploe și purta steagul cel verde al lui Hamza Pașa. Puțin după lăsarea întinericului, valahii ajunseră în fața cetății Giurgiu, cândva stăpânită de Mircea cel Bătrân.

Vlad făcu semn de oprire către oștenii săi.

– Știți cu toții ce aveți de făcut! Giurgiu e cetatea noastră! Vă țineți la două băți de săgeată în urma noastră. Noi o să rezistăm înăuntru până veniți. Să nu aveți milă!

Apoi dădu pinteni calului și porni drept înainte către cetatea bunicului său. Își dorise toată viața să o ia înapoi. Acum o vedea cum se apropie de el cu repeziciune și pentru prima oară simți greutatea războiului pe care tocmai îl începea.

Străjile cetății Giurgiu prinseră a se agita pe ziduri și în turnurile de pază. De afară răzbeau strigăte disperate. Mica oaste a lui Hamza bey se întorcea în cetate, urmărită, se pare, de câinii valahi.

Recunoscurea steagul mare al lui Hamza beg și pe beyul lor călărind îndrăcit spre poartă, urmat în dezordine de soldații săi.

– Deschideți poarta! urlă beyul. Toată lumea la arme! Kazîklî ne atacă! Deschideți poarta!

Străjerii de jos se opintiră cu greu la porțile mari și le deschiseră larg pentru Hamza Pașa și ai săi. Valahii se vedeau încă destul de departe în urmă.

Ajunși însă înăuntrul cetății, oamenii pașei începură a tăia crunt pe soldații garnizoanei de la Giurgiu. Abia atunci aceștia din urmă înțeleseseră trucul valahilor. Era prea târziu...

Pe poarta mare se revărsau deja alți cinci mii de valahi. Totul durase doar câteva minute. Acum cetatea era pierdută.

Vlad sări de pe cal și privi rece către Atay – comandantul cetății.

– Îndurare, rosti acesta îngenuncheat.

Pe fața lui Vlad se ivi o umbră de scârbă.

– Voi aveți îndurare de oamenii noștri cei fără de apărare de prin sate, când plecați după pradă? Ce căutați aici în cetatea asta **românească**?

Apoi reteză capul turcului cu o singură, teribilă mișcare.

– Tăiați-i! ordonă el. Vreau capetele lor puse în căruțe! Să nu

rămână nimeni în viață! Ei sunt cei care plănuiau să ne ucidă și să ne cotopească Țara în primăvară!

Urmă un măcel îngrozitor, fără urmă de milă. Nimeni nu cerea îndurare. Nimeni nu o primea...

În aceeași noapte se îndreptară spre cetatea Dârstor, care căzu sub același vicleșug. Apoi spre Turtucaia și Rusciuc.

Întreaga linie a Dunării, cu toate cetățile, fu trecută prin sabie. Satele de pe malul bulgăresc fură prădate și curățate de turci. Singură, cetatea Giurgiu păstrase garnizoana românească. În restul fortărețelor ardeau încă focuri mocnite peste zidurile dărâmate.

Zorii zilei de 8 ianuarie 1462 îl găsiră pe Vlad înapoi pe malul românesc, în fruntea armatei sale triumfătoare.

De-a dreapta lui călărea spătarul Cazan. Înalt, deșirat și osos, era puternic ca un cal, deși nu arăta. Mustăța lungă atârnată în jos îl arăta mai bătrân decât era.

– De acum nu mai e cale de întoarcere, Măria Ta!

– Niciodată nu a fost, spătare! Turcii nu știu ce-i mila. Dacă îți lasă Țara pentru un an sau zece, ți-o lasă doar pentru că ei sunt cine știe pe unde în alt război și nu pot năvăli peste tine. Războiul ăsta ar fi venit oricum peste noi. Mai bine îl aduc eu când mi-e *mie* bine!

– Ai dreptate, Măria Ta, Țara e gata de luptă și Sultanul e acum la Trapezunt. Mă tem însă că nu toți boierii sunt cu noi. Mai toți au câte un frate sau un văr la Poenari, între cei osândiți să trudească la cetate.

Cazan avea dreptate. Rudele acelor boieri care își rupeau și acum mâinile muncind greu, ca oamenii de rând, nu îl vedeau cu ochi buni pe Dracula. Și mulți dintre ei așteptau momentul prielnic să se lepede de el.

– Așa o fi... rosti gânditor Vlad.

Pe drumul care ducea în sus către Târgoviște, dealurile începuseră să se ivească la orizont. În spatele lor, munții mari, înălbiți de zăpadă și vreme, stăteau aliniați, mândri, păstrând rânduiala de luptă.

Vlad trase aer în piept cu nesaț și întrebă șoptit:

– Simți aerul *nostru*, Cazane? Cine să ne învingă aici?

Ca om politicoș și cu bun simț ce mă aflu, mă gândeam dimineață, înainte de plecare spre coliba pustnicului, ce să-i duc... În general, e simplu cu bătrânii. Fructe, flori sau ce mai au ei nevoie.

Doar că bătrânul meu nu pare să aibă nevoie de nimic.

Trupul său uscat exprimă câteodată o forță nebănuită, o energie venită dinlăuntrul făpturii lui încă drepte, din voința și anii săi mulți.

Vârsta, care pe alții i-ar fi doborât de mult, pare să adune în el o putere puțin obișnuită între oameni.

Povestește despre eroi uitați, pe care mi-i descrie până la ultimul detaliu, despre lupte și motivații nescrise în nicio istorie... În ultimele zile, poveștile lui îmi seamănă mai mult a viziuni sau... amintiri. Mă face să mă întreb dacă bătrânul nu este cumva nebun. Sau poate eu sunt?

Oricum, unul dintre noi nu este normal. Sigur!

Arefu, 26 martie 2008

„Titlurile de Papă și de Împărat nu sunt decât vorbe goale, închipuiri strălucitoare. Fiecare țară își are principele ei, fiecare principe, propriile interese. Ce voce ar putea fi atât de convingătoare încât să reunească sub aceeași flamură atâtea forțe dezbinată și ostile? Și chiar dacă ele s-ar reuni în vederea luptei, cine va îndrăzni să-și asume comanda? Care ar fi organizarea? Cum ar fi asigurată disciplina? Cum să te faci ascultat? ... Ce muritor ar putea să-i apropie pe englezi de francezi, pe genovezi de aragonezi, pe germani de unguri și boemieni? ... Ce imagine ne ofera Creștinătatea!”²¹

Aeneas Silvio Piccolomini

Constantinopolul căzuse singur. Plâns de toată Europa, dar singur...

Abandonat de prietenii din Veneția, Franța sau restul Europei. Nicio armată nu-i venise în ajutor. Câteva grupuri izolate de credincioși, aventurieri sau visători luptaseră însă până în ultima clipă alături de greci. Fără izbândă...

Nici măcar frații din Trapezunt nu se învredniciseră în apărarea marelui oraș. Acum venise rândul lor! Același Sultan neînduplecat și de nestăvilit era pe cale să distrugă și ultima rămășiță a Imperiului Roman de Răsărit.

Cu ani în urmă, împăratul Ioan al IV-lea își căsătorise fiica cea mare cu Uzun Hassan, Sultanul din Ak Koyunlu, marele dușman al turcilor otomani. Tot el încheiase strânse alianțe cu regele Georgiei și emirii din Sinope și Karamania, reușind să mai prelungească puțin viața muribundului și ciuntitului său imperiu. După el, David Megas Comnen avu proasta inspirație de a rupe aceste alianțe și a se încrede în puterile europene. Acestea, însă, se arătau mult mai interesate de lupte interne și profituri comerciale decât de ideea nobilă a supraviețuirii imperiului.

Așa se face că malul dinspre Trapezunt al Mării Negre era, la începutul anului 1461, din nou ocupat de armatele lui Mahomed.

Apele albastre spălau liniștite nisipul alb al plajei, obișnuite de acum cu războaiele și perindarea regilor trecători ca anotimpurile.

În fața cortului său imens, Sultanul privea liniștit, ca la o piesă de teatru, lupta dusă sub zidurile cetății de către oștenii săi. Nu se mai aruncase în luptă ca la Constantinopol și nu mai făurise planuri uluitoare pentru înfrângerea grecilor. Nu mai era nevoie. Lupta aceasta era doar o formalitate la care alesese să ia parte. Învinsese pe Uzun Hassan și cucerise Sinope, lăsând Trapezuntul izolat și fără speranță. Tunurile sale mari lărgeau treptat drumul ienicerilor către inima cetății și către prada ce se arăta bogată. Prin găurile fumegânde lăsate de ele, șiruri tot mai groase de ieniceri se repezeau în cetate.

Privirea ageră a lui Mahomed urmărea desfășurarea luptei până în cele mai mici detalii. Ca întotdeauna, dorea să găsească toate punctele

slabe ale oștirii sale și să le elimine. Purta în acea zi șalvari largi, albaștri, și o bluză din catifea fină, albă, peste care îmbrăcase o vestă roșie, înnobilită cu cele mai fine broderii de Persia. Lângă el, vechiul sfetnic, Halil Candarlî, comenta la fel de liniștit soarta bătăliei. Erau mai mult interesați de lucrările marelui astronom și savant Grigore Choniades, pe care sperau să le găsească intacte în cetate, decât de numărul celor căzuți la asediu.

Mahomed era un mare admirator și chiar protector al culturii europene. Mulți savanți și artiști aleseseră să creeze la curtea sa. Iar pe cei care nu voiau să-i accepte invitațiile, hotărâse să-i cucerească! Era mai simplu...

– Nu-i înțeleg pe creștini! mărturisi Sultanul. Ar fi trebuit să fie aici cu toate armatele lor, să mă împiedice. Acum li se pare că Trapezuntul este prea departe de ei ca să-i intereseze direct, dar fără acest dușman în coastă și fără blestematul de Uzun Hassan, mă voi putea concentra numai pe frontul european. Abia atunci își vor da seama ce greșală au făcut!

– Tremură ca niște câini, Strălucitorule! zise, crezând sincer în spusele sale, Candarlî. Așteaptă fiecare să-i vină rândul și speră că *altcineva* ne va opri!

– Doar ei, împreună, toți creștinii ne pot opri, dar nu se vor uni niciodată! râse ușor Mahomed. Iscoadele mele au interceptat o scrisoare a Papei Pius către unul din legații săi de la Buda. Din scaunul său, ce se vrea al păcii, el vede cel mai bine războiul; știe ce se întâmplă în toate țările pe care le păstorește. Mai speră, de ochii lumii, într-o cruciadă pe care însă nu are cine să o mai conducă.

Discuția dintre cei doi continuă la fel de liniștită printre fâlfăitul marilor corturi, țipetele pescărușilor și bubuiturile de tun. Totul mergea conform planului, iar viitorul se arăta mai mult decât fast pentru turci și imperiul lor. Ceva însă avea să le stea în cale, ca întotdeauna când Europa a avut nevoie de un miracol. O țară mică și încăpățânată, care avea să supraviețuiască tuturor imperiilor și atacurilor. O țară care, neobosită, năștea întotdeauna la vreme de restriște oameni de oțel, în stare să oprească orice armată, orice blestem!

Un călăreț grăbit descălecă la marginea taberei și ceru permisiunea spahiilor din garda Sultanului să-l vadă pe Mahomed. După o scurtă cercetare, acesta fu dus în fața marelui cort verde. Sultanul avu o discuție scurtă și aprinsă cu nefericitul mesager. Apoi puse să-l biciuiască

și intră grăbit în cort, spre nedumerirea spahiilor, care nu reușiseră să prindă cu urechea rostul ciudatei solii.

Înăuntrul cortului, frumos decorat cu paturi și covoare scumpe, Mahomed se plimba agitat. Trupul puternic și privirea vie, vulturească, îl arătau aprig la mânie și priceput la războaie. Se opri brusc și strigă la Candarlî:

– Ce crezi despre asta, bătrâne Halil? Tu, care ai văzut atât de multe, spune-mi, ce l-a făcut pe Drăculea să îmi ardă cetățile de la Dunăre? Au strâns oare creștinii cruciada în care nu mai credeam? Să se fi unit oare, până la urmă, împotriva noastră?

– Din păcate, se pare că da, Strălucitorule Rege al Regilor, dar îi vom zdrobi odată cu prima înfruntare. Treburile noastre aici se vor sfârși astăzi, așa că mergem să-i înfruntăm și să-i pedepsim pe cei ce au îndrăznit a ridica sabia!

– Și dacă Dracula a făcut asta singur?

– Cum, Luminăția Ta, singur? El nu contează, nu are armată! Doar dacă e nebun și Allah i-a întunecat mințile!

– Îl cunosc! Este nebun, dar nu așa cum crezi tu! Este nebun de curajos și mândria lui nu are margini. Se crede un mare stăpânitor al unui popor mare. În inima lui de piatră și-a făcut loc un singur sentiment: dragostea pentru țara lui! O iubește atât de mult încât nu mai simte nimic altceva pentru nimeni și nimic. Nu mai cunoaște nici foamea, nici setea. Vrea doar să-și vadă țara liberă și mare! Nu mai știe ce-i frica, ce înseamnă să te supui, nu mai știe să piardă...

– Dacă-i așa, plec chiar acum eu în Valahia cu 50 000 de oșteni și-l șterg de pe fața pământului!

Mahomed rămase o vreme pe gânduri, cu ochii pironiți pe una dintre hărțile mari ale Europei, deschise în fața sa. Allah rînduise Munții Carpați în așa fel încât să-i încerce lui puterile. În spatele acestor ziduri imense, greu de trecut, Ungaria stătea mult mai liniștită. Iar în fața acestor munți înalți și sălbatici, un popor făcut din același granit, imposibil de spart, încurca de secole planurile năvălitorilor. După câteva clipe, răspunse îngândurat:

– Nu, chiar dacă e singur, e mai bine să ducem toată armata împotriva lui. Are o țară mică, dar e crunt și rău. E în stare să ne facă multe stricăciuni dacă nu suntem atenți.

Candarlî tresări surprins. Lui Mahomed părea că îi este teamă de acest neînsemnat Drăculea. Întreaga armată a imperiului împotriva unui

mic principat?

Așa ceva nu se mai pomenise. Sultanul nu mergea în fruntea oștii decât atunci când vroia transformarea teritoriului atacat în pașalâc. Sau când dușmanul era prea puternic...

– Voi merge chiar eu în fața oștirii noastre nebiruite! reluă Sultanul, pe același ton gânditor. Dacă Allah ne va da noroc să izbândim și în Kara Iflak, vom merge apoi la Buda și vom ierna la Viena. Apoi, în primavară, vom lua Roma și o vom face inima Islamului binecuvântat!

Mahomed nu reușise să dea încrederea pe care ● dorea cuvintelor sale. Sunau puțin sparte, seci, de parcă nu ar fi crezut în ele. Îl îngrijora Voiev●dul Valah mai mult decât două armate; îl îngrijorau acel clocot, acea privire și tumult nestăvilit ce veneau dinlăuntrul românului. Îi trecură prin minte rapid o mie de scene din copilăria în care-l întâlnise pe Vlad la Poartă, îl vedea sfărâmând capul ienicerului care voise a lupta cu dânsul; și-l amintea dărâmând cu forța sa neagră armăsarul care-l târâse prin praful Anatoliei. Și peste toate astea simțea, încă, acea privire cruntă pe care i-o aruncase valahul înainte să evadeze, acea promisiune tăcută, smolită și definitivă, pe care Vlad avea să și-o țină toată viața!

– Așa va fi, Cuceritorule! rosti Halil, prefăcându-se entuziasmat!

Îl neliniștea schimbarea bruscă a Sultanului. Ce-l speriasc atât? Să se fi temut oare Sultanul, care strivea popor după popor, de acel principe neînsemnat? Își amintea că alt valah, bunicul lui Drăculea, Emergi Bey²², îl bătuse pe Baiazid, dar asta fusese demult. Acum, Valahia era slăbită, iar ei atinseseră apogeul puterii!

Îl lăsă pe Sultan cu frământările sale inexplicabile și se retrase cu plecăriuni adânci până la pământ.

Afară, valurile se retrăgeau și ele, murmurând ceva nedeslușit. Era vremea refluxului în apa mării și în inima Sultanului...

De multe ori mă sperie... Se cufundă într-un fel de transă și mă târăște în starea asta a lui. Nu mai aud nimic în jur, nici măcar cuvintele lui. Văd doar, în fața ochilor, povestea aceasta de demult, spusă cu o patimă rece, de om care a iertat. A iertat..., dar nu totul!

Arefu, 27 martie 2008

„Matei Corvin – biruitor în războaie, învins numai la Baia de propriul său neam, când încerca să învingă Moldova nebiruită”.
Nicolae Iorga

Pe apele fluviului care curgea greoi sub apăsarea frigului și a sloiurilor de gheață, soarele se juca încă somnoros cu valurile mici, răspândind lumini scurte, de parcă toți peștii din Dunăre s-ar fi hotărât la un semn să se zbenguie. Candelabrele multe de pe străzi și de la porți strecurau aceste luciri vioaie în susul colinei, până la ultimele case.

Cățarată pe malul înalt al Dunării, Buda se lumina încet, încet sub primele raze ale zilei de 29 ianuarie 1462.

Orașul răspândea încă de atunci un sentiment de măreție și marțialitate. Era ceva grav și războinic în zidurile palatelor multe și ascuțite, în ele și în nobilii care le locuiau, descendenți ai temutului Attila – biciul lui Dumnezeu.

În sala mare a palatului regal, trei oameni se pregăteau să încheie o discuție începută cu o seară înainte. Primul, Matei Corvin, fiul marelui Iancu de Hunedoara, valahul, noul rege al Ungariei, era nu numai un strateg desăvârșit, dar și un împătimit al culturii renascentiste. Astfel că alături de el se aflau protejatul său, Galeotto Marcio, și un călător englez abia picat la curte în drumul său de întoarcere către Inglitera dinspre Orient.

Galeotto era deja celebru în Europa, dar nu neapărat iubit peste tot. Voci aspre ale înaltelor fețe bisericești de pe lângă papă îl acuzau de erezie, iar ultima sa lucrare, *De homine*, fusese arsă în piața San Marco din Veneția. La Buda găsisese adăpost și prețuire din partea lui Matei Corvin, pe care îl ajuta în marele său plan de a transforma Ungaria într-una dintre țările cele mai civilizate ale Europei. Figura lui grăsuță, cu nasul lung și barba răsucită în sus, cu ochii mai mereu nedormiți – semn de continuă neliniște și nopți sacrificate studiului –, era cunoscută peste tot la Buda și în împrejurimi. Era preocupat de tot ce îl înconjura, de la natura umană până la vinuri și istoria popoarelor. Avea în lucru acum memorabila și controversata sa lucrare *De incogniti vulgo*.

Al treilea interlocutor, părintele William Scott, era un personaj pe care istoria oficială nu-l va reține, dar ale cărui idei, ce frizau pe alocuri erezia, se dovedeau mai mult decât interesante pentru ceilalți doi. Plecase cu ani în urmă din Inglitera și străbătuse ținuturile multor popoare, unele dintre ele necreștinate încă, mânat de acea sete de cunoaștere care-l împinge pe unii oameni luminați înaintea timpului lor. Din această lungă

călătorie se întorsese cu o imagine mult diluată despre catolicism și mult amplificată despre Dumnezeu. Nu mai credea în dreptatea papei sau a ortodocșilor, ci doar în bunătatea care ar fi trebuit să-i lege pe toți.

Afundați în discuțiile lor înalte, cei trei nu simțiră cum noaptea alunecase spre sfârșitul ei. Acum, se pregăteau să se retragă fiecare la treburile lui, când vorbele politicoase de despărțire le fură întrerupte de un bătut repezit în ușă.

Matei Corvin deschise nerăbdător și întrebă puțin precipitat:

– Ce este? Ce s-a întâmplat de vii la ora asta?

Soldatul din gardă arăta alb la față și puțin speriat. Își ținu firea însă și răspunse:

– Scrisoare de la Voievodul Valahiei, Vlad Basarab, Măria Ta! Dar mai bine coborâți în curte. Două sute de care din Valahia așteaptă permisiunea să se înfățișeze Măriei Tale.

– Două sute de care? Ce aduc?

– Veniți de vedeți, Doamne! mai bâigui soldatul, plecându-și capul.

Matei își aruncă pe umeri blana de lup și porni grăbit, pe scările ce coborau în curtea castelului, însoțit de cei doi interlocutori ai săi de peste noapte.

În prag, însă, se opri ca trăsnet, blocând ușa. Galeotto și Scott nu se sfîiră să-l împingă ușurel și politicos, pentru a vedea și ei. După o clipă de consternare, Scott își acoperi ochii cu mâna și intră grăbit înapoi, înăuntru.

Cele patru laturi ale castelului, dăltuite în piatră grea și frumos lucrată, cu arcuri frânte la ferestre și cu temelii mari, trainice, se transformaseră într-o clipă în marginile unui cavou imens. Soldații aliniați în spatele halebardelor impunătoare păstrau o tăcere gravă, apăsătoare.

Matei Corvin se rupse primul din vraja abătută asupra lor și păși către carele venite din Valahia. Era înalt și elegant, cu părul tăiat la linia umerilor, chiar deasupra gulerului alb, rotat, care contrasta atât de plăcut cu tunica de catifea albastră ca noaptea. Reușise să-și ascundă în mare parte emoția, așa cum se cuvenea unui rege. Fața sa frumoasă și ușor efeminată, luminată de doi ochi negri, inteligenți, nu scăpă nicio grimasă.

Înaintea lui se aliniaseră două sute de căruțe pline cu capete tăiate. Erau, cum avea să afle curând, 23 884. O armată întreagă!

În fața carelor, un oștean valah, înalt și deșirat, cu o mustață cât

Cazan mai salută o dată larg cu pălăria după moda apuseană, apoi se așază în fruntea oștenilor care-l însoțiseră și ieși în galop prin poarta castelului. În urma sa, mirosea a moarte și a război început...

Regele ordonă convocarea consiliului de război pentru după-amiaza aceleiași zile. Până atunci, însă, rugă pe Galeotto și Scott să-l însoțească din nou în cabinetul său de lucru.

Pereții cabinetului erau în întregime acoperiți de rafturile a patru biblioteci, superb sculptate în lemn de nuc. Mai mult de 300 de volume de cronici istorice, lucrări filozofice și științifice alcătuiau deja începutul a ceea ce avea să devină în câțiva ani Biblioteca Corviniană – cea mai mare colecție europeană de carte a secolului al XV-lea, numărând peste 5000 de volume.

Soarele încă nu avea putere deplină la acea oră, dar era ajutat de trei candelabre mari, așezate în mijlocul mesei la care stăteau cei trei.

– Ei? Ce spuneți, domnilor, despre acest Drăculea? Ați mai auzit de asemenea dar?

Înalt și subțire, cu o față prelungă și suptă, călătorul englez vorbea doar când avea cu adevărat ceva de spus.

– Poate o să vă mire, dar pot spune că acest neobișnuit și macabru gest al Voievodului Valah nu m-a surprins foarte tare!

Trebuie să recunosc, însă, că m-a scârbit peste măsură!

– Iar eu, domnule, trebuie să spun că simt exact invers! zise entuziasmat savantul italian. Sunt foarte surprins și deloc scârbit. Aș zice mai degrabă încântat!

– Mă surprinzi, Galeotto! tresări regele. Ce anume te încântă atât de tare? Ce om normal ar trimite peste munți, atâta cale, douăzeci și nu mai știu câte mii de capete retezate? Mă tem că Vlad Basarab este un degenerat căruia vitejia în fața turcilor nu-i va putea spăla păcatele!

– Să-mi fie iertat, Înălțimea Voastră, dar cred că îl înțeleg pe valah! Și la noi, în Veneția, s-au mai văzut principii care guvernează sprijinindu-se pe astfel de fapte groaznice! Ele sunt întotdeauna un bun exemplu!

– Exemplu? se miră Corvin. Ce vrei să spui?

– Înălțimea voastră, de când a căzut Constantinopolul, popoarele Europei tremură înghețate de frica lui Mahomed. La momentul acesta

care o aduceam din Adrianopole și pe care intenționez să o vând în Valahia. Hangiul a râs și mi-a spus că marfa mea va fi în siguranță pe stradă, nepăzită, noaptea.

Sincer nu am crezut, dar nici să insist prea mult nu am putut. Dimineața m-am repezit afară, în stradă, să verific dacă a mai rămas ceva din carul meu și am fost uluit. Totul era neatins. De parcă în Valahia nu există hoți...

– Așa ceva încă nu am auzit! se minună Galeotto.

– Apoi, am pornit la plimbare pe străzile orașului pentru a completa caietul meu cu desene despre capitalele Europei. O curățenie perfectă domnea peste tot și – n-o să mă credeți! – la fântâni se aflau câni de aur. Nimeni nu le păzea și nimeni nu îndrăznea să le fure! Se pare că acest Voievod teribil a reușit, printr-o îmbinare inspirată de dreptate crudă pentru cei necinstiți și bunătate plină de răsplată pentru cei vrednici, să aducă în țara lui justiția absolută! Orașul se transformă continuu și arată deja superb, cu ziduri mari și vrednice în caz de război, cu o grădină mare chiar lângă Curtea Domnească și un turn imens, abia construit, din care străjerii pot vedea până departe apropierea oricărui pericol.

– Da, și nouă ne vin astfel de vești dinspre Valahia! zise regele, căzut pe gânduri. Aici, la Buda, oamenii mai slabi sunt prădați la drumul mare; la fel este peste tot pe unde am umblat și așa a fost de când lumea!

– Apoi am mers să-l văd. Nu a fost greu să obțin o audiență. Se pare că este, de fapt, un om bun care doar se poartă doar ca un tiran pentru că altă șansă nu are. Țara sa mică nu poate supraviețui între imperii decât dacă este *perfectă*! M-a primit cu multă căldură și plăcere. Este un adevărat erudit, vorbește latina, greaca, germana, câteva dialecte turcești și limba slavilor din sudul Dunării. Am aflat de la el că orice hoț dovedit fără putință de tăgadă este executat de îndată, dimpreună cu familia sa! O pedeapsă crudă și nedreaptă, cred, dar după două execuții, familiile și-au ținut în frâu fiii cu apucături rele și nimeni nu a mai îndrăznit a lua ce nu-i al lui. În plus, răsplătește regește pe toți care muncesc cinstit și pun umărul la ridicarea Țării.

– Eu cred că victoria sa cea mare a fost înlăturarea rapidă, nemiloasă și crudă a boierilor potrivnici! Acesta este avantajul unui domnitor peste o țară mică! Dacă eu, Matei Corvin, fiul valahului Iancu, aș executa un singur nobil maghiar, aș avea imediat o răscoală a celorlalți împotriva mea!

– Apoi, după ce m-a umplut de daruri și am petrecut împreună două ceasuri încântătoare, presărate cu un umor fin și multe, multe cunoștințe, era să mă omoare! râse englezul.

– Deci este nebun!?! se miră Galeotto.

– Nicidecum! Dar s-a jurat că în țara lui și prin ea nu va mai trăi și nu va mai trece niciun hoț cât este el Voievod și a vrut să mă încerce. Mi-a urat drum bun și mi-a poruncit ca înainte să plec să verific dacă îmi lipsește ceva. Am mers la carul meu; totul era în ordine. Când mi-am numărat însă banii mi-a ieșit cu un galben în plus. Am mai numărat o dată, tot așa! Știam sigur, pentru că țineam socoteala exactă! Am mers înapoi la curte și i-am dus galbenul, rugându-l să-l afle pe omul care îmi plătise mai mult, din greșală, pe cine știe ce marfă. Mi-a zâmbit frumos din tronul lui înalt și mi-a poruncit să mă uit pe fereastră. Afară se ascuțea o țeapă înaltă. Nu-mi plac astfel de spectacole și nu am inima să le văd. L-am rugat, așadar, să nu mă silească să asist la execuția cine știe cărui nenorocit. „Nu, domnule! mi-a zis. *Asta este țeapa ta! Te aștepta! Sincer, nu am crezut că vei aduce banul înapoi! Ești un om bun și a fost o plăcere să te întâlnesc! Mergi în pace!*” Apoi, m-a răsplătit cu zece galbeni și m-a condus până la porțile orașului. Cinstit vă spun, nu am mai întâlnit un altul ca el și nici o țară ca Valahia!

– Fantastic! se minună Galeotto. Despre el va trebui scrisă o lucrare amplă, amănunțită! Iar dacă va avea curaj să se lupte și cu turcii, cred că va deveni unul din cei mai cunoscuți principii ai lumii!

– Nu, domnule! veni răspunsul sec al regelui. Despre el, din păcate, nu se va scrie mai nimic, pentru că trăiește într-o țară mult prea mică pentru a-i interesa pe ceilalți principii sau oameni de rând.

– Dar țara asta a lui, dacă va reuși să oprească pe Mahomed, poate schimba soarta Europei! Ne poate apăra pe toți! Iar măreția unei țări învingătoare în războaie aș putea spune că este invers proporțională cu numărul soldaților ei!

– Acum visezi, dragul meu Marci! îl alintă Corvin. Este curajos, într-adevăr. Poate cel mai curajos războinic pe care l-am văzut vreodată, dar de aici și până la a opri pe turci de unul singur este cale lungă! Așa ceva este imposibil! Dacă va fi cazul, vom lupta alături de el; dacă nu, vom lăuda curajul său nebunesc și vom găsi calea cea mai bună ca regatul ungar să nu sufere!

Galeotto își plecă ochii, dezamăgit. Înțelegea că ideea de cruciadă se stinsese cu totul. Principele valah probabil va fi lăsat singur să înfrunte

– Amărăntului care mi-a spus povestea i-am dat ceva bani și l-am scutit de serviciul militar. Oricum, nu mai era bun de nimic. Sunt sigur că spaima sădită în el de Dracula nu va trece nici peste o sută de ani!

– Incredibil! șopti impresionat Galeotto. Acest Vlad Basarab ar face și pe cei din familia de Medici să pară liniștiți și blânzi!

– Da, este un mare conducător! Din păcate, conducătorii mari au nevoie de țări mari pentru a deveni legendari. El nu are șansa asta!

Sarcasmul și răceala din vorbele lui Matei Corvin îi convinseseră pe William Scott și Marcio Galeotto că regele ungar, deși viteaz și abil strateg, nu lua încă în calcul o luptă nobilă pentru apărarea Europei, iar cel mai probabil vulturul neînfricat de dincolo de munți își va găsi rapid o moarte eroică, descumpănitoare, nemeritată.

La o poștă distanță, spătarul Cazan călărea îngândurat în fruntea oștenilor valahi. De zece zile străbătea neîncetat drumurile prin gerul crunt al lui ianuarie. Doar acum, pentru prima oară de când plecase, i se făcuse frig. Un frig șerpesc ce-l încolăcea pe dinăuntru, sugrumându-i inima!

„Craiul Matei o să ne promită de toate, dar nu o să miște niciun deget când va veni vremea pentru lupta cea mare! Iar Voievodul meu va turba singur de ciudă și de scârbă! Nu am să-i spun ce am simțit la curtea din Buda! Îl las să sperie; el mai crede încă în dreptate și în cuvântul oamenilor! Atâta vreme cât are speranță, va lupta cum n-a mai luptat nimeni. Și cât luptă el, sabia mea va fi de-a dreapta sa mereu! Păcat că regii și principii Europei nu înțeleg că noi îi apărăm și pe ei, că ar trebui să lucrăm împreună! O să dispărem și nimeni nu o să-și mai amintească de o mână de oameni care, puși de Dumnezeu în calea tuturor răutăților, s-au jertfit pentru patria lor și pentru cruce”.

Obosit și dezamăgit, Cazan se înșela! De Măria Sa Vlad Basarab – Țepeș românii nu au uitat și nu vor uita niciodată! Mergeți la Târgoviște, București, Bran sau Poenari, sau peste tot în România de astăzi! Veți găsi încă mii de copii care îi știu povestea pe de rost și se mândresc cu sângele lor valah! Cât despre spătarul Cazan, chiar dacă nu i-a ridicat încă nimeni statuie, ca Voievodului său, documentele și oamenii îl amintesc ca pe unul dintre vitejii lui Țepeș!

Dincolo de munții care se vedeau în față și de iarna care, haină, chinuia oameni și cai, vremea lor de glorie sta să înceapă...

De două nopți nu pot dormi. Mă trezesc speriat și văd... simt mai mult, fugind prin cameră, o formă întunecată. După câteva clipe mă trezesc pe deplin și îmi dau seama că nu era nimic. Sau așa vreau să cred.

Am povestit asta oamenilor de aici, din Arefu. Reacția lor a fost greu de explicat. Mai toți au plecat de lângă mine imediat, fără o vorbă. Puținii oameni care nu s-au îndepărtat de mine m-au sfătuit cu toții să merg la preotul din sat.

„Tu ești cel care caută mormântul lui Vodă Țepes?” m-a întrebat el răstit.

Nu era tocmai primirea pe care o așteptam de la un preot...

„Nu te mai juca! Lasă-l să se odihnească în pace! Ce tot căutați vampiri și draci unde nu sunt? Vrei să faci ceva bun? Mergi și aprinde-i duminica o lumânare, ca noi toți! Și ai grijă ce scrii în jurnalul tău!”

De unde știe el despre jurnalul meu? Și de ce tonul ăsta răstit? Ce se întâmplă aici?

Da! După întâlnirea cu părintele, m-am „liniștit”! Mai bine nu mergeam!

Vampir sau nu, tot ce este legat de Dracula răspândește peste cei ce se află în cale o putere nevăzută, de neînțeles.

Arefu, 28 martie 2008

Tiranul (Sultanul), trecând Dunărea, a străbătut loc de mai bine de 7 zile și n-a găsit nimic, nici om, nici cel mai neînsemnat animal și nici ceva de mâncare sau de băut... Tiranul s-a înspăimântat și noaptea, când a ridicat corturile, a tras șanțuri și a ridicat valuri și sta în mijlocul lor”.

Ducas – „Istoria turco-bizantină”²³

Dunărea curgea, ducând la vale luminile tăcute și galbene ale făcliilor rupte de pe malul românesc. Între sălciile tăcute, 20.000 de luptători valahi stăteau încremeniți ca niște statui și ordonați gata de luptă, gata de moarte.

Focurile mari, aprinse în spate, luminau fantomatic pădurea și alcătuiau ciudate, amenințătoare jocuri de umbre, vânt fierbinte și lumini.

Când și când, câte o pasăre nebună țipa, spărgând neașteptat liniștea nopții aceleia ciudate. Atunci, mâinile se crispau o clipă pe săbii sau arcuri, apoi se linișteau din nou. Ochii tuturor erau ațintiți pe malul celălalt. De mai bine de o zi, oștenii valahi, frumos împărțiți în opt tabere ce comunicau strâns între ele, așteptau venirea lui Mahomed, Cuceritorul Constantinopolului, și a grozavei sale oști. Se spunea că turcii aduc 500.000 de soldați încercați; alții spuneau că ar fi mai mulți chiar...

Zvonurile despre puhoiul turcesc începuseră deja a face stricăciuni în armata lui Vlad. Tinerii netrecuți încă prin focul luptei pricepeau cu greu calmul bătrânilor soldați, dar și unii și alții rămâneau nemișcați și pregătiți în fiecare clipă să răspundă oricărui atac. Pentru războinicii mai cu experiență era simplu: atâta vreme cât vor respecta ordinele lui Drăculea, nu aveau să piardă. Voievodul lor va face iar o minune și îi vor învinge și pe turci, așa cum au învins întotdeauna, oricât ar fi părut de greu.

În capul tinerilor ce se aflau acum în fața primei lor lupte lucrurile nu erau chiar așa de lămurite... Turcii vor fi de cel puțin zece ori mai mulți ca ei. Arme bune aveau și ei, dar și păgânii. Cum să te bați cu 10 dușmani odată??? Și cum să rămâi viu?

Asupra unui singur lucru păreau să fie de acord toți oștenii români, fie încercați, fie începători într-ale războiului: dacă va fi să piară unul din ei, va lua cu dânsul cel puțin o duzină de păgâni!

La numai două bătai de săgeată de oastea sa, Vlad Voievod ținea sfat de taină cu cei patru cavaleri ai săi. Cocoțați pe un delușor, la adăpostul întunericului, cei cinci observau atenți dispunerea oștii. Nu aprinseseră făclii și nu descălecaseră încă. Stroe și Ler îl încadraseră pe Voievod, iar Marcu și Mihnea așteptau tăcuți, la cinci pași de tovarășii lor, cu ochii mijiți și auzul treaz. Știau bătrânii cavaleri că, în astfel de

noapți slab luminate de lună, auzul trece înaintea văzului și, în caz de primejdie, mai degrabă se poate auzi decât vedea dușmanul venind.

Purtau toți cinci mantii lungi, negre, menite să îi ascundă în noaptea de smoală. Pe lângă iataganul lui Stroe și paloșele atât de temute ale celorlalți, toți aveau acum arbalete scurte și ușor de mînuit.

– Nimeni nu mișcă, toate oștile noastre sunt bine dispuse și apărute în spatele movilelor înălțate ieri! rosti Vlad mulțumit.

– Toți își știu locul și te așteaptă doar pe Măria Ta să îi duci în luptă. Turcii nu au cum să ne dea îndărăt de aici. Valahia va rezista și acum, ca și în vremea Marelui Mircea, ca și de acum înainte!

– Așa e, Stroe, îi răspunse Voievodul. Cât suntem noi, Mahomed n-o să răzbească aici. Și după noi, Dumnezeu va rândui pe alții mai vrednici să păzească Țara. Să știți însă domnilor, că soarta războiului ăsta depinde foarte mult de ce se va întâmpla în zori, când turcii se vor arăta în fața noastră.

– Da, interveni Marcu, păgânii vin în zori ca să-i vedem câți sunt de mulți și să ne sperie. În câteva ceasuri, o să le auzim tobele și marșul apăsător, apoi, cu prima lumină, se vor arăta pe malul celălalt, crezând că ne înmoaie.

– Să știi, Marcule, că și cei mai destoinici soldați își pot pierde firea atunci când nu mai cred deloc în victorie, răspunse Stroe îngândurat.

– Oamenii noștri sunt viteji și ne ascultă întocmai. Fiecare știe exact ce are de făcut și asta contează cât zece armate, dar, da, ai dreptate, Stroe, șarpele fricii și al îndoielii face uneori să pierzi cei mai buni soldați, când nu te aștepți.

– Or să aducă, Măria Ta, așa cum ți-am zis, un urieș din Anatolia, care parcă-i rupt din poveștile cele înfricoșate! L-au scos în fața oștii și la asediul Trapezuntului. E mai înalt ca doi oameni obișnuiți și îi sluta ca un porc apăsător de grijile bătrâneții, iar de brâu îi atârna capete tăiate. Are o ghioagă grea cât o căruță, pe care o învârte deasupra capului și când zbiară și Muma-Pădurii se pitulește din calea lui și își astupă urechile! Cât am fost la ei, ascuns sub straie de negustor grec, l-am văzut cu ochii mei. Nu m-a speriat el pe mine, dar mulți îl visează noaptea și nu își mai pot șterge imaginea lui din fața ochilor.

Mihnea ascultă îngândurat, apoi spuse:

– Mă tem că vederea monstrului ăsta să nu fie prea mult pentru junii noștri. Sunt viteji, dar așa arătare le poate zdruncina încrederea!

– Sau le-o poate face de neclintit, cavalerie! spuse Vlad rîzând.

Apoi întinse mâna spre Ler, care, fără o vorbă, îi dădu un brâu lat cu multe cuțite înșiruite pe toată lungimea lui.

– Hopa! Hopa! izbucni Stroe. Ce puneți la cale, Măria Ta? Și tu, mutule, ce nu zici nimic? Adică ce să zici tu...? Taci, că așa ți-e felul! Gata, Doamne! Vin și eu!

– Unde, Stroe? zâmbi Vlad. Ți-ai dat seama care e planul?

– Păi, cum să nu? Adică... nu! Da' vin și eu!

Mihnea începu a râde încetișor, cătând când spre Ler, când spre Vlad. Cei doi puseseră la cale un plan nebunesc, ce doar lor le putea reuși!

– Vom face, cavalerie, așa fel ca îndrăzneala turcilor să se transforme în panică și spaima oamenilor noștri, în credință neclintită! De acum, oștenii noștri încep a se întreba dacă vom fi lângă ei dimineață sau ne vom trage spre Târgoviște, la adăpost. Asta e bine... Să știți că un război mare nu îl câștigi cu armele, ci cu mintea și cu inima. Turcii vor intra peste câteva ceasuri într-un iad din care mulți vor ieși cu mințile tulburate, iar și mai mulți nu vor mai ieși niciodată. Pentru ei, numele Valahiei noastre dragi va fi mai negru decât cel al infernului! Numai așa putem câștiga!

Vlad se opri pentru o clipă. De dincolo de Dunăre începură a răzbi înfundate sunete sacadate de tobe.

– Să mergem! zise el scurt. Coborâm dincolo de oastea noastră. Nu a sosit deocamdată clipa să mă arăt vitejilor mei!

Cu fiecare bătaie în tobele mari, păgânii păreau să sperie noaptea și să o rupă în fâșii. În câteva clipe, din negreala ce domnise peste Dunăre rămaseră numai fâșii răzlețe de întunerice, rătăcite printre dungile roșii ale răsăritului de vară.

Cum le era obiceiul, turcii se postară de-a lungul fluviului, în fața armatei române, urlând și făcând semne amenințătoare cu săbiile.

La ordin, valahii stăteau tăcuți, ca și încremeniți, cu săbiile încă în teacă.

Șiruri după șiruri de păgâni se arătau de pe dealul de deasupra Dunării bulgărești și inundau malul.

Ienicerii, cu fesurile lor albe, erau rânduți fără cusur, apoi oastea de strânsură și, după ei, spahiii călări și semeți sub steagurile cu semiluna.

Oastea păgână întrecuse de multe ori numărul valahilor și continua să se lătească pe malul lin al Dunării.

Vorbele îi erau neclare și stâlcite de scuipatul care-i curgea ca la câinii turbați. Turcii din spatele lui urlau și ei ca apucați, stârniți de liniștea de mormânt a românilor. Părea că valahii erau deja zdrobiți și rezistența lor se va spulbera după primul contact direct al armatelor sau chiar înainte.

Brusc însă, apa din fața monstrului prinse viață și, ca de neunde, țâșni un bărbat cu pieptul dezgolit și cu plete negre, legate la spate. Pentru o clipă sau două păru că stă pe apă, iar gigantul își opri ghioaga înmărmurit. Două cuțite trimise de ciudata apariție i se înfipseră în ochi, ucigându-l pe loc. Monstrul se bălângăni ușor pe picioarele devenite prea slabe, apoi se prăbuși, spre stupefacția ambelor tabere.

În liniștea stridentă coborâtă peste Dunare răsună glasul Voievodului Valah:

– Eu, Vlad Voievod, stăpânul Țării Românești, v-am condamnat pe toți la moarte! Nu mai aveți scăpare, nici dacă vă retrageți acum! Am să vă hăituiesc oriunde veți merge și nu o să am odihnă până nu veți atârna toți în țepele mele! Bine ați venit în Cehennem²⁴!

Apoi se scufundă încet, înapoi, în apă.

Momentele de confuzie totală se transformară în panică în rândurile turcilor. Ienicerii începură a se retrage în grabă cât mai departe de mal și de apa pe care șeitanul valah putea merge ca pe pământ. Oastea de strânsură, auxiliarii, fugeau urlând îngroziți, neputând crede că neînvinsul monstru care speriasse atâtea popoare zăcea mort de mâna lui Dracula. Numai spahiii își mențineau pozițiile în jurul Sultanului și încercau cu disperare, prin amenințări și lovituri, să restabilească ordinea.

Dincolo, la români, situația era cu totul alta. Uralele umpleau cerul și făceau pădurea din spate să freamăte ca sub bătaia vântului. În fața oștenilor rămași în perfectă ordine, Vlad ieși din apă, calm și drept de parcă ar fi mers pe sub apă și *pe* apă. Gândul că Voievodul lor avea într-adevăr puteri nemăsurate începu a se înfripa în tot mai multe minți.

– Gata suntem, voinicilor? întrebă Voievodul cu glasul său limpede și tunător,

– Gata, Măria Ta!!! răspunseră oștenii în cor.

– Ce ați crezut, voinicii mei? Că eu, Vlad Basarab, fiul lui Vlad și nepotul Marelui Mircea, am să mă spăimânt de numărul turcilor sau de dihaniile pe care ei le mână spre pământul sfânt al Țării mele? Că am să plec de aici? Dumnezeu m-a bătut în cuie pe Țara asta ca pe o cruce și mă învie mai puternic ori de câte ori e nevoie de sabia sau de gândul meu. Dacă voi, oștenii Valahiei neînvinse, stați zid lângă mine, nimeni și nimic

nu ne poate urni de pe pământul Vechii Dacii. Să vină de zece ori mai multă oaste turcească, că tot am să-i trec sub ascuțișul sabiei mele și am să-i calc în picioare! Pe noi împreună nu ne poate răzbi nimeni! Niciodată!

– Niciodată!!! răcniră, extaziați, oștenii români. Pentru prima dată după multe luni, rândurile oștirii valahe începură a arăta ceva neorânduială. Mulți oșteni intraseră deja în apă până la brâu, alții își îndemnau caii, chiuind ca niște duhuri ale pădurii, cuprinși cu toții de acea hotărâre și forță gigantică ce izvorau din făptura, ochii și cuvintele lui Vlad Basarab al III-lea – Voievodul Valahiei.

Bătrânul arcaș se uită către fiul său și-l întrebă zâmbind:

– Îți mai e frică, Ilie?

– Mie? De ăștia, tată??? Să vină! mârâi rău tânărul cu ochii scânteietori.

Vlad simți că prima, poate cea mai importantă bătălie, fusese câștigată. De acum, turcii cei mulți nu se vor mai gândi să se năpustească peste mica oaste valahă. Nu! De acum, turcii, speriați, se vor aștepta în fiecare secundă ca pământul, apa sau aerul de lângă ei să prindă viață și să-i înghită! Valahia devenise, brusc, dintr-o Țară bogată și slab apărată un teritoriu al umbrelor și blestemelor, unde războaiele se poartă cu oști de stafii și voievozi urcați din iad numai pentru a-i pierde pe ei.

Puțin mai încolo, la adăpostul tufelor mari de stuf, Stroe și Ler ieșeau și ei din apă.

– Cum ți-a venit idea asta, mutule? întrebă Stroe cu drag.

– Tudor m-a învățat; și el a prins vicleșugul ăsta de la Zyraxex, pustnicul.

– Când am înotat pe la fund, turcii nu ne puteau vedea în apa măloasă a primăverii. Și pe trestiile alea respiram ca și afară, puteam să mai stau un ceas-două! Iar când am călcat apa și l-am ridicat pe Vodă drept în sus, toți se holbau la el, nu jos, sub apă! Ce frică o fi pe turci acum!!! Hihhi! se hlizi năstrușnicul cavaler, mulțumit nevoie mare.

– Tudor m-a învățat, murmură Ler. Tudor... copilul meu...

Stroe se uita cu ochii umezi la vechiul său prieten. Și pe el îl apucau de multe ori disperarea și amarul că fiul cavalerului se dusesse. Era o disperare groasă și lipicioasă care i se înfășura de trup și-i sugea toată pofta de viață. Îl făcea uncori să vrea să se termine totul mai repede, să moară și el și Ler și să se vadă toți în Rai, unde niciun părinte nu-și plânge copiii! Dar, până atunci, mai aveau o slujbă de împlinit. Cea mai

de seamă dintre slujbe!

– Hai, frate, scoală! Vlad are nevoie de tine!

– Hai! răspunse Ler, dar cuvântul său sună mai mult ca un îndemn către sine, ca o amintire că vremea odihnei nu venise încă pentru ei.

Toți conducătorii oștirii se adunaseră în fața Voievodului, așteptând ordinele.

– Turcii se vor trezi repede din spaima asta și vor trece Dunărea, începu Vlad. Spătare Cazan!

– Aici, Măria Ta!

– Te duci cu arcașii tăi și înaintezi nu mai mult de 10 pași de-a latul apei. Să ai grijă ca fiecare barcă a voastră să fie legată cu funii de mal și să le trageți repede înapoi când va fi nevoie. Să nu vă lăsați doar în seama vâslașilor!

– Comise Gherghina!

– Aici, Doamne!

– Când turcii vor reuși să treacă, ieși toți călărașii și fugi în pădurea din spate! Să creadă că vă retrageți înspăimântați. Aștepti acolo până un sfert din turci ajung pe malul nostru, după care îi izbești cu toată forța preț de un sfert de ceas! Indiferent de rezultat, te retragi apoi și ne vedem cu toții în pădurea de la Stănești.

– Cavalerii! Noi mergem!

– Suntem aici, Doamne!

Vlad, urmat de Mihnea, Ler, Stroe și Marcu, se pierdură iuți ca niște năluci în pădurea din spatele malului abrupt. Ajunși la adăpost de orice privire, Vlad își struni calul și întrebă:

– Stroe și Ler, mai mergem o dată la turci? V-a plăcut cum i-am spăimântat?

– Mergem, Doamne, cum să nu!?!

– Turcii sunt încă nedumeriți acum. Trebuie să profităm! A trecut un ceas de când le-am omorât dihania. Nu se mai așteaptă să mergem înapoi, ci să-i lovim aici.

– Bun plan, dar acum pe cine țintim? întrebă Marcu prudent. La Sultan e greu să ajungem, stă în mijlocul hoardei lui și ziua în amiaza mare nu cred să-l putem atinge.

– Nu, Marcule, acum vom merge iar pe sub apă, legați de brâu cu funia asta lungă. Ieșim pe mal numai o clipă, acolo unde o fi paza mai slabă. Prindem un turc, care o fi, și-l aducem aici. Apoi le arătăm păgânilor cum au să piară ei în Valahia.

– Țeapa e pregătită, Doamne! spuse sec Mihnea. Mergeți! Eu și fratele Marcu rămânem aici, gata să vă tragem repede îndărăt și cu arcurile încordate.

Înaintarea pe sub apă era destul de lesnicioasă. Dunărea aducea, ca în fiecare primăvară, mult mâl care-i tulbura apele, iar spre marginea armatei turcești, acolo unde stăteau de obicei negustorii și hamalii, paza nu era atât de strașnică precum în dreptul soldaților. Stroe și Ler înotau ducând cu ei câte un harpon făcut din oțel bun, ca cel al săbiilor, și cu ghearele ascuțite perfect. După câteva minute de înaintare nestingherită, cei trei se opriră și numai Vlad își ridică ochii cam două degete deasupra apei. Pe malul turcesc, în dreptul taberei hamalilor, doi ieniceri stăteau de vorbă, privind înspre aval, către corturile spahiilor și ale Sultanului.

Vlad se coborî iar sub apă și arătă cavalerilor săi două degete. Aceștia înțeleseseră imediat situația. Vodă luă harponul lui Ler și se pregăti să se salte deasupra apei, ridicat de brațele puternice ale cavalerului blond. Stroe își trase cuțitul de la brâu și așteptă semnalul Voievodului.

O clipă mai târziu, două trupuri țâșniră din apă și unul dintre ieniceri se prăbuși secerat de cuțitul lui Stroe, în timp ce camaradul său urla îngrozit, neînțelegând ce îl trage cu atâta putere spre apă. Vlad se mai ridică încă o dată și îl izbi pe turc în cap cu pumnul, făcându-l să-și piardă cunoștința.

Pe malul turcesc, toți începură a fugi cât mai departe de apă și nimeni nu îndrăznea să se uite măcar în urmă. Superstițiile și zvonurile turcești despre Vlad, fiul de șeitan, se arătau acum aievea. Valahul lovea unde voia el și nu avea teamă de nimic! Soldatul turc se trezi din leșin, zgâriat pe față de ciulinii și iarba prin care era târât în goana calului. Încercă să privească în sus, dar îi fu prea teamă să ridice privirea. Pământul și pietrele îi rupeau hainele și pielea, iar caii valahilor parcă alegeau înapoi cele mai rele poteci prin pădure.

Deodată, goana lor se opri și ienicerul rămase cu ochii închiși, încercând să deslușească sunetele dimprejuru-i. Auzi un târâit ca de șarpe uriaș, dar nicio vorbă •menească. Apoi, două perechi de mâini puternice și neîndurătoare îl săltară în picioare. Văzu nedumerit că „șarpele uriaș” pe care-l simțise mai devreme era, de fapt, un buștean lung și îngust, ascuțit la ambele capete. Vlad Kazîklî, demonul din Neagra Valahie, vrea să-și mulțumească iar pofta sa de sânge, iar el avea să fie primul oștean al lui Mahomed ce va ajunge în țepele valahului!

Urletele de durere și groaza ienicerului îi făcură pe toți turcii să se

uite către oastea valahă.

Călare pe frumosul său armăsar arab, Mahomed Cuceritorul privea fix către români. Îl recunoscuse pe Vlad Drăculea după trupul său puternic și ținuta dreaptă, care parcă porunceă fără vorbe. Ibrahim, conducătorul oștilor Rumeliei, îl întrebă înfiorat:

– Mărite Sultan, Rege al Regilor, ce face Kazîklî²⁵? Cum l-a prins pe ienicer? Și când?

– Taci! răspunse Mahomed, încercând să-și ascundă tulburarea și scârba.

Lângă țeapa osânditului, Vlad Drăculea părea că ține un pocal pe care-l umplea de sângele scurs pe țeapă. Apoi, spre oroarea tuturor, valahul bău și ridică paharul către Sultan:

– În cinstea ta, Mahomed! Și încă nu mi-am ostoit setea! Tu ești următorul!

Pentru prima oară în viața lui, Sultanul nu știu ce să răspundă sau să facă. Venise aici, ca un mare cuceritor, să stârpească această țară mică și încăpățânată care de mult încurca planurile sultanilor. Venise aici așteptându-se să găsească milogi cerșind îndurare la vederea imensei sale armate, iar acum acest demon îngrozitor care se hrănea cu sânge de om și de care i se legau cele mai negre coșmaruri ale copilăriei, îl privea sfruntător și îi promitea moartea!

Lângă Vlad, Mihnea zâmbi mulțumit.

– E bine, turcii chiar cred acum că noi bem sânge, ca lupii turbați!

– Să creadă, Mihneo! Asta și vreau! Să nu poată să închidă un ochi fără să ne vadă asupra lor. Să tremure și strănepoții lor când ne-or pomeni numele!

– Măria Ta, dă-mi și mie niște sânge din ăla, că tare bine merge cu puiul ăsta fript! răsă Stroe. Dacă ar ști turcii că în pocal avem vin de la Vedea, și nu sânge, cred că le-ar cam trece frica. Mare meșter ești, Doamne, în a te juca cu sufletele păgânilor. Uite-i cum au înlemnit cu toții! Hihihi!

Întreaga armată valahă izbucni în râs, iar hohotele lor se spărgeau de malul și de urechile turcilor ca niște săgeți fără trup, trase direct din negura arzândă a Gheenei.

– Gherghina! Cazane! Rămâneți aici și vă îndepliniți poruncile! Apoi ne vedem la Stănești!

– Înțeles, Măria Ta! răspunse comisul. Vom face întocmai. Nu avea grijă. Cel puțin o mie or să-și lase oasele aici, la trecerea în Țara

noastră. Apoi îi zdrobim pe toți!

– Când o sosi sorocul, comise! Nu mai devreme! Acum, mergeți! Turcii au început să lase bărcile la apă.

Lupta de la Dunare fu scurtă, așa cum ordonase Voievodul. Susținuți și de navele lor de luptă, pline-ochi de soldați, și cu tunuri puternice, turcii nu puteau fi opriți în acel loc. Pierduseră însă destui oameni și, mai ales, învățaseră că valahii sunt mai vicleni și mai nemiloși decât djinii cei negri.

Armata Semilunei înainta acum prudent spre nord, către Târgoviște. De la Giurgiu în sus, drumul urca printre păduri dese și de nepătruns, care aduseseră numele de *Neagra Valahie* țării pe care acum trebuiau să o șteargă de pe fața pământului. Ziua cădea către seară, dar Sultanul dăduse ordin ca întreaga armie să mărească pasul și să ajungă la primul loc mai deschis sau sat; abia acolo puteau instala tabăra peste noapte.

Valahia suna ciudat cum nu mai auziseră niciunde. Liniștea de plumb din jur era din când în când străpunsă de câte un strigăt, sau, mai degrabă, un urlet neomenesc, însoțit pentru o clipă numai de trâmbițe și bătut de tobe. Atunci, turcii se opreau și intrau în formație de luptă, dar urletul înceta brusc și nimeni nu se arăta din păduri. Nici soldați, nici fiare. Nimeni.

Din mijlocul ordiei sale, Sultanul încerca să ghicească planurile lui Drăculea. Făcu un semn repezit cu mâna, cerând tuturor celor din jur să tacă și să nu miște. Dintre copacii ce foșneau cuminți în fața sa nu răzbea până la ei niciun zgomot suspect; nimic nu părea nelalocul lui. Își mână calul încet înspre marginea dinspre pădure a coloanei, curajos și sfruntător. O siluetă se strecură iute printre copacii din fața sa, fără să se arate pe deplin. Apoi alta, la fel de întunecată și repezită. Codrul colcăia de dușmani care lucrau de zor în preajma armatei sale. Nu se arătau... dar nici nu se ascundeau prea mult. Nu le era frică... Mahomed rămase pentru câteva minute nemișcat în fața pădurii, la mai mult de o bătaie de săgeată distanță. Amintirea vitejiei sale din alte campanii îl îndemna să atace, să încerce o bătălie decisivă. Dar cu cine? Unde? Îi simțea pe valahi cum îl privesc ascunși, calmi, fiecare la postul său, așteptând momentul cel mai bun pentru năvală. Se simțea vânat și, până la un punct, îi admira pe

acești nebuni care nu înțelegeau că nu au nicio șansă în fața lui.

Înțelesese deja că ăsta era jocul lui Vlad, că pădurile erau pline de oamenii Valahului și că aceștia încercau cu orice chip să demoralizeze oastea mândră a Semilunei. Fiori reci îi treceau pe șira spinării și lui, cel mai temut om de pe Pământ. Pe Vlad îl mai întâlnise la Poarta Fericirii, acolo unde Valahul fusese prizonier cu mulți ani în urmă. Și-l amintea: rău, sfruntător, nesupus și mereu pus pe rele. Crescuse repede și se transformase peste noapte într-un oștean de neînvins. Sperase să nu-l întâlnească niciodată în luptă, dar îi trebuia țara asta a Ghiaurului. Era drumul cel mai scurt către Ungaria și Viena. Acum se afla aici, în Valahia, și îl încerca un sentiment ciudat...

„Cred că asta este ceea ce muritorii de rând numesc frică, gândi Mahomed. Mi-e frică de șeitanul ăsta blestemat și nu știu nici măcar dacă e om sau drac de-adevăratelea. L-am văzut ieșind din cele mai periculoase curse pe care i le-am întins. Niciun muritor nu poate fi atât de deștept. Și are răbdare cum nu mai are nimeni. De câte ori l-am provocat la Edirne, încercând să-l determin pe Murad, slăvitul meu tată, să-l ucidă, a scăpat cu bine și a răbdut, deși îl simțeam cum mă vrea mort. Acum am ajuns în țara lui și..”.

Un alt urllet de groază îl smulse pe Sultan din amintirile sale. Câțiva pași mai în față, unul dintre spahiii săi fusese doborât de pe cal de o săgeată venită ca de nicăieri.

Imediat, toți luptătorii turci se postară în dispozitiv de luptă. Și iar se lăsă liniștea... Grea... Dușmănoasă...

– Gokuhn Pașa, la mine! Ordonă, după câteva minute de așteptare, Sultanul.

– Aici sunt, Strălucitorule!

– În păduri, valahii se ascund bine de ochii noștri, dar la desigur caii nu sunt de trebuință. Vreau să iei o mie de oșteni călări și să dai năvală în pădure. La margine, descălecați și îi urmăriți pe jos. Valahii nu pot fi mulți în desigururile astea. M-am săturat de trucurile lor. În două zile vreau să fiu la Târgoviște!

– Așa va fi, Împărat al Împăraților! Curând, hainul Kazîklî va sta în genunchi înaintea Voastră!

O mie de spahii porniră în galop întins către marginea pădurii, de unde venise săgeata. Erau iuți și bine înarmați. La linia primilor copaci, săriră de pe cai și intrară în codru cu iataganele în mâini. Cincizeci dintre ei căzură imediat, secerați de săgeți bine țintite din spatele copacilor mai

groși. Apoi, micul pâlc de valahi fugi către adâncul pădurii.

– Înainte! Să nu vă scape unul! strigă Gokuhn Pașa. În față, pădurea se îndesește și o să-i prindem din urmă!

Umăr lângă umăr, spahiii înaintau către inima pădurii, tăindu-și drum cu iataganele printre tufele tot mai dese. Soarele cuminte de primăvară intra cu greu în pădurea deasă și făcea ca verdele frunzelor și maroniul cojii copacilor să bată împreună spre un negru blând și ușor colorat. Cu fiecare pas se apropiau de valahii care nu păreau nici mulți, nici viteji. Curând însă ajunseră la o porțiune ciudată a pădurii, un fel de drum larg și bine îngrijit, tăiat printre copaci și tufe.

Gokuhn făcu semn de oprire. Valahii dispăruseră și nimeni nu putea spune dacă o luaseră pe drumul acela ciudat sau își căutaseră scăparea în față.

Aerul zbârnâi deodată și alți o sută de spahii se prăbușiră răpuși de săgeți, iar poteca aceea fără rost din inima pădurii se umplu de călăreți iuți ca vântul. Prinși ca într-un clește din stânga și din dreapta și fără avantajul cailor, spahiii încercară a fugi înapoi, către tabără, dar din spate săgețile și paloșele muntenilor îi loveau fără milă. Într-o clipă, Gokuhn pricepu că toate pădurile

Valahiei aveau câte un drum ca acesta, tăiat înadins pentru ei. Mai pricepu trufașul pașa că nimeni dintre ai lui nu va scăpa cu viață să spună Sultanului la ce să se aștepte și tot mai mulți turci vor cădea în aceeași capcană în acești codri blestemați.

Încercă să fugă mai repede, să profite de protecția pe care i-o mai dădeau cei câțiva luptători ai săi rămași în viață, dar în fața sa se ridicase acum un zid de copaci doborâți. Probabil că fuseseră crestați dinainte de venirea lor, iar acum, doar împinși la pământ. Fu ultimul gând al lui Gokuhn. Opt săgeți îi străpunseră în același timp trupul, iar în fața lui apără un valah tânăr, schimonosit de ură. Lovitura de buzdugan a soldatului muntean încheie lupta scurtă din pădurea de lângă satul Frățești.

Afară, în drumul mare care trecea în sus printre păduri, Sultanul asculta înfrigurat zgomotele bătăliei. De acolo nu putea desluși de partea cui este victoria. Deodată, se lăsă o liniște sufocantă care nu-i spunea nici ea nimic despre soarta spahiilor săi. Cine sau *ce* anume îi omorâse atât de repede pe cei o mie de spahii? Ce se întâmplase în acele păduri neguroase?

După o clipă, pădurea se cutremură de geamătul prelung al unui

om ce părea supus unor cazne de neînchipuit.

– Amaaaaaan²⁶! Amaaaaaan! strigă în limba turcă osânditul, aruncând un fior de groază peste întreaga oaste a lui Mahomed.

Apoi și această sinistră implorare se stinse și, pentru un sfert de ceas, nimic nu se mai auzi.

– Pornim! ordonă Sultanul. Ibrahim Bey, mergi în față cu o sută de spahii și nu te abați din drum. Nu intri în pădure și nu îi urmărești pe valahi dacă atacă. Să te asiguri numai că satul în care poposim este părăsit și că nu putem fi atacați ușor peste noapte!

– Am înțeles, Rege al Regilor! Pornesc!

Colosala armată se urni din nou către nord, către capitala Munteniei. Soldații de rând, ca și vizirii ori Sultanul, nu voiau acum decât un singur lucru, să doarmă măcar câteva ore și să-și alunge teama nebună care pusese stăpânire cu desăvârșire pe ei. Trecu însă un sfert de ceas și niciunul din cei o sută de spahii nu se întorsese să aducă vorbă că drumul e liber. Nici zgomot de luptă nu se auzise, așa că armata își continua marșul.

Drumul părea să se lărgască, semn că se apropiau de un sat. În aer începuse să se simtă însă un miros greu de fum. Din când în când, vântul răsucea în aer bucăți mici de cenușă. Curând, și praful drumului se înnegri și din față veni semn de oprire.

Erkan Bey, cel care conducea coloana, trecu în galop pe lângă șirurile de soldați și se opri înaintea lui Mahomed:

– Slăvite Sultan, în față drumul e ars în întregime și iarba toată de lângă drum până înspre păduri e pârjolită. Pare că de aici și până la Târgoviște totul a fost trecut prin foc. Nu se vede fum nicăieri, numai cenușă. Valahii au ars totul înainte să venim noi!

– Nu poate fi totul ars până la Târgoviște! răspunse Mahomed. Valahii, ca și noi, au nevoie de iarbă pentru cai. Au incendiat un sat-două, crezând că ne sperie. Începe să mă dezamăgească Vlad Bey! Îl credeam mai iscusit.

– Ai dreptate, Rege al Regilor! răspunse supus Erkan, deși gândea altfel.

Văzuse cum arăta drumul și avea o presimțire rea. Înainte, părea că se deschide iadul pentru ei. Trebuia însă să se supună Sultanului,

indiferent ce ar fi gândit.

Tobele porniră, iar bătăile lor ritmate și întreaga coloană se puseră în mișcare. Luna ieșise pe cer, luptându-se de acum cu soarele în agonie. Ultimele raze ale zilei erau pe sfârșite. Tabăra trebuia instalată și asigurată cât mai repede. De pe sub pădurea de lângă ei și din cer, înserarea îi împresura vicleană, cerându-le parcă să plece și să nu mai vină niciodată.

Pe drum, cenușa se făcuse groasă ca un praf, înnegrindu-le ochii și gura. Aerul devenise greu de respirat. În sfârșit, la o bătaie de săgeată în față, se ivi marginea unui sat. Acoperit de cenușă, satul își mai arăta ici-colo câte o palmă de zid vopsit pe sub negreala strânsă în straturi. În mijlocul satului, biserica stătea singură, tristă și nearsă – o amintire a lumii de dincolo de război.

Ca un semn rău, un stol de corbi se rotea deasupra așezării și croncănea la ceva ce părea de la distanță a fi ciudate turle înguste sau steaguri foarte înalte.

Mahomed își mână calul lângă Erkan Bey, în fața coloanei. Acesta se opri și, cu palma ridicată, ordonă armatei să se oprească din nou.

– Ce zici de asta, Erkan? îl întreabă Sultanul, cu privirea prinsă de imaginea năucitoare din față.

– Să fim cu prudență, Luminăția Ta! Când a ridicat Valahul o sută de țepe? Când i-a prins pe spahiii noștri și cum de i-a ucis până la unul?

– Se mișcă iute și știe dinainte ce vom face! Spurcatul ăsta a stat prea mult la Curtea noastră! Ne cunoaște bine... Doboară repede țepetele astea și oamenii să nu vorbească! Cei care nu au apucat să vadă să nu afle!

Ordinul Sultanului era înțelept și ar fi putut evita panica. Doar că venise prea târziu.

Din gură în gură știrea că cei o sută de spahii neînvinși erau deja trași în țepă trecuse iute printre rândurile de ieniceri, spahii, akângii și auxiliari. Unii se jurau că îl văzuseră chiar pe Drăculea, fiul diavolului, cățărât pe una dintre țepe, ospătându-se cu carnea și sângele morților. Alții spuneau că nici nu fusese o luptă, că țepetele crescuseră din pământ într-o clipită, ucigându-i pe loc pe spahii.

Satul se dovedi a fi însă părăsit și putură instala tabăra pentru noapte acolo. Săpară șanțuri și rânduiră corturile în cercuri concentrice în jurul Sultanului, pentru a-l proteja. Era trecut de miezul nopții și foarte

puțini reușiseră să adoarmă. O neliniște prevestitoare de nenorociri se lăsase grea peste tabără.

Un negustor turc ce părea să nu aibă somn se îndrepta încet către marginea taberei. Mergea târâindu-și picioarele, aplecat de șale, ca unul neobișnuit cu așa campanii lungi. Întreaga sa făptură arăta umilință și cerea milă.

Siluețele impunătoare a doi ieniceri de strajă se profilau pe fundalul negru-albăstrui al câmpului dimprejur. Lumina Lunii și focurile de la marginea taberei aruncau reflexii ciudate peste tufele mai apropiate, făcându-le să danseze abia simțit, amenințător.

– Unde mergi, omule? Nu știi că toți aveți ordin să nu vă mișcați de la corturile voastre?

– Știu dreptcredincioșilor, știu! Allah să ne aibă în pază prin ținuturile astea blestемate! Nu-mi găsesc somnul de frică și venisem doar să mă conving că paza e bună.

– Mergi înapoi, omule, și încearcă să dormi; de pază avem noi grijă! Am trecut noi prin războaie și mai și! Nu ne-om speria acum!

– Știu, viteazule, dar acum nu avem oameni împotriva noastră, ci demoni! Drept vă spun că eram în primele rânduri când am ajuns la sat. Pe țeapa cea mare din mijloc Dracula însuși – fie-i numele blestemat! – se târa în sus ca un vierme uriaș și avea clonții lui mari înfiți în gâtul bietului spahiu. Când ne-a văzut a cârăit urât ca un câine turbat și bătrân. Jur că ochii lui erau de jăratec aprins, luat din iadul din care a venit. Sărea dintr-o țeapă în alta și deschidea pânțelele spahiilor cu botul lui plin de sânge. Se uita drept la noi de parcă nu voia încă să ne omoare... voia să se mai joace cu noi... Apoi a zburat ca un corb uriaș și a dispărut în nori.

– Ce tot vorbești acolo, nebunule? îl repezi al doilea ienicer, tremurând. Ai văzut tu asta?

– Am văzut, viteazule războinic! Și mă și așteptam la asta. Mi-a povestit bunicul meu că în Țara Valahiei multe lucruri necurate se întâmplă. Nici slăvitul Baiazid nu i-a putut învinge pe valahii ăștia spurcați! Acum știu că sunt toți neam de șeitani! Mai bine ne-am întoarce acasă cu toții acum. Se spune că sufletul oricărui dreptcredincios care cade aici rămâne în veci blestemat și fără liniște.

– Pleacă, omule, du-te la cortul tău! răspuns ienicerul tulburat.

– Mai lasă-mă să stau un ceas măcar lângă voi! Aici mă simt parcă mai în siguranță. De acum simt eu că au să înceapă să dea năvală peste noi duhurile rele.

Ienicerii se uitară unul către altul, speriați de spusele negustorului. În acea epocă plină de superstiții, astfel de povești erau dese, iar aici, în Valahia, Țara lui Dracul Vodă, toate aceste întâmplări fantastice păreau posibile! Nu mai voiau decât ca noaptea asta blestemată să se termine odată și ei să poată pleca undeva, către mijlocul armatei. Ce puteau ei face în fața demonilor? Amândoi tremurau ușor și se simțeau fără vlagă.

Pe dealurile din jur izbucniră dintr-odată urlete satanice și mingi mari de foc săltau în sus și în jos ca într-un vis urât. O mie de lighioane păreau că s-au strâns într-un singur loc și coboară spre tabăra lor să-i piardă. Nechezat de cai și mormăit urât de urs, guițat de porci și croncănit de ciori, iar, peste toate, un cor satanic urla: OLUM²⁷! OLUM! OLUM!

Mingile imense de foc închipeau cercuri amenințătoare, din ce în ce mai jos pe dealuri și mai aproape de tabără. Negustorul răcni speriat de moarte chiar în urechea primului ienicer:

– Murim cu toții!!! Allah, păzește-ne! O sută dintre ai noștri au pierit chiar acum! Valahii sunt în tabără! Fugiți!!!

Luat prin surprindere de tăria și apropierea răcnetului, ienicerul leșină de spaimă, deși văzuse tare multe grozăvii în viața sa aspră de ostaș.

Întreaga tabără era cuprinsă de haos și doar spahiii păreau să fi păstrat o fărâmbă de luciditate. Erkan Bey sări iute în șea și urlă cât putu:

– Apărați-l pe Sultan! Toată lumea la posturi! Intrați în formație de apărare!!!

O sută de mii de iatagane se traseră din teacă și se postară într-un triunghi bine organizat, cu vârful spre dealurile din față, de pe care încă se prăvăleau demonicele mingi de foc și sunetele acelea care-i înnebuneau pe toți.

Înspre spatele taberei, nevăzut de nimeni, negustorul speriat se târî afară, către primele tufișuri, apoi se ridică și o rupse la fugă într-un cerc mare, ocolind pe departe tabăra otomană.

După un sfert de ceas, când și înfricoșătorul spectacol de pe dealuri încetase la fel de brusc cum începuse, negustorul ajunsese în tabăra valahilor de pe deal. Își lepădă straietele turcești și se prezentă în fața lui Vlad Basarab Voievod.

– Așa e, cum ai spus, Doamne! Sunt speriați toți și încep să se gândească la înfrângere. Când ați slobozit caii cu șomoioagele de fân aprinse-n cozi, mulți au început a tremura ca apucați de friguri. Erkan și-a ținut capul, dar nici nu i-a dat prin cap să atace! A dat ordin să se apere.

Până și el era speriat!

– Bine, Mihneo! râse Vlad. Asta voiam să aud! Îi știu cât sunt de superstițioși și înclinați să creadă toate bazaconiile. Mi-e milă de caii ăștia, saracii, că va trebui să-i speriem în fiecare noapte, ca și pe purcei și pe câini, dar am nevoie de larma pe care o fac bietezele dobitoace!

– Ei, lasă, Măria Ta! Atâta lucru să faci și ei pentru Țară. De jos, nici nu ai fi bănuțit că sunt cai și că de cozile lor sunt legate funii și somoioage aprinse. Nu vedeai decât focul jucând în toate locurile.

– Bine! Acum plecăm! Turcii nu au să mai doarmă până dimineață! E timpul să le pregătim următoarea surpriză! Măine seară pleci iar în tabăra lor. Să folosești alte straie și alt dialect, dar să spui aceleași povești!

– Și mai sfruntate, Doamne! râse Mihnea. Dacă îl iau pe Stroe cu mine, știe el a spune câteva și mai gogonate, dar nu știe turcește...

– Ete, na! Bine că ești tu deștept și pentru mine! se băgă Stroe în vorbă, prefăcându-se cătrănit, spre hazul oștenilor și al lui Vodă.

O sută de soldați se strânseseră frumos în coloană și porniră în galop dincolo de deal. Ei nu erau chiar cei mai buni luptători, dar aveau vocile cele mai puternice. Vlad îi alesese special pentru nopțile în care avea să bage spaîma în turci. O oaste speriată și nedormită putea fi mult mai ușor de învins.

Jos, în tabăra turcilor, nimeni nu îndrăznea să se miște din dispozitiv. Armele erau pregătite și de peste tot se auzeau rugăciuni murmurate pe ascuns.

Coșmarul turcilor abia începuse!

Trei zile trecură fără ca Mahomed să înainteze prea mult. Iarba toată era arsă, satele părăsite, arse și ele, fântânile otrăvite și nu se găsea nimic de mâncare. Întreaga Țară părea moartă. Noapte de noapte, zgomote înfricoșătoare le stricau somnul. În fiecare dimineață, cel puțin 10-15 oșteni erau găsiți morți în corturile lor.

Proviziile erau pe terminate și Sultanul *trebuia* să ia o decizie.

Mahomed se uita cu îngrijorare la soldații săi. Trufia și sprinteneala atât de cunoscute armatei nebiruite dispăruseră cu totul, oștenii mergeau gârboviți, târându-și picioarele. Arătau mai mult ca o armată în retragere, nu ca una invadatoare. Mahomed trebuia să găsească

vite pentru hrana armatei sale!

– Să vină la mine Akalay Bey! Am o sarcină pentru el! ordonă Sultanul.

Tânărul Akalay, nepotul marelui comandant de oști de la asediul Constantinopolelui, Abaza Bey, era un tânăr îngâmfat, crescut sub ocrotirea numelui unchiului său. Profitase din plin de asta și mulți spuneau că acest nume mare, alături de curajul său nebunesc, ar fi fost singurele sale calități. Era însă chipeș ca acei războinici de salon din vestul Europei și tot ca ei avea mare grijă de veșmintele sale. Pieptarul său țesut cu fir de aur luase ochii multor femei, dar nu era deloc sigur că va rezista unei săgeți sau lovituri de paloș.

De data aceasta Mahomed judecase bine. Avea nevoie de un războinic care nu cunoștea frica. Ar fi fost greu să trimită pe altcineva prin satele din jur după hrană.

– Poruncă! Padișah al Padișahilor și Rege al Regilor!

– Te abați din drum un ceas-două și cauți vite și fân.

Valahii nu au ars totul; nici chiar ei nu sunt atât de nebuni. Satele sunt pustiite doar în drumul pe care știau că venim. Ia-ți trei sute de akângii și pleacă!

– De mult așteptam porunca asta, Luminăția Ta! Fii fără grijă! Mă voi întoarce până diseară cu care îmbelșugate și cu sclavi valahi!

– Așa să-ți ajute Allah! răspunse Mahomed, prefăcându-se încrezător. Avea nevoie să dea trupelor sale încredere. Să-i transforme iar în luptători. Știa foarte bine că dacă Vlad ar fi avut o oaste măcar pe jumătate cât a lui și ar fi izbit acum, victoria ar fi fost a valahilor, cu siguranță!

Ziua trecuse binișor de jumătate, dar Sultanul nu avea niciun semn de la Akalay sau de la oamenii săi. Totuși, nu se îngrijora prea mult. Până la lăsarea întinericului mai era mult. Acum se pregăteau să intre în alt sat. Ars și pustiu. Nu mai suporta mirosul și negreala cenușii prezente peste tot, în aer, pe drum, pe hainele și în sufletele lor.

Înaintau cu grijă prin satul părăsit, atenți la orice mișcare. Ridică puțin pe o coastă, aproape de drumul mare, o căsuță bine îngrijită cu acoperiș scump, roșu și poartă încrustată le sări imediat în ochi. De zile întregi întâlniseră numai ruine, case arse, ca și în satul ăsta. De ce era casa aceea întreagă? Ce însemna asta? Ușa casei se deschise cu un scârțâit prelung, care, în liniștea aceea sinistă, le zgârie timpanele. Spahiii făcură cerc în jurul Sultanului, iar ienicerii încordară arcurile.

Tunurile cele mici, purtate în care cu boi, țintiră și ele spre casa aceea ciudată.

O băbuță gârbovită, care părea să aibă peste 80-90 de ani, apăru în poartă și se uită calm la ei. Apoi începu să râdă, arătându-și singurii doi dinți rămași în gură. Râdea ca o nebună. Rău. Acru...

Imediat, o trupă de akângii înconjură casa, încercând să se asigure că nu este o capcană, că nu sunt valahi pitiți în spate. Nu era nimeni.

Băbuța cobora agale către drum, îndreptându-se spre Sultan. Râsul ei neconținut suna ca un blestem, ca un semn rău. Un ienicer care rupea ceva românește îi ieși înainte să o întrebe de ce casa ei rămăsese în picioare.

Băbuța nu putu însă răspunde, nu avea voce. Cuvintele ieșeau găjâite din gâtul ei bătrân.

– Ce spui, bătrâno? Nu te înțeleg! Zi mai tare! Își pierdu răbdarea ienicerul.

Femeia îi făcu semn să își aplece urechea mai mult. Apoi, brusc, scoase din mânecă un hanger și tăie gâtul soldatului, după care izbucni iar în râs.

Alți doi ieniceri se repeziră la ea, dar prea târziu. Băbuța își tăiasă singură gâtul și se prăbușise țeapănă, de parcă ar fi fost deja moartă de zile întregi.

– Cercetați casa! strigă Sultanul. Să nu rămână nimeni viu în satul ăsta! Dacă mai este cineva, îl omorâți pe loc!

Nimeni nu se mișcă însă.

– Cercetați casa, câinilor! urlă Mahomed, ieșit din minți! Ibrahim, ia-ți oamenii și intră în casă!

Cel vizat, un căpitan de ieniceri, făcu un semn către zece dintre oamenii săi și intrară prudenți în casă. După două secunde dădură năvală afară și mulți dintre ei începură să vomite.

– Executați-i! ordonă Sultanul, negru de supărare. Nu am nevoie de lași în oastea mea. Apoi își mână calul spre căsuță. Erkan Bey îl urmă imediat și intră primul în casă. Reuși să-și țină firea și se rugă ca Mahomed să nu-i observe tulburarea.

În camera din față era așezată o masă frumos împodobită cu ștergare înflorate și flori de câmp. Pe masă, trei farfurii așteptau parcă oaspeți. În fiecare din farfurii câte un cap de spahiu, cu turbanul încă la locul lui, dar cu ochii lipsă și limba tăiată, așezată lângă farfurie. În mijlocul mesei stătea o bărdacă plină cu sânge închegat. Lângă ea,

Mahomed recunoscuse înfrigurat rubinul care împodobise până nu demult turbanul trufașului Akalay. Peste tot, pe pereți, scria cu sânge: olum, olum, olum...

– Erkan Bey, să nu afle nimeni ce am văzut aici! Ardeți casa!

Sfetnicul Sultanului nu mai răspunse. Ieși doar afară, aprinse cu mâna sa o săgeată și o trimise în casă. Ordonă apoi soldaților săi să facă la fel.

Vâlvătaiele se porniră imediat și mistură totul în câteva clipe.

Cățarat în unul din primii copaci ai pădurii de lângă sat, Stroe lăcrimă scurt și zise: „*Dumnezeu să te odihnească, tușă Ioana! Ai fost vitează și ne-ai ajutat mult! Acum te odihnești lângă copiii tăi căzuți la Dunăre, așa cum ai vrut!*”

Apoi coborî, își luă calul și galopă nebunește prin pădurea de fag tânără, plină de viață, care parcă habar nu avea de războiul care începuse și se scălda dezmețată sub razele fierbinți, bucuroasă de dihăniile mici și iuți care mișunau fugind din calea lui Stroe.

Azi am vorbit, parcă, cu alt pustnic... Era același, dar părea foarte schimbat. I-am spus că mă fascinează povestea lui și că încep să înțeleg cât a fost de greu în vremurile acelea sângeroase.

A izbucnit în râs, și m-a privit ca pe un copil față de care trebuie să ai îngăduință. Printre hohote de râs m-a întrebat:

„Și dacă ți-aș rupe acum mâna și te-aș plesni peste față cu mânerul paloșului și ți-aș face praf oasele capului, ai mai înțelege? Așa crezi tu, că înțelegi cum a fost? Voi, astăzi, nu mai știți ce e durerea și cum e să înduri pentru Țara și frații tăi! Scrieți cu toții istorii netrăite și vă dați cu părerea, dar despre frica pe care nu ai voie să o simți în fața unei armate de zece ori cât a ta sau despre puterea care-ți trebuie ca să treci peste asta și să te bați viu sau mort pentru Țară cine să scrie? Sau despre anii plânși într-ascuns și care nu se mai termină, în care ți-e dor de sărmani copiii tăi, tăiați prin războaie; de lumile care se perindă peste tine cu uitare și batjocură cine să știe? Nu știe nimeni, așa cum tu nu înțelegi mai nimic! Citești cărți moarte și credeți că ați înțeles oameni vii..”.

Arefu, 29 martie 2008

„Totuși, ne cuprinsese o spaimă mare, deși Voievodul român avea o oaste mică și peste tot eram cu mare grijă și ne îngropam în fiecare noapte în șanțuri, totuși nu puteam fi siguri. Ne-au lovit într-o noapte încât au omorât oameni, cai, cămile, au omorât o sută de mii de turci”.

Constantin Mihailovici de Ostrovița
„Memoriile unui ienicer sârb”

La numai o poștă de Târgoviște, grosul armatei române aștepta comenzile Voievodului. Valahii nu instalaseră o tabără propriu-zisă. Vlad Basarab gândise războiul altfel. Nicio luptă decisivă nu avea să se dea fățiș între cele două armate.

Cu greu putuse strânge treizeci și șase de mii de oameni. Chemase la oaste și băiețandrii de doisprezece ani. Oaste mai multă nu avea de unde aduna. Europa îi promisese ajutor, dar Matei Corvin încă aștepta cu ajutoarele în Transilvania.

Turcii aduceau spre Târgoviște cea mai mare oaste de la cucerirea Constantinopolului încoace. Două sute cincizeci de mii de soldați de meserie. Tunuri, arme noi și multă, multă experiență în războaie.

Vlad știa că de asta întârziiau și ajutoarele de la frații creștini; nimeni nu credea că Mahomed poate fi oprit! Nimeni, în afară de el și de oamenii lui...

Un sistem foarte bine organizat, de spioni cățărați în copaci, de focuri de avertizare și porumbei care erau eliberați la anumite intervale din drumul pe care veneau turcii, îl informa pe Voievod despre avansarea armatei otomane.

Turcii erau încă departe de Târgoviște, dar tot mai înaintau.

Perfect aranjați în șiruri de câte o sută de călăreți și două sute de pedestrași, ostașii lui Vlad Basarab al III-lea păreau liniștiți. Câmpia din fața Târgoviștei, cam pe unde se află satul Ghinești acum, era însoțită și plină de flori. Iarbă era din belșug și nu fusese încă arsă. Caii se ospătau pe îndelete, iar stăpânii lor păreau să nu aibă nicio grijă, de parcă ar fi participat la un exercițiu, nu la un război adevărat. Râsete vesele răsunau de pretutindeni, spre mulțumirea lui Țepeș.

Iscoadele număraseră până acum douăzeci de mii de turci morți în atacurile de hărțuire purtate de valahi în fiecare zi, în cele mai neașteptate momente. Ei nu pierduseră încă niciun om.

Ca întotdeauna, Vlad era înconjurat de cavalerii săi. Acum plănuiau un nou atac.

– Peste două ceasuri mergem peste ei iar! Ne ținem tot prin păduri, până ajungem în dreptul lor! Începu Voievodul.

– Au început să se învețe și să ne aștepte. E bine! Așteptarea asta

Țara asta era blestemată și Dracul, regele ei, era șeitan adevărat.

Uniformele se înnegriseră cu totul de la cenușa care îi urma peste tot. Apă nu mai aveau decât foarte puțină și stătută. **Toate** fântânile erau otrăvite. Când și când mai izbuteau să ajungă pe lângă câte un pârâu și mai puteau lua ceva apă, cât să le ajungă pentru o zi.

Mahomed Cuceritorul se ținea încă mândru în șea.

Îngrijorarea pusese stăpânire și pe el însă. Nici chiar el nu mai credea în victorie. Soldații i se împrăștau văzând cu ochii, fără să fi dat încă o bătălie adevărată. Caii mureau de foame și de oboseală, iar nopțile erau bântuite de duhuri necurate.

Se cufundă în gânduri, văzând parcă aievea disprețul oamenilor când se va întoarce la Stanbul fără victorie. Îi plăcea gândul ăsta. În ultimele zile ajunsese să-l iubească. Se vedea întorcându-se rușinat acasă. Rușinat, dar... viu! Uneori nu mai spera să scape de aici.

Și iarăși, răcnetul spahiilor îl trezi din coșmarul gândurilor.

– Alarmăăăă! Vin valahii! Toată lumea către stânga!

Din pădurea din stânga răsunau strigăte de luptă și tobe de război. Părea că, în sfârșit, Kazîklî se hotărâse să dea piept cu el. Poate azi avea să se termine totul!

În fruntea românilor ieșiți din pădure călărea un cavaler înalt, cu pletele blonde și un paloș imens ținut în sus. Mahomed îl văzuse din prima secundă. Era ceva nefiresc la acest cavaler. El singur nu țipa ca ceilalți, dar mai era ceva... Părea, în ciuda distanței, că se uita drept la Sultan și că a venit să-l vâneze ca pe o jivină neajutorată. Se ridicase în scări pe calul său negru ca smoala și venea ținând spre Mahomed.

Deși nu îl văzuse niciodată, Sultanul îl recunoscuse imediat: era cavalerul Ler, cunoscut până în Anatolia și Țările Arabe pentru vitejia și viclenia sa. Se știa că niciun adversar nu-i scăpase. Că, de câte ori jurase să ucidă pe vreun dușman al Țării sale, mersese până în pânzele albe și nu dăduse greș niciodată.

Acum venea direct spre el, îmbrăcat simplu, cu o cămașă muntenească albă, fără vestă de zale și fără coif.

Întregul corp de călărași munteni se apropia în viteză. Turcii sloboziră primele săgeți, dar valahii erau încă în afara bătăii lor. Spahiii făcură cerc în jurul lui Mahomed. Ca un coșmar, însă, printre umerii credincioșilor săi, Sultanul continua să-l vadă pe cavalerul valah. Acum îi auzea distinct tropăitul calului și fâlfâitul cămășii. Îl durea privirea de gheață a creștinului și simțea că acesta are ceva *personal* cu el.

Deodată, însă, din spatele său izbucniră răcnete de moarte și toți se întoarseră ca arși. Un alt corp de valahi, venit în liniște, hoștește, intrase deja în ei și tăia amarnic pe marginile oștirii.

Sultanul vru să-și tragă iataganul, dar mâinile nu-l mai ascultară. Recunoscă imediat trupul puternic ca de urs al lui Drăculea. În jurul Voievodului, ienicerii cădeau ca spicele și nimeni nu mai îndrăznea să-l înfrunte. Purta în mână dreapta un kargi, o sulită scurtă cu care înțepa iute în gât sau în inimă pe oricine se apropia de el. Unde nu reușea sulita, reușea paloșul său imens, mânuit de valah de parcă ar fi fost un fulg. De lângă el plecau întruna cuțite bine ochite către toți arcașii care l-ar fi luat la țintă pe Voievod. Îl recunoscă pe Mihnea, cel care se dăduse turcit atâția ani și, lângă el, pe cavalerul Marcu, cu părul său tuns scurt, ca pe vremea romanilor. Alături de ei, un cavaler scund și gros ca un taur împrăștia moarte cu un iatagan turcesc. Își dădu seama că se afla prins între Vlad Kazîklî și cavalerii săi. Pentru prima oară în viață știu că nu mai are nicio șansă de a scăpa viu! Că toți acești cinci *veneau după el*. Își aruncă privirea în spate și văzu surprins că oștenii conduși de Ler dispăruseră înapoi în pădure. O speranță nebună, că ar putea totuși supraviețui și atacului ăstuia, îi invadează trupul și-i dădu putere să tragă iataganul din teacă și să se repeadă în luptă. Însă și ceilalți valahi se retrăgeau acum către pădure, în galop.

Nimeni nu avu curaj să-i urmărească. După câteva clipe se lăsă liniștea. Parcă nici nu fusese un atac. Numai soldații săi morți îi arătau că nu visase urât. Erau peste o mie.

Mahomed se simțea sfârșit. Niciodată nu fusese hăituit ca în Țara asta nesupusă de atâta vreme. Era obișnuit să fie el cel care condamnă și stârnește teamă. Oare oamenii ăștia nu știau cine este el? Îi venea să urle de disperare, să îi învețe cumva pe români frica, să termine odată cu visul ăsta absurd și negru în care se cufundase de când pusese piciorul în țara lui Vlad.

– Îngropați morții! ordonă el. Ne oprim aici! Săpați șanțurile și instalați tabăra!

– Luminăția Ta! îndrăzni Erkan, timid.

– Ce vrei?

– Uitați-vă acolo, lângă pădurea din stânga!

La limita pădurii, același cavaler blond îl fixa ridicat în șea. Când văzu că Mahomed privește spre el, își îndreptă sabia către Sultan într-o amenințare fără vorbe. Rămase așa preț de câteva minute fără să se miște,

fără să scoată un sunet.

– Să trimit să-l prindă, Luminăția Ta? propuse Erkan Bey.

– Și dacă e o cursă iarăși? Nu trimite pe nimeni! Pregățiți tabăra.

Triplați paza în noaptea asta!

Tabăra turcească se ordona rapid și se întărea cu valuri de pământ și străji rânduite în cerc, de jur-împrejur.

La marginea pădurii, aceeași siluetă amenințătoare stătea nemișcată. Întunericul o ascunsese aproape cu totul. Privind cu atenție, se mai putea cumva distinge cămașa albă a cavalerului.

În cortul lui, Mahomed se frământa, chinuit de nesomn. Îl știa pe Ler afară, îl simțea așteptând un moment prielnic să intre în tabără și să-l ucidă. Nu mai suporta chinul și ieși afară, sperând să vadă că valahul plecase. Nădăjduia în sinea lui ca măcar întunericul să-l ascundă pe cavaler și să se mintă singur că plecase.

Ler, însă, era tot acolo. Greu de ghicit în umbra nopții, dar era acolo. Apoi, de parcă ar fi văzut că Sultanul ieșise afară, își mână calul, ușor, către tabăra turcă. Aprinsese o făclie și venea încet, de parcă ieșise la plimbare către ei. Se mișca ușor și fără urmă de teamă. Era doar el lângă mai mult de două sute de mii de turci. Nu îi era frică. Era ca un lup care dă târcoale turmei de oi.

Sultanul intră repezit înapoi în cort. Ce ar fi trebuit să facă? Ce ordin să dea? Să trimiți o armată împotriva unui om? Dacă e o cursă? Ce război mai e și ăsta? Voia doar să se termine. Simțea cum capul îi explodează de durere și inima sta să-i plesnească în piept.

Apoi, auzi un țipăt îngrozit, aproape de cortul său:

– Valahii sunt aici! Fugiți! E cavalerul Ler! Fugiiiți!

Auzi pași precipitați în jurul cortului, apoi se lăsă liniștea. După o veșnicie, Erkan Bey trase ușa cortului, sperându-l și mai tare pe Sultan.

– Nu e nimeni Luminăția Ta! Ler parcă a intrat în pământ. Nu știm nici cine a strigat. Vreun biet fricos care nu a mai îndurat frica. Până dimineată îl aflu și-i tai capul! Acum dormi, Mărite Sultan. Stăm noi de pază!

Mahomed nu răspunse. Nici nu auzise ce spusese credinciosul său sfetnic. Se prăbuși în genunchi și își petrecu noaptea în rugăciune. Nu mai auzi nici strigătele ca de duhuri necurate care răzbeau în fiecare noapte și nici larma de către dimineată a oștenilor săi treziți din somn de un nou atac-fantomă al valahilor. Se simțea ca și cum ajunsese la limită. Mai mult nu mai putea îndura. Nu-i mai păsa nici dacă trăiește, nici dacă

moare.

O lună întreagă trecuse de când bântuiau drumurile acestei Valahii blestemate. Plănuiseră să ajungă de la Giurgiu la Târgoviște în zece zile. Drumurile însă erau arse și blocate. În fiecare zi, oști mici și iuți îi atacau și îi hărțuiau necontenit, fără însă a se angaja într-o bătălie decisivă. Nu mai aveau hrană și nici iarbă pentru cai.

Acum orbecăiau prin labirintul acesta de drumuri, sperând să găsească unul nears și neînfundat către capitală. Peste tot îi aștepta aceeași priveliște: case fumegând în ruină, camarazii lor trași în țeapă și ciorile alea spurcate care îi batjocoreau zi de zi cu croncănitul lor sinistru.

Niciunul dintre cei plecați după pradă nu se întorsese viu. Parcă și Allah uitase de ei. Peste Valahia se pogorâse o zăpușeală cum nici în deșerturile Africii nu întâlnești prea des. Asta le sleia și mai mult puterile, aducându-i în pragul disperării.

Fiecare noapte era la fel: diavoli coborâți pe Pământ îi şuierau și îi amenințau din pădurile și dealurile de lângă ei.

Grupul compact al ienicerilor aflat sub comanda generalului Batur o ducea cel mai rău.

– Soarele ăsta ne arde ca pe șoareci! Până și el e împotriva noastră! zise cu năduf un soldat de rând către camaradul de lângă el.

– Pe zalele noastre poți face kebab! Eu însă nu mi le-aș da jos nici dacă ar fi de o mie de ori mai cald. La cât de des ne izbesc valahii, trebuie să fim oricând pregătiți!

– Urât război ducem aici! Nu ne batem cu nimeni și murim pe capete. Să ajungem odată la Târgoviște sau să ne întoarcem acasă cât mai degrabă.

– Fii atent colo în față! îl întrerupse camaradul său.

– Pare că un sat întreg de valahi vine spre noi, cu femei și copii. Știi ce fac? Se predau! Trec de partea noastră! Altfel nu veneau așa cumiți și cu steag alb! Îmi vine să urlu de bucurie!

Mahomed zâmbea pentru prima oară după multe, multe zile. Valahii de prin sate se săturaseră și ei de Dracula și veneau spre el. Se întâmpla la fel în toate țările pe care le cucerise. Aici, în Valahia, își pierduse speranța, dar Allah nu îi părăsise și le deschidea acum drumul spre inima Valahiei. De la amărății din față va afla cu siguranță de unde

să ia hrană și apă. Apoi va năvăli spre Târgoviște și va încheia acest coșmar odată pentru totdeauna!

– Să fim atenți, Luminăția Ta! propuse precaut Erkan Bey, să nu fie altă cursă. Poate au sub haine cuțite sau săbii.

– Da, să fim atenți, dar nu cred să fie nimic acum. Prea vin mulți, au femei și copii cu ei și sunt tare amărâți. Așa arată oamenii care se predau, Erkan!

Grupul de valahi se apropia cu mâinile ridicate, pentru a arăta că nu au arme. Totuși, ienicerii primiră ordin să-i ținuiască cu sulitele și arcurile și să tragă la cel mai mic semn de răzvrătire. Erau mulți valahii, cam o sută. Păreau un sat întreg. Ceva nedeslușit stăruia în jurul lor. Erau îmbrăcați cu hainele de sărbătoare, curați și îngrijiți. Cei mai mulți arătau un fel de resemnare totală, o seninătate de neînțeles.

Mahomed simți în adâncul oaselor sale că acești valahi care zâmbeau sfârșit și calm aveau să poarte cu ei o mare nenorocire. Își trase sabia, dar nimic violent nu se întâmpla încă. Unii valahi chiar începură să-i îmbrățișeze pe soldați și să-i sărute. Acel sentiment oribil că *ceva groaznic* avea să se întâmple nu-i dădea pace.

– Scoateți-i afară din tabără! Să fie controlați și interogați! ordonă Sultanul neliniștit.

Atunci se întâmplă! Valahii nu atacau, dar începuseră să scuipe în toate părțile și să se agațe de soldații turci. Îi sărutau cu forța și îi mușcau, se aruncau la pământ și încercau să atingă cât mai mulți turci posibil.

În acel moment, un spahiu zbieră ca scos din minți:

– Alungați-i! Fugiți! Au adus ciuma peste noi! Au ciumă, uitați-vă la ei!

Vestea căzu ca o lovitură de paloș peste tabăra turcească! În acele vremuri, ciuma era cel mai de temut blestem! Ucidea încet, se răspândea cu iuțeala focului și nu avea leac.

De data aceasta până și spahiii își pierdură cumpătul, cu toții fugeau cât mai departe de valahi, se îmbrânceau unii pe alții, călcau peste cei cazuți la pământ, numai să fie cât mai departe de ciumați!

Erkan prinse hățurile armăsarului lui Mahomed și își trase stăpânul afară din rândurile peste care domnea acum neorânduiala. Galopară ca urmăriți de moarte și nu se opriră decât atunci când între ei și ceilalți era destulă distanță. După câteva clipe îi ajunseră din urmă și spahiii din garda personală a Sultanului.

– Omorâți-i pe valahi imediat! Săgetați-i de la distanță și dați-le

foc! ordonă Erkan, simțind că stăpânul său era prea vlăguit de spaimă ca să mai gândească bine.

– Să opriți unul viu! Să-l prindeți cu arcanul și să mă chemați când l-ați legat bine și nu mai poate mișca! Vreau să vorbesc cu el!

Vreme de jumătate de ceas haosul fu greu de stăpânit în rândurile păgânilor. Mulți dintre auxiliary și chiar câțiva dintre akângii și spahii fugiseră înapoi înspre Dunăre. Știau că asta însemna pentru ei condamnarea la moarte, dar măcar aveau speranța de a se putea face nevăzuți, de a trăi ascunși prin vreun sat unde nu-i cunoaște nimeni. Aici, în acest tărâm al morții, nu mai aveau nicio speranță. Oricine ar fi rămas aici avea să moară într-un fel sau altul. Nimeni nu se mai îndoia de asta.

Când ordinea fu restabilită, unul dintre spahii veni în fața lui Erkan și raportă:

– Toți valahii sunt morți, afară de unul! L-am prins cu arcanele de la distanță și îl ținem ținut de un copac cu cârligele lungi cu care vânam prizonieri de seamă când ieșim după pradă. Pe ceilalți îi îngropăm acum și le dăm foc, să nu împrăstie boala.

– Bine lucrat! Întăriți paza pe margini și fiți gata de luptă! Mahomed și Erkan meraseră până aproape de românul care zăcea acum pe jumătate mort, ținut de trunchiul gros al unui gorun răzlețit în câmpie.

– Ce căutați aici, câine? De ce ați venit? De ce nu ați rămas să muriți în satele voastre blestemate? se răsti Sultanul către bietul muribund.

Acesta își ridică privirea și răspunse disprețuitor:

– Dar tu? **Tu** ce cauți aici, cioară urât croncănitoare? De ce nu ai rămas **tu** în țara ta împuțită?

Sultanul își trase hangerul și vru să-l înfigă în valah. Îi fu frică însă să se apropie, ca să nu ia cumva teribila boală.

– Câți aveți ciumă? Și cum v-a dat prin cap să veniți peste noi?

– Ai să vezi tu mai curând decât crezi cine ne-a învățat să facem asta! Din cauza voastră și a hoiturilor pe care le lăsați pe drum ciuma a început a bântui la noi. Când a prins veste că în satul nostru oamenii încep a muri de ciumă, Vlad Vodă a venit la noi și ne-a întrebat dacă vrem să murim în chinuri fără niciun folos sau alegem să luptăm și să scăpăm Țara de armata voastră urât mirositoare. Nu mai aveți scăpare! V-ați ars, frumoșilor! izbucni în râs bolnavul.

– Minți, câine! Dacă știa de ciumă, Kazîklî nu ar fi cutezat a veni la voi în sat!

– Se vede treaba că nu ești prea deștept, băi ciupercă! Tu chiar nu știi că pe Măria Sa Vlad nu-l poate atinge nimic? Nici cuțit, nici paloș, nici boală? Voi nu vedeți că încercați de atâta vreme să îl prindeți și v-a zdrobit deja armata, fără măcar să apucați să-l simțiți când vine și când pleacă? Ce să mai... ești și urât și prost! râse românul.

Sultanul luă un arc de la spahiul de lângă el și-l săgetă cu mâna lui pe valahul obraznic.

– Să vină la mine în cort toți vizirii! Alcătuim alt plan! comandă Mahomed.

Un marș forțat către Târgoviște, fără a mai căuta hrană sau apă, părea acum cel mai bun plan. Pe oriunde ar fi luat-o, capcane de tot felul și nenorociri îi așteptau la tot pasul. Degeaba încerca să ajungă cu oastea sa odihnită în fața Târgoviștei, unde avea să se dea cu siguranță bătălia decisivă. Orice tactică și orice drum ar fi ales, rezultatul era mereu același. Trebuia forțat drumul către capitală!

În sfârșit, după atâta nenoroc, sorții păreau să se schimbe pentru Mahomed și oastea lui. După foarte multă vreme, seceta care îi chinase atât părea că se stinge. Primii nori cenușii apărură pe cerul Valahiei.

Marșul oștirii era mult mai lesnicios acum și, în sfârșit, ajunseră lângă primele dealuri din fața Capitalei Valahiei.

Aceeași liniște zăludă stăruia peste tot. Culmea dealului se învelea ușor cu un nor aproape negru. Vântul umed și răcoros aduse ceva vlagă în oasele soldaților musulmani și învioră caii. Turcii hotărâră să instaleze tabăra devreme, cu mult înainte de lăsarea serii, pentru a profita de locul și vremea bune! A doua zi aveau să ajungă în fața Cetății de scaun a lui Dracula și le trebuiau toate forțele.

Erkan Bey inspecta personal lucrările de întărire a taberei. Toate mergeau bine, șanțurile erau săpate cu hârnicie, pretutindeni se înălțau corturile. Vederea pânzelor verzi și portocalii ale corturilor îl liniștea, îi dădea un sentiment de siguranță. Oriunde s-ar fi aflat, simțea că în mijlocul taberei nimic rău nu se putea întâmpla. Acolo, ei erau stăpâni. Văzu surprins însă că în partea de nord a taberei nimeni nu mai săpa. Toți se strânseseră laolaltă și priveau spre culmea dealului.

Sub acea lumină puternică ce apare mereu sub norii de furtună se profila distinct silueta unui călăreț. Vântul îi smucea pletele negre, lungi, ca pe un stindard amenințător. Armăsarul său se ridica din când în când în două picioare, nerăbdător parcă să intre în luptă.

– E Kazîklî! El e! șopti unul dintre muncitori, lăsând sapa jos.

– Da, îl recunosc după mantia roșie și trupul său de jivină puternică! completă un altul, fermecat parcă de apariția Voievodului.

– Ce o vrea? Ce crezi că face?

– Poate nici nu e el...

– El e! *El* a adus norii! șopti îngrozit primul turc.

Norii-năluci alergau peste dealurile din jur, făcând să pară că totul se învâрте și că doar Voievodul stă nemișcat. Cenușa care acoperea de zile întregi câmpurile și dealul din față prinse a se rupe în fuioare și a curge în sus, sub puterea vântului de miazăzi. Negreala cenușii se strângea înspre vârf și din ea se nășteau trupul negru al armăsarului, ca și trupul Voievodului Valah, ca și pletele sale. Smuncită de vânt în toate direcțiile, mantia roșie cu acvilă era cu adevărat flacăra care prefăcuse totul în jur în scrum și cenușă.

Într-un târziu, Vlad trase ușor de hățuri și făcu liniștit cale întoarsă, dispărând dincolo de coama dealului. O ciudată coincidență sau ajutorul divin făcu astfel ca cerul să se umple de fulgere, exact în locul din care plecase războinicul valah.

Acum nu mai exista un singur suflet în tabăra otomană care să nu fie convins ca Vlad Drăculea avea puteri asupra apelor, a norilor și a vântului!

De partea cealaltă a dealului, adânc în pădure, șapte mii de oșteni valahi așteptau un singur semn pentru a se năpusti peste turci. Erau înrăiți și viteji. Nu suportau să vadă Țara și satele lor arse din cauza păgânilor. Nu înțelegeau cum se poate ca oameni să vină peste alți oameni să le ia pământurile și viața! Jivinele care făceau așa ceva trebuiau stârpite cât mai curând!

Acum stăteau toți trântiți în iarbă, încercând să se odihnească, așa cum le ordonase Voievodul. Lupta lor avea să înceapă după miezul nopții. Lupta cea mare...

Vornicul Bratu, comisul Gherghina, Nistor postelnicul și spătarul Cazan primiseră comanda celor patru corpuri de oaste care aveau să atace din toate direcțiile tabăra otomană...

Întors în pădure, Vlad le spuse calm, fără emoție în glas, așa acum îi era felul:

– Dragii mei, în noaptea asta îi izbim pe turci decisiv. Eu am să-l omor pe Sultan. Am fost azi-noapte în tabăra lor și le știu bine organizarea. Sunt obosiți și speriați. Acum este momentul cel mai bun. Mai au încă aproape două sute de mii de oșteni, așa că trebuie să fim cu

credință făcea pentru oșteni cât încă o sută de mii de soldați veniți în ajutor. Gândul că Voievodul lor nu avea urmă de frică și că este mereu primul în fața primejdiei îi făcea să se simtă și ei neînvinși, ca și Vlad Basarab Vodă.

Parcă citindu-i gândurile, Vlad continuă:

– Cavalerul nostru Mihnea s-a înnegrit la față! E viteaz și toată viața lui și-a jertfit-o pentru Noi și pentru Valahia. Să nu vă fie frică, vitejilor, eu nu am să mor în seara asta. Nu mi-am terminat rostul pe pământ încă. Știu că turcii sunt nenumărați și eu sunt unul singur, dar să-mi spuneți voi de câți lupi este nevoie să pună pe fugă o turmă de oi? Am să merg peste Mahomed și am să-i spun în față, înainte să-i scot inima din piept, că Valahia nu poate fi în veci cucerită nici de el, nici de alții! Iar dacă va fi să mor, am să înviu iar și o să mai mor o dată și de o mie de ori, de câte ori o fi nevoie ca să alung fiarele din Țara mea. Cât va fi Valahia vie în lume, românii vor ști numele nostru și ne vor aștepta să înviem iar în sângele lor când va veni și rândul lor să moară pentru Țară. Atunci, din veacul ce va să vie, vor striga nepoții și nepoții nepoților noștri ca și noi: MURIM SAU SUNTEM LIBERI! de se vor scutura toate hoardele și armile ce vor râvni la pământul nostru!

– Murim sau suntem liberi! Murim sau suntem liberi! tunară într-un singur glas cei șapte mii de oșteni. Strigătul lor acoperise furtuna ce se stârnisese. Cum stăteau în mijlocul pădurii, cu pletele smuncite de vânt și săbiile în mâini, păreau ridicați din însuși pământul milenar al Țării Românești, din pământul și aerul frământat de oasele și sângele dacilor și de celor dinaintea lor. În clipa aceea, oastea lui Vlad Basarab Voievod devenise invincibilă!

Vodă nu se mai uită în spate, către cavalerii săi. Îi era rușine de privirea lui Mihnea. Și milă. Știa câte griji își făcea bătrânul cavaler, dar nu avusese încotro. Dacă i-ar fi spus unde merge, cu siguranță, pentru prima oară în viața lui, cavalerul nu l-ar fi ascultat și ar fi venit cu el. În tabăra turcilor nu se putea mișca nevăzut, însă, decât singur. Vorbea limba turcilor și chiar imita la perfecție câteva dialecte. Lesne se putea preface a fi ienicer sau negustor ori chiar spahiu. Doi oșteni care se apropiau de cortul lui Mahomed ar fi dat cu siguranță de bănuț; unul singur avea șanse să ajungă acolo. Doar el.

Umăr lângă umăr, cei patru cavaleri se uitau tăcuți cum Voievodul lor se îndepărta de ei către marginea pădurii. Cizmele înalte, bătute cu ținte scumpe din argint, pantalonii negri, strânși pe picior și

tunica neagră, scurtă, cambrată în talie, îi mai ascundeau puțin din forța uriașă a trupului. Pășea agil printre copacii deși, de parcă s-ar fi grăbit la un bal sau sărbătoare. Ținuta dreaptă și hotărâtă ca întotdeauna arăta că nicidecum inima sa nu fusese copleșită de frică.

Ascunsă parțial de umerii săi largi, tabăra otomană își pierduse aerul amenințător. Era clar că Vlad Vodă Țepeș îi ataca acum pe cei două sute de mii de turci. Și că va învinge...

La marginea pădurii, Vlad se opri și își trase peste straietele sale o tunică largă turcească. Pe ea o împachetă frumos și o lăsă jos, lângă copaci. Apoi dispăru dintr-o dată, tupilat în iarba ocrotitoare a nopții.

Vodă Țepeș se furișa ca o șopârlă, rapid și nevăzut de nimeni. Învățase arta aceasta a apropierei de taberele inamice cât fusese prizonier la turci, apoi de la Zyraxes și de la Tudor. Avea răbdare și înainta doar atât cât trebuia, cât era sigur că nimeni nu-l vede. De multe ori fu nevoit să se oprească minute întregi în spatele vreunui tufiș mai răzleț. Pe măsură ce se apropia de șanțurile săpate în jurul corturilor, își controla mai atent fiecare pas făcut. Se târa acum numai în vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare. Trupul său tânăr și puternic nu simțea oboseala, ci numai acea forță imensă care parcă amortește un pic mintea și te face să te gândești numai la victorie.

Făcliile străjilor și focurile mari aprinse de jur-împrejur făceau ca imensa tabără să pară chiar mai mare, cât un oraș, o lume întreagă care se mișcă din loc în loc și lasă în urma ei numai distrugere și durere, ca un păianjen uriaș, târător și veninos. De multe ori tăiașe picioarele negre ale acestui păianjen infernal întinse către satele Țării. Șiruri după șiruri de akângii plecați după pradă fuseseră hăcuți de el și de soldații lui, dar membrele spurcate ale giganticului păianjen creșteau iar și iar, neobosite. Acum, imensa dihanie se odihnea, se strânsese în ea și aștepta să muște pentru prima dată chiar din Târgoviștea sa iubită. În noaptea asta, păianjenul trebuia stârpit, până nu va fi prea târziu.

Reuși să se strecoare dincolo de șanțuri, în sectorul negustorilor. Cu o seară înainte se tocmise încercând să vândă amulete care apără de ciumă, făcute din picior de iepure. Ceruse un preț mic și le dăduse pe toate mergând pe la toate posturile dinlăuntrul taberei. Acum era costumat altfel și nu mai încerca să vândă nimic. Voia să se strecoare cât mai neobservat și se îndrepta spre mijlocul taberei. Cercuri după cercuri de corturi se așezau roată în mijlocul câmpiei de lângă satul Văcărești. În mijloc, corturile verzi ale spahiilor țineau strâns între ele cortul cel mare,

alb și împodobit, al lui Mahomed.

Peste un ceas avea să fie miezul nopții, ora la care turcii schimbau strața. Plănuia să-și petreacă timpul rămas până atunci trâncănind aiurea cu spahiii care făceau de strață. Avea galbeni pregătiți pentru a-i oferi acestora și a le adormi vigilența. Voi să se apropie de unul din cuplurile de străjeri, să le ceară să stea aproape de ei până la sfârșitul războiului, să-l protejeze. Avea destul aur să-i plătească bine.

Mulți negustori renunțaseră la averile lor pentru a-și cumpăra protecția unor soldați. Frica prea mare îi îndemnase către această cale. Averi se puteau face și când se întorceau acasă sau după ce valahii vor fi învinși.

Un alt negustor anatolian, însă, veni spre el și-l întrebă cu glas hârâit de om bătrân:

– Ce vinzi, dreptcredinciosule? Ai apă proaspătă?

– Nu mai am, omule, răspunse Vlad, zâmbindu-i prietenește, deși nu prea îi convenea această întâlnire. Tu ce vinzi?

– Am niște prafuri care te scapă de pântecărie, chiar dacă bei apa cea mai proastă! Le dau ieftin!

Vlad ar fi vrut să-l alunge pe pisălogul negustor, dar asta ar fi bătut la ochi. Îl agasa accentul bătrânului, îi amintea de regiunea Egrigozului, unde, cu mulți ani în urmă, fusese prizonier. Însă trebuia să nu dea de bănuț, să se tocmească și poate chiar să cumpere câte ceva de la el.

– Chiar căutam așa ceva! Fii bun și arată-mi și mie ce ai.

– Hai să ne tragem mai la o parte, să îmi pot răsturna desaga. Sunt sigur că or să-ți placă multe minunății de-ale mele. Mai am ierburi pentru nădușeală, care, în arșița asta, îți pot salva viața și...

Vlad nu mai asculta spusele negustorului, îl urma, însă, fiind atent la toată dispunerea din jurul cortului Sultanului. Se așezară împreună pe un bolovan mai mare și turcul îi spuse:

– Am ochi priceput și știu ce-i trebuie unui voinic ca tine! Îți dau de la mine, fără să mă plătești, o floare care, pisată mărunt și băută cu apă, te va ajuta să ieși viu din tabără după ce împlinești lucrarea pentru care ai venit!

Vodă repezi mâna către hangerul lung, pitit sub caftan, încercând într-o clipită să străpungă cu privirea fața negustorului dinaintea sa. Pentru o clipă, se temu de trădare și se gândi că turcii prinseseră de veste că îi va ataca în noaptea asta.

Reuși să distingă, însă, undeva foarte departe, sub sprâncenele stufoase și fața zbârcită a omului din fața sa, ceva din chipul lui Ler. Părul tăiat scurt și negru ca tăciunele îl făcea și mai greu de recunoscut. Ochii limpezi și albaștri nu mai încercau să ascundă dragostea din ei.

Vlad se simți în al nouălea cer. Ar fi vrut să fie supărat pe cavalerul său că îl urmase fără să-i ceară voie, dar nu reuși. Cu Ler lângă el toate planurile sale deveneau mai simple. Nu ar fi vrut să tragă după el în primejdia asta nebună pe niciunul dintre oamenii săi. Când se va dezlănțui iadul, ei doi vor fi cei mai expuși. Vor fi nevoiți să reziste singuri până când oștenii valahi vor ajunge lângă ei.

Ideea că ei doi, cei mai căutați și mai urâți oameni de către turci, erau chiar aici, la douăzeci de pași de cortul Sultanului, îl făcu să hohotească de râs în sinea lui. Izbuti cu greu să-și țină râsul și zâmbi doar către cavaler:

– Dacă ai să vii mai spre dimineață, am să am marfă nouă! Îți dau gratis, pentru bunătatea ta, un turban țesut cu fir de aur și bătut cu diamante!

– Știu, priceputule negustor! Te cred în stare să pui mâna pe așa lucru de preț! Dacă toate merg bine, am să-ți răsplătesc bunătatea cu o ofrandă pe măsură. Nădăjduiesc ca până în zori să am și eu în tașca mea câteva caftane înflorate, dintre cele de care poartă marii viziri.

Continuarea să trăncănească fără rost și să se tocmească pe nimic.

În jurul lor, miile de corturi ale invadatorilor se cufundaseră într-o liniște speriată, fără a-i mai lua în seamă.

La miezul nopții, când încă mulți negustori și auxiliari mai erau treji, nesuportând nopțile acelea valahe, pline de coșmaruri, străjile se schimbă în perfectă ordine. Cei doi spahii din dreptul cortului cel mare al Sultanului păreau să fie mai precauți decât camarazii lor de dinainte.

– Gata cu flecăreala! spuse pe ton răstit unul dintre spahii către cei doi negustori aflați, totuși, la destulă distanță de ei. Mergeți în sectorul vostru, nu se întâmplă nimic în noaptea asta! Sunteți în siguranță!

– Ne e frică, viteazule! răspuse Ler, cu glasul său prefăcut găjâit, dar plecăm acum. Înțelegem și noi că rânduiala trebuie păstrată. Lasă-mă să-ți dau punga asta cu galbeni înainte să plec, poate o să-ți amintești și de mine când va fi să vină focul bătăliei. Îți jur că dacă ajungem acasă teferi, am să-ți dau de zece ori pe atât!

Propunerea era una obișnuită în acea campanie urmată

pretutindeni de ghinion și nenorociri. Toți negustorii plăteau sume imense pentru a-și asigura protecția luptătorilor mai cunoscuți.

– Bine, bine! răspunse spahiul. Adu-o înapoi și cărați-vă de aici.

Negustorii se apropiară supuși, cu ochii în pământ. Brusc, ochii celor doi spahii se căsară a mirare, apoi se închiseră pentru totdeauna. Cei doi negustori le trântiseră câte un pumn în tâmplă, crăpându-le craniile. În mai puțin de o clipă, mantiile negre, mari, și iataganele bine șlefuite ale spahiilor se odihneau cuminiți pe umerii și în mâinile foștilor „negustori”. Niciun zgomot nu răzbise dincolo de cei patru.

Vlad și Ler stăteau umăr la umăr, veghind conștiincioși la tot ce mișca. Ascunși bine în umbra cortului de lângă ei, cei doi spahii zăceau sub o pânză mare, de care „negustorul de ierburi” se descotorosise bucuros. Cei doi așteptau într-o liniște ciudată, imposibilă pentru așa situație. De multe ori, în cele mai grele momente, păreau puțin moleșiți, adormiți; se cufundau într-o stare de percepție maximă din care, ori de câte ori era nevoie, mâinile și săbiile lor plecau cu o viteză fantastică și o precizie diabolică. Era o stare în care nimic altceva decât lupta lor nu mai exista și care îi făcea mașini perfecte de luptă. În dimensiunea lor, cei doi nu puteau fi învinși; nu luaseră în calcul această variantă!

Dinspre dealul din jur răsună cântecul jalnic al unei cucuvele. Vlad numără în sine sa până la zece și zâmbi mulțumit când din spatele taberei răsună un cântec identic.

Se uită către Ler și porniră amândoi către cortul lui Mahomed. Fură întâmpinați de cei doisprezece paznici personali ai Sultanului.

Întrebarea de pe buzele comandantului acestora nu mai fu rostită. Din toate părțile izbucniră urlate de groază.

– Valahii sunt în tabără! Săriiți! Toată lumea la arme!!!

Vlad și Ler profitară de momentul de confuzie și tăiară gâtul a câte doi spahii. Dintr-o lovitură. Lupta cu ceilalți opt fu scurtă și crudă. Cu săbii în ambele mâini, Ler se descotorosi repede de adversarii din fața sa. Vru să sară în ajutorul Voievodului, dar îl văzu pe acesta repezindu-se deja în cort, sărind peste cadavrele celor șase spahii care încercaseră să i se opună.

Cortul era imens și slab luminat. Vlad sări asupra patului și îl simți pe Sultan încercând să fugă. Îl înșfăcă de păr și-l trase înspre el. Ler tocmai slobozise unul dintre cuțitele sale zburătoare în gâtul siluetei ce se profila întunecată lângă Sultan.

În mâna lui Vodă, Mahomed se zbatu ca o găină țintuită jos

răsuna de pretutindeni.

În fața cortului cel alb, Erbakan Pașa, unul dintre sfetnicii importanți ai Sultanului, strânsese în jurul său cam o mie de spahii și le strigă:

– Tăiați pe oricine se apropie! Valahii poartă straie turcești și vor încerca să răzbească înapoi. Ai noștri nu au ce căuta aici!

Vlad și Ler își îndemnară caii înspre locul unde se aflau proviziile de hrană ale turcilor. Acolo, ienicerii se grupaseră și ei și rezistau atacului năprasnic al valahilor.

Drumul le fu tăiat brusc de un grup de akângii călări care păreau să-i recunoască. Loviturile de iatagan cădeau din toate părțile și numai iuțea peste măsură a celor doi îi ținea încă în viață. Cu câte două săbii în mâini, Vodă și cavalerul său reușeau cu greu să blocheze zecile de atacuri ale akângiilor. Își așezară caii unul lângă celălalt în direcții opuse, ca să se poată apăra unul pe altul și tăiau în stânga și-n dreapta fără încetare. Pentru câteva minute nu reușiră decât să se apere cu greu. Două lovituri zburară în același timp către gâtul lui Vlad, iar Ler încremeni! Asemenea lovituri venite de la doi soldați pricepuți erau imposibil de parat. Voievodul se lăsă fulgerator pe spate, pe sub iataganele turcești, și în aceeași mișcare își repezi săbiile sale către cei doi akângii. Sângele țâșni din piepturile păgânilor ca din două fântâni arteziene, năclăindu-se printre zgomotele acelei teribile nopți.

Pentru o clipă scurtă, Vlad rămase jos, lipit pe spatele armăsarului său. Privi picăturile de sânge profilate pe cerul senin, plin de stele. Năvalnic, mintea îi fu inundată iar de una dintre acele viziuni pe care le avea des, despre care nu vorbise decât rareori și numai cu Tudor.

Vedea ca aievea pe toți soldații și regii trecuți, îngropați în țărâna Valahiei, cum stau drepti în picioare în lumea lor verde de sub pământ și îi privesc pe ei, pe cei vii. Fiecare picătură de sânge dată de el și soldații săi încă vii intra ușor în pământ, se cobora drept în jos și, mergând lângă suratele ei, se făceau toate în stele roșii pe bolta cerească de pe lumea cealaltă.

Răposații oșteni de dinaintea lor zâmbeau și fiecare tată sau frate arăta cu degetul în sus, mândru, către „stelele” scurse din sângele neamului său. Îi vedea cu miile, ținându-se de mâini și rugându-se de acolo pentru izbânda lor.

Apoi, cerul acela de poveste fu brăzdat de un iatagan imens, venit din lumea asta către capul lui Vlad. Smuls din viziunea sa, Vodă i se

împotrivi cu forța lui brutală, smulgând iataganul din mâna turcului. Vru să-l trăsnească în creștet, dar nu mai fu nevoie. Două cuțite se înfipseră șuierând în gâtul păgânului. Din spatele său, Vlad auzi glasul pițigăiat al lui Stroe:

– Seara bună, Măria Ta! Ați ieșit la vânătoare fără noi?

– Am ieșit, Stroe, și avem vânat de seamă în sac!

Acum hai să mai rărim din lighioanele astea!

Până spre dimineață, valahii rămaseră în tabăra turcească, semănând confuzie și moarte pretutindeni. Proviziile erau arse toate. Niciun cort nu mai rămăsese în picioare.

De mai multe ori, cele patru oști conduse de comisul Gherghina, Nistor postelnicul, Bratul vornicul și spătarul Cazan se întâlneau în mijlocul taberei osmanlăilor. De mai multe ori porniră înapoi către margini și se întoarseră cu aceeași furie în zona corturilor verzi, tăind de fiecare dată brazde din ce în ce mai largi printre oștenii semilunei. Puțini turci îi atacau pe munteni. Cei mai mulți încercau doar să se apere. De cele mai multe ori, în zadar!

Valahii începură, după atâtea ceasuri de tăiere continuă, să-și simtă mâinile grele ca de plumb. Găseau însă mereu în inima lor, pe undeva printre dragostea de Țară și ura clocotită pe care o aveau față de turci, încă un strop de energie și încă unul și încă...

Înainte de primii zori, grupuri, grupuri de români începură să părăsească tabăra, după un plan foarte bine stabilit dinainte. Fără surle, fără strigăte. Turcii, îngroziți, nu băgară de seamă nimic. Nimeni nu putea spune clar unde sunt creștinii și unde sunt turcii.

Această idee păcătoasă a valahilor de a se înveșmânta asemenea supușilor lui Mahomed îi făcea pe turci să nu mai aibă încredere în nimeni. Acum tăiau pe oricine se apropia de ei. Era singura cale de a rămâne în viață!

De mai bine de un ceas, valahii se regroupaseră pe dealul de deasupra taberei și urmăreau încruntați războiul pe care turcii îl purtau acum între ei. Strigăte de moarte răzbăteau încă până la ei, printre zăngănitul aspru de săbii și bubuitul rar de tun.

– Retragerea! ordonă scurt Vlad Vodă.

Mica oaste valahă coborî în ordine pe partea cealaltă a dealului. Ștafete rapide plecară către Târgoviște, Argeș și Brașov, ducând vestea mult așteptată: mai mult de jumătate din oastea Sultanului era distrusă!

Cinci călăreți așteptau încă pe culmea dealului. Cavalerii Marcu,

Stroe, Mihnea și Ler priveau liniștiți la un pas în spatele lui Vlad Basarab al III-lea, Voievodul Valahiei. Peste ce mai rămăsese din oastea lui Mahomed Cuceritorul, ultimele stele ale nopții de 16 spre 17 iunie 1462 se stingeau una câte una.

Mi-e frică! MI-E FRICĂ!!!

Ca arheolog și istoric, ar trebui să fiu bucuros... Încă nu reușesc.

Azi-noapte, în fața casei ciudatului și bătrânului meu

interlocutor, am fost martorul unei apariții fantastice. Toate suspiciunile și temerile mele s-au adeverit și au fost întrecute. Încă mai tremor, dar, înțelept sau nu, mâine mă voi duce iarăși acolo. Dacă între timp nu mă părăsește de tot curajul...

Plecasem mult înainte de ivirea zorilor pentru a face niște fotografii de noapte, pe care plănuiam să le expun la Universitate. Ce mi-a fost dat să văd întrece însă orice cadru fotografic, oricât de măiestrit și în orice loc din lume ar fi luat.

Omul atârna sus, la câțiva metri de pământ, cu brațele deschise larg, ca și cum ar fi fost crucificat, și în jurul lui, doar în jurul lui, se stârnie furtuna. Din el zburau bucăți de haine cu tot cu carne, iar din mâini și din picioare îi șiroia sângele, ca și cum ar fi fost pironit pe o cruce de vânt.

În jur, câini slăbănogi, apocaliptici, rodeau bucățile căzute lângă ei și mârâiau sinistru. Bătrânul, însă, părea împăcat în suferința lui și răbda toate astea cu stoicismul soldaților încercați în ani mulți de război.

Am fugit imediat și nu mi-e rușine să recunosc. Scena era prea mult pentru mine și prea neașteptată.

Nu am să încerc acum să-mi explic nimic... Poate voi merge mâine noapte iarăși...

Dacă mă credeți nebun, mergeți la Arefu și căutați-l pe acel bătrân pustnic din poiană căruia oamenii îi spun Mihnea. Dar aveți grijă! Nu mergeți niciodată noaptea la el!

Arefu, 30 martie 2008

„Chiar și Împăratul (Mahomed), cuprins de uimire, spunea întruna că nu poate să ia țara unui bărbat care face lucruri așa de mari și, mai presus de fire, știe să se folosească așa de domnia și de supușii lui”.

Laonic Chalcocondil – „Expuneri istorice”

Cei cinci călăreau de mai bine de un ceas către Târgoviște. Vlad Vodă plănuise în amănunt reîntoarcerea în Capitală. Mai întâi, trebuia să ajungă vestea că oastea turcă fusese distrusă și că valahii pierduseră foarte puțini oameni, apoi, el, Voievodul, ar fi venit cu dovada că Mahomed este mort. Bucuria oștenilor săi ar fi fost fără margini și le-ar fi dat puterea să reziste și ultimului atac al turcilor, dacă aceștia ar mai fi avut puteri. Trebuia să ia în calcul că și după noaptea aceasta armata otomană tot mai număra cel puțin cincizeci de mii de oameni, dacă nu chiar dublu, și ar fi putut fi condusă de unul dintre vizirii de seamă.

Soarele se înălța tot mai mult în dreapta lor, luminând acum întreaga câmpie.

– Să ne oprim, domnilor! ordonă Vlad cavalerilor săi. Trebuie să-l aranjăm pe Mahomed, să-i punem turbanul pe cap, ca să-l recunoască toți ai noștri.

– Să-l aranjăm, Măria Ta! De ce nu? Dar cum l-ai aranjat tu azi-noapte în cort nu cred să-l mai aranjeze nimeni! râse Stroe. Descălecară cu toții, cu excepția lui Ler, care își mână calul puțin în spate pentru a se asigura că nu sunt urmăriți.

Vlad deșertă tașca în care îndesase cu o noapte înainte capul lui Mahomed. Dinăuntru se rostogoli însă, capul unui bărbat mai tânăr, cu păr castaniu-deschis. Cu siguranță nu era al Sultanului. Vlad înlemni. Stătea pironit, cu ochii ațintiți asupra capului răsturnat grotesc pe o parte.

Mihnea căta repede, îngrijorat, către Marcu și spuse:

– A scăpat de data asta! Măine seară nu o să mai scape! Să nu te amărăști, Doamne! A doua oară nu ne mai scapă! Stroe îi făcu discret semn lui Marcu, care se postă parcă din întâmplare în fața calului lui Vodă.

O vreme, Vlad nu zise nimic, apoi își scoase paloșul și crăpă capul turcului în două.

– Nu mai scapi tu de mine, de-ar fi să te fugăresc până în Stanbul și-napoi! mârâi el și dădu să sară pe cal.

Era prima dată când prietenii săi îl vedeau ieșit din minți. Se așteptau la asta.

Vlad mizase mult pe uciderea Sultanului. Asta ar fi însemnat o victorie sigură pentru ei și libertatea Țării. Și mai avea Vlad un motiv să

să trezească în el furia. Vru să prindă una dintre ele, dar aceasta se prefăcu într-o mână puternică și protectoare în același timp. Reuși cumva să reintre în trup și recunoscă pe Mihnea aplecat asupra lui, palmuindu-l pentru a-și reveni.

Respiră greu și repede și vru să se ridice, dar picioarele nu-l ascultau. Se prăbuși din nou la pământ, gata să-și piardă iară mintea. Auzi vorbele lui Stroe ca venind de departe, de foarte departe:

– Să nu pleci, Măria Ta! Să nu lași Țara la greu! Să nu *dezertezi*!

Ultimele vorbe îi ardeau inima și mintea. Avură asupra lui efectul unei căldări mari cu apă rece ca gheața. El, Vlad Basarab, Voievodul Țării Românești, nu putea pleca nicăieri! Moartea nu îi era încă permisă. Și nici nebunia...

Se rostogoli într-o parte și se trase cu mâinile de chimirul și de umerii lui Ler până reuși să stea de-a binelea în picioare. Își aminti cu greu de ce s-a ridicat și rosti sfârșit:

– La Târgoviște, fraților! Să-i primim pe turci cum se cuvine!

Ler îl săltă pe Vlad în șea, după care urcă și el pe același cal. Îi spuse lui Vlad să se țină de el și să doarmă dacă o putea. Nu aveau decât câteva ore. Apoi începea iar lupta.

În față, Mihnea călărea lângă Stroe. În spatele lor, Marcu, la mijloc, Ler și Vodă Țepeș.

– Se vede treaba că Mahomed se aștepta ca Vlad să vină peste el! zise Stroe înciudat.

– Poate..., răspunse Mihnea.

– Cum *poate*? Mă și enervezi! Atunci de ce nu era în cortul lui?

– Mahomed era speriat de moarte! Asta e limpede! Eu am stat mult lângă ei și le știu obiceiurile. Uneori, Sultanul mai iese din cort și voiește a petrece noaptea cu unul din favoriții săi sau cu vreun soldat tânăr. Spurcat obicei! Și spurcată potriveală ca tocmai în noaptea asta să nu fie acolo.

– De când sunt lângă Vlad, acum mi-a fost cel mai frică. Credeam că și-a pierdut judecata cu totul!

– Noi o să învingem hoarda lui Mahomed oricum. Acum sunt îngroziți și dezorganizați, nu mai au cum să ne înfrângă! Dar altceva îl supăra pe Măria Sa, peste puterile sale.

– Radu? întrebă șoptit Stroe.

– Da, Radu! Au fost prinși amândoi odată, la turci. Radu însă era doar un pruncuș și nu știa încă rosturile lumești. Le-a fost ușor turcilor să-

l transforme într-unul de-al lor. Vlad își vedea frățiorul mai mic cum se turcește cu fiecare zi și cum se îndepărtează de el. Îl bătea crunt și-i porunca să nu mai vorbească cu turcii. Așa, însă, mai mult l-a înrăit și l-a înstrăinat pe Radu. Erau copii amândoi.

– Prea fragezi pentru asemenea încercare...

– Vlad a dus totul cu hotărârea și încăpățânarea asta a Drăculeștilor. Inima lui a rămas însă ruptă pentru totdeauna. Îl vrea pe Radu înapoi, el e singurul care i-a rămas din familia lor. Speră că dacă îl omoară pe Sultan, Radu se va întoarce la noi și va face uitați anii petrecuți la turci. Se zvonește că fratele lui Vodă e chiar în alaiul lui Mahomed, că vrea să fie uns domn în locul lui Vlad. Asta îl macină cel mai rău. Acum *trebuie* să îl urască pe Radu și trebuie să-l ucidă. Nu are încotro. El este Voievodul Valahiei și prima lui dragoste e întotdeauna Țara!

– Sultanul nici că-i putea face ceva mai rău lui Vlad Vodă!

– Ai răbdare și ai să vezi cum o să-l mai pedepsească Vlad pe Sultan pentru toate astea!

– Și cum o să-l pedepsim noi! completă Stroe apăsător.

La orizont, în fața lor, se înălțau zidurile mândre ale Târgoviștei. Din spatele lor, Turnul Chindiei îi cercetă o clipă cu privirea lui ageră, apoi le îngădui să se apropie. Cu toții se pregăteau de asediu...

Mahomed era încă năuc după noaptea trecută. Numai norocul și mila lui Allah îl făcuseră să schimbe cortul în ultima clipă. Altfel, ar fi zăcut și el mort ca oștenii săi. Pusese să-i numere pe cei căzuți. Erau mai mult de o sută de mii. În ultimele cinci campanii nu pierduse atâția oameni! Era cel mai mare dezastru al armatei sale de până atunci. Privea cu ochii goi tabăra sfărâmată și se temu pentru o clipă ca întregul său imperiu să nu aibă aceeași soartă sub loviturile lui Dracula.

Se simțea însă ușurat că scăpase *el* cu viață.

Nu mai rezista deloc pe tărâmul asta negru, în Țara acestui tiran odios, care știa să se folosească de orice movilă de pământ și de orice umbră a nopții pentru a-și apăra domnia. Știa totuși că dacă s-ar fi retras acum spre Dunare, ar fi fost hăituit și vânat de către Dracula. Îl simțea peste tot, îi auzea blestemul șoptit de adierea vântului, i se părea că îi zărește trupul puternic și agil pe jumătate ascuns după fiecare copac.

Și noaptea... Noaptea era cel mai rău! Orice zgomot putea aduce

serios, nevrând parcă să ne supere:

– *Nu vă supărați, sunteți nebuni?*

– *Nu, Strălucitorule, eu nu sunt nebună!* continuă Stroe. *Adică sunt, că am stat cu așa ciuruc de bărbat până acum! Ia să dai, bre, o lege ca toate fetele frumoase ca mine să-și aleagă ele bărbații și să-i schimbe la câte trei luni!*

– Și Pașa ce a zis? întrebă, prăpădindu-se de râs, armașul Ilie.

– El, săracu', nu mai zicea nimic! continuă Ler. Eu îi luasem mâna de la gură, dar nu țipa după ajutor. Rămăsese așa, holbat la Stroe, care continua să chițăie, ca o fumeie afurisită, vrute și nevrute. Apoi ne-am lepădat veșmintele turcești și a văzut cine suntem.

– Și nu a încercat să strige la străji să vă oprească? se interesă Mihnea amuzat.

– Nu! I-am spus că îi lăsăm viața și că vom aduce domn în Valahia pe Vlad Basarab, care vrea înțelegere la Dunăre. Atâta vreme cât ei nu ar fi venit încoace cu oaste, am fi rămas în bună pace.

– Să vezi după aia ce mai râs și pe Pașă! preluă Stroe firul poveștii. Ne-a invitat să stăm la el o săptămână și ne-a cinstit ca pe unii de-ai lui. Nu puteam să-l refuzăm ca să nu-l supărăm, dar era s-o pățesc și mai și!

– Chiar așa! râse Ler. În prima zi văzurăm noi pe fiica cea mare a lui Baykurt Pașa cum își tot găsește de treabă pe lângă mesele noastre și cum tată-său îl lăuda de zor pe Stroe. Apoi, seara aud la mine, în ușa iatacului, bătaii repezite și de afară, gura lui Stroe:

– *Mutule! Scoală! Ai niște funie? Cam un cot îmi trebuie!*

Ce să zic? Am sărit ca ars, gândind că Stroe s-o fi încăierat cu cineva și-i trebuia sfoară să-l lege, dar un cot era prea puțin! Îl las înăuntru și îl întreb la ce-i trebuie.

– *Nu mai scap de Semiha! Pașa mi-o bagă pe gât; cică s-o iau de nevastă! Nu vreau să-i amărăsc, că-s oameni buni până la urmă. Cum stăteam afară pe prispă și ne uitam la Lună ca doi porumbei, nu am mai știut ce să-i zic să nu mă ia și i-am zis că... am coadă! Că nu-s om ca oamenii. D'aia zic, nu te mai holba la mine ca broasca la viitură și dă-mi repede un cot de sfoară groasă să mi-l bag în dosul nădragilor, că i-am promis că o las să-mi pipăie coada să se convingă că nu minciunesc!* I-am dat nebunului sfoara și și-a potrivit-o pe sub nădragi așa, puțin în sus, ca la câinii fuduli. A doua zi, Semiha nu se mai arăta, neam! Tac-su însă tot trăgea cu ochiul către dosul lui Stroe, de-ți venea să râzi pe burtă, nu

alta!

Armașul Ilie râdea și se minuna de firea acestor cavaleri de basm din fața lui. În cele mai negre situații găseau puterea să se amuze, să facă planuri bune și să găsească ceva de râs în orice. Ar fi vrut să fie ca ei, dar nu prea reușea. Îi știa pe turci la numai câteva mile de Târgoviște și asta îi tăie toată pofta de râs.

– Așa că, noi îl știm pe Baykurt, Măria Ta! continuă Ler. Și mai știm că e mai superstițios ca cinci babe la un loc! După ce am plecat noi a ars scaunul și patul în care dormise Stroe. A chemat un popă creștin și unul de-al lor să le sfințească casa. Niciunul însă n-a putut să-l lămurească cam ce fel de jivină este Stroe! Sincer, nici eu nu m-am lămurit până-n ziua de azi!

– În luptă este viteaz și calculat, trebuie să avem grijă! zise Stroe, scuturându-se din amintirile plăcute de mai devreme. Se sperie greu, dar dacă reușim să-i zdruncinăm mintea, e învins!

– De asta avem noi grijă! rosti Vlad neguros.

Afară, în curtea palatului, oștile muntene se încolonau și plecau una după alta acolo unde le poruncise Vodă. În tot orașul mai rămăseseră doar cei șase oameni strânși în odaia lui Vlad Vodă.

Totuși, pentru turci urma unul dintre cele mai grele asedii ale istoriei.

După două zile, oastea turcească era regrupată la mai puțin de o poștă de Târgoviște. Crunt, cu inima rece, Baykurt Pașa își mângâia ușor barba lungă, încă neagră. Sprâncenele încruntate, aproape unite între ele, arătau o fire hotărâtă și netemătoare. Mai avea un singur ochi bun; cel stâng îi fusese atins de vârful unei săbii dușmane cu mulți ani în urmă și i se umflase grotesc, dând pe dinafară. Știa că mulți râdeau pe ascuns de el și oricum considera întreaga lume vinovată pentru nefericirea sa.

Se uită pentru o clipă sau două la oastea lui. Rămăsesse cam un sfert din mândra oaste care trecea la începutul lui mai Dunărea sub comanda Sultanului Mahomed. Acum apăsa pe umerii lui să salveze această campanie și imaginea imperiului. Hotărâse să meargă țintă la Târgoviște și să ia orașul cu asalt. Era ultima lor șansă. Oștenii săi nu ar mai fi suportat psihic încă o lună în Valahia. Totul trebuia încheiat acum! Știa că, dacă va da greș, Sultanul îi va tăia capul și-l va numi pe el singurul răspunzător pentru dezastru, dar mai știa că, dacă va izbândi, va fi răsplătit cu aur și onoruri la care nimeni din familia sa nu îndrăznise să viseze vreodată.

Dădu ordinul de plecare, instalându-se în fruntea oștii. Voia ca toți să vadă că nu se teme și că merita toate onorurile pe care Sultanul i le va da.

Sub orizont începuse a se desena tot mai clar zidul Cetății de scaun a voievozilor români. Un miros puternic de carne putrezită ajungea încet, încet până la ei. Pe măsură ce înaintau, li se arăta tot mai clar o scenă desprinsă direct din regatul lui Eblis²⁸. În fața cetății valahe crescuse o pădure întreagă de țepe în care atârnavă cam zece mii de soldați turci. Deasupra, un nor negru de ciori se cobora și se înălța iar și iar, neîncetat, lăsând rareori câte un petec de senin să răzbată până jos. Fâlfăitul aripilor negre și al resturilor de haine putrezite, izbite de lemnul țepelor, ar fi fost de- ajuns să înghețe inima și celui mai viteaz osmanlâu.

Ochii oștenilor înțepați de Kazîklî erau deja mâncați de păsări. Între coastele multora, acum dezgolate de carne, ciorile își făcuseră cuiburi. Duhoarea și spaima erau de nesuportat.

Baykurt Pașa realizează imediat că fiecare secundă care trecea îi făcea pe soldații săi mai vulnerabili. Gânduri de moarte îl împresurază și pe el pentru o clipă. Măsură cu privirea sa aspră zidurile din cărămidă roșie ale cetății muntene. Se întindeau reci și vâlurite, crescute cu turnuri de apărare din loc în loc, ca niște amintiri negre.

Își aminti că și Baiazid fusese înfrânt aici de ghiaurul Mircea și că nici alți conducători otomani nu o duseseră prea bine în această țară mică ce se încăpățâna să stea în calea lor. Românii păreau întocmai ca zidurile groase din fața lui și, din loc în loc, asemenea turnurilor semețe ce le stăteau în față – istoria le scotea în drum câte un Voievod valah mai vrednic și mai înrăit decât ceilalți. Simți ciudat, în aer, că ghiaurul Mircea își plimba amenințător spiritul dornic de război peste șirurile sale de soldați și că se coborâse în făptura lui Vlad Kazîklî, iar după ce și acesta își va fi dat duhul, vor merge împreună și se vor coborî în următorul rege valah care le va sta în cale, înzecit mai puternic. Știu în acea clipă că așa va fi până la sfârșitul timpului și că turcii nu vor răzbi niciodată acest popor îndărătnic și viteaz până la nebunie, dar trebuia să lupte! Era unul din cei mai viteji comandanți de oști ai imperiului și era cunoscut pentru firea sa neînfrântă.

– Înainteeeeeeee! Pentru Sultan și pentru Imperiu! strigă el, dând pînteni calului.

Nimeni însă nu-l urma. Oștenii din spatele său stăteau înmărmuriți, cu privirile legate de țepile din fața lor. Fiecare spahiu,

akângiu sau ienicer care plecase după pradă de când erau în Valahia se afla acum, aici, atârnat în țepele lui Kazîklî Bey.

Nimeni nu îndrăznea să dea năvală sub pădurea de țepe, unde moartea, așternută în păture groase de la cea mai înaltă țeapă până jos, vălurea aerul ca o fierbințeală urcată din iad. Se aflau la o bătaie de săgeată de zidurile Târgoviștei, așa cum își doriseră de atâta vreme, dar nimeni nu mai îndrăznea să miște. Duhoarea și spaima îi paralizaseră complet.

Mulți dintre ei vomau și își acopereau ochii. Asemenea grozăvie încă nu auziseră a se fi întâmplat nicăieri.

De pe zidul de apărare al cetății răsună glasul sfidător al lui Dracula:

– Ați cam întârziat, domniile voastre! Vă așteptam mai devreme, să-mi sporiți și voi frumoasa mea pădure!

Voievodul vorbea în turcă, ca unul de-al lor. Câțiva oșteni mai tari din fire își încordară arcurile, încercând să-l țintească pe Kazîklî. Acesta se făcu nevăzut, însă, pentru a apărea o clipă mai târziu sus, în turnul cel rotund din mijlocul Curții Domnești.

– Nu vă mai chinuiți cu săgețile! Nicio armă din astă lume nu mă poate atinge! strigă ghiaurul către ei. Apoi dispăru iar și după nici o clipă se înalță la fel de semeț și amenințător, cu aceeași mantie neagră, legată peste umerii tunicii frâncești, la doar câțiva metri de ei, pe alt zid al cetății.

– Pofțiți, dacă aveți curaj! Porțile orașului vă sunt deschise!

Nimeni nu îndrăzni să miște. Acest șeitan necurat apărea și dispărea după cum îi era voia; la el în cetate nu era de atins. Iar acum ridicase între ei și porțile orașului acest zid de țepe care le îngheța sângele în vine.

Din spate, un șir iute de valahi, cam la vreo șapte-opt mii de suflete, dădură năvală peste ei. Încă înlemniți, turcii abia găsiră forța să riposteze. Încleștarea fu scurtă și valahii dispărură în galop la fel de repede cum apărură. Doar sutele de morți lăsați în urmă mai stăteau mărturie despre trecerea lor pe acolo.

Mulți dintre oștenii din spate începură a fugi îndărăt, fără să mai țină seama de strigătele furioase ale comandanților lor.

– Staaați! Vă ordon! Nu vă răzlețiți!

Urletele lui Baykurt Pașa erau zadarnice. Grosul armatei sale dădea înapoi, pas cu pas. Hotărî și el că este mai bine să plece cât mai

repede din fața acestui loc blestemat. Nu înțelegea cum se mișca Valahul atât de repede de pe un zid pe altul. Trebuie că era vrăjitorie, iar el în fața acestor forțe întunecate nu putea face nimic!

Ștafeta sa ajunsese în mai puțin de un ceas la Sultanul Mahomed, care aștepta rezultatul asediului la două mile în spate, împreună cu garda sa și o armată de două mii de oameni.

– Cum să iau Țara unui asemenea om, care, mai presus de fire, știe a se folosi de oamenii și de locurile sale? șopti Mahomed deznădăjduit.

Nu mai reușea să aibă niciun gând coerent. Se prăbușise în el însuși și arăta mai bătrân cu zece ani. Ura că trebuie să stea pitit așa, în pădure, așteptând vești și rugându-se continuu ca valahii să nu dea peste el.

De nicăieri nu mai veneau niciun cuvânt sau măcar o privire de încurajare. Ajunsese un biet fugar, hăituit din toate părțile. Mintea începuse a i se rătăci. Ura pădurea în care se adăpostise, cu tot ce era în ea. Cu bursucii care faceau zgomote fâșâite, special pentru a-l speria pe el, cu fragii roșii, înmiresmați, despre care știa sigur că sunt otrăviți! Nu mai suporta nici lumina frumos înverzită, pogorâtă printre crengile vesele ale copacilor. Toate erau rânduite de Valah să-l înnebunească și să-l piardă!

Ordonă apoi retragerea cât mai rapid peste Dunăre.

Prin tunelul ce pleacă și astăzi din Turnul Chindiei pe sub râul Ialomița și ajunge sus, la Mănăstirea Dealu, șase oameni îmbrăcați identic grăbeau pasul, luminându-și drumul cu făclii mari. Nimeni nu vorbea. Reușiseră să-i sperie încă o dată pe turci cu grozava lor pădure de țepe și să-i păcălească cu un truc ieftin, făcându-i să creadă că Vlad Vodă poate dispărea și apărea oriunde, după cum voiește.

Acum își smulseseră deghizările, mustățile false sau pletele negre. Păstrase fiecare doar veșmântul voievodal.

Cum fugeau printre pereții strâmți ai tunelului, lui Vodă i se păru straniu să se vadă „pe sine” fugind înaintea lui însuși. Știa că, de fapt, era armașul Ilie, dar imaginea îl apăsa, ca un vis din care te trezești și nu știi dacă a fost aieva sau nu. Ar fi vrut să aibă de-adevăratele încă cinci trupuri sau poate încă zece mii. Atunci ar fi mers până la Edirne și ar fi făcut orașul una cu pământul!

Fu întrerupt din gândurile sale de lumina care inunda capătul tunelului. Ieșiră toți în curtea mănăstirii întărite, unde îi aștepta bătrânul

Paisie.

Călugărul lepădase straietele negre, mănăstirești. Era acum înveșmântat în vechea sa tunică roșie de arcaș al lui Mircea cel Mare și își strângea până sus, sub genunchi, de moșițele opincilor.

– Iertare, Măria Ta, spuse Paisie tulburat. Am veste proastă!

– Spune!

– Comisul Gherghina cu oastea lui de boieri au trădat! Turcii au găsit familiile boierești ascunse în munte, la Brașov, și i-au adus ostateci în fața lui Gherghina! Dacă nu se închinău, turcii le-ar fi tăiat nevestele și pruncii!

– De oștile lui Bratu și ale lui Nistor ce vești ai?

– Nicio veste, Doamne!

– Trimiți acum ștafetă și le spui să se închine și ei turcului!

– Măria Ta! țipă consternat bătrânul călugăr-oștean.

– La Spătarul Cazan nu trimiți pe nimeni. El nu o să vrea să se închine cu niciun chip! Îl cunosc bine și mai bine ar muri decât să trădeze!

– Dar, Doamne...

– Le mai spui oamenilor să nu lase armele și să fie pregătiți în orice clipă. Eu merg în Transilvania, la Matei Corvin, să îl aduc aici. Când m-oi întoarce cu oștile ungurești și transilvane, să fie toți oamenii noștri pregătiți. Îl vom izbi pe turc și-l vom arunca peste Dunăre. Apoi îl urmărim până la Edirne și îi zdrobim imperiul. Acum e momentul!

– Dacă Matei Corvin ar fi venit aici la timp...

– Dar NU a venit! răbufni Vlad către bătrânul Paisie. A rămas acolo, așteptând să vadă de partea cui se înclină sorții războiului! A stat, deși aveam o înțelegere! Acum mă duc eu la el să-l aduc înapoi. Tu ai grijă să fie oamenii pregătiți!

– Ne vine o ștafetă! strigă unul din străjerii de pe zidurile Mănăstirii Dealu.

Vlad sări și el sus pe zid și căută atent către călărețul care se vedea venind în goană pe drumul dinspre Târgoviște. Își miji ochii, încercând să vadă mai bine și inima i se încălzi de bucurie. Călărețul, abia mai mare decât un punct, acum se mărea cu fiecare secundă care trecea și se vedea tot mai clar.

Mantia mare, neagră îi acoperea trupul mai subțire decât al unui oștean obișnuit. Pletele negre și lungi ajungeau până la brâu. Călărețul sălta sprinten în șea, tot mai aproape de ei. Cu toții așteptau acum, înfrigați,

în stânga și în dreapta, începea urcușul și întunericul pădurii.

Vifor, credinciosul armăsar al lui Vlad, fornăi scurt ca în apropierea lupilor sau a urșilor. Era felul în care își anunța stăpânul ori de câte ori se aflau în primejdie. Stroe și Marcu țâșniră deodată înspre stânga, urmați imediat de ceilalți. Din față și din dreapta izbucniră în aceeași clipă urlate de război. Cam o sută de turci se repezeau către ei cu săbii și arcame în mâini, semn că aveau ordin să îi prindă vii.

La numai zece pași după ce intrară în pădure, cavalerii dădură peste un perete aproape drept. Era o stâncă imensă, acoperită cu mușchi. Ler o apucă pieziș în lungul stâncii până ajunse la doi brazi înalți, crescuți aproape lipiți unul de altul la baza stâncii.

În spate, strigătele turcilor se auzeau tot mai aproape. De două ori câte șase rânduri de săgeți bine ținute ieșiră din pădure și răriră rândurile păgânilor.

Săriră jos de pe cai și Ler se repezi între cei doi copaci.

Urcă, sprijinindu-se de ei, agil ca un jder și într-o clipă ajunse sus. De acolo începu să tragă săgeată după săgeată în turcii nevoiți să se oprească la marginea pădurii. Săgețile lui Vlad, Mihnea și Marcu nimerau și ele mereu în plin. Mălina săltă iute printre cei doi brazi și începu un tir îndrăcit de lângă Ler. Rând pe rând, cavalerii se cățărară pe peretele imens de stâncă, ajutându-se de cei doi brazi.

Jos, sub ei, se auzeau blestemele turcilor. Vifor, cu coama zburlită, mușca și zvârlea din copite în toate părțile.

– Voi fugiți înainte! Vă prind din urmă! strigă Stroe.

Ler îi lăsă săgețile sale și brâul de cuțite. Înarmat până în dinți, Stroe se trase în spatele unui brad mai gros, așteptând. După câteva clipe, primul turban se ivi printre cei doi copaci-scară. Stroe slobozi săgeata în capul turcului, care zbură cât colo, zdrobindu-se la picioarele camarazilor săi.

Vreme de câteva minute nimeni nu mai îndrăzni să se urce pe stânca uriașă.

Timpul trecea și valahii se îndepărtau tot mai mult. Stroe se năpusti la marginea stâncii și mai slobozi două săgeți în turcii de jos. Apoi se retrase încet, încet, atent să nu facă niciun zgomot. Cel puțin un sfert de ceas turcii trebuiau să mai aștepte. Nu puteau ghici dacă arcașul îi mai pândește sus, blocându-le drumul, sau a plecat.

Urcușul prin pădure al cavalerilor era greoi. Adesea alunecau pe frunzele moarte și trebuiau să se tragă în mâini în sus. Fără forța

bărbaților, Mălina rămăsese puțin în urmă. Din mers, cavalerii schimbă locurile. Stroe, care îi ajunsese din urmă, rămase ultimul, alături de Marcu, în fața lor, Vlad prinse mâna Mălinei și o trăgea după el, ajutându-o să țină pasul cu ei, iar, în față, Ler și Mihnea deschideau drumul, atenți la orice mișca în jurul lor.

Curând ieșiră din pădure. Înaintea lor se întindea până sus, pe creastă, o pășune blândă, presărată din loc în loc cu bolovani mari, albi.

Nu era timp de odihnă. Turcii se auzeau tot mai sus, pe versantul împădurit.

Mălina alunecă din nou și toți cavalerii se opriră ca la comandă cu arcurile încordate înspre pădure. Turcii nu se vedeau încă. Continuară să fugă și ajunseră curând la creste.

Coborârea pe versantul celălalt dinspre Transilvania era imposibilă în acel loc. Pe pereții drepți și stâncoși orice încercare ar fi însemnat sinucidere. Vântul puternic le smucea hainele și îi făcea să-și țină greu echilibrul pe potecile înguste.

Porniră înspre Creasta lui Traian, cum se numea din vechime unul dintre locurile pe unde ar fi putut trece muntele. Drumul șerpuia printre stânci ascuțite, care îi ascundeau privirii turcilor. Îi auzeau însă din ce în ce mai aproape.

În față, Ler făcu un salt și ateriză dincolo de hăul ce se căsca în drumul lor. Mihnea îl urmă fără urmă de osteneală.

Mălina privi hăul din fața ei și se opri speriată. Vlad o prinse de brâu și îi spuse grăbit:

– Sari!

Ajutată de mâinile puternice ale lui Vlad, Mălina ateriză cu bine pe partea cealaltă, în brațele lui Mihnea. Din urmă izbucni un răcnet de moarte. Turcii se apropiaseră prea mult de ei, dar săgețile lui Stroe și Marcu își doborâră țintele, ca întotdeauna.

În fața cavalerilor se căsca o nouă groapă adâncă, săpată în drum. După aceasta, se vedea un perete abrupt, greu de urcat.

Mălina își simțea capul vâjâind. Nu mai putea rezista acestui urcuș nebunesc! Picioarele îi amortiseră și nu le mai simțea. Brusc, prinse a fugi înapoi către turci cu săgeata chităită deja în arc. Până să prindă de veste, Vlad o văzu cum săgetează încă un turc. Apoi se opri și chipul ei de înger se luminează de un zâmbet în care se strânsese toată dragostea pământului.

– Să mântuiești Valahia, Vlade! Și să nu mă uiți! Să ai grijă de

tine, dragul meu!

Apoi se aruncă în gol. Stroe scăpă un strigăt îngrozit.

Auziră bufnitura înfundată și se repeziră către marginea prăpastiei. Jos, între stânci, lângă corpul Mălinei, o pată roșie de sânge se lărgea tot mai mult. Totul se petrecuse atât de repede. Și era atât de rău!

Înmărmurit, Vlad văzu sufletul Mălinei cum zboară din trupul ei firav. Îl simți rămas, o clipă, atârnat de vitraliile roșii ale cerului, cât pentru a-i spune „cu bine!”. O durere cruntă îi inundă toate oasele și îi rupse sufletul în mii de bucăți. Căzu în genunchi, cu degetele rășchirate în părul său lung, albit acum într-o clipită.

Înfipse paloșul său greu în pământ, în fața sa, și se ridică ținându-se cu greu de mânerul încrustat cu dragoni. Stătu o clipă cu ochii țintiți pe cer, ca dus de pe astă lume. Gura îi mesteca fără un sunet cuvinte neștiute; vorbea sau încerca să vorbească, tăcut, cu un picior deja în lumea de dincolo. Își mușca durerea năprasnică; nu mai putea!

Apoi, din pieptul său răzbi în afară un răcnet care îi îngheță pe cavaleri și sperie toate jivinele din munte. Porni într-o goană nebună înapoi către turci. Dispăru după o stâncă mare, înainte ca cineva să-l poată opri sau urma.

Ler se repezi după Vlad, dar distanța dintre ei era prea mare. Se temu că Vlad nu va putea ieși viu dintre păgâni și că totul fusese în zadar.

De după stâncă izbucniră urlete îngrozite și trosnete grotești de oase fărâmate. Strigătele de moarte, multe și cumva deodată, arătau mai mult frică decât durere. Peste toate se auzea un alt urlet, diferit, un urlet cum cavalerii nu mai auziseră niciodată. Era un fel de blestem fără cuvinte, un strigăt cu hăulit de lup și răcnet de om.

Cu arcul încordat, Ler sări după stâncă, gata să-l scape pe Vlad de cel mai aproape păgân. Săgeata însă nu mai plecă. Arcul se lăsă încet în jos și rămase nemișcat. Stroe, Marcu și Mihnea stăteau umăr la umăr, ca niște stane de piatră.

În fața lor, Voievodul înșfăcase iadul de păr și-l adusese pe Pământ, să simtă durerea lui! Împrăștiați pe panta abruptă, cam treizeci de turci zăceau morți, chirciți și rupți în bucăți. Sânge și petece de carne acopereu totul în jur. Vlad îngenunchease peste un păgân și îl țintuia la pământ. Mâna înfiptă în gâtul turcului părea de fier, iar păgânul încetase a se mai zbate. Era încă viu, dar orice putere îl părăsise. Zăcea pironit de brațul și genunchii lui Vlad, așteptându-și îngrozit moartea.

Voievodul se aplecă asupra turcului și-i smulse beregata cu dinții,

ca o fiară turbată. Apoi, așa ghemuit peste turc, ridică înspre ei o privire roșie, cruntă, de neom. Părul albit complet era năclăit de sânge, iar în gură mai avea încă bucăți din gâtul turcului.

– Să ne păzească Dumnezeu! murmură Marcu, făcându-și o cruce scurtă.

– Grăbiți-vă! ordonă Vlad cu voce hârâită, schimbată. Mergem la Matias. Am nevoie de oștile lui să-i prind pe turci! De omorât, *eu* am să-i omor pe toți!

Cavalerii nu răspunseră. Porniră doar tăcuți și grăbiți către Transilvania. În mintea fiecăruia stăruia o întrebare grea. Cum putuse Vlad să prăpădească atâția turci în numai câteva clipe? Auziseră și ei poveștile pe care alții le scorniseră despre Voievod. Boierii potrivnici și turcii spuneau că Vlad și-ar fi vândut sufletul, că numai așa putea el scăpa cu viață din toate încercările prin care trecuse.

Era oare adevărat?

În urma lor, de pe crestele Carpaților, începuse să se rostogolească la vale, către Târgoviște și București, legenda unuia dintre cei mai mari voievozi români și a unui supraom despre care, bine sau rău, se va vorbi sute de ani.

Regele Matias ridicase oaste încă din primăvară pentru a lupta alături de Vlad. Papa Pius al II-lea îi trimisese după tradiție, lui, regelui apostolic al Ungariei, banii necesari strângerii unei armate cruciate.

Dracula însă așteptase în zadar ajutorul de la frații de peste munți. Poate că Matias se speriasse de uriașa oaste otomană. Poate că oricine s-ar fi temut... Dacă ar fi avut totuși puterea să-și țină cuvântul către Papă, către Voievodul Valah și către Europa întreagă, Imperiul otoman ar fi dispărut în acel an cumplit al lui 1462.

Și istoria țărilor creștine s-ar fi scris altfel.

Acum, regele Ungariei se afla la Brașov, în fruntea armatei sale. Așteptând. Încă așteptând...

Veștile despre izbânda lui Dracula îl bucuraseră și îl miraseră. Și încă aștepta...

Deprinsese de la ilustrul său tată, Iancu Corvin de Hunedoara, măiestria de a conduce oști. De la curtenii pe lângă care crescuse învățase și altceva: abilitatea de a vorbi, de a arunca vorbe goale și a se ascunde în

– Ați îndrăznit a-i lovi pe oamenii ăștia viteji, scârnăvii lașe ce sunteți? Ați dat în frații mei buni? Uitați-vă la mine! Și de mi-ar lua două veșnicii, tot am să vă caut pe voi patru și am să vă omor cu mâna mea!

Cavalerii se ridicară cu greu în picioare. Între ei și Vlad se postase deja o masă compactă de oșteni unguri. Nu mai era nimic de făcut. Matei Corvin își feri privirea și le întoarse spatele, intrând în cortul său, pe care, acum, blazoanele păreau șterse, inutile, mincinoase...

Două sute de halebarde se îndreptară către cavalerii valahi.

– Sunteți liberi să plecați, domnilor! spuse către ei căpitanul gărzilor. Nimeni nu vă face niciun rău!

Era aprins la față. Cuvintele îi ieșeau cu greu. Îl apăsa rușinea și, dacă ar fi fost după el, ar fi ordonat oamenilor săi se se pună sub comanda acestori viteji pe care era nevoit să-i alunge ca pe trădători și ar fi trecut munții să se alăture valahilor despre care auzise atât de multe în ultimele trei luni!

– Dați-le cai buni! mai strigă căpitanul.

În liniștea de mormânt lăsată peste oastea creștină, Stroe privea pierdut către părul alb al lui Vlad.

– Măria Ta! strigă el cu glas înecat de ciudă și de milă. Să-ți ții inima și să ții în grijă Țara noastră. Ne vedem la Târgoviște!

Vlad se întoarse către el, dărâmând pe cei zece soldați care încercau să-l țină:

– Și voi să fiți acolo! La Târgoviște!

Stroe smuci de hățuri și ieși din tabără în goana calului, urmat de frații săi. Se temea că, dacă ar mai fi rămas, Vlad sau ei ar fi încercat ceva. În mijlocul armatei lui Corvin, asta ar fi însemnat moarte sigură.

Ce însemnau toate astea? De ce trădase Matei Corvin? Cum va explica el arestarea lui Vlad Europei întregi, care deja celebra marea victorie asupra lui Mahomed?

Se opriră în pădurea din care abia veniseră. Săriră de pe cai și șterseră orice urmă lăsată de copite.

– La noapte mergem după el!

Vocea lui Ler nu mai suna nici a ciudă, nici a patimă, nici a nimic. Doar a om osândit să-și facă datoria, iar și iar și iar...

Din volumul următor

.....

Întrebarea perfidă a lui Garai îl puse în încurcătură pe Angilleri. Era cunoscută aversiunea papei și a celorlalți nobili catolici față de creștinii ortodocși. Cu numai câțiva ani în urma, călugărul Ioan de Capistrano, deși mare susținător al ideii de Cruciadă, îl certase pe Iancu de Hunedoara pentru întârzierea acestuia în a lua măsuri aspre împotriva "schismaticilor" din Transilvania. Iancu se prefăcuse că îl ascultă și îi promisese, în van, câte în luna și-n stele. Măsuri împotriva romanilor ortodocși, care alcătuiau grosul armatei sale, însă, nu putea și nu vroia a lua.

Dacă atunci când umbra imperiului păgânesc creștea în fiecare zi peste Roma, catolicii nu putuseră a trece peste ura lor față de „schismatici”, acum nici nu se putea vorbi de o împăcare. Angilleri hotărâ să fie atent cu răspunsul sau.

- Mă încred cu toată inima în Isus și slujitorii lui! Mai ales în cei care își apără cuvântul și credința, cu sabia în mână.

- Hahahaha! râse urât Garai. I-ai făcut și martiri pe valahi!

- Domnilor, să ne păstrăm cugetul și să lămurim această încălțită problemă a lui Dracullus! îndemnă Papa.

- Frate Marcule, aici nu avem ce aștepta! șopti Stroe cătrănit. Hai acasă!

- Să poftească solii Valahiei! ceru Papa Pius al Doilea.

Marcu și Stroe înaintară tăcuți până în marginea tronului. Nu îngenunchiară și nu sărutară mâna papei. Salutară scurt, cavalierește spre nemulțumirea ascunsă a papei și indignarea fățișă a celor prezenți.

- Sfinția Ta, începu Marcu, noi nu avem multe de spus. La asemenea ocări și minciuni nu știm a răspunde decât într-un fel. Dar n-o s-o facem aici! Țara noastră e arsă de la un cap la altul. Frații și copiii ne putrezesc în pământ, după cea mai mare urgie care s-a abătut vreodată peste Valahia. Pe sultan l-am bătut și l-am alungat înapoi în bârlogul lui, spre folosul întregii creștinătăți. Cu toate astea, nu putem deschide ochii celor ce îi țin strâns închiși.

- Și ce ați dori, domniile voastre? veni răspunsul, parcă temător, al papei.

- Un singur lucru. Măria Sa, Vlad, învingătorul lui Mahomed, să fie eliberat, de îndată, din temnița de la Visegrad! A fost luat prizonier prin vicleșug și fără temei!

- O să discutăm această problemă și, cu voia lui Dumnezeu, vom găsi răspunsul cel mai limpede pentru așa încurcată poveste.

- Povestea este limpede acum, serenissime! Dar se va încurca o dată cu trecerea timpului.

- Nu înțeleg! murmură papa surprins.

- Avem vești sigure că Matei Corvin a plătit numeroase pungi cu bani sașilor din Transilvania pentru scrierea și tipărirea unor istorii mincinoase despre voievodul nostru! Se pare ca vrea să îl arate lumii ca pe un tiran setos de sânge și cu mintea neîntrecagă!

- Peste poate! Deși în conflictul cu supusul nostru, regele Ungariei, Dracullus pare a fi vinovat într-o oarecare măsură, cu toții admirăm calitățile sale de netăgăduit. Este un conducător drept și bun, iubit de popor și, dacă a avut un moment de rătăcire, ne vom ruga lui Dumnezeu pentru revenirea grăbnică a fiului nostru valah pe drumul cel drept! Aud chiar că poporul său îl cheamă pe

De același autor

Răstignit Între Cruci. Volumul II

Răstignit Între Cruci. Volumul III

Zece povești pe care le datorăm copiilor noștri. Volumul I- Povestea lui Vlad Vodă Drăculea - Carte pentru copii

Străjeri la porțile raiului – Carte audio în lectura lui Mircea Albulescu

Furia Zimbrului – Carte audio în lectura actorilor Marcel Iureș și Mircea Albulescu

Prin iadul tătarilor - carte audio în lectura lui Marcel Iureș

Viața și dupăviața lui Vlad Vodă Țepeș- teatru radiofonic în interpretarea actorilor Mircea Albulescu, Marcel Iureș, Victor Rebengiuc, Irina Movilă, Ștefan Velniciuc, Mihai Mălaimare, Mircea Rusu, Mihai Dinval, Eugen Cristea, Mihai Niculescu, Mircea Constantinescu. Regia Vasile Manta

Lucrări disponibile la www.legend-of-vlad.ro

Observații

[←1]

Epistula Michaelis Bocignoli Ragusei ad Gerardum Planiam

Şeitan – Demon (în limba turcă).

Fragment din scrisoarea trimisă de Vlad Țepeș brașovenilor la 10 septembrie 1456.

Chitai – chinezi (arhaism).

[←7]

Mihail Ducas, „Istoria turco-bizantină (1341 – 1462)”, ed. V.Grecu, București, 1958.

Kargi – suliță scurtă turcească.

[←11]

Lucrare istorică, scrisă în sec. XVII de către Stoica Ludescu – logofăt al Cantacuzinilor.

[←13]

Fragment din hrisovul cu privire la stăpânirile mănăstirii Govora, datat 1 aprilie,
1551.

[←14]

Avva – monah cu experiență, care pe baza viețuirii sale era recunoscut drept purtător de duh (pnevmatofor), capabil de a fi părinte duhovnicesc celor care trăiau în preajma lui și îi cereau sfatul.

[←15]

Dură necesitate și fragilitatea noului meu regat mă îndeamnă să fac astfel de lucruri pentru a-mi păzi frontierele pretutindeni.

[←17]

Conocoșia – orăție de nuntă alcătuită alegoric, în versuri, prin care ceata „vânătorilor” porniți la vânătoare au văzut „o căprioară” care îi place mirelui și pe care o cer de la socrul mic.

Djin – duh rău al pădurii la vechii turci.

[←20]

Constantin Mihailovici de Ostrovița – ienicer de origine sârbă – a descris amănunțit campania împotriva Valahiei, la care a participat activ și direct. Conform scrierilor sale, mulți soldați turci și-au pierdut mințile de spaimă în timpul răboiului dus de Mahomed Cuceritorul contra lui Vlad Tepeș.

[←21]

Aeneas Silvio Piccolomini, gânditor crudit, papă din 1458 până în 1464, susținător al ideii de cruciadă.

Emergi Bey – nume dat de turci marelui Voievod român Mircea cel Bătrân.

Amen – îndurare (în limba turcă).

[←29]

Și s-a început mai întâi de către turci a-i numi „Draguli” de la preaviteazul lor principe Dragula... Astfel, și Dracula este un diminutiv de mângâiere de la „drago” ceea ce înseamnă ”cel drag,, - Antonio Verancsics (aprox 1459), în Radu Ștefan Ciobanu, **Pe Urmele lui Vlad Țepeș**, Ed. Sport-Turism, București, 1979